

Quân Túy Trần Hương

Contents

Quân Túy Trần Hương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	20
4. Chương 4	31
5. Chương 5	40
6. Chương 6	48
7. Chương 7	58
8. Chương 8	67
9. Chương 9	78
10. Chương 10	88
11. Chương 11	98
12. Chương 12	109
13. Chương 13	120
14. Chương 14	130
15. Chương 15	142
16. Chương 16	152
17. Chương 17: Phiên Ngoại	162

Quân Túy Trần Hương

Giới thiệu

Edit: Phỉ Thúy Thể loại: đam mỹ cổ trang, thương nhân và kỹ nam, nhất thụ nhất công, ngược tâm, kết thúc tốt đẹp (H)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-tuy-tran-huong>

1. Chương 1

Đêm càng về khuya càng náo nhiệt. Trên đời này chỉ có một loại nghề như thế.

Kỹ viện.

Từ cổ chí kim, thứ nghề xác thịt bán rẻ tiếng cười này đã bị xem là trơ trẽn. Có không ít tiên sinh đạo học ngoài mặt thì châm biếm trong lòng lại mỉa mai. Bao đời quân vương băng hà đã mấy lần ban bố lệnh cấm kỹ phường chèo, nghiêm lệnh cho tất cả quan viên không được đi kỹ viện, nhưng nào biết càng cấm thì kỹ viện lại càng đông. Khắp đại giang nam bắc kỹ viện mọc lên nhan nhản, hễ chỗ nào có người ất sẽ có kẻ mại dâm, không ngoài sáng cũng trong tối. Triều đình chứng kiến kỹ viện liên miên bùng phát bất chấp lệnh cấm thì cũng mắt nhắm mắt mở làm ngơ, ngẫu nhiên hạ chiếu lệnh cấm kỹ viện hòng trấn an những vị tiên sinh Nho giáo kia.

Cũng không biết từ khi nào, kỹ nam đã lặng lẽ ra đời. Thoạt đầu vẫn còn dựa vào kỹ nữ, nhưng tới khi thói nam sắc bắt đầu thịnh hành hết ngựa đêm ăn cỏ thì bỗng chốc kỹ nam lan tràn đầy dẫy, cuối cùng tách khỏi kỹ viện và thành lập nam xướng quán. Tuy ra sao cũng không thoát khỏi một tiếng mại dâm, nhưng hiềm vì chữ “xướng” kia nghe không êm tai, âm lại vay mượn nên bên ngoài chỉ đề vốn vẹn là nam quán. Phải nói nam quán đương thời nổi danh nhất là nằm trong thành Thượng Hòa.

Thành Thượng Hòa là chốn phồn hoa sầm uất, xưa nay vốn là nơi tụ họp trọng yếu của thương nhân, được mệnh danh là vàng rải khắp chốn. Còn có nhật thường xuyên hay không thì không thiếu chi thương nhân có chút ít đầu óc bon chen xô bồ.

Mà ở đời, hễ chỗ nào tập nập người đi kẻ lại thì hẳn nhiên bầu không khí cũng cởi mở hơn. Các thương nhân từ mọi miền nam bắc đến thành Thượng Hòa để buôn bán, bàn bạc chuyện làm ăn thường không ngoài ba chỗ là trà lâu, tửu quán và kỹ viện.

Trà lâu là chỗ cho ngày đầu hai bên diện kiến không biết nhau mấy, ít nhiều cũng phải giữ thể diện. Cần biết trong phương thức làm ăn buôn bán, ba phần là ở hàng hóa còn bảy phần là dựa vào danh dự. Mà cái danh dự này ngoại trừ người khác truyền miệng ra thì hình tượng bản thân cũng rất quan trọng. Cho dù là thương nhân đầy mùi tiền đi nữa, hễ được xông trong hương trà thoang thoảng cũng sẽ bớt vài phần tục khí rồi. Khi gặp nhau thì ấn tượng đầu tiên của đôi bên chính là bước đầu thành công trong giao thương.

Sau lần gặp mặt thứ nhất thì hai bên trở lại mặc cả. Điều quen biết nhau hết rồi, mà trên đời ít có nam nhân nào lại không hảo rượu hảo sắc, vậy đối với đối tác chú trọng rượu ngon thì sẽ dời tới tửu quán vừa uống vừa đàm đạo. Hạnh Hoa tửu của thành Thượng Hòa nổi danh là loại rượu tinh chất thơm nồng. Còn như gặp đối tác không cần biết rượu ngon dở ra sao thì trực tiếp dẫn tới kỹ viện, đi tìm kỹ nữ quen biết giúp một tay, vậy thì chuyện buôn bán nhỏ nhất tới đâu cũng hiếm khi nào không thành.

Cho nên mới nói, nếu có một ngàn việc giao thương thành công trong thành Thượng Hòa thì đã hết chín trăm khế ước là ký trên bàn rượu kỹ viện.

Chỉ có điều, sự tồn tại của kỹ viện dù quan trọng cỡ nào thì cũng không phải là loại nghề được ưa phô bày. Để thuận tiện cho việc trông coi, quan phủ đã dựng ra một nơi gọi là Giám phường. Chỉ cần các kỹ viện nộp thuế đúng hạn thì dù thường xuyên có chuyện kỹ nữ bị bức bách, quan lại cũng ngó lơ.

Vì vậy cứ sau nửa đêm, Giám phường lại trở thành chốn náo nhiệt nhất trong thành Thượng Hòa. Ở Giám phường hiện nay thì những nơi tập nập nhất đang thuộc về ba kỹ viện — Mị Oa viện, Đông Đại viện và nam quán duy nhất trong thành Thượng Hòa. Vì thân phận kỹ nam còn ti tiện hơn cả kỹ nữ nên nam quán ngay cả danh xưng cũng không có, chỉ gọi theo địa danh là Thượng Hòa nam quán.

Tuy Thượng Hòa nam quán chỉ là một kỹ quán nhưng luận về quy mô thì hơn hẳn cả Mị Oa viện và Đông Đại viện hợp lại. Nhờ vào thói nam sắc đang thịnh hành nên nam quán cũng dần hưng thịnh lên.

Hôm đó lại tới lúc thấp đèn, hai đôi đèn lồng đỏ rực của Thượng Hòa nam quán được đem ra treo. Một bên ghi chữ “Thượng” và bên kia ghi chữ “Hòa,” ở giữa là phần trống hoác để biểu thị địa vị thấp hèn của kỹ nam.

Lý Mộ Tinh đi đến trước cửa, có hơi ngập ngừng đôi chút, y áp chế cơn gượng gạo xuống mới bước vào.

Đi vào cổng, tiếp đón y chỉ là tiểu sảnh vắng lặng, khắp gian quét tước gọn gàng ngăn nắp, không bài trí cầu kỳ gì, chỉ có vốn vẹn bốn tiểu đồng mi thanh mắt tú đứng đợi. Thấy khách vừa bước vào, một tiểu đồng liền bước lên chấp tay thi lễ với Lý Mộ Tinh: “Vị đại gia này rất lạ mặt, xin hỏi lần đầu ngài đến đây phải không ạ?” Đứng tướng tiểu đồng giữ cửa tuổi tác còn nhỏ vậy chứ đã sớm luyện thành nhân lực già dặn rồi.

Thật sự Lý Mộ Tinh là lần đầu tiên đặt chân đến nam quán, vốn cứ tưởng vào cửa rồi sảnh đường sẽ lan tràn lời lẽ phóng đảng nhưng không ngờ chỉ có bốn tiểu đồng, y không khỏi ngơ ngẩn làm cho tiểu đồng kia nhận biết được. Lý Mộ Tinh thăm nghĩ nhân lực tiểu đồng này quả thật lợi hại nhưng trên mặt không mấy may lộ ý gì, chỉ hơi lên giọng: “Bốn gia có hẹn với người ở Phương Tụ yên, phiền tiểu ca nhi dẫn đường cho.”

Tiểu đồng kia khúc khích cười: “Đại gia khách khí rồi, bọn tiểu đồng chúng tôi đứng đây cốt là dẫn đường cho các vị đại gia đến đây mua vui. Nếu lần đầu đại gia đến chơi thì chắc không có ái nhân nào rồi, ngài có

cần tiểu nhân đề cử không vậy?”

“Xin tiểu ca nhi dẫn đường cho.”

Lý Mộ Tinh không hảo nam sắc, vì sợ rầy rà nên y thuận tay dúm một lượng bạc vào tay tiểu đồng kia, mua cái yên ổn cho lỗ tai.

Tiểu đồng hiểu ý ngay, nhận bạc rồi xoay người dẫn đường, đoạn thầm thì: “Ra không có thị hiệu này sao? Tướng mạo tốt thể thật tiếc quá. Nếu chịu cười chút đỉnh thì không chừng mấy tiểu quan trong quán còn sẵn lòng dâng tiền túi chứ chẳng chơi.”

Y làm như không nghe thấy gì, đi theo tiểu đồng qua một cửa hông. Sau cửa hông là một hành lang rất trang nhã, ngoài hiên trồng vô số cây cảnh hoa lá, cành lá xum xuê lay động bao bọc khắp nơi. Dù không thấy người nhưng lại nghe lẫn trong dư âm đàn sáo ngân nga tiếng lả lơi, phía sau bụi hoa tỏa ra mùi hương phảng phất, ngay cả người quen thói trăng gió đã lâu cũng khó tránh sinh ra cảm giác khao khát động lòng.

Lý Mộ Tinh là một thương nhân, lúc nhỏ nhà rất nghèo nên y cũng không đọc sách nhiều lắm, miễn cưỡng có thể viết và làm tính chút đỉnh. Khi trưởng thành đến mười sáu tuổi, vẫn không thành mà võ cũng chẳng xong, y lại không chịu được việc cày cấy trồng trọt cực khổ nên nhận một chân trưởng phòng ở chỗ làm ăn của người họ hàng xa. Có điều người bà con xa đó lại khắc nghiệt thậm tệ, chẳng những ghét bỏ Lý Mộ Tinh mà còn thích chửi mắng đánh đập y, tiền công cũng thường xuyên bị hấn khấu trừ.

Khi đó Lý Mộ Tinh vẫn còn niên thiếu niên sung sức khí thế, đã mấy lần muốn phủ tay bỏ xó, nhưng tới lúc then chốt y lại dằn lòng làm sổ sách cẩn thận, kỹ càng tới độ dần dà tên họ hàng kia không còn chỗ nào đâm chọc bới móc nữa. Qua hai năm, Lý Mộ Tinh đã học lóm được cách thức làm ăn của tên bà con xa. Y lén xoay vòng đồng vốn của hắn, rốt cuộc tự buôn bán lời được năm mươi lượng bạc.

Lý Mộ Tinh liền từ biệt tên họ hàng xa. Tên bà con đó thấy y rất có năng khiếu ghi sổ nên đã ăn chận trước hai tháng tiền công, mục đích là không muốn thả người đi, nhưng Lý Mộ Tinh không màng hai tháng tiền công đó mà đi thẳng một nước. Cho tới chết tên họ hàng đó cũng không biết Lý Mộ Tinh đã từng lén rút ngân lượng trong sổ sách của hắn, lần đầu tiên trong đời kiếm được đồng lời cho bản thân.

Dùng năm mươi lượng bạc này mà làm vốn quả thật thiếu nhiều lắm. Có điều chắc trời phú Lý Mộ Tinh có bản năng buôn bán cũng nên. Sau khi từ biệt tên họ hàng xa, Lý Mộ Tinh dùng hết năm mươi lượng bạc đi mua đặc sản của địa phương là lá trà. Y vác bao lá trà đi, dọc đường khát thực tới chỗ cách năm trăm dặm ngoài kia, giá trà mắc gấp bảy lần chỗ cũ, nhưng mấy trà lâu ấy đâu chịu mua lá trà từ một tên khát cái bình thường như y. Lý Mộ Tinh đời nào lại lặn lội tới đây chỉ ném mùi thất bại? Vả lại y cũng tự nhủ, mình cũng chỉ mua loại trà thứ phẩm thôi, trà lâu cao cấp không chịu mua cũng là hợp lý.

Trong lòng Lý Mộ Tinh đã tính toán sẵn, y không sợ cực khổ lại một đường khát thực đi tiếp, cơ may sao gặp một quán trà đơn sơ bên đường liền bán một ít trà trong tay. Vì y hạ giá rất thấp nên tự nhiên có quán trà bằng lòng mua, cứ vậy đi tiếp, tới khi Lý Mộ Tinh đến nơi thì cũng bán gần hết bọc trà. Năm mươi lượng bạc kia đã tăng gấp bội thành một trăm lượng.

Dùng một trăm lượng này làm vốn thì vẫn còn quá ít. Lý Mộ Tinh xuất ra ba mươi lượng, trước hết mua một bộ áo thượng đẳng rồi mượn hai người hầu, trưng diện bộ dáng thiếu đông gia của hiệu buôn nào đó rồi tới gặp vị thương nhân về trà lớn nhất ở địa phương này. Y tỏ ra hiệu buôn của mình có một số trà hảo hạng, sẵn lòng nhượng lại chỉ với tám phần mười giá chợ. Vị thương nhân kia thấy Lý Mộ Tinh tuổi tác còn trẻ nên có chút coi thường. Nào ngờ hắn trò chuyện một hồi thì thấy cách ăn nói của y rất đĩnh đạc, lại hiểu biết cách làm ăn, thậm chí giá cả số trà kia quả là hời nên trong lòng cũng có chút dao động. Hiềm nỗi tuy vị trà thương này có nghe qua tên hiệu buôn Lý Mộ Tinh nói, nhưng vì trước giờ không có làm ăn qua lại nên khó trách có chút đắn đo. Đương nhiên Lý Mộ Tinh đoán được suy nghĩ của đối phương, bèn ngỏ ý đưa trà tới trước, thấy hàng mới trả tiền sau, kết nối là nhân lực vận chuyển thì cần vị trà thương trả cho. Thương nhân nghe vậy thì cẩn thận tính toán trong bụng, dù hắn có xuất tiền chuyên chở đi nữa thì vẫn còn lời chán so với mua trà ở đây. Hơn nữa thấy hàng rồi mới trả tiền, rủi ro cũng ít hơn nên thương nhân vui vẻ nhận lời ngay.

Lý Mộ Tinh dẫn người của vị trà thương đó quay về quê nhà, an bài bọn họ nghỉ ngơi qua đêm, bản thân mình lại chạy đến hộ nhà nông quen biết trồng trà. Nhà nông này vốn là chỗ bán trà cho tên bà con xa của

Lý Mộ Tinh, từ trước tới nay y luôn có giao hảo tốt với họ. Trước khi ra đi Lý Mộ Tinh đã giao kết với họ dành lại một lượng trà lớn, trong vòng một tháng y nhất định sẽ quay lại mua với giá cao hơn. Dù nói nhà nông kia đã ưng thuận nhưng trong lòng vẫn thấy thấp thỏm. Lần lựa không thấy Lý Mộ Tinh đâu, họ còn đang chuẩn bị đem bán nốt số trà này thì đúng lúc thấy y tới, chẳng những vậy mà giá cả nêu ra còn cao hơn nhiều so với bán cho tên bà con xa của Lý Mộ Tinh. Nhà nông trồng trà khắp khối vô cùng vì đã gắng đợi thêm mấy ngày nữa, mau mắn mang số trà đã hứa ra. Lý Mộ Tinh viết khế ước rồi đem tới thôn bảo xác nhận, nói rõ là đưa trước năm mươi lượng, một tháng sau quay lại sẽ thanh toán hết chỗ còn lại. Sau khi chờ hàng tới nơi, vị thương nhân kia thấy đúng là loại trà thượng thừa liền trả đúng số tiền, Lý Mộ Tinh quay lại thanh toán hết khoản còn nợ cho nhà nông kia.

Trong bao nhiêu khoản như vậy, ba mươi lượng bạc mua quần áo và thuê người, năm mươi lượng tiền đặt cọc, hai mươi lượng dùng cho lộ phí là hết thảy một trăm lượng tiền vốn, Lý Mộ Tinh lời được một ngàn ba trăm sáu mươi bốn lượng bạc.

Cả y cũng không ngờ tiền lời lại tới dễ dàng thế này. Thật ra là do mấy tên thương nhân bản địa đã đôn giá trà lên cao chót vót, ngầm quy định giá với nhau, hành động của Lý Mộ Tinh thật sự đã mịch lòng tất cả hiệu trà nơi đây. Ngay sau đó y không dám nán lại lâu, tức tốc rời xa chỗ đất khách quê người này. Có đủ vốn trong tay rồi, y mở một cửa hiệu tạp hóa, không dám làm chuyện giao thương mạo hiểm kia nữa. Dần dà gây dựng trong mười năm trời, cửa hiệu tạp pho nhỏ nhoi ngày ấy giờ được xưng là hiệu buôn danh tiếng của vùng Điền Tây [1].

Trong mười năm qua, y lui tới thành Thượng Hòa không dưới hai mươi lần. Đặc biệt một năm gần đây việc làm ăn ngày càng hưng thịnh, phân hiệu đã gây dựng nên tên tuổi, hầu như sao có thể tính chuyện rời khỏi thành Thượng Hòa cho được.

Để bàn chuyện làm ăn, y phải ra vào chốn trăng hoa không ít lần, đã từng nghe qua có nam quán nhưng vẫn là lần đầu bước vào đây.

Y cũng không ngờ thương nhân cung ứng hàng lần này lại có thị hiếu này. Nếu không phải giá cả bên kia đề ra thật sự rẻ hơn các chỗ khác thì y tuyệt đối sẽ không đặt chân vào Thượng Hòa nam quán.

Kỳ thật nội cảnh vật xung quanh cũng đủ khiến y thấy không tự nhiên rồi. Cùng là nam nhân thân thể y chang nhau, thật nghĩ không ra vì sao lại có người thích làm mấy chuyện này.

Xuyên qua hành lang thì gặp những dãy đình đài lầu các trải rộng khắp nơi. Các dãy hành lang uốn khúc nối tiếp nhau, bao bọc một tòa lầu cao ở giữa, trải dài trên đài là bốn dãy cầu vượt liên thông với bốn đình đài bên này. Phía trước thấp thoáng nghe vang vọng tiếng đàn sáo, rõ ràng xuất phát từ lầu đài cao đó. Làn điệu êm ái như tơ cứ trầm bổng lay lắt, từng nốt từng thanh lời cuốn tâm can, khơi gợi dự ý trong lòng.

Lý Mộ Tinh gia nhập mấy cuộc hoan lạc này từ lâu, tự nhiên cũng biết nhiều mảnh khé, bắt quá thứ âm thanh hoang đường này chỉ là loại đơn giản nhất. Trong lòng y còn đang lo chuyện khác nên vẫn lơ đãng không chịu ảnh hưởng gì, có điều nghe giọng hát mềm mại truyền ra là nữ tử nên hơi lấy làm lạ. Y đã từng thấy có người mang theo tiểu quan đến nơi khác mua vui, ngặt nỗi dù cử chỉ và cách trang điểm của những tiểu quan đó giống nữ tử tới tám chín phần thì cũng không nghĩ họ học được giọng nói giống vậy.

Thứ nam tử thể này có gì khác biệt với nữ tử đâu?

Lúc này tiểu đồng dẫn đường mới xởi lời cười: “Chắc trong lòng đại gia lại thắc mắc nữa rồi, hi hi hi... Nam quán này có rất nhiều tiểu quan yêu kiều như nữ tử vậy, thối sáo hay múa vũ đẹp thì không cần phải nói, chỉ có chữ ‘ca’ đành phải chịu lép vế các tỷ muội lẳng giềng thôi. Giọng nam dù có luyện tập thể nào cũng hụt mấy phần mềm mại so với các tỷ muội, cho nên giọng ca trên lầu đài là ca kỹ do quán mời đến đó ạ.”

“Tiểu ca nhi người đúng là lảm lời thật.” Lý Mộ Tinh gõ lên đầu tên tiểu đồng một cái, thuận tay đưa một lượng bạc nữa: “Chút nữa... người chỉ cần dẫn bốn gia đến Phương Tụ yên là được, khỏi cần giải thích dông dài mấy chuyện không đâu.”

Ở mấy kỹ viện khác, mỗi lần y bước vào là thường bị biết bao kỹ nữ nhôn nhao vây quanh, mỗi lần đều tốn không ít thời gian mới thoát khỏi vòng vây mà bàn chuyện làm ăn.

Tiểu đồng hớn hở ra mặt, nhận đồng bạc rồi nói tiếp: “Đại gia cứ yên tâm, mấy tiểu quan trong nam quán không giống những kỹ nữ ở kỹ viện, ngài không gọi thì bọn họ sẽ không dám tới lả lơi với ngài đâu. Chẳng qua đại gia đây trời sinh tướng mạo khôi ngô thể này, sợ là không gọi cũng có người chịu không nổi chạy tới hầu hạ cho ngài ấy chứ. Có điều đại gia hãy yên tâm, có Tiểu Liễu nhi dẫn đường cho ngài, bảo đảm không có chuyện đó xảy ra đâu.”

Cái này là điển hình của có tiền nình nọt tới tấp đây. Lý Mộ Tinh thấy tuổi tác tiểu đồng này cũng không lớn lắm thể mà lúc nói chuyện con mắt cứ lảo liên miết, chắc cũng thành tinh rồi còn gì. Không khỏi cảm thấy hậu sinh khả úy mà, lúc y lớn bằng chừng này còn không được một nửa lanh lợi vậy nữa kia.

Trong lúc nói chuyện thì tiểu Liễu nhi đã dẫn Lý Mộ Tinh lên trên lầu. Đài cao này có mảnh sân rất rộng rãi, phần giữa là một sân khấu giăng màn đỏ thắm chắn ngang, có chừng mười mấy thiếu niên đứng phía trước uyển chuyển khiêu vũ. Người vũ công chính vận một bộ vũ phục bảy sắc, lúc áo vờn bay thì lộ ra cánh tay và phần eo trắng muốt đến lóa mắt.

Đứng sau màn che là một nữ tử và dàn nhạc công ngồi sau, không cần nói cũng biết giọng hát dịu dàng này giờ là xuất phát từ môi ca kỹ này.

Mấy dãy bàn rải rác trước đài lúc này mới ngồi chừng phân nửa thể nhưng cảnh tượng cũng chẳng đẹp mắt gì lắm. Mấy nam nhân người nào người nấy cũng đều ôm một mỹ thiếu niên trong lòng ngả ngớn chòng ghẹo bốn bề, miệng tuôn toàn thứ dâm ngôn uế ngữ, Lý Mộ Tinh nghe có mấy câu mà đã thấy khó chịu rồi.

Y thoáng vô tình lướt mắt qua cảnh một nam nhân đang luồn tay vào vạt áo dưới của thiếu niên. Nét mặt thiếu niên ấy ứng hồng hân, vòng eo nhỏ nhắn vận vẹo trong khi đôi mắt khơi ý cười khanh khách, miệng dốc ra từng hồi rên mị người. Đang động tình như vậy chợt người thiếu niên bắt gặp ánh mắt của Lý Mộ Tinh, trông thấy nam nhân lạ mặt này mày kiếm mắt tinh, tướng mạo rất mực đường hoàng, so với tên nam nhân đang giở trò trên người mình còn tráng kiện hơn gấp mấy lần, thiếu niên nhin không được liền đưa đẩy ánh mắt câu dẫn tối đa. Nếu chuyện này xảy ra ở kỹ viện thì Lý Mộ Tinh còn thấy quen quen, nhưng bắt gặp loại mị nhân này từ nam nhân lại là lần đầu tiên. Cho dù người thiếu niên kia có yêu kiều như nữ tử chẳng, bộ dáng động lòng người thể nào đi nhưng bên trong vẫn là một nam tử nên chỉ khiến Lý Mộ Tinh thấy dạ dày đảo lộn buồn nôn, y vội ngoảnh mặt đi. Vừa quay đầu lại đã thấy mười mấy thiếu niên trang phục xinh tươi phơi phới đứng cách đó không xa, tất cả đều đang phô bày ánh mắt hút hồn làm Lý Mộ Tinh hốt hoảng lui về sau mấy bước.

Tiểu Liễu nhi nhìn thấu phản ứng của Lý Mộ Tinh, vừa ra dấu tay với mấy người thiếu niên kia đoạn phá lên cười: “Hôm nay vẫn còn sớm nên khách quan cũng chưa nhiều, những người kia đều là tiểu quan chưa được gọi đích danh lần nào. Nếu ngài thấy vừa mắt ai chỉ cần vẫy tay một cái là xong, còn nếu ngài thấy ai cũng chướng mắt thì cứ làm lơ bọn họ, đi theo tiểu nhân thôi. Tiểu Liễu nhi cam đoan họ không dám tới gần ngài đâu.”

Phép tắc trong nam quán cực kỳ nghiêm khắc, chỉ có khách mới được chọn quan nhi chứ không có quan nhi được chọn khách. Nếu quan nhi nào leo lên được chức hồng bài thì hẳn nhiên là có giá trị, sẽ được phép chọn lựa như khách vậy. Cái dấu tay ra hiệu của tiểu Liễu nhi cũng rất đáng chú ý. Trước đây cũng có khách không ưa nam sắc đến nam quán bàn chuyện làm ăn, có điều thấy cảnh dâm loạn suông sã này mà biết giữ mình thì không có được mấy ai. Tiểu đồng dẫn đường thường hay nhìn mặt dò ý của khách, biết tính tình của vị đó rồi thì không cần nói gì, chỉ ra hiệu bằng mắt là cũng đủ cho mấy thiếu niên kia vẫy lấy hầu hạ khách quan thật chu đáo, tiền thưởng dễ gì mà ít cho được. Còn người như Lý Mộ Tinh đây thì tiểu đồng lần đầu tiên mới thấy, thẳng nhóc đã cầm hai lượng bạc rồi nên tự nhiên muốn thuận theo ý của Lý Mộ Tinh.

Lý Mộ Tinh nghe tiểu đồng nói mấy thiếu niên kia sẽ không dám tiến lên thì khẩu khí cũng có chút nhượng bộ: “Tiểu ca nhi, Phương Tụy hiên ở đâu vậy?”

“Xin đại gia hãy theo tiểu nhân.” Tiểu Liễu nhi dẫn Lý Mộ Tinh băng qua một cây cầu vượt. Những thiếu niên hồi nãy thấy dấu hiệu của tiểu đồng quả nhiên không ai dám sấn lên lằng lờ đưa tình, chỉ ngấm ngĩa Lý Mộ Tinh mãi thôi. Dấu sao mà nói y cũng là một nam nhi tướng mạo đường hoàng mà.

“Phương Tụy hiên là nơi ở của Thượng Kỳ tướng công, một trong tam đại hồng bài của nam quán. Phúc

khí đại gia đúng là rất tốt, ngài nên biết Thượng Kỳ tướng công là người có bản lĩnh nhất mà cũng kén chọn nhất nữa, không dễ gì được tướng công để mắt tới đâu. Đợi khi đại gia gặp Thượng Kỳ tướng công rồi, chắc chắn sẽ thấy chuyện một canh giờ một trăm lượng bạc tuyệt đối không uống phí chút nào. Giả như ngài muốn ngủ qua đêm thì chỉ cần thêm một nghìn vàng nữa thôi, ngón nghề trên giường của Thượng Kỳ tướng công đó nha... hì hì hì...” Nói đến đây tiểu đồng cười ra mặt, phần lớn là ngập ý dâm loạn rồi.

Giá một đêm một nghìn lượng vàng, Lý Mộ Tinh kinh hãi cả người. Ngay cả giá của đại cô nương hoa khôi Đông Đại viện cũng thua phân nửa vị Thượng Kỳ tướng công này. Chỉ là một kỹ nam sao lại cao giá đến vậy? Dù nói ghét loại nam nhân lẳng lơ nhưng y cũng tò mò muốn gặp vị Thượng Kỳ tướng công này một lần. Mà đã là hồng bài thì chắc hẳn cũng giống như đại cô nương, cầm kỳ thi họa thứ gì cũng đều tinh thông đây. Cũng không biết là quốc sắc thiên hương ra sao mà có khả năng tính một đêm tới những nghìn lượng vàng.

Liên tiếp băng qua ba tòa đình các dẫn vào một lầu đài soi bóng xuống mặt hồ, đây chính là Phương Tụ hiên. Tiểu đồng dừng chân ở ngoài cửa: “Đại gia, tiểu nhân chỉ có thể dẫn ngài tới đây thôi, mời ngài vào trong.” Nói xong tiểu đồng đi mất.

Lý Mộ Tinh chỉnh trang lại y bào, thấy không có chỗ nào thất lễ mới đặt chân vào sân đình, lập tức một tiểu đồng khác tiến lên nghênh đón y. Diện mạo tiểu đồng này môi hồng răng trắng, da dẻ mịn màng trơn láng, bộ dạng so với tiểu đồng lúc trước còn ưa nhìn hơn nhiều.

“Kính mời đại gia, xin hỏi ngài có thể hẹn không ạ?”

Muốn gặp vị Thượng Kỳ tướng công này quả nhiên không đơn giản. Lý Mộ Tinh lấy từ trong tay áo ra một phong thư, tiểu đồng kia mở ra xem thì sắc mặt lập tức tươi cười: “Hóa ra ngài là khách quý do Ninh lão bản mời đến. Thỉnh đại gia cất bước lên lầu, Ninh lão bản đã đến từ sớm, ngài ấy đang cùng Thượng Kỳ tướng công thưởng rượu luận thơ ạ.”

Luận thơ? Đúng là nhân vật như đại cô nương rồi, tất nhiên không thể thiếu năng khiếu tài hoa cho được. Lý Mộ Tinh vừa ngẫm nghĩ vừa theo tiểu đồng đi lên. Một bức rèm che rũ trước thang lầu, nhìn qua màn the thấp thoáng thấy hai bóng người, hiển nhiên là người Lý Mộ Tinh muốn gặp, Ninh lão bản và hồng bài của nam quán, Thượng Kỳ tướng công.

Tiểu đồng mau mắn vén rèm châu cho Lý Mộ Tinh, y hơi cúi đầu đi vào, đưa mắt lên mong nhìn rõ tình cảnh bên trong.

“Thu cúc hữu giai sắc, áp lộ tuyết kỳ anh. Phiếm thử vong ưu vật, viễn ngã di thể tình. . .” [2]

Thanh âm trong trẻo phát ra từ người nam tử vận bạch y đứng cạnh cửa sổ, mái tóc đen óng xõa dài xuống lưng toát ra sự thanh nhàn thoải mái. Dưới ngọn đèn sáng, Lý Mộ Tinh thấy hai gò má ửng hồng vì hơi rượu trên khuôn mặt của bạch y nam tử, ánh đèn rọi lên làn da trắng như tuyết dội lại một màu sắc khác thường.

Đúng là một nam tử vô cùng xinh đẹp, ngũ quan thập phần thanh tao, càng hiếm thấy hơn chính là khí chất xuất trần kia. Tuy sắc đẹp của nam nhân này có chút khiêm nhường so với hoa khôi đại cô nương của Đông Đại viện, nhưng xét về khí chất lại hoàn toàn hơn hẳn. Đặc biệt là lúc ngâm thơ khi này, toàn thân hần đậm chất thư sinh nho nhã, giả như thay đổi địa điểm thì tuyệt đối sẽ không ai tin người nam tử này lại là một kỹ nam.

Lý Mộ Tinh nhướn mày, cười thầm bản thân sao lại so đo một nam tử với nữ tử chứ. Tuy rằng trong lòng y thừa nhận sắc đẹp của vị Thượng Kỳ tướng công này, nhưng chung quy vẫn có chút bài bác kỹ nam nên chỉ nhìn Thượng Kỳ tướng công một cái rồi đưa mắt sang Ninh lão bản ngồi cạnh bàn.

Trong tay vị Ninh lão bản này còn cầm chén rượu đưa kề môi mà chưa uống giọt nào, ánh mắt ngây dại si mê nhìn Thượng Kỳ tướng công, rõ ràng đã lọt vào tình trạng rượu chưa say mà người tự say trước rồi. Tuy Lý Mộ Tinh và vị Ninh lão bản này không có nhiều năm làm ăn qua lại nhưng cũng nghe nói Ninh lão bản là loại người thích học làm sang. Ngặt nổi với bộ dáng mê mẩn hiện tại thì sợ là phong nhã kiểu gì cũng đã quên khuấy hết.

Thượng Kỳ tướng công thấy từ giây phút đầu tiên Lý Mộ Tinh bước vào đã chú ý đến mình. Đợi nhìn rõ

dung mạo của Lý Mộ Tinh rồi, đôi mắt hấn ánh lên tia kỳ dị sau đó cất tiếng ngâm một câu thơ. Thân là hồng bài của nam quán dĩ nhiên hẳn biết làm sao thu hút sự chú ý của người khác, càng biết đưa ra tư thái mê hồn người thế nào. Nhưng hẳn không ngờ Lý Mộ Tinh chỉ liếc nhìn mình một cái liền quay sang chỗ khác, hoàn toàn không dờ dãn cả người. Hẳn thoáng ngẩn người đôi chút đã biết mình phạm phải sai lầm gì. Thư sinh hào hoa phong nhã và ẩn sĩ dật chí là dạng ứng với văn nhân sĩ tử, hay như Ninh lão bản đây dù không hiểu những thứ này nhưng lại rất thích những người phong nhã. Còn nam nhân này đã là người tới bàn chuyện làm ăn với Ninh lão bản thì ắt hẳn là thương nhân đầy ắp mùi tiền, làm sao biết thưởng thức cho được, dáng dấp hẳn trưng ra này giờ cũng chỉ là đàn gảy tai trâu thôi.

Nghĩ như vậy Thượng Kỳ tướng công liền hành lễ cúi chào Lý Mộ Tinh, khước mắt hẳn thoáng lộ nét khơi tình, phàm là người có chút hứng thú chỉ sợ đã bị hớp hồn đến mê mẩn rồi.

“Vị đại gia này chắc hẳn là Lý lão bản rồi, Thượng Kỳ xin hữu lễ.”

“Thượng Kỳ tướng công quả nhiên danh bất hư truyền, chẳng trách sao Ninh lão bản muốn hẹn gặp ta ở nơi này.” Lý Mộ Tinh thuận miệng nói cho có lệ, lần này cũng không nhìn thẳng nên không biết Thượng Kỳ tướng công đang hành lễ trong nháy mắt đã cứng đờ người, tay siết thành nắm lại thả ra.

Rốt cuộc Ninh lão bản cũng khôi phục thần trí, quay sang nhìn Lý Mộ Tinh sang sảng cười: “Lý lão bản tới rồi. Ngài mà không tới kịp chắc Ninh mỗ đã chết đuối trong khung cảnh hòa nhã này, chuyện làm ăn của chúng ta đã không bàn bạc được rồi.”

“Ninh lão bản nói vậy thì là lỗi của ta rồi. Lý mỗ tự phạt mình ba chén vậy.” Lý Mộ Tinh rất thẳng thắn, tự rót ba chén rượu một hơi uống cạn.

Thượng Kỳ tướng công mím môi ngồi xuống cạnh Ninh lão bản khẽ cười: “Ninh lão bản thật biết nói đùa, mấy người trong quán chúng ta còn phải nhờ ở nơi ngài. Ngài say chết ở nơi này thì bảo ta làm sao bây giờ?”

Ninh lão bản sờ soạng tay hẳn cười cợt: “Tiểu Kỳ nhi quả thật là khéo ăn nói, dù lão gia có chết say thật cũng không nở bỏ người đâu đó.”

“Ninh lão bản đúng là người đa tình. Chỉ sợ hằng ngày ngài đối với Thượng Kỳ như vậy chứ nhìn lâu lại sinh lòng chán ghét, đến lúc đó không muốn ngắm Thượng Kỳ nữa thì sao? Lý lão bản ngài nói có phải không vậy?” Nói xong, đôi mắt của Thượng Kỳ tướng công khẽ lướt sang Lý Mộ Tinh, dung nhan diễm lệ lộ ra nét đáng thương, quả thật hấp dẫn lòng người vô cùng.

Nhưng Lý Mộ Tinh đúng là không biết phong tình gì cả, cảm thấy điệu bộ của Thượng Kỳ tướng công chỉ là làm ra vẻ nên thấy phản cảm vô cùng. Y ồm ồm một tiếng cho có, không buồn nhìn Thượng Kỳ cái nào quay sang nói với Ninh lão bản: “Rượu phạt cũng đã uống rồi, Ninh lão bản, chúng ta nên nói vào chuyện chính đi.”

“À da Lý lão bản à, không cần gấp gáp vậy đâu. Ta và tiểu Kỳ nhi vừa luận thơ rất cao hứng, ngài không nên cắt đứt nhã hứng của chúng ta chứ.”

Thượng Kỳ tướng công yêu kiều tiếp lời: “Lý lão bản là khách mới đến, trước tiên phải là Thượng Kỳ mượn rượu khơi nhã hứng trước mới đúng. Chỉ sợ lúc đối cú phú thi có chỗ nông cạn, làm cho Lý lão bản chê cười rồi.”

“Đâu nào, chỉ nhìn Ninh lão bản nghe đến say mê thần hồn cũng đủ biết tài thi phú của Thượng Kỳ tướng công ắt hẳn là tuyệt hảo.” Nét mặt Lý Mộ Tinh vẫn điềm nhiên như trước, dù không che đậy bản thân không biết gì về thi phú nhưng cũng không có nửa điểm ái ngại. Ai cũng đều có sở trường riêng của mình, không nằm chỗ này thì ở chỗ khác, không cần phải vì sở đoản của bản thân mà thẹn thùng, càng không cần phải vì sở trường của mình mà kiêu ngạo.

“Ha ha, thì ra Lý lão bản không có hứng thú với thi từ, là lỗi của ta, để ta tự phạt một chén tạ lỗi vậy.” Ninh lão bản lớn tiếng cười một hơi, ngửa đầu nốc cạn chung rượu: “Trước giờ tiểu Kỳ nhi người tự xưng là tài cao nhưng cũng đừng vì vậy mà xem nhẹ Lý lão bản đây, nói về chuyện làm ăn thì Lý lão bản là kỳ tài đó. Ngài ấy dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, chỉ vốn vèn mười năm đã có trong tay Bảo Lai thương

hào danh tiếng khắp vùng Điền Tây. Nói không chừng bộ áo gấm trắng trên người tiểu Kỳ nhi cũng xuất xứ từ Bảo Lai thương hào đó.”

“Sao Kỳ nhi dám có gan đó. Vị nào đến nam quán không phải đều là đại gia hết sao? Nói Thượng Kỳ là tài cao bất quá cũng chỉ là bán rẻ tiếng cười mà thôi. Lý lão bản tài giỏi như vậy Thượng Kỳ lấy lòng còn không hết, nói chi đến chuyện xem thường.” Thượng Kỳ tướng công vừa dứt lời, khuôn mặt xinh đẹp đã nhuộm sắc ảm đạm, lúc tự bi tự xót mà nét đẹp duyên dáng cũng không đổi khác.

“Phải phạt, phải phạt đây!”

Ninh lão bản sẵn giọng hô lớn, rót rượu tràn ly rồi nốc cạn hết.

Lý Mộ Tinh ngẩn người khó hiểu: “Ninh lão bản không làm sai điều gì, tại sao lại tự phạt mình như vậy?”

Ninh lão bản mới đáp: “Đều tại một câu của ta làm cho tiểu Kỳ nhi phải ảm đạm sầu thương như vậy, dĩ nhiên ta phải tự phạt rồi. Ai không biết Thượng Kỳ tướng công trong Thượng Hòa nam quán tài cao ngất trời, tâm tựa băng thanh, tuy lưu lạc phong trần nhưng là ngó sen trong vũng lầy, ngoài nhơ nhưng trong sạch. Đúng là đau lòng, đau lòng mà. Mỹ ngọc long đong cuối cùng sẽ có ngày thấy ánh mặt trời thôi. Mà phải nói tiểu Kỳ nhi rất khăng khải, không bằng lòng để cho người khác chuộc thân. Chứ thành Thượng Hòa lớn như vậy, thiếu gì người tình nguyện chuộc thân cho tướng công rồi.”

“Luân lạc phong trần là do số mệnh của Thượng Kỳ không may, nhưng Thượng Kỳ không muốn cam chịu số phận. Rồi sẽ có một ngày Thượng Kỳ rời khỏi nơi đây bằng chính sức lực của mình.”

Lý Mộ Tinh chấn động cả người. Thật không ngờ một nam tử mỹ lệ vậy lại có ý chí đến đường này. Khi này y vẫn còn tỏ vẻ khinh thường, giờ không khỏi nhìn sang Thượng Kỳ tướng công, ánh mắt đã có chút ngưỡng mộ.

Phải biết Lý Mộ Tinh lúc còn trẻ vốn không có tài năng cũng chẳng có thể lực, hoàn toàn dựa vào nỗ lực bản thân mới đạt được thành tựu như ngày hôm nay. Vì thế y rất kính nể và tán thưởng những người cũng chịu nỗ lực như vậy.

Lúc này Thượng Kỳ tướng công đã khôi phục thần sắc bình thường, nhìn thấy Lý Mộ Tinh nhìn mình thì mỉm cười: “Thượng Kỳ giờ chỉ có một tâm nguyện, nếu như đạt được sở nguyện thì vẫn phải dựa vào sự chiếu cố của Ninh lão bản và Lý lão bản nữa. Đây, xin kính nhị vị lão bản một chung, mai này hai vị thường đến Phương Tụ hiên ngồi một chốc là Thượng Kỳ đã cảm kích bất tận rồi.”

Nói xong hần uống cạn chén rượu, khẽ cúi đầu dùng ống tay lau giọt rượu đọng trên môi, mi mắt hơi rũ xuống, nét mặt rất hài lòng. Hồng bài của nam quán tự có nguyên tắc của hồng bài, bất kể là ai, bản tính thế nào đi nữa, một khi để hần thăm dò được ý rồi còn không dễ như trở bàn tay sao?

Sau đó bầu không khí dần trở nên hòa hợp, Lý Mộ Tinh cũng thưởng thức chí khí của Thượng Kỳ tướng công, đã có nhiều thiện cảm đối với người mỹ nam tử diễm lệ này. Trong lúc nói chuyện ánh mắt của y cũng thường nấn ná trên người hần hơn. Mỗi lần như vậy Thượng Kỳ tướng công đều bắt gặp tia nhìn của Lý Mộ Tinh, nụ cười khẽ đáp lại như cơn gió mát phớt vào má làm cả người y sáng khoái vô cùng. Lý Mộ Tinh không cảm thấy người nam tử duyên dáng này là một kỹ nam mà chỉ là hảo bằng hữu gặp nhau hằng ngày, cùng nhau tán chuyện trời trăng mây gió.

Phải nói là mười năm nay Lý Mộ Tinh vì chuyện làm ăn phải tất tả đi đây đi đó, tuy nói trong bụng không có nhiều chữ nghĩa nhưng kiến thức lại rất bao la không như người thường. Giờ y mang những chuyện phong thổ đặc sắc và con người các vùng miền làm đề tài, lập tức khiến Thượng Kỳ tướng công nghe tới say mê. Hần không tự chủ được mình càng nồng nhiệt hơn với Lý Mộ Tinh, trực tiếp làm Ninh lão bản thấy cay cú hết sức. Ninh lão bản cố ý lên tiếng ngay lúc Thượng Kỳ tướng công lại mỉm cười với Lý Mộ Tinh: “Ày, tiểu Kỳ nhi ơi là tiểu Kỳ nhi, người đứng là có mối nói cũ nha, chén rượu của lão gia đã vơi cả nửa ngày mà không thấy ai rót tiếp gì hết.”

Thượng Kỳ tướng công hoàn hồn, khẽ cười cầm bầu rượu lên vừa rót vừa nói: “Chắc Ninh lão bản đã hiểu lầm Thượng Kỳ rồi. Từ nhỏ Thượng Kỳ đã đặt chân vào nam quán, ngoại trừ thành Thượng Hòa ra thì không biết thiên hạ lại rộng lớn như vậy. Hiếm hoi lắm Lý lão bản mới có lòng kể chuyện, tất nhiên Thượng Kỳ nghe đắm đuối rồi. Vả lại Ninh lão bản là khách quen trong khi Lý lão bản là khách lạ, khách quen lẽ

ra phải nhường khách lạ một chút chút. Nếu Ninh lão bản muốn uống rượu mà không thích động tay thì chỉ cần gọi Thượng Kỳ một tiếng là được. Chẳng lẽ ngài còn xem Thượng Kỳ là người ngoài hay sao?”

Ninh lão bản khoan khoái cười ha hả, quay sang Lý Mộ Tinh: “Lý lão bản coi đó, ta bắt quá mới nói có một câu mà hần đã chuẩn bị cả tràng dài đối lại rồi. Câu nào câu nấy lại đều có rất lý, làm người ta tức không được mà cười cũng không nổi. Chỉ hận không thể ôm hần vào lòng yêu chiều một phen để coi cái miệng nhỏ nhắn mập mé kia còn nói đạo lý gì nữa đây.”

Lý Mộ Tinh cũng cười lại: “Thượng Kỳ tướng công tinh anh hơn người thường, khó trách hôm nay thể nào Ninh lão bản cũng nhất quyết mời ta đến Phương Tuy hiên bằng được. Nếu đã thế ta cũng không dám chiếm thì giờ hã giận của Ninh lão bản. Không bằng giờ chúng ta ký khế ước trước, Ninh lão bản có thể sớm đi trút cơn giận rồi.”

“Lý lão bản nói phải lắm, nói phải lắm.” Ninh lão bản ngẫm thấy cũng có lý, hất tay bảo: “Tiểu Kỳ nhi, còn không mau mang giấy bút đến đây. Đợi chốc nữa lão gia sẽ hảo hảo chiêu cố ngươi.”

Dáng dấp Thượng Kỳ tướng công đã tỏ ra e thẹn, dung nhan thanh lệ ánh sắc phù dung: “Ninh lão bản muốn bàn chuyện làm ăn với Lý lão bản thì cứ bàn đi, sao lại mang Thượng Kỳ ra nói luôn chứ.”

Hần vừa nói vừa đi vào trong, tay cầm giấy bút nghiên mực đặt lên bàn, “Hai vị lão bản cứ thông thả bàn chuyện, Thượng Kỳ xin phép ra ngoài trước.”

...

“Ninh lão bản... Ninh lão bản...” Lý Mộ Tinh gọi liên mấy tiếng mới triệu được hồn của Ninh lão bản quay về.

“Đúng là đâm đuổi chết người mà...”

Ninh lão bản thở dài một hơi, nhìn sắc mặt Lý Mộ Tinh vẫn như thường thì không khỏi bội phục: “Sắc đẹp ở trước mặt mà trông Lý lão bản vẫn tự nhiên như vậy thì cũng biết Lý lão bản không phải là người thường rồi.”

Lý Mộ Tinh lơ đãng cười một tiếng: “Thượng Kỳ tướng công quả thật là tiên nhân xuất phàm, chỉ là Lý mộ không biết thưởng thức thôi. Ninh lão bản, hôm trước ta đã xem qua vật liệu ngài mang đến, thật sự là thượng phẩm không sai, giá cả cũng rất hợp lý. Nếu Ninh lão bản không có yêu cầu nào khác thì chúng ta quyết định vậy đi.”

Ninh lão bản cuối cùng cũng khôi phục lại dáng vẻ thương nhân: “Lý lão bản đích thực là thẳng thắn, ta cũng không có đòi hỏi gì khác. Chỉ có điểm là từ nay về sau, tất cả ‘Hong la tiêu’ do Bảo Lai thương hào bán ra nhất định phải do phường nhuộm của Ninh thị cung cấp, nếu Lý lão bản gặt đầu thì việc làm ăn hôm nay coi như thành.”

“Thành.”

Lý Mộ Tinh gặt đầu ngay, “Song khế ước nên viết rõ, tất cả hàng do Ninh thị phường nhuộm cung cấp đều phải bảo đảm chất lượng giống nhau. Cứ một ngàn xấp ‘Hong la tiêu’ mà có quá ba xấp thứ phẩm thì Bảo Lai thương hào có quyền cắt đứt hợp tác với Ninh thị phường nhuộm.”

“Thành giao.”

Hai người chuyển giao giấy tờ, kết sổ, kiểm kê chi tiết kỹ càng xong lại bàn bạc một hồi nữa, cuối cùng cũng quyết định xong điều khoản của khế ước. Sau đó hai bên cầm bút chấm mực ghi xuống, giấy trắng mực đen, hai tờ khế ước đã viết xong. Ký tên rồi đóng dấu, một vụ làm ăn thế là đã thành công.

Lại nói về Thượng Kỳ tướng công, sau khi vén rèm đi ra thì ngoảnh lại nhìn bóng người trong bức rèm, khóe môi cong lên một nụ cười xảo quyết. Hần vẫy tay gọi tiểu đồng khi này đã dẫn Lý Mộ Tinh lại.

“Thượng Kỳ tướng công?” Tiểu đồng kia nhanh chân chạy đến, rũ mặt chờ đợi phân phó.

“Dung nhi, ngươi đem... sau đó...” Thượng Kỳ cúi người thì thăm bên tai tiểu đồng kia một hồi.

Tiểu đồng nghe Thượng Kỳ nói xong thì ngẩng đầu, ánh mắt khó hiểu dò hỏi: “Thượng Kỳ tướng công, sao lại phải làm thế ạ?”

“Hỏi nhiều làm gì, còn không mau đi đi.” Sắc mặt của Thượng Kỳ cau có quát lên.

“Dạ.” Tiểu đồng không dám nhiều lời nữa, mau mắn làm theo lời phân phó. Không bao lâu sau Thượng Kỳ mang một bầu rượu đi vào.

Hắn đợi ở ngoài một hồi, thấy hai người bên trong đã viết xong khế ước, đúng thời cơ mới vén màn bưng rượu vào khéo léo cười: “Cung hỷ hai vị lão bản phát tài. Rượu đã uống hết rồi nên Thượng Kỳ mang Hạnh Hoa tửu tốt nhất trong quán ra để chúc mừng hai vị lão bản đây.”

“Rượu đáng uống, đáng uống đây. Ha ha ha, tiểu Kỳ nhi, còn không mau tới đây rót rượu nào.” Ninh lão bản cất khế ước vào, sờ soạng hông Thượng Kỳ một phen, “Rốt cuộc cũng là tiểu Kỳ nhi biết ý, nhìn thấu tâm tư của lão gia rồi.”

Thượng Kỳ xoay eo sang, nửa giận nửa hờn một hơi: “Ninh lão bản đúng là thích bắt nạt Thượng Kỳ, chén rượu này ta muốn kính Lý lão bản trước kia.”

“Chắc chắn, tiểu Kỳ nhi rõ là bất công rồi, đừng quên kim chủ hôm nay của ngươi là ta đó.” Ninh lão bản thoáng hậm hực, ôm ngang eo Thượng Kỳ bóp nắn mấy cái.

Thượng Kỳ nhú mày nhói đau rên lên, khẽ đánh tay Ninh lão bản một cái: “Thượng Kỳ kính chính là tác phong quân tử của Lý lão bản kia. Khi nào Ninh lão bản thay đổi tật xấu cột nhả này thì Thượng Kỳ mới cúi đầu kính ngài một chung.”

Ninh lão bản từ bực bội trở thành hờn hỷ ngay, cười lớn mà siết chặt eo Thượng Kỳ hơn nữa: “Nếu nói vậy thì không thay đổi cũng không sao, lão gia thà rằng không uống thứ rượu đó để còn dạy cho ngươi cỏi quần áo nữa. Lý lão bản, chén rượu này ngài uống đi vậy.”

Lý Mộ Tinh thấy dâm tính của Ninh lão bản đã trỗi dậy, nhìn hai người nam tử ôm ấp lẫn nhau khiến y thấy gượng gạo. Y uống cạn chén rượu rồi nói: “Đêm xuân đáng giá nghìn vàng, làm hỏng chuyện tốt người khác quả thật đắc tội vạn phần. Ninh lão bản, xin cáo từ.”

Nói xong nháy mắt y đứng lên đi thẳng, nào ngờ vừa vén rèm đã thấy đầu óc choáng váng, y đứng không vững ngã nhào xuống đất.

“Lý lão bản!”

Ninh lão bản thất thảng kêu lên vội chạy tới đỡ y dậy. Thượng Kỳ chợt vỗ tay nói: “Ồi chao, xem đầu óc của ta kia. Hạnh Hoa tửu của quán là loại rượu có độ nồng bậc nhất, này giờ Lý lão bản uống nhiều vậy chắc là chịu không nổi, say rượu mất rồi. Dung nhi, Dung nhi, còn không mau tới đây.”

Tiểu đồng kia đã gọi trước hai tiểu đồng nữa chờ sẵn bên ngoài, vừa nghe gọi tên đã nhanh chân chạy vào trong.

“Lý lão bản đã say rồi, ngươi hãy đỡ ngài ấy ra sau hậu viên, tìm gian phòng nào yên tĩnh một chút để Lý lão bản tạm nghỉ ngơi một lát đi.”

“Dạ.” Tiểu đồng tên Dung nhi và hai tiểu đồng khác cùng dìu Lý Mộ Tinh ra ngoài.

Ninh lão bản thuận tay quăng cho một thỏi bạc rồi dặn dò: “Các ngươi hãy gọi người săn sóc đại gia cho tốt, biết chưa hả?”

Thượng Kỳ kéo Ninh lão bản sang một bên: “Ninh lão bản hãy yên tâm, bọn Dung nhi biết phải cẩn thận mà. Lão gia đó, giờ này mà còn tâm tư lo cho người khác, làm Kỳ nhi mất hứng rồi đó nha.”

“Tiểu Kỳ nhi không đợi được rồi hả? Ha ha ha...” Ninh lão bản ôm Thượng Kỳ vào lòng trong, không bao lâu đã có tiếng rên rỉ phát ra.

1. Tỉnh Điền, một tên khác của tỉnh Vân Nam, Trung Quốc. Điền Tây là cách gọi theo hướng.

2. Đây là bốn câu xuất xứ từ bài thơ “Ẩm tửu – Kỳ thất” của thi nhân Đào Uyên Minh. Bản dịch thơ của Quỳnh Chi.

()

— —

Ẩm tửu (Kỳ thất)

Thu cúc hữu giai sắc

Áp lộ tuyết kỳ anh

Phiếm thử vong ưu vật

Viễn ngã di thể tình

Nhất thương tuy độc tiến

Bôi tận hồ tự khuynh

Nhật nhập quần động tức

Quy điều xúc lâm minh

Khiếu ngạo đông hiên hạ

Liêu phục đắc thử sinh

— Đào Uyên Minh —

Thơ uống rượu (Bài 7)

Thu sang hoa cúc màu tươi

Đãm sương lóng lánh, giờ tay hái về

Thả trong chén rượu quên đi

Thế gian những chuyện thị phi thường tình

Nâng ly ta uống một mình

Uống cho cạn chén nghiêng bình thì thôi

Muôn loài lặng lẽ chiều rơi

Về rừng chim chóc cùng bày kêu sương

Nghêu ngao hát dưới mái đông

Kiếp này vui hưởng ơn lành trời cho

2. Chương 2

“Nhân sinh tựa như... một bầu sương, ai người... thanh tỉnh lại tự sầu. Sống một ngày, rượu một vò, uống cho... uống cho trời đất cũng mịt mờ... ha ha ha...cũng... mịt... mờ...”

§

Ba tiểu đồng dìu Lý Mộ Tinh rời khỏi Phương Tụy hiên. Trời lúc này đã sẩm tối, các phòng đều lên đèn, tiếng dâm loạn phóng đảng vang lên từng hồi làm ba tiểu đồng nghe mà mặt mày đỏ ửng cả. Bọn chúng thấy bộ dạng cao to của Lý Mộ Tinh thì nhin hết nổi rờ rẫm mấy cái.

“Đúng là cường tráng thật đó. Đại gia khôì ngô như vậy sao Thượng Kỳ tướng công lại bảo chúng ta dẫn vào hậu viện cho lão đầu nhi kia chứ?”

Tiểu đồng gọi là Dung nhi vưỡ môi: “Ai biết hần đã đắc tội gì với Thượng Kỳ tướng công rồi mới khiến Thượng Kỳ tướng công nghĩ ra cách này hành hạ hần.”

Ba tiểu đồng chụm đầu xầm xì với nhau, mang người vào hậu viện rồi thì thở hào thoải hển. Chẳng qua chỉ là ba tiểu đồng mười một mười hai tuổi thì làm sao có sức bằng người lớn được. Đến hậu viện rồi cả bọn đẩy cửa vào một gian phòng cũ kỹ, ném người lên giường rồi đi khỏi.

Ba tiểu đồng ra cửa được vài bước đã chạm mặt một người cũng đi tới. Ánh trăng lu mờ trong khi đèn đuốc ở hậu viện rất ít, trong màn đêm u tối không nhìn rõ được diện mạo người đối diện, chỉ lờ mờ thấy dáng người kia xiềng ngã nhào bất cứ lúc nào. Không khí sực nức một mùi hương nồng nặc, hương thơm xông đầu óc tới độ mơ màng lại phảng phất thanh âm nửa ngâm nửa xướng quán quện cùng bay đến.

“Nhân sinh tựa như... một bầu sương, ai người... thanh tỉnh lại tự sầu. Sống một ngày, rượu một vò, uống cho... uống cho trời đất cũng mịt mờ... ha ha ha...cũng... mịt... mờ...”

Tiếng nói thật sự rất êm tai, trong nốt trầm thấp tỏa ra lực từ tính, chỉ có mỗi điệu hát là lệch nhịp. Ba tiểu đồng nghe vậy bụm miệng cười khúc khích không thôi. Khi người kia đến gần, mùi rượu xen lẫn mùi hương đậm đặc phủ tới làm một trong mấy tiểu đồng khó chịu che mũi: “Thượng Hương lão đầu nhi, người không biết hát thì đừng có hát. Bộ không sợ người khác cười chết sao chứ?”

“Ô? Đây không phải là Nhạc ca nhi của Phương Tụy hiên sao? Còn có Dung ca nhi và Thanh ca nhi nữa, coi ngọn gió nào thổi ba vị tiểu ca nhi đến chỗ mục nát này của ta vậy?”

Nhích gần mới nhìn rõ diện mạo người kia. Dù trong đêm tối thấy không rõ lắm nhưng cũng nhìn ra khuôn mặt kia không phải là lão đầu nhi như tiểu đồng đã kêu. Hần đang chênh choáng say, tay cầm bầu rượu, trông dáng dấp thế nào cũng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi là cùng. Đôi mắt đan phượng uốn cong cực kỳ mê hồn giờ đây phủ men say, ánh mắt xinh đẹp tựa tơ lay động phất qua ba tên tiểu đồng, phô bày nét quyến rũ hồn phách đến cảnh giới cao nhất. Tim ba tiểu đồng đập thành thịch còn hơn hươu phóng, mặt mày ửng đỏ lên hết, chúng ngây ngất đứng đó mặc bàn tay kia tùy tiện vờ vờ. Cả bọn chỉ thấy nửa thân mềm nhũn ra, vừa thoải mái vừa tê tái muốn rên lên.

Vẫn là Dung nhi tính tình mạnh mẽ hơn lúng túng đẩy người kia ra. Thật ra bọn chúng nhỏ người yếu sức không đẩy nổi mới phải, nhưng do người nọ ngã ngất sẵn rồi nên chỉ mới xô nhẹ người ấy đã loạn choạng suýt nữa ngã sòng xoài.

Dung nhi vội kéo hai tiểu đồng kia chạy xa vài bước mới nói: “Thượng Hương lão đầu nhi, người đừng hòng giở thủ đoạn với chúng ta, dù sao bọn ta cũng là người của Thượng Kỳ tướng công đó. Người mau tranh thủ về phòng hầu hạ đi, Thượng Kỳ tướng công của bọn ta có lòng tốt mới cố ý nhường vị kim chủ này cho người, người kia đã uống say nên không để ý khuôn mặt già nua của người đâu. Liệu hồn mà phục vụ cho tốt, có ngân lượng rồi ngàn lần nhớ kỹ trả tiền hậu đãi cho Thượng Kỳ tướng công đó.”

Nói xong ba tiểu đồng lập tức bốc khói mất tăm, không dám ở gần Thượng Hương lão đầu nhi chút nào nữa. Trong nam quán ai cũng biết, người thuần thực thủ đoạn khơi tình nhất không phải là tam đại hồng bài mà chính là Thượng Hương lão đầu nhi của hậu viện. Ngay cả Thượng Kỳ tướng công cũng do một tay lão đầu nhi bồi dưỡng mà thành, bất quá Thượng Kỳ tướng công chỉ học được tám phần thủ đoạn của lão

thôi. Nếu để Thượng Hương lão đầu nhí bám dính trên người thì đêm nay ba đứa bọn chúng khỏi nghĩ tới chuyện dứt ra.

Các tiểu quan trong nam quán đến hai mươi lăm tuổi thì đã tới bậc cửa rồi, một khi qua hai mươi lăm thì tựa như hoa nở bung xòe, lão hóa rất nhanh, lúc đó sẽ không còn khách nào ưng lòng chiếu cố nữa. Tiểu quan không vất được ngân lượng cho bảo đầu đương nhiên không lưu lại được, một số người trong quán đã biến mất, không ai biết họ đã đi đâu. Chỉ có Thượng Hương là ngoại lệ. Thủ đoạn của hắn khơi tình được cả kẻ thù, chỉ dựa vào cái thân sót lại mà trở thành sư phó huấn luyện trong nam quán. Mấy tên tiểu đồng chưa chính thức có tên trong sách điểm danh đều thích gọi hắn là lão đầu nhí, nhưng đám tiểu quan kia ngoài mặt còn phải kính nể gọi hắn một tiếng Thượng Hương sư phó nữa là.

“Nuôi con sói con kia lớn rồi thì bỏ mẹ nó như vậy, rõ là thứ vong ân phụ nghĩa mà, có chút tiền thưởng cũng tị nạnh với sư phó ta nữa...”

Thượng Hương hô với theo bóng ba tiểu đồng đang cao chạy xa bay kia. Đợi tụi nó lặn mất tăm hắn chợt cười phá lên, ngẩng đầu dốc một ngụm rượu lớn lắm bầm: “Thứ kim chủ Thượng Kỳ chề đem cho ta, ha ha, đã bảo hôm nay ra cửa sao lại thấy chim khách kêu, quả nhiên có chuyện tốt tới thật...”

Hắn cất giọng khi nãy ngậm nga tiếp: “Nhân sinh tựa như... một bầu sương, ai người... thanh tỉnh lại tự sầu. Sống một ngày, rượu một vò...”

Thượng Hương vừa hát vừa xiêu vẹo đi vào phòng, thấp đèn trên bàn căn phòng liền sáng hẳn. Mất thấy trên bàn có đĩa đậu phộng, hắn quay đầu ngó người nam tử bất động trên giường lại nhìn sang đĩa đậu phộng, hiển nhiên đĩa đậu phộng có sức hút hơn. Thế là với tay nhắm đếm đậu phộng, vừa đúng mười tám hạt, vậy cũng đủ rồi. Đặt mông ngồi lên ghế, cứ một hạt đậu Thượng Hương lại nhấp một ngụm rượu, nhai từng hạt nuốt từ tốn không nhiều giọt nào như thể thứ hắn uống là quỳnh tương ngọc lộ còn đồ ăn là nhân sâm tiên quả vậy, vừa uống vừa hát liên miên cũng mấy câu đó.

Ăn uống xong xuôi cũng nửa canh giờ. Mùa thu đêm trường hàn khí rất nặng nhưng trán Thượng Hương lại bức mồ hôi rượu, vết phấn trên mặt cũng lấm lem. Hóa ra hắn đánh một lớp phấn cực dày trên mặt, khi nãy nhìn không ra mà giờ mòn một dưới ánh đèn, song đôi mắt đần phượng kia lại tỏa sáng uyển chuyển mê hoặc, dập dờn sắc thái đoạt hồn nhiếp phách.

Thượng Hương ngoái nhìn nam nhân kia lần nữa, vẫn là tư thế nằm ngáy ra đó, lâu vậy cũng không động đậy chút nào.

“Uống rượu say sao?”

Thượng Hương nghiêng đầu khẽ cười, đi sang soi mói khuôn mặt người nam tử kia, kèm không được đánh lưởi một cái: “Đại gia khỏi ngô anh tuần lắm, sao Thượng Kỳ lại cam lòng đem người cho ta được. Nhất định là người đã đắc tội con sói con lòng dạ hẹp hòi kia rồi nên nó cố tình giày vò người đây.”

Ngẫm nghĩ một hồi hắn áp sát miệng nam nhân kia ngửi thử, hơi rượu nóng rát làm gương mặt hắn dần ra biểu tình quả đúng như rằng. Đây là “Tam bộ đảo” đặc chế của quán, dù là nam tử hảo tửu lượng cách mấy cũng chịu không nổi một chung, cầm chắc ngã quỵ.

Tiếp theo, hắn thò tay lục túi áo người nam tử mò ra hơn mười lượng bạc bèn không khách khí lấy luôn coi như tiền qua đêm. Lại lần mò tiếp thì lôi ra mười tờ ngân phiếu một trăm lượng, cái này lấy không được, số tiền lớn quá mắc công chuốc họa thôi. Tiếp tục lần mò nữa lại moi được một tờ giấy, mở nó ra xem, nhất thời Thượng Hương cười híp mắt, gấp tờ giấy bỏ vào người. Hắn đứng dậy đi thẳng tới chiếc tủ cạnh giường lấy ra một chiếc bình nhỏ, mở nắp hơi mũi người kia rồi thổi bình lại. Chẳng bao lâu đã thấy nam tử nọ hơi rên rĩ, thân người cũng bắt đầu cựa cựa.

Nhưng Thượng Hương lại lấy làm lạ: “Không ngờ người đâu lại mẫn cảm vậy, đáng tiếc...” Nếu còn trẻ chút, ráng dạy dỗ một phen có lẽ có tài làm hồng bài rồi. Hắn nào biết Lý Mộ Tinh vì chuyện làm ăn của thương hào phải chạy ngược về xuôi nên vẫn chưa lo chuyện thành gia lập thất. Bình thường vì chuyện buôn bán nên y phải lui tới kỹ viện nhưng cùng lắm là mua vui cho có lệ, y không hề lưu lại lâu vì sợ mê muội sắc đẹp sẽ bỏ bê chuyện làm ăn. Ngày thường dù có dục vọng đi nữa y cũng kiềm nén xuống, khi thực sự không chịu nổi nữa mới tới kỹ viện. Thân thể vì vậy tự nhiên rất dễ ngấm thuốc.

Tuy nói “Tam bộ đảo” chỉ khiến người bất tỉnh mà thôi, ngặt là thuốc giải Thượng Hương dùng lại có thắm chút được thôi tỉnh. Đối với người quen trăng gió mà nói gần như không có tác dụng gì nhưng hiển nhiên Lý Mộ Tinh không cách nào kháng cự được. Nhìn xem, được tỉnh của “Tam bộ đảo” còn chưa giải thì tác dụng của thôi tỉnh đã phát tán trước rồi.

Mồ hôi trên trán Thượng Hương mỗi lúc mỗi túa ra nhiều hơn, lớp phấn trên mặt đã bệt lại, hần khê cắn môi bất mãn: “Được rồi, hôm nay coi như hời cho ngươi rồi.” Nói xong hần đưa tay cởi y phục của Lý Mộ Tinh, nắm chỗ trên dưới kia thuần thực nắn bóp, không bao lâu tay đã thấm ướt chất dính.

Ngay lúc bất tỉnh cũng là lúc “Tam bộ đảo” trong người Lý Mộ Tinh giải hết, y cảm thấy toàn thân kiệt quệ khô khốc, lơ mơ mở mắt ra, trong thoáng chốc không biết đông tây nam bắc sáng tối là gì. Nghiêng đầu sang thì đối diện ngay với đôi mắt đen phượng chứa đầy ý cười cợt, trong ánh mắt sương dập dờn tia hớp hồn đoạt phách, Lý Mộ Tinh thấy đầu óc lâng lâng như ba hồn bảy vía đã bị hút mất, trong đầu một mảng trống rỗng.

Thượng Hương nhìn bộ dáng ngây dại thường tình của y thì vô thức sờ soạng khuôn mặt mình, cảm thấy cơn buồn cười dâng lên. Hần cố ý tạo nét mặt tươi cười cúi sát tai Lý Mộ Tinh: “Đông gia tỉnh rượu rồi có thấy dễ chịu không?”

Giọng trầm của Thượng Hương đượm chất từ tính, không giả tạo eo éo như mấy tiểu quan khác, chẳng những dễ lọt tai mà còn toát ra chất mê hoặc say đắm, có điều hương phấn nồng nặc hòa với mùi rượu lại khiến người ta khó chịu hết sức. Lý Mộ Tinh chính là bị cái mùi này xông tới tỉnh táo cả người. Sau cơn mơ hồ y nhận ra khuôn mặt bệt son phấn đang áp sát mặt mình, hơi thở từ đôi môi kia phả mạnh vào đáy tai nhột nhạt. Trong vô thức Lý Mộ Tinh đẩy gương mặt đó ra, bật dậy hỏi: “Đây là chỗ nào? Người là ai?”

Thượng Hương lui ra sau vài bước thì đụng phải cái giá gác chậu, hần đứng vững rồi xoay người rửa tay nhưng đôi mắt hớp hồn kia không hề rời khỏi Lý Mộ Tinh. Hần cố tình uốn giọng lả lướt: “Sao đông gia không nhớ gì hết vậy? Ngài uống say rồi ôm nô gia cứng ngắc không buông hà, một mực bắt nô gia không được dừng lại. Ngài xem mồ hôi nô gia túa ra như tắm nè, cả trang điểm cũng nhoe luôn rồi.” Nói xong hần tha bàn tay ướt mẹp lên mặt như thể quẹt đi mớ phấn trên mặt.

“Nói nhảm, làm gì có chuyện như vậy— A!”

Lý Mộ Tinh nhìn dáng vẻ đùa cợt của hần, chẳng những không rửa sạch lớp tẩy trang mà còn trây cho mặt nhầy nhọt thêm, quả thật khó coi hơn tên hề trong tuồng nữa. Gương mặt y lập tức xanh xám, định mở miệng phản bác thì nhận ra quần áo trên người mình đã bị cởi banh, còn có chất dịch trắng đục dính trên quần và giường. Lướt mắt nhìn đã biết phát sinh chuyện gì rồi, nhất thời gương mặt y đen sạm một mảnh, mở miệng ra lại không biết nói gì. Y luống cuống chỉnh áo quần chỉnh tề nhưng càng gấp thì càng loạn, cột dây lưng mãi cũng không được.

Thượng Hương đứng một bên vừa cười quấy rầy vừa vươn tay ra: “Thân thể của đông gia quý báu, chuyện y phục mũ mào vẫn là nô gia thành thạo hơn. Dù nô gia có thất bại lưng cho đông gia đi nữa cũng đáng công mười lượng đồng gia thưởng cho nô gia mà.”

“Không cần.” Lý Mộ Tinh xua Thượng Hương đang ra đoạn xóc quần chạy ra ngoài, bộ dáng hấp tấp kia đúng là trốn chạy trời chết mà.

Thượng Hương đi ra cửa ẻo lả gọi với theo: “Đông gia đi thông thả, lần sau nhớ đến nữa nha! Nô gia sẽ chờ ngài tới thiên trường địa cửu thì thôi.” Đợi Lý Mộ Tinh tháo chạy khuất bóng rồi hần mới ôm bụng cười ngặt nghẽo trên ghế.

Lý Mộ Tinh hốt hải cầm đầu chạy một mạch mấy lần đã mém cộp đầu vào thân cây, tới khi xa tít rồi mới hoàn hồn. Y cột dây lưng đai hoàng xong thì xoa thái dương mấy chap, thở dài một hơi. Đêm nay y làm sao vậy chứ? Uống rượu rồi thành ra thăng hề như vậy, lần sau không thể như thế nữa. Say rượu sẽ hỏng việc, còn không biết học khôn cẩn thận hơn sao? Phút chốc y nhớ đến phản ứng ban nãy của mình, thực tình bấn loạn quá thể đi. Tính trầm ổn lúc trước không biết đi đâu mất, vô duyên vô cớ để tên kỹ nam kia cười cho một trận.

Nghĩ đến đây, tâm trí Lý Mộ Tinh không hẹn lại hiện ra đôi mắt đàn phượng mỹ miều kia. Nhân thân dập dềnh hớp hồn vậy lại ở trên gương mặt nhầy nhụa phần dung tục của tên kỹ nam kia đúng là hủy hoại của trời, thật đáng tiếc mà. Đáng lẽ ánh mắt như thế phải xứng trên con người tuyệt phẩm thoát tục của Thượng Kỳ tướng công mới không uổng nét phong nhã tài hoa đó. Suy ngẫm thế nào y lại ngẩn cả hồn ra đến khi gió lạnh quất vào gáy mới rùng mình sức tỉnh, ấn mạnh thái dương một cái. Lý Mộ Tinh, người sao vậy hả? Mấy năm nay ra vào chốn hoang đàng, mỹ nhân nào mà chẳng thấy qua, hôm nay lại để một ánh mắt làm mê đắm sao chứ?

Đợi tâm trạng bình ổn rồi Lý Mộ Tinh mới đi mò mẫm đường trong đêm mù mịt. Đi chưa được hai bước y theo thói quen thò tay vào vạt áo. Mấy thỏi bạc vụn quả nhiên đã mất, lần mò nữa thì mấy tờ ngân phiếu vẫn còn đây. Cũng được, tên kỹ nam xấu xí kia tuy dung tục nhưng cũng còn không tham lam. Lần mò tiếp vào nội y lại không thấy gì làm Lý Mộ Tinh biến sắc tức thì, tờ khế ước ký kết với Ninh lão bản mất rồi. Không chút chần chừ, y quay phắt lại tìm tên kỹ nam kia. Cái gì cũng có thể mất nhưng tờ khế ước kia ngàn vạn lần không thể đánh mất được.

Tuy bảo hậu viện này đìu hiu lạnh lẽo nhưng cũng không nhỏ chút nào. Khi này Lý Mộ Tinh bấn loạn thần hồn nên đi tứ tung không biết mình tới chỗ nào nữa, giờ muốn quay về cũng không biết đâu mà lần. Trời âm u mịt mù càng không phân biệt được đâu là đâu, quẹo trái rẽ phải một hồi vất vả lắm mới thấy ánh đèn xa xa. Có đèn thì ắt có người, trong lòng Lý Mộ Tinh khắp khởi bước nhanh tới, đưa tay gõ mấy tiếng, ai dè cửa chưa khóa chặt, một cú gõ nhẹ đã hé toang cửa. Lý Mộ Tinh lui về sau một bước, đang thấy có chút thất lễ thì phát hiện một người bị cột vào giường, thân hình đang gượng gạo giãy giụa trông rất thống khổ.

Lý Mộ Tinh lui tới chốn hoang đàng đã nhiều năm, tuy nói giữ mình thanh sạch, chỉ bàn chuyện làm ăn chứ không dính chuyện trăng gió nhưng mấy chuyện hoan lạc này y cũng có biết đến. Người người đều khinh bỉ hạng kỹ xướng là bần hèn nhưng trên đời có mấy ai cam chịu làm kỹ đây?

Nếu là tự nguyện bán mình thì còn đỡ một chút, còn như bị gán nợ, bị lừa gạt hay bị dính tới tội sung làm kỹ quan, vân vân và vân vân, phần lớn đều là không tình nguyện. Một khi bước vào kỹ viện rồi thì số phận do vận mệnh định đoạt nào phải do người muốn. Vẫn không thiếu người phải ngâm đắng nuốt cay, từ đây lưu lạc phong trần, đến chết cũng không lưu được nét trong sạch. Còn như người với ý chí kiên định, quyết không hết lần này tới lần khác bán mình thì sẽ bị đánh tới chết, kết cuộc một chỗ chôn thây cũng không có.

Tóm lại đều là những người mệnh khổ, thân bất do kỷ cả thôi.

Lý Mộ Tinh thở dài một hơi, y không muốn can hệ đến chuyện này nhưng hiện giờ chỉ có người này là có thể hỏi đường được, trong lòng lại rất nóng ruột lấy tờ khế ước nên cũng không màng tới kiêng kỵ, y đẩy cửa bước vào.

Người trong phòng nghe tiếng đẩy cửa thì ngừng giãy giụa ngay, ngẩng đầu lên cảm phần nhìn Lý Mộ Tinh. Đôi mắt thon dài chứa tia lửa làm Lý Mộ Tinh thấy như bị thiêu đốt.

Quả là một nam tử can trường mãnh liệt. Lý Mộ Tinh có chút chùn lòng, cẩn thận đánh giá người kia, ngũ quan bình thường không có gì lạ, y phục đồ chơi trên người xốc xếch. Giao mắt với ánh nhìn thon dài rực cháy kia làm dục hỏa trong người ứa ra, thật sự là tủa ánh hào quang kinh diễm. Chắc vì phòng hở người kia cần lười nên miệng y đã bị một miếng vải bịt lại, tay chân đều bị trói vào giường lộ ra nước da trắng nõn dưới vạt áo, dễ thấy đã lâu chưa ra ngoài nắng.

Bị ánh mắt như vậy ngó trừng trừng khiến Lý Mộ Tinh không tài nào mở miệng, y bất giác tiến lên tháo dây thừng.

Tia lửa trong mắt người nam tử vụt tắt nhường chỗ cho nét kinh ngạc. Tay chân vừa được cởi trói, hồng y nam tử đã với tay gỡ sợi dây nơi miệng rồi rướn về sau rút một cây ngọc thể màu trắng ra. Có lẽ động tác hơi nhanh làm y rên lên một tiếng, quãng vật kia xuống đất thì chỉnh trang lại áo quần. Y liếc nhìn Lý Mộ Tinh một cái, không nói tiếng nào lảo đảo ra khỏi phòng.

Tới khi người đi mất hút rồi Lý Mộ Tinh mới hoàn hồn. Bây giờ quên cả việc hỏi đường, bực dọc dĩ nhiên là khỏi nói rồi có điều y cũng có chút lo lắng cho hồng y nam tử kia. Huống hồ tình cảnh này đúng là nhất

nhập hầu môn thâm tự hải mà, kỹ viện đầu có ngoại lệ gì, vào dễ mà ra khó. Chỉ sợ... chỉ sợ là... ngọn lửa hừng hực kia cuối cùng cũng sẽ bị nước đục dập tắt thôi.

Lúc này y nhấn nhá một hồi lại không muốn hỏi nữa, hỏi đường đi ấy mà muốn tự mình đi kiếm.

Ra khỏi phòng, y lại lần mò tiếp trong đêm. Lý Mộ Tinh bị mất kế ước, cái y lo lắng không phải vấn đề tổn thất ngân lượng mà chính là mất kế ước đồng nghĩa với việc phải ký kết lại với Ninh lão bản. Có lẽ không thất thoát ngân lượng nhưng tổn thất danh dự thì thật sự gánh không nổi. Người lấy thành làm vốn, thương cậy tín mà nên, thế mạnh của Bảo Lai thương hào danh tiếng một vùng Điền Tây chính là hai chữ thành tín này. Thân là thương nhân mà khắc trước vừa ký kế ước khắc sau lại đánh mất, dù nói gì đi nữa cũng tạo sự e dè. Một lần thất tín có thể là do rủi ro, nhưng mọi chuyện hễ có lần đầu ắt sẽ có lần hai, rồi lần ba, cứ kéo dài vậy sẽ không ai còn tín nhiệm nữa. Trong quãng thời gian mười năm dựng nghiệp y chưa từng thất tín với bất cứ thương nhân nào. Đây là nguyên tắc giá nào cũng không thể hủy bỏ.

Trong lúc Lý Mộ Tinh đang sốt vó tìm kiếm thì bất chợt ngửi được một mùi hương phảng phất trong gió. Ban đầu y không để tâm là do trong nam quán khắp nơi đều xông hương, có mùi hương cũng không có gì lạ. Thế nhưng đi chưa được hai bước y cảm nhận mùi hương này hoàn toàn không giống mùi trầm hương, hơn nữa hình như mới ngửi qua hương thơm này ở đâu rồi. Đúng rồi, ban nãy khi giúp hồng y nam tử kia cởi trói đã ngửi qua mùi hương giống giống vậy từ bộ y phục kia, không lẽ là gần chỗ nam nhân vận áo đỏ kia sao?

Lý Mộ Tinh bèn lần theo mùi hương đó, hương thơm trở nên thoang thoảng lúc có lúc không, theo bước chân mỗi lúc mỗi nồng đậm. Y lo chăm chú tìm người nên cũng không để ý gì, quẹo qua một góc tường mới thấy ánh đèn từ gian phòng đằng xa đập vào mắt. Giật nảy mình mới định thần nhận ra đó là gian phòng y đang tìm kiếm này giờ.

“Oan gia nào ngoài kia vậy hả?”

Một giọng nói ẻo lả làm người ta rùng mình truyền tới, tiếp theo cửa phòng mở ra. Lý Mộ Tinh không tự chủ được lùi một bước, thấy tên kỹ nam dung tục kia bổ nhào ra, y tránh không kịp nên bị tên kỹ nam ôm chặt lấy.

“Đông gia à, nô gia biết ngài nhất định không nỡ bỏ đi đâu, nô gia đợi ngài lâu lắm rồi. Mau tới đây, chúng ta hãy vào phòng để nô gia hầu hạ ngài tận tình lần nữa nha.”

Lý Mộ Tinh nổi da gà toàn thân, mùi hương nồng nặc từ người tên kỹ nam này làm y choáng váng đầu óc. Dùng sức đẩy hắn ra, y hít một hơi sâu vào mới nhận ra mùi hương ngửi được này giờ là xuất phát từ tên kỹ nam này. Chắc lúc hắn đi ngang thì mùi hương vương lại trong không khí, một lúc sau mới phai đi. Mặc kệ có nói gì, rốt cuộc y cũng tìm được rồi.

“Đông gia...”

Tên kỹ nam vừa dãi giọng thườn thượt vừa muốn bổ phốc tới nữa, Lý Mộ Tinh nhanh chân lách sang bên, nhú mày nói: “Đừng qua đây... Bổng gia hỏi người, người có thấy tờ kế ước trong áo ta không?”

Thượng Hương biết chắc Lý Mộ Tinh nhất định sẽ quay lại. Trong phòng nghe được tiếng bước chân dồn dập bên ngoài, hắn thật sự cảm lòng không được, muốn đùa giỡn với tên nam nhân chạy bán sống bán chết khi này này mới cố tình sửa giọng ồm ồm, vừa kêu mời vừa lôi kéo Lý Mộ Tinh. Hắn đưa đẩy đôi mắt quyến rũ của mình, tay cầm chiếc khăn thơm ve vẩy làm điệu bộ nũng nịu: “Đông gia, ngài có cho nô gia tờ kế ước nào đâu chứ. Ngài đó nha, khi này gấp gấp quá đi à, ôm nô gia cứng ngắt tới nỗi nô gia không nói được lời nào hết, chưa gì đã đòi cởi hết quần áo ra rồi, nô gia cũng đành nghe theo ngài thôi. Ngài cởi hết áo ngoài của nô gia ra lại cởi tiếp áo trong, sau đó ngài hôn nô gia chỗ này... rồi chỗ kia nữa... Y da, ngài đứng là xấu xa lắm nha, hôn nhũ hoa của nô gia tới sưng tấy cả lên... Ngài xem đi, xem đi này...”

Hắn nói một câu thì sấn một bước tới Lý Mộ Tinh, còn kéo cả ngoại y chếch xuống lộ ra da dẻ trắng mịn nõn nà, phần trên đúng là ngờ ngợ có dấu lõm đốm đỏ. Lý Mộ Tinh thấy hắn xấn gần chừng nào thì lùi xuống chừng đó, càng nghe càng thấy phi lý, gương mặt y ba hồi trắng xanh lẫn lộn, ngay cả mình đã lui vào phòng rồi còn chưa hay. Tới lúc thấy mấy vết hồng hồng đó thì sắc đỏ au càng đậm hơn, gương mặt anh tuấn của y giờ đúng là đủ mọi sắc màu chói sáng.

Thượng Hương dĩ nhiên thấy hết tất cả, trong bụng đã cười vật vờ tới nỗi khóe miệng cũng cong lên, lớp phấn bệt thành hồ trên mặt vẫn chưa tẩy đi, mấy tầng hồ đặc quánh dày cộm. Thật tình nói xấu bao nhiêu là có đủ bấy nhiêu.

Từ đầu đến cuối Lý Mộ Tinh không dám nhìn thẳng mặt Thượng Hương, càng không dám ngược lên ngó làn da kia. Mắt chăm chăm nhìn dưới chân thì làm sao thấy được khuôn mặt toe toét của hân.

Khổ sở lắm mới nén được cười, Thượng Hương giả vờ muốn nhào vào lòng Lý Mộ Tinh, miệng vẫn giữ cái giọng ẻo lả đó: “Đông gia, hồi nãy ngài hết lời khen nô gia hầu hạ ngài rất tốt, còn thưởng cho nô gia mười lượng bạc nữa. Thật sự là nhiều lắm, đủ để nô gia mua ba bữa tối rồi, trong lòng nô gia cảm kích ngài bất tận. Ngài biết không, đã hơn một tháng rồi nô gia chưa có tiếp khách đó. Chi bằng để nô gia hầu hạ ngài lần nữa, ngài cũng đâu thiệt thòi gì đâu phải không đông gia?”

Lý Mộ Tinh thấy Thượng Hương tiến lên thì lui về sau ngay, nghe Thượng Hương nói câu này làm mặt mày y càng khó coi hơn. Không ngờ sơ sẩy uống say trong nam quán, chẳng những y đã lên giường cùng một nam nhân mà còn là thứ kỹ nam rẻ mạt không ai thèm, nhưng y lại không có chút ấn tượng gì về chuyện này. Đây quả thực... quả thực... bản thân y còn không biết quả thực là sao nữa. Bàn chân vướng cái ghế thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất, cũng may y còn vịn kịp cái bàn. Lý Mộ Tinh vừa mới định thần thì thấy khuôn mặt bệt phấn xấu chết khiếp đã cách mình chưa tới nửa thước, bản năng trong người trỗi dậy, y vỗ bàn hét to: “Người đứng yên đó đừng nhúc nhích!”

Câu Lý Mộ Tinh vừa quát ra này quả thật mang khí thế không thịnh nộ mà rất mực uy nghiêm. Phải biết Lý Mộ Tinh cai quản trên một trăm tiểu nhị trong Bảo Lai thương hào, nếu không có uy nghiêm thì sao có thể trấn áp người được. Chẳng qua hôm nay mới đầu còn mơ mơ màng màng y đã bị ánh mắt nhiếp hồn đoạt phách kia mê hoặc, sau lại phát hiện bản thân đang đối diện với tên kỹ nam xấu đầu xấu đón này, nhất thời rối loạn tâm trí mới bị hân lấn ép đủ đường. Bây giờ trong lúc hốt hoảng y lại khôi phục được oai phong ngày thường của mình.

Thượng Hương thật sự bị uy thế của y làm cho khựng đứng, phút chốc không phản ứng gì được mà chỉ ngây người ra. Lý Mộ Tinh thấy hân không lấn tới nữa thì cũng không muốn nhiều lời thêm, xoay người đi tới giường mới phát giác chăn đệm đã được thay sạch sẽ. Khỏe mắt thấy một đồng chăn nhùi dưới gầm giường, Lý Mộ Tinh run tay mở tấm đệm ra, thấy mấy vết trắng lấm lấm gợi tới chuyện xấu hổ của mình, mặt mày y cứng đờ, cơn tức giận trào lên đỉnh đầu.

Lúc này Thượng Hương đã hồi phục thần trí. Trong nam quán nhiều năm dĩ nhiên hân cũng trở thành nhân vật tinh khôn nhìn được ý tứ sắc mặt người khác, biết mình đã giỡn quá tay nên hân thôi không trêu chọc Lý Mộ Tinh nữa. Đôi đồng tử của hân chớp nháy dò hỏi: “Đông gia, khế ước ngài muốn tìm hình dáng ra sao vậy? Thử nói ra biết đâu nô gia đã thấy qua thì sao?”

“Người không biết chữ à?” Lý Mộ Tinh phẫn nộ gằn lên, liếc thấy Thượng Hương bị y quát sợ đến co vai rụt cổ thì cơn giận trong lòng tự nhiên nguôi đi chút đỉnh. Suy nghĩ kỹ thì tìm tở khế ước vẫn quan trọng hơn với lại y cũng không thích tranh cãi làm gì nên tùy tiện quơ tay làm dấu: “Là tờ giấy lớn cỡ này, nếu người có thấy thì hãy trả cho bốn gia, bốn gia không bạc đãi người đâu.”

Thượng Hương vỗ trán ra vẻ sực nhớ điều gì: “Thì ra là tờ giấy à? Sao ngài không nói sớm, có phải là tờ này không?” Hân lấy mảnh giấy từ ống tay áo ra huơ huơ trước mắt Lý Mộ Tinh.

“Chính là nó.” Lý Mộ Tinh mừng rỡ ra mặt, thuận tay rút ra một tờ ngân phiếu: “Cầm đi, ngân phiếu này là của người.”

“Thật khó làm theo rồi.”

Thượng Hương ngẩng đôi mắt kiêu diễm ngắm tờ khế ước như tình thâm nghĩa trọng vậy. “Tờ giấy này là lúc ngài cởi áo nô gia ra đã cho nô gia, có thể nói đây chính là mảnh giấy định tình. Chỉ cần nô gia nhìn nó sẽ nhớ tới ngài đã đối xử tốt với nô gia thế nào. Kiếp này của nô gia không còn dịp nào tương ngộ với một người luyện tiếu yêu thương nô gia như ngài vậy, cho nên phải cất tờ giấy này cho kỹ, đợi đến khi nô gia già nua không đi được rồi...”

Còn chưa dứt lời đã thấy gân xanh trên trán Lý Mộ Tinh nổi lên vằn vện, Thượng Hương biết đã có chiều hướng xấu. Khéo không cẩn thận chắc sẽ nghiền cái chuyện bốn cột này mất. Trước khi Lý Mộ Tinh kịp

phát hỏa hần đã mau mắn sửa lại: “Hãy dè, ai khiến nô gia không thích gì lại chỉ thích uống mấy ngụm thôi. Giá như có người bằng lòng tặng nô gia hai vò Nữ Nhi Hồng được ử hai mươi năm thì ai muốn lấy tờ giấy này cũng được.”

Lý Mộ Tinh chậm chạp thở ra một hơi, cắn răng bảo: “Được, bốn gia sẽ tặng người hai vò Nữ Nhi Hồng ử hai mươi năm, người mau trả khế ước cho ta đi.”

“Thành giao.”

Thượng Hương cười toe toét, không bội tín liền giao trả tờ giấy cho Lý Mộ Tinh ngay.

Lý Mộ Tinh không ngờ tên kỹ nam này lại dễ chịu tới vậy, vừa thất thần ngẩng đôi mắt hóp hờn kia lại choàng tỉnh ngay khi đối diện với khuôn mặt quý dị đó. Y cất kỹ tờ khế ước mới lên tiếng: “Mang giấy bút tới đây, bốn gia ghi giấy nợ cho người.”

Thượng Hương cười lả lơi đáp trả: “Không cần.”

Lại làm Lý Mộ Tinh dở cả người: “Người không sợ bốn gia nói suông sao?” Y là thương nhân, luôn có thói quen chuyện gì cũng phải lập thỏa thuận nên cực kỳ không thuận mắt với sự hời hợt của Thượng Hương.

“Người lấy thành làm vốn, thương cậy tín mà nên. Nếu Lý đại lão bản của Bảo Lai thương hào mà nói suông qua mặt người ta thì không còn ai đáng tin trên đời này nữa rồi, ngài nói có đúng không hả?”

Thượng Hương ngồi xuống ghế, rót cuộc cũng đẹp cái giọng ẻo lả mà lấy lại chất giọng trầm thấp đầy từ tính của mình.

“Người. Dám. Trêu. Chọc. Ta!” Lý Mộ Tinh sau cùng cũng hồi phục lại. Tên kỹ nam này không phải không biết chữ mà là do hần thấy chữ ký dưới tờ khế ước nên mới cố tình lấy nó. Nguồn :

Thượng Hương ngẩng đầu lên, đôi mắt óng sặc cầu vồng lấp lánh phản chiếu ý cười ma mãnh, nháy mắt đã đoạt mất thần hồn của Lý Mộ Tinh. Trong cơn mê mẩn, bên tai y thảng thốt nghe được bốn chữ.

“Nô — gia — nào — dám.”

Rõ ràng đã dám rồi mà còn ở đó giả mù sa mưa. Lý Mộ Tinh miễn cưỡng trấn tĩnh bản thân, không dám nhìn thẳng đôi mắt câu hồn đó nhưng cũng khó lòng dè nén lửa giận trong lòng, y chỉ phát tay áo hậm hực bỏ đi.

Lẩn quẩn trong nam quán một hồi cuối cùng y cũng tìm được đường ra. Trên đường đi về nhà thì trời đã tối đen, lúc mới ra cửa lửa giận còn đang bùng bùng, đầu óc y không ngừng soi xét chuyện xảy ra tối nay, nhưng nghĩ tới nghĩ lui một hồi lại thấy bắt đầu nguôi giận. Tới khi về đến nơi rồi y không khỏi có cảm giác vừa hậm hực mà lại buồn cười.

Hóa ra trên đường đi Lý Mộ Tinh đã nghiền ngẫm lại toàn bộ sự tình, y cũng nhận ra tên kỹ nam kia không phải là dạng nịnh nọt dung tục như mình đã thấy, làm bộ làm tịch như thế chỉ sợ mục đích sau cùng chính là hai vò Nữ Nhi Hồng ử hai mươi năm kia không chừng. Nên biết rượu Nữ Nhi Hồng là loại rất quý hiếm, phạm những nhà có rượu này thì hơn phân nửa đều dành làm của hồi môn cho nữ nhi của mình, không có mấy nhà chịu bán ra. Huống hồ là Nữ Nhi Hồng những hai mươi năm trời, thiết nghĩ có thiếu nữ nhà ai quá đôi mươi lại chưa xuất giá chứ?

Hết thấy thành Thượng Hòa này cũng chỉ có Hạnh Tứ tửu phường là có loại rượu này.

Chuyện kể rằng hơn hai mươi năm về trước, đại tiểu thư Nguyễn Túy Quân của Hạnh Tứ tửu phường mới vừa chào đời. Tửu phường lão bản đã đến tuổi trung niên mà chưa có con nên được một nữ tử thì vui mừng khôn xiết, ông bèn đem một hơi năm mươi vò Nữ Nhi Hồng chôn xuống đất, dự định dành làm của hồi môn cho Nguyễn đại tiểu thư. Nào ngờ số của Nguyễn đại tiểu thư là mệnh cương ngành, gấu áo hai bên còn chưa so bằng thì vị phu tế chỉ phúc vi hôn của nàng đã bất trắc ngã ngựa chết yếu. Dù Nguyễn đại tiểu thư chưa xuất giá nhưng nàng cũng làm theo lời giáo huấn xưa, không gả cho ai trong vòng ba năm. Lúc nàng được mười bảy tuổi thì đã mãn ba năm, tửu phường lão bản lo không người kế nghiệp Hạnh Tứ tửu phường nên ông chọn một người làm thuê rất có năng lực, tính tình lại thành thật để bắt rế. Thế nhưng trong lòng Nguyễn đại tiểu thư giận dữ vì không muốn gả cho một tên làm thuê nên nàng có châm chọc hần mấy câu. Nào ngờ tên làm thuê kia nhất thời nghĩ quẩn, uống rượu bết nhè không biết làm sao té sông rồi không trôi

lên luôn. Chuyện này loan truyền khắp thành Thượng Hòa, có người nhạo báng Nguyễn đại tiểu thư là chê nghèo ưa giàu. Trong cơn nóng giận, Nguyễn đại tiểu thư đã gả cho một thư sinh nghèo rách mồng tơi.

Tuy tửu phường lão bản không vừa lòng với nam nhân mà nữ tử mình chọn lựa vì hấn không biết gì về chuyện quản lý tửu phường, nhưng thư sinh kia dù nghèo mạt rệp cũng có tài văn chương. Nếu chịu khổ công dòm mài một vài năm chắc cũng giành được chút công danh, đến lúc đó cũng có thể làm rạng rỡ tổ tông rồi. Vì vậy ông cung ứng đủ đồ ăn ngon mặc đẹp và nơi ở ấm êm để thư sinh nghèo thực hiện được giấc mộng.

Đáng tiếc tên thư sinh nghèo kia tuy tài năng có thừa nhưng đức hạnh lại thiếu căn tu. Hai mươi mấy năm chịu cảnh áo rách cơ hàn nên hấn trước nhất vì cầu ăn sung mặc sướng mới bề môn dõi mài kinh sử, trông mong một mai sẽ thăng quan tiến chức. Nào hay phúc khí từ trời ban, một đại tiểu thư yếu điệu như vậy lại chịu gả cho hấn, từ nay về sau bổng dưng có thức ăn mặc rồi ngày ngày có người hầu hạ, tháng ngày ăn sung mặc sướng thật sự đã tới rồi. Vì vậy chỉ trong thời gian ngắn hấn đã quên hết hùng tâm tráng khí lúc còn đói rách, không những vậy lại học đòi thói ăn chơi trác táng, suốt ngày lêu lổng phố chợ. Không bao lâu hấn đã bị một kỹ nữ trong Giám phường mê hoặc tới u mê, lén ăn cắp đồ đạc trong nhà để lấy lòng ả kỹ nữ kia. Nguyễn đại tiểu thư đáng thương cả ngày tất bật lo chuyện tửu phường không may hay biết gì, cho tới ngày kia nàng bất gian ngay tại giường. Nguyễn đại tiểu thư nổi cơn giông tố tại chỗ, cầm đòn gánh đánh tên thư sinh nghèo phải ôm đầu thất tán, cầm cửa hấn từ đó.

Ban đầu tên thư sinh nghèo còn ra đáng đau lòng hối cải, mấy lần lết tới tận cửa hết lời van xin ỉ ôi, nhưng mà gặp mặt Nguyễn đại tiểu thư còn không muốn gặp. Hấn thấy cầu khẩn thế nào cũng vô dụng lại sinh lòng ác ý, ở bên ngoài bịa đặt chuyện Nguyễn đại tiểu thư là thạch nữ không sinh nở gì được, nói những lời chối tai vô cùng. Tửu phường lão bản đời nào cam lòng để nữ nhi của mình chịu sỉ nhục như vậy, ông tức tối đến phun máu, tìm tên thư sinh nghèo kia tranh luận thì bị hấn đẩy té sóng xoài không dậy nổi, một hơi đi luôn.

Nguyễn đại tiểu thư thấy cha mình mất mạng oan ức, nàng đau lòng đến cắt da đứt ruột liền cáo án tên thư sinh nghèo lên quan phủ. Tên quan lão gia đã nắm tiền trong tay, phán tên thư sinh nghèo tội phải báng và ngộ sát ngay rồi tống hấn vào đại lao. Chưa được mấy tháng, tên thư sinh ở trong ngục đã bệnh không gượng nổi mà chết. Từ đó Nguyễn đại tiểu thư trở thành quả phụ. Vì thanh danh của nàng đã bị hủy hoại trong thành Thượng Hòa nên những ai không biết sự tình đều quy tội nàng đã hại chết thư sinh nghèo kia. Bất luận ai cũng đều gọi nàng là hắc quả phụ.

Còn năm mươi vò Nữ Nhi Hồng làm của hồi môn lúc trước vì duyên cớ tên thư sinh nghèo ở rể nên không có đào lên. Vào ngày thành thân của Nguyễn đại tiểu thư chỉ có năm vò được bới lên để uống mừng, số còn lại vẫn chôn dưới đất. Phải chịu tai tiếng hắc quả phụ, Nguyễn đại tiểu thư rốt cuộc không xuất giá được nữa, chớp mắt đã qua tuổi đôi mươi. Từ đó về sau nàng một lòng chăm lo quản lý tửu phường. Năm hai mươi tuổi, nàng cho đào lên hai vò Nữ Nhi Hồng bày trong tửu phường rồi tổ chức một đại hội phẩm tửu, nói rõ từ nay cứ mười lăm tháng tám hằng năm chỉ xuất ra hai vò, người nào trả giá cao thì sẽ được.

Nữ Nhi Hồng ủ hai mươi năm ấy nha, còn xuất xứ từ Hạnh Tứ tửu phường danh tiếng trong thành Thượng Hòa nữa. Mùi vị hương nồng phải nói là không gì sánh bằng khiến người ta thắm thía vô cùng, tuyệt đối là cực phẩm trong rượu. Mỗi năm không biết có bao nhiêu người hạ cố tận nơi cũng chỉ vì hai vò rượu này, giá một vò thôi có thể nói là trên trời rồi.

Lý Mộ Tinh nghĩ thông suốt chuyện này, mắ thấy kỹ nam đó thật sự thông minh. Hấn không lấy xấp ngân phiếu nghìn lượng kia mà chỉ lấy tờ khế ước vì có nghìn lượng bạc chẳng nữa cũng chưa chắc mua được loại rượu này. Thứ nhất là mười lăm tháng tám năm nay đã qua rồi. Thứ hai là sau khi Nguyễn quả phụ bắt gian tên thư sinh thì đã lập lời thề độc, từ nay về sau tuyệt không để một giọt rượu của Hạnh Tứ tửu phường lọt vào Giám phường. Mà Lý Mộ Tinh là một trong số ít người có biện pháp lấy được rượu do quan hệ cá nhân giữa y và Nguyễn quả phụ rất tốt. Vốn là thương nhân nên vẫn chú trọng đến hòa khí sinh tài, Bảo Lai thương hào và Hạnh Tứ tửu phường cũng thường xuyên lui tới làm ăn. Lý Mộ Tinh lại thật sự hết lòng kính nể Nguyễn quả phụ, một người nữ tử có thể quán xuyến tửu phường to lớn được tươm tất vậy thật sự không dễ dàng gì.

Khốn nỗi chuyện làm Lý Mộ Tinh khó xử là làm thế nào mở miệng hỏi Nguyễn quả phụ y cần rượu đây. Nếu nói trắng là đem rượu vào nam quán thì chỉ sợ Nguyễn quả phụ vác đòn gánh đánh y văng ra cửa tức

khắc. Còn nữa, tên kỹ nam đó muốn rượu thì cứ nói thẳng đi, cần gì phải bồn chồn y như thế. Mà dễ dàng dâng rượu tới như vậy thì chẳng phải Lý Mộ Tinh ngậm bồ hòn làm ngọt sao?

Không được, tuyệt đối không được.

Chú thích:

1. Bảo đầu: kỹ viện có tú bà thì nam quán có bảo đầu.
2. Đông gia: tiếng gọi người chủ. Ngày xưa chỗ của chủ ở hướng đông còn chỗ của khách ở hướng tây.
3. Nô gia: thiếp.
4. Oan gia: ở đây nghĩa là tiếng gọi người mà mình hờn giận song thâm tâm lại rất yêu thương.

3. Chương 3

Người tìm hoan mua vui, kẻ gương cười đơn đả, còn ai nghe thấy tiếng khóc ai oán vọng vang trong gió kia. Dù có người nghe được thì liệu có ai để ý...

Nơi chốn yên hoa, mệnh bạc chỉ mảnh, dễ vào mà khó ra. Từ nay về sau, thân này tùy mệnh nào do người...

§

Tạm thời khoan nhắc đến Lý Mộ Tinh đang trái lo phải nghĩ làm sao để giữ thể diện, lại nói về phía nam quán, sau khi y đi khỏi không bao lâu trong nam quán lại rối loạn một phen, mười tên hộ viện đồng loạt đi bắt kẻ đào tẩu về.

Người bị nắm đầu về đương nhiên là hồng y nam tử được Lý Mộ Tinh thả ra. Y chưa quen thuộc đường đi nước bước nên quanh quẩn trong hậu viện một hồi mới lần được ra cổng, chạy chưa bao xa đã bị một tiểu đồng bụng đồ ăn trông thấy. Ban đầu tiểu đồng còn không biết y đang bỏ trốn, chỉ vì y cuống cuống tháo chạy nên mới tự lộ tẩy. Nó hô toáng lên kinh động tới hộ viện, không bao lâu sau nam tử vận hồng y đã bị trở về.

Lý Mộ Tinh đi khỏi này giờ mà Thượng Hương vẫn còn cười ngặt nghẽo, chỉ nghĩ tới khuôn mặt muôn màu thô lộ của Lý Mộ Tinh thôi là hần không tài nào dừng cười được, nhưng vừa nghe tiếng xôn xao ngoài hậu viên trong thoáng chốc sắc mặt hần đã lạnh tanh. Thượng Hương múc một chậu nước lạnh rồi ngồi vào bàn trang điểm, trước hết hần lau lớp phấn đóng hồ trên mặt để lộ ra gương mặt trắng nõn, sau đó mở hộp trang sức lấy bút vẽ ra, từng chút từng chút một trang điểm cho hoàn hảo lại.

“Thượng Hương sư phó, bảo đầu gọi sư phó tới.” Có người gõ cửa.

“Biết rồi.”

Vẽ nét cuối cùng xong, Thượng Hương ngắm dung nhan trang điểm dày phấn xinh đẹp của mình, khẽ cười một cách kiêu diễm mê hoặc.

Ở tây bắc hậu viện nam quán có một gian phòng mà các tiểu quan gọi là “Yểm môn.” Nếu tương đương trong nhà môn là nơi thụ hình phạm nhân thì trong nam quán dĩ nhiên là chỗ trừng phạt những tiểu quan ngang bướng. Quy tắc nam quán rất nghiêm ngặt, thông thường những tiểu quan chân ướt chân ráo thế nào cũng phạm phải sai lầm. Lúc xử phạt thì tất cả tiểu quan phải đứng một bên mà nhìn, cốt ý giết gà dọa khỉ để thị uy, cho nên hễ nghe tới Yểm môn là ai ấy đều im bật, nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Bảo đầu của nam quán họ Trịnh, không mấy ai biết tên gọi là gì. Tuổi tác hần cũng tầm bốn mươi, thân người trơ xương gầy đét như khỉ nên có biệt hiệu là “Trịnh hầu đầu.” Thoạt nhìn hần tầm thường vậy nhưng bụng chứa một bồ gian trá, thủ đoạn xử trị tiểu quan nhiều đến chồng chất. Các tiểu quan trong nam quán vừa khiếp sợ vừa căm hận hần nhưng không ai dám không nghe lời.

Thượng Hương tiến vào Yểm môn, rút chiếc khăn thơm ra che ngang mặt rồi uốn éo cạ người Trịnh hầu đầu thỏ thẻ: “Đầu nhi à, đã trễ thế này rồi ngài còn gọi ta tới đây, có chuyện gì chúng ta ra ngoài nói không được sao? Ngài ngửi mùi trong này đi, ngạt hơi con người ta tím tái rồi này.”

Trịnh hầu đầu ngồi trên ghế bành lót đệm nhưng, nắm tay Thượng Hương ngấm nghĩa nhưng khuôn mặt khô đét lại nham hiểm cười: “Hằng ngày đều có người quét dọn sạch sẽ chỗ này, sao có mùi gì chứ? Ngược lại mùi hương trên người người càng lúc càng nồng hơn đó. Sao vậy? Trong bụng người có phải giấu giếm gì mà cả mùi của mình cũng người không ra hả?”

Thượng Hương bật cười khanh khách, thân thể mềm mại áp sát ngực Trịnh hầu đầu, đặt mông lên đùi hấn lả lơi: “Đầu nhi xấu lắm nha, biết rõ không ai muốn vào đây mà cứ khăng khăng gọi ta tới cho bằng được, người ta đương nhiên là hoảng sợ rồi. Nếu Thượng Hương làm sai điều gì thì xin đầu nhi nể tình ngày trước mà tha cho Thượng Hương một lần đi, Thượng Hương nhất định sẽ tận tâm tận sức hầu hạ đầu nhi.” Dứt lời hấn luôn tay vào giữa hai chân Trịnh hầu đầu.

Thân mình Trịnh hầu đầu run bắn lên, nhưng thoáng thấy gương mặt Thượng Hương dù có trát bao nhiêu lớp phấn dày cộm cũng không giấu nổi nếp nhăn nơi khóe mắt, ham muốn nổi gì cũng tiêu tan hết, hấn lập tức đẩy mạnh Thượng Hương ra, còn bồi thêm một cước: “Đi đi đi, đã thành lão yêu tinh rồi còn ở đó lằng lờ. Hừ, đừng có bày đặt tán hươu tán vượn với ta, trong nam quán này kẻ rành mọi chuyện nhất chính là người đó, lúc trước miệng mồm là lợi hại nhất ở bên ngoài. Nói người không biết gì thì cứ quăng đầu nhi ta cho khi chơi cho rồi.”

Thượng Hương xuýt xoa lồm cồm đứng dậy, vịn chiếc ghế ngồi xuống, sắc mặt hết sức ủy khuất mà than vãn: “Đầu nhi à, ngài nói oan cho ta rồi, tối nay ta bận thật mà. Ngài cũng biết ba tháng trước ta tiêu hết tiền dành dụm mấy năm mua con chim non đó, còn định trồng cây vào nó để dưỡng lão. Ai ngờ xương cốt con này cứng quá đi, ta mài lâu như vậy vẫn không thấy mềm chút nào. Hôm nay nó lại chộc tức ta nữa nên mới giằng co với nó một hồi, đang định quay về phòng nghỉ ngơi thì khi không con sói con Thượng Kỳ lại có lương tâm tặng cho ta một vị kim chủ. Thượng Hương đã lâu không tiếp khách, nợ nần các quan nhi trong quán không ít tiền rượu, dĩ nhiên phải đem hết thủ thuật ra hầu hạ vị đại gia đó cho tốt rồi, được chút tiền thưởng cũng còn trả không hết nợ nữa kia. Đó, vị kim chủ kia vừa đi tức thì ngài đã phái người gọi ta tới, bên ngoài xảy ra chuyện gì làm sao Thượng Hương biết chứ.”

Trịnh hầu đầu rờ rẫm phần râu mép dưới cằm, nhíp tay nói: “Được rồi, được rồi, hôm nay ta không quan tâm người biết thật hay là biết giả, giờ cho người tận mắt thấy chuyện gì xảy ra.” Nói rồi hấn hô lớn, “Đẫn vào.”

Chưa dứt lời, hai hán tử cường tráng đã xóc nách hồng y nam tử đi vào ném phịch xuống đất. Y đau đớn rên lên, nhưng do bị bịt miệng và trói tay chân nên không kêu ra tiếng được mà cũng không động đậy gì nổi, có điều cặp mắt thon dài lại rực lửa căm hận nhìn chằm chằm Trịnh hầu đầu và Thượng Hương không chút rụt rè.

Trịnh hầu đầu bước tới nâng cằm hồng y nam tử lên soi mói: “Khuôn mặt có kém tí nhưng ánh mắt không tồi chút nào, dạy dỗ tốt thì dù không thành hồng bài cũng ra mối kiếm tiền, đáng tiếc lại không chịu nghe lời, cả gan chạy trốn khỏi nam quán. Thượng Hương, người là người từng trải, tiểu quan trong quán bỏ trốn có kết cục gì người cũng biết rồi. Đáng lẽ đợi sáng sớm mai sẽ xử trí hấn trước mặt các tiểu quan, nhưng vì coi hấn là người do người mua nên thông báo cho người một tiếng để người còn định bụng. Tiền tích góp mấy năm của người xem như mức nước tát đi rồi.”

Quy tắc trong nam quán: cấm kén chọn khách, ai kén chọn mười trượng; cấm bỏ mặc khách, ai bỏ mặc hai mươi trượng, cấm làm qua loa, ai qua loa ba mươi trượng; cấm giấu tiền, ai giấu tiền bốn mươi trượng. Những cái này còn nhẹ, ngoài ra còn có châm kim, tạt nước nóng, quất roi, kẹp côn đủ các loại. Dụng ý của Trịnh hầu đầu là làm sao đập đầu tiểu quan đau đớn tới rét run thì thôi, có điều sẽ không lưu dấu vết nào trên người. Tội nghiêm trọng nhất chính là bỏ trốn.

Nam quán xử phạt tiểu quan có gan trốn đi là nặng nhất. Bất kể sống chết gì, chỉ cần bắt về được sẽ thưởng cho những hộ viện kia, trước mặt các tiểu quan làm tới khi nào thỏa mãn thì thôi. Những tên đó muốn hành hạ ra sao cũng được, còn dùng trên cả trăm loại đạo cụ cổ quái. Mười mấy tới hai mươi mấy hán tử cường tráng ấy, cả đám luân phiên giày vò thì sao còn mạng mà giữ. Trong nam quán, nội một năm thôi số

người chạy trốn bị mất mạng không chín người thì cũng tám mạng.

Thượng Hương nghe Trịnh hầu đầu nói xong khuôn mặt lập tức đầy thảm thiết, nhào vào người Trịnh hầu đầu kêu gào.

“Đầu nhi à, xin ngài hãy rủ lòng thương xót ngàn vạn lần đừng có xử phạt hần vậy. Cái thứ hỗn trưởng đó đã tốn cả mấy năm dành dụm của ta, ngài không thể để ta thiệt thòi vậy chứ, tốt xấu gì cũng để hần kiếm đủ tiền vốn trả ta rồi hẵng xử phạt.”

Trịnh hầu đầu đá Thượng Hương văng ra xa: “Thứ thiếu năng, quy tắc trong quán không được phá hủy. Muốn trách thì trách bản thân ngươi không có bản lĩnh huấn luyện ra trò đi. Hừ, ta thấy chức sư phó huấn luyện của ngươi nên chấm dứt là vừa, ngày mai ra khỏi quán được rồi.”

Gương mặt của Thượng Hương biến sắc đổi lời lại ngay: “Đầu nhi nói cũng phải, không thể phá vỡ quy tắc trong quán được.” Hần lồm cồm bò tới cạnh chân Trịnh hầu đầu, hai tay ra sức mơn trớn đầm bóp.

Trịnh hầu đầu được hần xoa bóp dễ chịu vô cùng, ngồi trên ghế lẩm bẩm: “Ồ, ngón nghề của ngươi thật không tệ. Tên tiểu hỗn đàng Thượng Kỳ so với ngươi còn kém một chút, không phải lúc dạy hần ngươi đã cố tình giấu nghề chứ hả?”

“Ta nào có gan đó. Là do tư chất con sói con chó không đủ, học nghề chưa tới nơi thôi.”

Thượng Hương chớp mắt nhìn hồng y nam tử đầy căm giận, đoạn từ tốn nói: “Đầu nhi à, tuy nói là ta tốn hết tiền dành dụm mấy năm cho cái thứ hỗn trưởng này, nhưng ba tháng nay tiền ăn mặc chi dùng của hần đều là tiền của quán cả. Nếu trừng phạt hần vậy không phải đầu nhi cũng lỗ sao chứ? Thật ra Thượng Hương có chủ ý này, vừa xử phạt được hần mà vừa kiếm lời cho quán nữa, không biết ngài muốn nghe không?”

“Nói thử coi.”

“Không phải nói trong quán có mấy khách quan thích chơi trò buộc dây chảo sao? Có nhiều tiểu quan bị thương tới mấy ngày dậy không nổi, lỡ chuyện làm ăn thì không nói đi, đảng này còn phải cấp tiền thuốc men nữa. Ta thấy thứ hỗn trưởng này dù sao cũng không nghe lời, đảng nào cũng phải trời hần thì chi bằng đưa cho những người khách kia. Nếu hần chịu không nổi chết đi thì cũng do hần chuốc lấy; nếu hần còn sống thì tốt xấu gì cũng kiếm được chút tiền cho quán mà.”

Trịnh hầu đầu quả thật có chút dao động, suy tính một hồi đương nhiên tiền vẫn quan trọng nhất. Cuối cùng hần đồng ý cho Thượng Hương mang người về nhưng không muốn đợi thêm ngày nào nữa, bắt Thượng Hương đêm nay phải sắp xếp cho hồng y nam tử tiếp khách, nói rõ nếu không làm vừa lòng khách thì vẫn trừng phạt theo quy tắc của quán.

Thượng Hương mang hồng y nam tử trở về phòng lại cột người vào giường. Khép cửa xong trông thấy người kia vẫn nhìn hần căm hận, đôi mắt rực lửa của y tràn đầy nét khinh miệt thì không khỏi bức tức: “Đúng là thứ không biết tốt xấu. Thượng Hồng, ngươi nhớ cho kỹ, bất kể trước đây ngươi có là ai đi nữa, hễ đã vào đây rồi thì đừng mơ tới mộng đẹp gì đó. Người mà không biết an phận thì chỉ có chết thôi.”

Hồng y nam tử đang ú ớ muốn nói gì, Thượng Hương cởi khăn bịt miệng ra thì câu cửa miệng của y là “tiện nhân.” Thượng Hương nghe xong sắc mặt sa sầm ngay:

“Phải, ta chính là tiện nhân, qua đêm nay rồi ngươi cũng ti tiện như ta vậy. Giờ muốn mắng chửi gì thì tranh thủ đi, lúc sau có muốn mắng cũng không ra tiếng đâu.”

“Người... người... người...” Hồng y nam tử nổi giận tới mặt mày đỏ gắt, “Dù ta... có chết cũng tuyệt đối...”

Trong mắt Thượng Hương ánh lên một tia châm biếm: “Người tưởng đây là chỗ ngươi muốn chết thì chết được sao?” Ngón tay hần từ tốn lướt qua gương mặt của hồng y nam tử, “Nhìn đi, gương mặt này vẫn còn nguyên vẹn nguyên hình, trang điểm lên một chút thì đâu khác mấy với những tiểu quan kia...”

Hồng y nam tử nổi nóng cắn phập ngón tay của Thượng Hương đến rướm máu, hơi tanh xông lên đầu chênh choáng làm toàn thân cảm thấy rã rời, y vô thức thả lỏng miệng ra.

“Đây... đây là... ngươi lại dùng thuốc gì vậy?”

Hồng y nam tử phản ứng bất thành linh làm thuốc dính trên ngón tay Thượng Hương thấm vào, máu ứa ra từ phát cần này hòa lẫn trong thuốc khiến được tính phát huy tác dụng ngay.

Thượng Hương cúi xuống khe khẽ cắn vành tai của y, day tới khi có dấu răng mờ mờ mới thông thả đáp: “Yên tâm đi, không phải thuốc đâu. Ta biết loại dược kia không có tác dụng với ngươi nên không dùng nó nữa. Còn cái này... chẳng qua chỉ là chút thuốc để toàn thân ngươi mềm nhũn không có sức lực cắn lưỡi thôi. Qua khỏi giờ Tý vẫn còn nửa đêm, ngươi cứ hưởng thụ hết mình đi.”

Thượng Hương ra khỏi phòng, còn chưa đi được bao xa đã thấy tiểu đồng dẫn đường dẫn theo một nam nhân đi tới. Hắn lánh sau thân cây nhìn người kia bước vào phòng, mơ hồ nghe mấy tiếng chửi rủa, không bao lâu thì im thin thít. Hắn đứng sau cây dùng dằng chờ một hồi, mãi đến khi nghe được một tiếng thét thảm thiết như định liệu, trong lòng thẳng thắt như có gì đó chùn xuống, hắt một hơi thật dài ra, thân hình hắn từ từ rời khỏi bóng cây quay về phòng mình.

Cảnh đêm ảm đạm, tiếng gió hờn như thút thít, từng hồi gào thét thê thảm dần trở thành tiếng khóc nức nghẹn, cuối cùng tan biến giữa ngọn đèn say sưa chèn chèn trong nam quán. Người tìm hoan mua vui, kẻ gượng cười đơn đả, còn ai nghe thấy tiếng khóc ai oán vọng vang trong gió kia, dù có người nghe được thì liệu có ai để ý...

Nơi chốn yên hoa, mệnh bạc chỉ mảnh, dễ vào mà khó ra. Từ nay về sau, thân này tùy mệnh nào do người...

Bảo Lai thương hào.

“Tiền lão, lão tới thật sớm quá.” Lý Mộ Tinh bước vào cửa liền cung tay vái chào vị lão nhân tóc bạc phơ đứng trước quầy.

“Ô, đông gia cũng tới sớm đó chứ.”

Cụ già tóc trắng ha ha cười chào đáp lễ.

Vị lão nhân tóc bạc này tên là Tiền Quý Lễ, là đại chủ quỹ Lý Mộ Tinh mời về quản lý Bảo Lai thương hào ở thành Thượng Hòa. Trong ngành lão nổi danh là một tay tính toán lão luyện.

Năm năm trước, Lý Mộ Tinh đến thành Thượng Hòa để mở thêm một phân hiệu. Lúc đó y bắt quá chỉ là một thương nhân có chút tiếng tăm, trong thành Thượng Hòa tụ hợp toàn thương nhân này hầu như khó có chỗ đứng vững.

Nhưng y lại nhắm vào Tiền Quý Lễ khi ấy vừa vặn mới rời khỏi vị trí trống không của người chủ cũ, y toàn tâm toàn ý muốn mời Tiền Quý Lễ đến đảm nhiệm chuyện làm ăn của phân hiệu mình.

Khi ấy thương nhân để mắt tới Tiền Quý Lễ nói ít lắm cũng phải có mười người, ai nấy cũng khoe khoang điệu bộ hơn hẳn Lý Mộ Tinh, đại lễ đem tới không tám rương cũng mười thùng. Lại hứa hẹn thù lao hậu đãi với Tiền Quý Lễ, người này nêu điều kiện tốt hơn hẳn người sau, so với Lý Mộ Tinh mang hai bàn tay trắng đến thì y quả là vô cùng bần hàn bần xỉn.

Nhưng Lý Mộ Tinh không nửa điểm e dè, chỉ nói đúng một câu với Tiền Quý Lễ:

“Nếu Tiền lão chịu nhận bốn tiệm đơn sơ thì Lý Mộ Tinh sẽ như hổ thêm cánh, từ đây đại triển phong vân, không quá ba năm sẽ khiến Tiền lão ngẩng đầu ưỡn ngực trong giới thương buôn.” Lời nói thì hết sức ngông cuồng nhưng y lại dùng lễ nghĩa của vạ bồi đối với Tiền Quý Lễ, thái độ hết sức cung kính.

Những kẻ bên cạnh nghe được thì chế giễu ra mặt, cho Lý Mộ Tinh là thứ khoác lác không biết ngượng nhưng Tiền Quý Lễ lại thấy người thanh niên này thật sự rất thú vị. Lão đã lang bạt trong nghề hơn hai mươi năm trời, đi theo không dưới sáu bảy ông chủ, người nào người nấy còn không phải là đại thương nhân hào phú một phương sao? Người trẻ tuổi như Lý Mộ Tinh đây lão lần đầu mới thấy, vì vậy mới nói đùa với Lý Mộ Tinh: “Người trẻ tuổi tối kỵ nhất chính là huênh hoang. Lão phu thấy dáng điệu của ngươi cũng còn chín chắn mới cho ngươi một cơ hội. Lão phu hành nghề bao nhiêu năm nay cũng không thiếu chi ngân lượng. Thế này đi, chỉ cần ngươi có thể mua được Hạnh Hoa Bí Nhưỡng đặc chế từ Hạnh Tứ tửu phường của Nguyễn quả phụ thì lão phu sẽ nhận lời ngươi.”

Thì ra vị Tiền Quý Lễ này bình sinh không thích thứ gì mà chỉ mê uống rượu. Phải nói với địa vị hảo thủ bàn toán của lão thì ông chủ nào mà cam lòng đuổi lão cho được, toàn bộ đều do lão thỉnh thoảng hay uống rượu làm lỡ việc mà ra. Ông chủ chịu thiệt hại, tuy nói không hẳn là tiếc chút đỉnh tiền đó nhưng dù sao cũng phải có người gánh trách nhiệm, bằng không những kẻ bên dưới sẽ bắt chước làm theo, lúc đó mới thật đúng là tổn thất.

Dù vậy thương gia tới mời mọc Tiền Quý Lễ vẫn nườm nượp từng đoàn. Thật tình khó mời được một chưởng quầy giỏi giang lắm đó, hơn nữa số tiền lời Tiền Quý Lễ kiếm được cho thương hào còn hơn hẳn tổn thất do lão gây ra. Ngay cả khi mai một có cho Tiền Quý Lễ thôi việc đi nữa thì vẫn còn lời khảm.

Lý Mộ Tinh được câu nói này thì không ý kiến gì liền tức tốc tới Hạnh Tứ tửu phường, đợi gặp được Nguyễn quả phụ thì hỏi mua ngay Hạnh Hoa Bí Nhưỡng. Hạnh Hoa Bí Nhưỡng vốn là rượu chiêu bài của Hạnh Tứ tửu phường, chỉ cần có tiền thì ai cũng mua được. Thế nhưng Lý Mộ Tinh không biết Tiền Quý Lễ và cha của nàng vốn là bằng hữu tri giao, năm đó cha của Nguyễn quả phụ tính toán muốn đem nàng gả cho người làm thuê trong tửu phường, Tiền Quý Lễ cũng có phần nhúng tay vào. Sau này khi tên làm thuê đó say rượu té sông chết đuối, Tiền Quý Lễ đã âm thầm nói với cha nàng một câu, “Nguyễn lão ca à, nữ nhi bảo bối của huynh đúng là được chiều riết thành kiêu căng rồi.” Xúi quẩy thế nào đã để Nguyễn quả phụ nghe được, lúc đó nàng đã ôm hận với Tiền Quý Lễ, trong lòng căm thù nghĩ, ta có kiêu căng hay không can hệ gì đến người chứ, Tiền lão đầu lắm chuyện, sau này đừng mơ tưởng uống được rượu của nhà ta nữa. Quả nhiên, sau khi cha của Nguyễn quả phụ qua đời, nàng không bán đến nửa giọt rượu cho Tiền Quý Lễ. Tiền Quý Lễ không còn cách nào khác đành phải nhờ người ta mua giùm nhưng tất cả đều bị Nguyễn quả phụ nhìn ra, nàng mắng bọn họ một trận té tát rồi đuổi cổ ra ngoài. Lão lại dựa vào bản mặt già nua của mình đi cầu xin thì người nhà của Nguyễn quả phụ đúng là không quăng lão ra. Chuyện này đã hơn một năm mấy rồi nhưng vẫn làm con sâu rượu trong bụng Tiền Quý Lễ thêm thường hết cỡ.

Lý Mộ Tinh không biết nguyên do bên trong là thế mới bước vào cửa chính của Hạnh Tứ tửu phường, tức thì bị Nguyễn quả phụ hay tin cầm đèn lồng quát chạy ra ngoài. Lúc đó Lý Mộ Tinh bị đánh tới tơi bởi hoa lá, đứng tuốt đằng xa nhìn dáng điệu Nguyễn quả phụ ôm đèn lồng ngang ngực, thần sắc vô cùng hung hãn. Trong lòng y ngỡ ngàng, nhìn người nữ tử dáng dấp xinh đẹp vậy mà sao tính tình lại đánh đá đến thế.

Về sau cuối cùng Lý Mộ Tinh cũng hỏi ra được chân tướng sự việc, chỉ thấy Nguyễn quả phụ chuyện bé xé ra to thôi nhưng y làm sao quản được chuyện nhà người ta. Thế nên quyết tâm trong lòng y càng mạnh mẽ, ngày ngày đều tới Hạnh Tứ tửu phường lấy rầy làm phiền Nguyễn quả phụ. Ước chừng hơn một tháng, y chưa xiêu lòng được Nguyễn quả phụ nhưng đã làm Tiền Quý Lễ tin phục trước.

“Được rồi chàng trai trẻ à, xem ra người đúng là có nghị lực, thật không đơn giản, không đơn giản mà...”

Cũng không biết Tiền Quý Lễ rốt cuộc vừa mất chỗ nào trên người Lý Mộ Tinh nữa, cứ thế lão trở thành đại chưởng quỹ dưới quyền bậc nhất của y. Có sự giúp sức của Tiền Quý Lễ, việc khai trương của phân hiệu hoàn thành một cách trôi chảy. Tiền Quý Lễ làm trong thành Thượng Hòa đã hơn hai mươi năm, dĩ nhiên quen hết các đầu mối, chưa tới nửa năm chuyện buôn bán của phân hào đã tiến triển như điều gặp gió. Lý Mộ Tinh dần dà thấy an lòng liền trao hết chuyện làm ăn cho Tiền Quý Lễ, bản thân y lại đến Hạnh Tứ tửu phường rầy rà tiếp với Nguyễn quả phụ.

Lúc đó, Nguyễn quả phụ đã thấp thoáng thấy bóng dáng Lý Mộ Tinh trước cửa chính của Hạnh Tứ tửu phường từ xa, trông mắt lờm thiếu điều không rút ra thì thôi nhưng không tới mười ngày nàng đã chịu thua.

“Trên đời này sao lại có nam nhân như ngươi vậy...” Nàng vừa tức tối vừa ấn một vò Hạnh Hoa Bí Nhưỡng vào người Lý Mộ Tinh.

Lý Mộ Tinh ôm vò rượu lớn, trông thấy sắc mặt ủ ê của Nguyễn quả phụ thì cười dài: “Như nhau, như nhau mà. Trên đời này sao lại có nữ nhân như phu nhân vậy?”

“Ngươi nói ta hung hãn sao?” Mày liểu của Nguyễn quả phụ nhướn thẳng, đèn lồng vung cao trong tay tức thì.

Lý Mộ Tinh vừa thối lui vừa nói: “Không dám, Nguyễn phu nhân đáng cân quắc không thua kém hạng mày râu, chính là nữ trung hào kiệt. Trong lòng Mộ Tinh chỉ có bội phục mà thôi.”

Nguyễn quả phụ chuyển từ giận dữ thành tươi cười, dừng đòn gánh xuống nói: “Tiền lão đầu gặp được người đúng là có phúc khí tám đời. Được rồi, người mang rượu đi đi.”

“Nguyễn phu nhân đại lượng, Mộ Tinh xin cáo từ.”

Nguyễn quả phụ nhìn theo bóng dáng của Lý Mộ Tinh lớn tiếng gọi: “Nhớ cho kỹ, cô nãi nãi ta họ Nguyễn tên Túy Quân, sau này có đến thì chỉ cho phép gọi là Túy nương thôi. Nếu để ta còn nghe hai chữ phu nhân nữa thì ta đánh gãy chân cho người lết về đó.”

Lý Mộ Tinh vẫy tay tỏ ý đã nghe thấy. Điểm mấu chốt nhỏ nhỏ này của Tiền Quý Lễ và Nguyễn quả phụ cũng tiêu tan như thế.

Lý Mộ Tinh trái lo phải nghĩ mấy ngày trời thì thấy tình huống y đang đối mặt không mấy sai biệt với nan đề Tiền Quý Lễ đã ra cho y. Cái khác biệt chẳng là Nguyễn quả phụ có thể chịu thua đem vỏ rượu cho Tiền Quý Lễ nhưng nếu muốn nâng đem rượu cho kỹ nam thì tuyệt nhiên không thể được. Giải quyết không tốt thì không chừng cả bằng hữu cũng làm không được. Y suy nghĩ không ngừng mấy ngày liền cũng chưa nghĩ ra được biện pháp nào, không có cách nên y đành tìm đến Tiền Quý Lễ thỉnh giáo.

Sáng sớm ra cửa hiệu, lúc y cùng Tiền Quý Lễ dùng điểm tâm thì bàn bạc hạng mục sổ sách kỳ tới. Tối khi dùng cơm Lý Mộ Tinh mới mở lời được.

“Tiền lão, Mộ Tinh có một chuyện muốn thỉnh giáo chủ kiến của lão.”

Tiền Quý Lễ sang sảng cười, đưa tay vuốt chòm râu bạc của mình:

“Đông gia, ngài đây không những là người dùng lời bào mòn người ta mà đầu óc còn mãnh liệt nữa, không lẽ còn có chuyện ngài làm không được sao?” Từ khi Lý Mộ Tinh đem Hạnh Hoa Bí Nhưỡng về thì Tiền Quý Lễ xem như đã khâu phục y hoàn toàn.

“Tiền lão, chuyện này nói ra cũng là chuyện tai tiếng, chẳng qua Mộ Tinh luôn xem lão là bậc trưởng bối nên không ngại xấu mặt, thật sự phải thỉnh chủ kiến của lão rồi.”

Bây giờ Lý Mộ Tinh nghĩ lại sự tình đêm đó vẫn còn thấy xấu hổ nên đành nói những điểm chính yếu. Đại ý là y uống rượu say rồi đánh mất kế ước vừa ký, tuy nói tên kỹ nam kia đồng ý trả kế ước nhưng hẳn lại muốn đổi bằng hai vỏ Nữ Nhi Hồng ủ hai mươi năm.

Lúc đó Tiền Quý Lễ đang gấp miếng đồ ăn lên miệng, vừa nghe Lý Mộ Tinh nói hết câu thì lão phun hết thức ăn ra.

“Đông gia, ngài không hứa cái gì tốt lại đi hứa rượu của Nguyễn gia chất nữ chứ. Thôi rồi, ngài đó, chờ mà ăn đòn gánh đi.” Tiền Quý Lễ lau miệng, vỗ mặt hả hê trên nổi đau của người khác.

Lý Mộ Tinh nhớ tới đòn gánh của Nguyễn quả phụ thì thật sự có chút kinh hãi, nhưng đã ưng thuận chuyện này rồi nên giá nào cũng phải kiếm bằng được hai vỏ rượu kia. Y đành lên tiếng: “Tiền lão, chuyện này nói thế nào lão cũng phải giúp ta mới được.”

Tiền Quý Lễ liên tục xua tay: “Đông gia, từ lâu lão phu đã lập lời thề đời này không dính vào chữ rượu nữa. Chuyện gì ta cũng giúp được nhưng chỉ có chuyện này là không thể, ngài hãy nghĩ biện pháp khác đi.”

“Tiền lão, có phải lão uống rượu này đâu. Chẳng qua muốn lão nghĩ hộ cách giúp ta thôi, không có phạm úy gì đâu.”

“Không được, không được, không được.”

Tiền Quý Lễ một hơi nói ba chữ không được, thẳng thừng đẩy Lý Mộ Tinh ra chân trời xa tắp. Nếu là ba năm về trước, lão đầu hẳn mà nghe đến Nữ Nhi Hồng hai mươi năm thì đã không kềm được lòng mà mau mắn nghĩ cách cho Lý Mộ Tinh rồi, nhưng sau khi xảy ra chuyện của ba năm về trước thì người hảo rượu hơn mạng như lão lại kiên quyết cai rượu, hơn nữa từ nay về sau không đụng tới nửa giọt rượu nào.

Cho đến hôm nay, cứ nhớ tới chuyện ba năm trước vẫn còn làm Tiền Quý Lễ thấy hổ thẹn vô cùng. Từ sau khi lão xông xáo ra lập thanh danh trong nghề, tuy nói vì uống rượu mà lỡ việc nên thay đổi tới sáu bảy ông chủ nhưng suy cho cùng thiệt hại cũng không lớn lắm. Những ông chủ này đều là hạng giàu nứt đố đổ vách, nghĩ tới lão luôn có công lao nên không hề truy cứu báo quan, chỉ trả về làm việc như cũ. Cũng bởi vậy nên Tiền Quý Lễ không biết hối cải tật uống rượu lỡ việc của mình, đến chỗ của Lý Mộ Tinh chưa đầy hai năm lại xảy ra chuyện rắc rối lớn. Trong lúc nghiệm xem một số lượng lớn lụa sa, thương nhân đưa hàng kia nhấc cho lão hai bát rượu, mắt lão say lơ đãng nên không kiểm ra số lụa này rõ ràng là dùng loại vật liệu tam phẩm nhưng lại giả làm hàng nhất phẩm mà giao. Sau khi số hàng này sắp lên quầy thì bán theo giá nhất phẩm, chưa tới một tháng đã bị một người lành nghề nhìn ra. Ở bên ngoài thiên hạ mắng chửi Bảo Lai thương hào là dùng hàng giả mạo. Lúc đó đã tổn hại rất lớn tới danh dự của Bảo Lai thương hào, người kéo tới trả hàng liên miên không dứt. Đến lúc Lý Mộ Tinh hay tin và tức tốc từ bản tiệm tới nơi thì chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi, phân hiệu trong thành Thượng Hòa đã từ đông như trẩy hội thoát cái thành vắng như chùa bà đanh.

Sau khi Lý Mộ Tinh đến nơi, chuyện đầu tiên y làm là bảo Tiền Quý Lễ thu hồi lại số lụa sa đã bán với giá cao ra. Y cũng cự tuyệt đề nghị của Tiền Quý Lễ là đem số lụa này bán ra lại với giá hàng tam phẩm, đoạn y dặn người chuẩn bị hai miếng cờ hiệu, viết mười chữ “người lấy thành làm vốn, thương cậy tín mà nên.” Sau đó y để tiểu nhị trong tiệm mang lá cờ vải, bản thân lại tự ôm hết tất cả lụa sa đi khua chiêng gõ trống, trên đường gom thành một đồng đi ra ngoài vùng hoang dã của thành Thượng Hòa. Trước mặt tất cả những người nô nức tới xem, y giải bày chuyện bị lừa ra, đối với sự khinh suất của mình sẽ khắc sâu và kiểm điểm, ôm hết tất cả trách nhiệm vào mình, sau đó y thiêu rụi sạch sẽ số lụa sa đó.

Khi ấy Tiền Quý Lễ đứng một bên mặt mày đều tái xanh cả. Người khác không biết chứ lão thì hiểu rõ, số lụa sa này thật ra giá trị tới mười vạn lượng trắng lóa lạn, là tất cả tiền vốn của phân hiệu ở Thượng Hòa. Nhưng Tiền Quý Lễ cũng hiểu rõ, nếu đem số lụa sa này bán lại với đúng giá của nó thì tuy giảm được tổn thất về tiền bạc nhưng sẽ không cách nào挽 hồi được danh dự của thương hào. Chuyện này đối với con đường làm ăn đang phát triển của thương gia mà nói là cú đả kích chí mạng, Tiền Quý Lễ ngay cả có lòng lấy cái chết để tạ tội cũng đủ bồi dền.

Cử chỉ đập nổi dìm thuyền này của Lý Mộ Tinh chẳng những挽 hồi được danh dự của thương hào mà còn giành được sự kính trọng của Tiền Quý Lễ và toàn bộ thương nhân thành Thượng Hòa. Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là Lý Mộ Tinh cũng không vì chuyện này mà sa thải Tiền Quý Lễ, chỉ vơn vện khấu trừ nửa năm tiền công và phần chia lời năm đó của lão. Tiền Quý Lễ trong lòng cảm kích không thôi, hơn nữa lão đã biết rút kinh nghiệm xương máu. Trước mặt Lý Mộ Tinh và tất cả tiểu nhị trong tiệm, lão đem tất cả rượu và chung vò ra đập bể hết, lập lời thề từ nay về sau sẽ không đụng tới nửa giọt rượu, cũng tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện nào có dính tới chữ rượu.

Tuy rằng danh dự của phân hiệu Thượng Hòa đã挽 hồi nhưng lại không xoay vòng được đồng vốn. Tiền Lý Mộ Tinh mang từ bản tiệm tới lúc thu hồi số lụa sa bán ra với giá cao đã dùng hết, nhất thời thương hào không thể mở cửa như thường. Không mở cửa được thì không phát lương được, bọn tiểu nhị trong tiệm lần lượt đi hết, chỉ còn lại một số ít không chịu đi, khoảng thời gian đó là lúc khốn quẫn nhất trong đời của Lý Mộ Tinh. Cuối cùng phân hiệu Thượng Hòa thật sự không thể duy trì tiếp, ngay lúc Lý Mộ Tinh chuẩn bị đóng cửa hiệu thì tin vui lại đến bất ngờ. Có một thương nhân ở Điền Nam chủ động tìm đến cửa hiệu muốn làm ăn với Lý Mộ Tinh. Hóa ra chuyện đốt lụa sa của Lý Mộ Tinh đã được các thương nhân ở thành Thượng Hòa truyền miệng nhau, một truyền thành mười rồi mười truyền tới một trăm, nháy mắt các thương nhân ở vùng lân cận cũng biết tới. Vị thương nhân Điền Nam này cho rằng cách đối nhân xử thế của Lý Mộ Tinh rất đổi thành thật, không hề lừa già gạt ấu, rất đáng giá hợp tác nên mới tìm tới tận nơi.

Giữ vững được phân hiệu Thượng Hòa, từ đó chuyện làm ăn của Lý Mộ Tinh càng làm càng lớn thêm. Dựa vào lời truyền miệng lúc buôn bán với các thương nhân khắp nơi mà cái danh hiệu Lý Mộ Tinh thương nhân thành tín lan truyền khắp đại giang nam bắc. Có thể y không phải là thương nhân giàu có nhất nhưng tuyệt đối là thương nhân có danh dự nhất. Đến nỗi nhờ vào duyên cớ của y mà chuyện làm ăn của thương nhân Điền Tây cũng tới dễ dàng hơn so với những vùng khác. Mười chữ “người lấy thành làm vốn, thương cậy tín mà nên” này gần như đã trở thành câu thần chú của miệng của thương nhân Điền Tây.

Lý Mộ Tinh được lợi ích từ hai chữ thành tín hiển nhiên càng thêm trân trọng danh dự không dễ gì có được này. Trong cung cách làm người hay làm việc của y, dù cho có thiệt thòi đi nữa cũng tuyệt đối không chịu

thất tín. Đây cũng là nguyên do y hao tâm tổn trí muốn lấy cho được hai vò Nữ Nhi Hồng kia. Mặc dù đối phương chỉ là một kỹ nam và lúc đó chỉ là hứa suông bằng lời, dù tên kỹ nam kia có nói với người khác y thất tín đi nữa thì chỉ sợ không ai tin lời một kỹ nam như hắn thôi, mặc dù là thế nhưng y vẫn không muốn được lợi rồi bội ước.

Thấy Tiền Quý Lễ không chịu dính tới chuyện gì liên quan tới chữ rượu y cũng đành bó tay, ôm bộ mặt chán chường mà gấp cơm. Trong lòng y đang lo nghĩ nên dĩ nhiên ăn cơm cũng chẳng ngon lành gì.

Tiền Quý Lễ ngó bộ dáng của y thì cười ha hả: “Đông gia, nhìn bộ dạng ngài vậy thật ra không phải không có cách, có điều chuyện này phải có ngài gạt đầu mới thành.”

“Là cách gì?”

“Đông gia, ngài cũng sắp ba mươi tuổi rồi phải không?”

Lý Mộ Tinh sững sốt căng mắt ra: “Tiền lão, lão quên rồi à? Tháng trước mới là sinh thần hai mươi tám của ta thôi.”

“Người ta hai mươi tám tuổi thì đã làm cha mấy đứa hài tử rồi, đông gia cũng nên lo cho chuyện của mình đi. Tuy lão phu nói chất nữ kia là quả phụ nhưng đáng vẻ lớn lên thì xinh đẹp lại tài giỏi, còn biết làm ăn nữa, bất quá môn đăng hộ đối với ngài rồi. Hơn nữa nếu đông gia cưới nàng thì mấy chục vò Nữ Nhi Hồng kia là của hồi môn rồi, đến lúc đó ngài muốn lấy bao nhiêu tặng ai mà chẳng được.”

Tiền Quý Lễ đã có chủ ý này từ lâu. Mấy năm qua lão thấy Lý Mộ Tinh một lòng chuyên tâm lo chuyện buôn bán, ban đêm ngay cả một người sưởi chăn cũng không có thì thấy đau lòng lắm, hôm nay cuối cùng cũng cho lão một cơ hội nói ra rồi.

Ngay tức khắc Lý Mộ Tinh liền cười gượng gạo: “Tiền lão à, tính tình của Túy nương rất kiên cường khí khái, là nữ trung trượng phu. Lời này của lão ngàn vạn lần đừng để nàng ta nghe được, cẩn thận nàng ấy cầm đòn gánh đại khai sát khí tới cửa đó.”

“Hay, lão phu nói thật lòng mà. Hai người các người một người chưa thành thân còn một người thì ở góa, Nguyễn gia chất nữ thấy ngài thì mới cười, còn ngài thì cũng rất quan tâm tới nàng...”

“Được rồi, được rồi... Tiền lão, ta ăn xong rồi, lão cứ thông thả dùng đi, ta ra tiệm xem sao trước.”

Vốn Lý Mộ Tinh trông chờ vào Tiền Quý Lễ nghĩ cách giúp y, nào ngờ lão lại đưa ra cái chủ ý lên móc lên meo này tới nổi cơm cũng nuốt hết vô phải bỏ bữa mà chạy. Y tới cửa tiệm rồi đông thì lục lọi, tây lại chỉnh sửa, vắt nát đầu óc nghĩ tới hai vò rượu kia. Đang lúc nghĩ tới bực bội cả người thì một tiểu nhị của Hạnh Tứ tửu phường chạy đến, nhún là Nguyễn quả phụ mời y tới một lát.

Lý Mộ Tinh sững sốt hồi lâu mới đi theo tiểu nhị đó, nhưng làm thế nào nói với Nguyễn quả phụ y cần hai vò rượu kia thì vẫn chưa nghĩ ra.

Lý Mộ Tinh đi theo tiểu nhị của Hạnh Tứ tửu phường được nửa đường thì đột nhiên ngửi được một hương thơm nồng nặc quen thuộc, theo phản xạ ngó nghiêng khắp nơi thì thấy một người vận sa y ánh màu rất xinh đẹp đang bước ra từ một hiệu thuốc bắc, quả nhiên chính là tên kỹ nam đêm hôm ấy. Lòng y khẽ chấn động liền nói với tiểu nhị của Hạnh Tứ tửu phường: “Tiểu Lục, người về trước đi. Nói lại với lão bản nương nhà người ta ghé tiệm điểm tâm mua chút đồ ăn mang qua cho nàng, chút nữa sẽ tới ngay.”

“Lý gia, ngài đối với lão bản nương thật tốt quá.” Tiểu nhị kia cười khà khà, làm bộ dáng đã biết tổng nhảy mắt với Lý Mộ Tinh rồi đi mất.

Có điều Lý Mộ Tinh không hề để mắt tới tiểu nhị, đợi hắn vừa đi khỏi y liền nhắm thẳng hướng mà kỹ nam kia đã đi khuất. Tên kỹ nam kia đi đường vẫn cúi đầu như đang suy tư điều gì, Lý Mộ Tinh mau chân đi vài bước đã qua mặt hắn. Đang muốn gọi hắn thì mới vỡ lẽ y không biết kỹ nam kia tên gọi là gì, nhất thời miệng vẫn há vậy còn người thì ngậy ra. Tên kỹ nam đó cứ cúi gằm xuống nên không phát hiện ra có người trước mặt, vẫn bước tới nên đâm sầm vào ngực của Lý Mộ Tinh.

Hương thơm nồng nặc lập tức xộc vào xoang mũi làm Lý Mộ Tinh không kiềm được hắt hơi một cái rồi thuận tay đẩy hắn ra. Tên kỹ nam kia không lường trước nên lui về sau hai bước, đứng không vững mà ngã

ra sau. Lý Mộ Tinh hốt hoảng đưa tay kéo lại, người thì đúng là nắm được nhưng do bản thân dùng quá sức nên y ngã ập xuống đất, tên kỹ nam kia cũng bị kéo chúi nhủi vào người y.

Nói cái tư thế này có bao nhiêu ám muội thì có bấy nhiêu mờ ám. Trong thoáng chốc Lý Mộ Tinh phản ứng không kịp, chỉ thấy thân người trong lòng ngực mềm mại không giống nam tử, cảm giác rất hay mà ôm cũng rất vừa. Bỗng nhiên nhớ đến dấu vết loang lổ trên đệm giường tối hôm ấy, cảm giác xấu hổ lại dâng trào lên làm trên mặt y đã ửng một màu đỏ bừng. Vậy mà lại nghĩ không ra là phải đẩy người trong lòng ngực ra, y cứ sững sờ thể không biết làm thế nào mới đúng.

Thượng Hương đã phải phiền muộn nhiều ngày vì tên Thượng Hồng kia. Nói thật hẳn thấy qua không ít người sau khi thất trinh thì nháo nhào om sòm tìm cái chết nhưng im lặng chờ chết như Thượng Hồng thì hẳn mới thấy lần đầu.

Sau đêm đó, sáng hôm sau lúc Thượng Hương đến xem y, vết thương phủ khắp thân thể kia thật sự làm người ta choáng váng run rẩy, nhất là đôi mắt thon dài kia cứ dờ dẫm nhìn mặt giường, không còn chút thần thái như trước nữa. So theo một người non nớt mà nói thì tuổi tác của Thượng Hồng lớn hơn một chút, lại không có dạy dỗ tốt nên khi kinh qua chuyện khắc nghiệt như vậy cơ thể không chịu nổi là việc bình thường. Mặc dù Thượng Hương đã lau sạch thân thể cho y ngay sau đó và bôi thuốc vết thương rồi nhưng không đến nửa đêm Thượng Hồng vẫn phát sốt, thân nhiệt nóng tới phồng tay. Thượng Hương chăm sóc y một ngày một đêm mới tạm hạ được cơn sốt. Hôm qua người thì đã tỉnh nhưng không chịu ăn uống cũng không nói năng cử động gì hết, cả người như chết rồi vậy. Thượng Hương nhìn y mà nhũu mày chau mặt, trong lòng cảm thấy thật sự phiền muộn. Nếu y la lối vùng vẫy thì Thượng Hương còn có cách đối phó, đằng này lại bất động như thế, nói gì cũng không có phản ứng, đúng là làm người ta không yên lòng mà.

Hôm nay ra ngoài mua thuốc, trong lòng Thượng Hương vẫn đang suy nghĩ làm sao chặt cái đốt cứng đầu trong xương của Thượng Hồng, cứ cắn đầu mà đi nên không chú ý mới đụng vào một người. Tới khi hẳn định thần thì đã nằm sấp lên thân người kia, gói thuốc cũng văng một bên. Hẳn vô thức chống người dậy lại cảm nhận một bờ ngực rắn chắc dưới tay mình, vừa ngẩng đầu lên thì thấy bộ dáng mất lộ miệng hả dờ dẫm của Lý Mộ Tinh. Bất chợt ý muốn trêu chọc y lại nổi lên, hai tay hẳn trước ngực Lý Mộ Tinh không đứng đắn cứ mơn trớn vuốt ve, miệng thì ồm ồm ngả ngón: “Ồ, chỉ mới mấy ngày không gặp thôi mà Lý gia đã muốn nô gia rồi sao?”

“Người... người...” Lý Mộ Tinh bị hẳn sờ mó một hồi khiến tim nhảy loạn xạ vội nắm lấy hai bàn tay suông sã kia, bực tức nói: “Người còn không đứng lên?”

Trong mắt Thượng Hương tràn đầy ý cười, áp sát thân người vào Lý Mộ Tinh, ghé bên tai y phà một hơi rồi thổ thê: “Lý gia cam lòng để nô gia đứng dậy sao?” Vừa nói đôi tay kia vừa khéo léo trượt khỏi tay Lý Mộ Tinh đặt trước ngực y, day cho hai viên nho nhỏ cách lớp vải kia nổi lên, ngón tay linh hoạt đó lại lần đến chỗ kia hồ hững vẽ vời.

Lý Mộ Tinh thấy làn hơi bên tai có chút khó chịu liền hít một hơi sâu vào, chỉ cảm thấy giác quan toàn thân đều tập trung vào hai đỉnh tê dại ngứa ngáy trước ngực, một trận khoái cảm tới mềm nhũn xương cốt lan tỏa khắp tứ chi. Y làm sao đoán được kỹ nam này lại có thủ đoạn như vậy, cách một lớp vải dày mà cũng có thể khơi được khoái cảm của thân thể. Rõ ràng trong lòng biết là phải đẩy người ra nhưng hai bàn tay nhất định không chịu nghe lời, chẳng những không buông kỹ nam này ra mà ngược lại còn không tự chủ được ôm ngang eo của hẳn.

Chính lúc này bàn tay làm loạn của Thượng Hương lại dừng lại, khuôn mặt ửng một tầng thẹn thùng, ngay cả hai gò má cũng phớt hồng. Thật ra cách một lớp phấn dày đặc trên mặt nên đoán không ra mới phải nhưng chỉ thần thái kia cũng đủ rồi, làn mi rũ che lấp diện mạo phơn phớt ý thẹn.

“Lý gia, vậy không hay lắm đâu... Ừm, trên đường phố thế này, nô gia quả thật... xấu hổ lắm...”

Đầu óc của Lý Mộ Tinh oanh ùng một tiếng, tia sáng trong khóe mắt đảo qua, lúc này mới phát hiện bọn họ đã thành tâm điểm dòm ngó của người đi đường. Có người dừng bước lại nhìn, có người mau chân lướt qua, cũng có kẻ đằng xa nhổ nước bọt xuống đất, còn có người dứt khoát đi đường vòng. Một luồng huyết khí xông lên óc, Lý Mộ Tinh xấu hổ tức giận lắm đây, mặt mày đỏ lên hết. Dùng sức đẩy Thượng Hương ra, cũng mặc kệ Thượng Hương ngã sòng xoài một bên, đứng dậy xoay người nhìn Thượng Hương lần nữa rồi y chạy bán sống bán chết.

Thượng Hương ôm bụng cười quằn quại trên đất tới nỗi đứng dậy không nổi. Vị Lý đại lão bản này thật sự khả ái đến độ làm người ta nhìn không được cứ phải trêu chọc hoài không thôi, trên đời này sao lại có nam nhân như vậy chứ? Có câu đường không thương buôn không gì tốt, thương nhân có gian mới là gian thương, vị Lý đại lão bản lại thành thật như tiểu tử còn để chỏm chưa kinh qua chuyện đời. Hắn thật nghi ngờ nam nhân như vậy sao lại đâm đầu vào thói đời này mà ra danh hiệu thương nhân thành tín đó. Không phải càng thành thật càng dễ bị người ta lừa gạt sao?

Thật khó khăn lắm mới dừng cười được, Thượng Hương sức nhớ vị Lý đại lão bản này còn chưa nói gì hết đã bỏ chạy rồi. Hắn còn chưa kịp hỏi Lý đại lão bản hai vò rượu Nữ Nhi Hồng hai mươi năm kia chừng nào thì đưa tới đây. Ấy, thất sách, thất sách mà, đáng lẽ nên hỏi trước rồi hẵng chọc mới phải, đây lại làm ngược lại, cũng không biết phải chờ đến bao giờ mới uống được rượu nữa. Nghĩ tới đây thì con sâu rượu trong bụng Thượng Hương lại bị câu ra.

“Nhân sinh tựa như... một bầu sương, ai người... thanh tỉnh lại tự sầu, sống một ngày, rượu một vò...” Thượng Hương nhặt gói thuốc rớt trên đất lên, miệng lại ngâm nga bài từ khúc nặng nề điêu linh kia, cất bước nhanh về Thượng Hòa nam quán.

Lúc này hậu viện Thượng Hòa nam quán lại náo nhiệt hẳn so với tiền viện. Ban ngày khách làng chơi kỹ viện phải ít hơn mới đúng, nhưng vì bổ sung cho sự hao sức đêm qua nên lúc này các tiểu thương đưa củi rượu gạo và thức ăn cứ nườm nượp tới lui nhà bếp và cửa sau, mà bọn họ bắt buộc phải băng qua hậu viện này.

Thượng Hương tay cầm gói thuốc, không đi sắc thuốc mà cũng chẳng về phòng, cứ đứng dựa gốc cây nhìn đám tiểu thương tất tả ngược xuôi. Vì hắn thường đứng ở chỗ này nên phần lớn các tiểu thương đều biết mặt. Tuy nói là một kỹ nam phải dựa vào thoa phấn để lấp đi dấu vết già nua nhưng đáng người kia suy cho cùng vẫn còn trẻ măng, vòng eo mềm mại eo lả cứ hững hờ dựa vào đấy cũng là hoa thơm vốn có, tự thành dáng phong lưu, miễn là không nhìn mặt thì những tiểu quan ở tiền viện ai có được phong thái sánh một nửa với người này. Có vài tiểu thương ngẩng nhìn hắn mà trong lòng rạo rực, ý vào quen biết nên trêu ghẹo hắn mấy câu xem như cái hời không chiếm được hoa vậy. Thượng Hương cũng không để ý, chỉ cười phớt trả lời câu có câu không làm mấy tiểu thương kia hớn hở ra mặt. Đợi tới khi tiểu nhị đẩy xe rượu từ nhà bếp ra từ cửa sau viện ánh mắt Thượng Hương mới sáng hẳn lên, giằng khỏi mấy câu bông đùa của đám tiểu thương, hắn đón đường tiểu nhị tuổi không lớn lắm kia.

“Lục tiểu ca, ta muốn rượu mà ca đang chở có được không?”

Tiểu nhị kia không khách khí liếc hắn một cái: “Tiền đâu?”

Đôi mắt xinh đẹp của Thượng Hương khẽ chớp với tên tiểu nhị, dịu giọng nói: “Lục tiểu ca, một bầu rượu phải tới bốn mươi đồng tiền mà thật không may hôm nay ta chỉ mang theo ba mươi lăm đồng thôi. Tiểu ca xem có thể châm chước cho ta một chút, năm đồng tiền này lần tới ta trả cho tiểu ca có được không?”

“Không có tiền thì người đừng bày đặt uống rượu. Tiền rượu bốn mươi đồng đã rẻ hơn bên ngoài lắm rồi, không giảm được nữa. Đi đi, không mua rượu thì tránh sang bên đường cản đường ta, về trễ chường quày chửi rửa cho coi.” Mặt mày tiểu nhị tối sầm liền đẩy xe đi.

Thượng Hương nhìn thoáng qua thân mình, thần sắc chợt ủ dột, lại nhìn mấy tiểu thương đã bốn cột với mình, bọn họ nổi trận bất bình chặn đường tiểu nhị kia: “Tuổi còn nhỏ mà sao tư lợi vậy chứ? Năm đồng tiền không là gì, mấy đại gia xuất ra mấy hồi.”

Nói xong mỗi người vô cùng hào phóng rút một đồng tiền ra. Đối với bọn họ mà nói một đồng tiền không đáng là bao, với lại mới này được Thượng Hương đùa mấy câu đã rất cao hứng rồi. Thượng Hương lập tức tươi cười ngay, rút ba mươi lăm đồng tiền trong túi ra cộng lại hết thấy bốn mươi đồng, đưa tay lấy bình rượu từ tiểu nhị kia, lại quay sang nói mấy câu tán dương với bọn tiểu thương, hồi lòng hồi dạ mà đi mất.

Tiểu nhị đưa rượu khinh thường bộ dáng phô trương nịnh hót của đám tiểu thương mới nói: “Rõ là một lũ đầu rỗng, một tên kỹ nam vừa già vừa xấu cũng khiến các người khoe mã vậy sao?”

Mấy tiểu thương đó nghe vậy thì ha hả cười lớn: “Tiểu tử ngươi biết cái gì? Lúc ngươi còn mặc quần yếm

thì Thượng Hương sư phó này chính là đệ nhất hồng bài xinh đẹp nhất trong nam quán đó, cảnh tượng phải nói là rực rỡ vô hạn. Lúc đó đừng nói là lừa dối ong bướm, nội chuyện muốn gặp mặt hẳn thôi, trong ngực đánh bạo không có ngót nghét một ngàn lượng thì nghĩ cũng đừng có nghĩ tới.”

Bộ dáng tiểu nhị không mấy gì tin tưởng, ngó bọn hắn mấy cái rồi bực bội đẩy xe đi khỏi.

Thượng Hương quay về phòng rồi đổ tiền trong túi ra đếm, vẫn còn đủ cho hắn uống được vài lần. Lúc này hắn mới ngồi xuống hộp một ngụm rượu tức thì nhả mầy rồi thở dài một hơi. Rượu pha nước lã trước đây uống cũng quen rồi nhưng hôm nay lại thấy không hợp miệng, không kèm lòng được nhớ đến vị Lý đại lão bản kia, không gian dối cũng không quanh co, thành thật làm ăn mua bán, thật sự là hiếm thấy, hiếm thấy lắm. Nam nhân tốt như vậy... trước đây không hề gặp qua, về sau cũng không còn nữa...

Rượu càng uống càng thêm nhạt nhẽo, hắn đặt cốc rượu xuống lại thở dài một hơi, hướng tầm nhìn về song cửa. Hoa cúc đang nở rực rỡ, sắc vàng trắng hài hòa đan xen nhau giữa lá cây tôn nền xanh, trong ý thu nhuốm giá rét mà vẫn kiên cường ngẩng cao. Nhưng dù nói hoa cúc gồng mình chịu được màn sương the cuối cùng rồi cũng chống không nổi khi tuyết lán sang và hàn khí át vào, úa tàn héo hắt chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi.

Mặt trời càng lúc càng chệch về phía tây, tính ra cũng không còn nhiều thời gian, Thượng Hương mới xách gói thuốc đi xuống bếp. Giờ trong bếp đang là lúc vắng vẻ nhất, có bếp lò còn trống, Thượng Hương vừa xách thuốc vừa nấu một bát cháo trắng, xong xuôi hết mới đặt vào mâm rồi bưng tới phòng của Thượng Hồng.

Phòng của Thượng Hồng yên ắng không hề có tiếng người, căn phòng điều hiu còn lạnh lẽo hơn bên ngoài. Thượng Hương đặt mâm xuống bàn rồi đi tới bên giường, mắt nhìn Thượng Hồng yếu ớt tái xanh, đã hai ngày không ăn uống gì, còn đang mê man bất tỉnh, hắn giơ tay tát hai bạt tai thật mạnh. Trong khoảng không vắng lặng im lìm, tiếng tát tai dường như đặc biệt vang vọng. Hai gò má của Thượng Hồng hẳn đau tay đỏ chót, người cũng dần tỉnh giấc, đôi mắt thon dài vô thần kia bắt gặp ánh mắt của Thượng Hương mà như không thấy gì, cứ nhìn thấu qua, ánh mắt xa xăm không biết nhìn về phương nào.

Thượng Hương thấy y tỉnh lại thì không bắt uống thuốc cũng không ép ăn cháo, hắn chỉ kéo ghế ngồi cạnh giường rồi từ tốn nói: “Trước đây trong nam quán cũng có người bú sữa như ngươi vậy, lúc y tới đây thì tuổi tác nhỏ hơn ngươi nhiều, tuy mới mười bốn tuổi nhưng đáng đẹp xinh hơn ngươi rất nhiều. Trịnh hầu nhi đặc biệt rất vừa mắt y, cho rằng đây là cây hái ra tiền nên đi tìm sư phó giỏi nhất để dạy dỗ y.”

Trong thanh âm trầm thấp của Thượng Hương lộ ra chất từ tính, giữa căn phòng an tĩnh ngân nga rõ ràng từng chữ tựa như từng tia sóng dao động trên mặt nước bình lặng.

“Trong đời này của Trịnh hầu đầu có lần huấn luyện đó là kiên nhẫn nhất, đại để là sử dụng thân thể của thiếu niên đó bởi vì hắn cho là thiếu niên này chính là đầu mối kiếm ra tiền cho hắn. Đẳng đẳng một năm trời, hắn trở hết mọi ngón nghề dạy dỗ mà chỉ gặp sự phản kháng hết lần này tới lần khác của thiếu niên. Cuối cùng người thiếu niên đã dũa hết tính nhẫn nại tốt cùng của Trịnh hầu đầu, cũng giống như ngươi vậy, y bị cột vào giường chờ mấy khách làng chơi có sở thích đặc biệt tới. Thiếu niên đó so với ngươi có vận khí tốt hơn, Trịnh hầu đầu không có hạ được nên y vẫn còn sức lực, lúc tên khách kia vừa cởi quần áo y thì thiếu niên đó vùng khỏi sợi dây thừng, dùng cây trâm trên đầu khách đâm hắn bị thương rồi chạy trốn.”

Ánh mắt của Thượng Hồng vẫn dật dờ như thế, không thấy gì cũng không cả phản ứng.

“Nhưng người thiếu niên đó cũng giống như ngươi vậy, không thể nào chạy khỏi nơi ma quỷ này, cũng bị Trịnh hầu đầu bắt lại. Bất hạnh hơn so với ngươi là không có ai biện hộ giúp y. Dựa theo quy tắc của nam quán, y bị Trịnh hầu đầu dẫn vào Yếm môn, trước mặt tất cả các tiểu quan trong quán, những hộ viện đã bắt thiếu niên về từng người từng người luân phiên cường bạo y.”

Đôi mắt Thượng Hồng co lại hết sức khê khàng. Thượng Hương sắc bén nhận thấy, trong mắt nhá lên một tia mỉa mai mờ nhạt, lại tiếp tục: “Bộ dạng người thiếu niên lúc đó hết sức thảm thương. Những tên hộ viện đó đều là thứ súc sinh, vết thương trên người y so với ngươi còn nhiều hơn mấy chục lần, ngay cả cổ họng cũng gọi đến khản tiếng. Những người ở đây đều tận mắt thấy con người y trợn trắng. Lúc sắp tắt thở rồi y lại liều mạng dùng chút khí lực cuối cùng van xin Trịnh hầu đầu, đến khi sắp chết thì y chịu khuất phục.”

Thượng Hương lạnh lùng nở một nụ cười: “Từ khoảnh khắc người thiếu niên kia khuất phục thì ta đã biết, chỉ cần còn sống thì không có ai nguyện ý muốn tìm cái chết. Bất kể hắn đã từng kiêu ngạo cỡ nào, thanh cao bao nhiêu, quật cường cách mấy đi nữa, vì sống còn, cái gì tôn nghiêm, cái gì nhục nhã đều là thứ rắm chớ.”

“Ta biết thân phận của ngươi không như người thường, vậy thì sao chứ? Ngươi vào đây bằng cách nào trong lòng ngươi cũng hiểu rõ. Từ khi ngươi bước vào đây thì những tên hộ vệ trong quán đã tăng thêm vài tên, còn có những kẻ chuyên thủ hộ viện nữa. Ngươi và những kẻ đó có liên quan hay không ta không biết, ta chỉ biết là phạm ai đã bước vào chỗ này, ngoại trừ những người được chuộc ra ngoài thì tuyệt không có ai còn sống rời khỏi đây.”

“Ngươi thật sự muốn chết sao?”

Thượng Hồng lặng lẽ nhắm hai mắt lại, vẫn phớt tỉnh Thượng Hương, y chỉ là nằm đó chờ chết.

“Chát!”

Thượng Hương lại giáng cái tát tóe lửa làm Thượng Hồng sức mở mắt lần nữa, nhưng đôi mắt thon dài kia không còn nét vô thần mà là ý khinh bỉ nhìn Thượng Hương. Không phải ai cũng đều sợ chết, người thiếu niên kia sợ nhưng y thì không, phải sống trong sỉ nhục như vậy y thà rằng chết đi thì hơn.

Tia mả mai trong ánh mắt Thượng Hương càng thêm thâm sâu.

“Ngươi cho là chết rồi là xong chuyện à? Chết rồi sẽ trả lại tấm thân trong sạch cho ngươi sao?”

“Ngươi có thấy qua những tiểu quan được chuộc ra ngoài khi mất đi sủng ái của chủ có kết cuộc gì không? Trong bọn họ nếu có điểm tốt thì sẽ quay về quán tiếp tục bán thân, còn có những người khát thực trên đường mà không ai cho một miếng ăn, chết rét, chết đói, bị người ta đánh đập tới chết. Những kẻ bên ngoài kia chỉ biết chỉ vào xác của bọn họ mà nói, ‘Coi đi, đây là thứ kỹ nam dễ tiện nhất, chết là đáng mà.’ Có người còn chuyên môn chạy lại để xem vì bọn chúng không tài nào thấy được bộ dáng nam nhân bán thân nó ra sao. Tới cuối cùng cũng sẽ có kẻ có lòng tốt chôn cất bọn họ, có thể được ném vào bãi tha ma cũng là có phúc lắm rồi.”

“Kỹ nam là kỹ nam, có chết cũng vẫn là kỹ nam. Tốt nhất là không ai trong thành này nhận ra ngươi, chí ít cũng có thể lưu lại chút thể diện cho gia quyến ngươi... Phải rồi, ngươi có ý trung nhân không? Nếu bị nhìn thấy thì không biết có đi nhặt xác cho ngươi không nữa?”

Nói đến đây, Thượng Hương nhìn thân thể Thượng Hồng rùng mình, khuôn mặt trắng toát không còn chút máu, tức thì biết mình đã nói trúng chỗ trọng tâm. Hắn nhếch môi không hao hơi nữa, đứng lên đi ra khỏi phòng.

Cửa phòng mở ra rồi khép kín trả lại bầu không khí thanh vắng cho căn phòng, chỉ có thân thể của Thượng Hồng bắt đầu run rẩy vật vờ thoi thóp như cá mắc cạn. Cuối cùng, y gắng gượng lật thân thể suy nhược đuối sức của mình dậy, bò đến mâm đựng chén cháo và bát thuốc.

4. Chương 4

Nam nhân như vậy... trước đây không hề gặp qua, về sau cũng không còn nữa... Cớ sao bọn họ không thể quen nhau sớm hơn sáu năm?

§

Chuyển đề tài, chúng ta nói tiếp về Lý Mộ Tinh. Y chạy một mạch tới chỗ vắng vẻ mới dám ngừng lại, nhìn hai bàn tay mình vẫn còn cảm giác mềm mại trên người tên kỹ nam kia, cả mùi hương nồng nặc vẫn quanh quẩn trong khứu giác. Y ôm một nam nhân, thật khó tin quá mức. Bây giờ trong đầu y chỉ quay mòng ý nghĩ, bản thân mình trước mặt biết bao người trên đường đã ôm eo một nam nhân.

Lúc đó y sao vậy chứ? Đầu óc trống không mà chẳng kèm lòng được. Lý Mộ Tinh ngẩng lại không biết lúc ra cửa y có uống rượu không nữa nên mới dám làm những chuyện hằng ngày không đời nào nghĩ tới. Uống

rượu thì hồng việc, uống rượu thì hồng việc, Lý Mộ Tinh rì rầm niệm liên miên như lắc cho bản thân sức tỉnh, gắng sức không nghĩ tới sự thật hôm nay y chưa đụng tới một giọt rượu nữa.

Tâm tình bình tĩnh rồi Lý Mộ Tinh lại ảo não tiếp. Vừa rồi y còn chưa nhìn kỹ mặt tên kỹ nam kia đã cắm đầu chạy trốn chết, thực quá mất mặt, còn chưa biết tên hắn nữa. Mà cái chính yếu hơn là y định thương thảo với tên kỹ nam kia xem có thể dùng món khác thay thế hai vò Nữ Nhi Hồng không, kết quả bị hắn chọc ghẹo làm chuyện gì cũng vỡ lở. Từ khi bước chân vào giới làm ăn tới nay, y giao tiếp với biết bao hạng người nhưng chưa từng mắc phải loại rùa ba ba thể này, thật là không cam lòng.

Nghĩ vậy thì ý chí tất lịm của Lý Mộ Tinh vùng dậy, y quyết tâm không lấy rượu của Nguyễn quả phụ, nói thế nào cũng phải đấu với tên kỹ nam kia một trận để gỡ thể diện. Tốt xấu gì y cũng là thương nhân, đâu có quy luật nào phải thiệt thòi mãi vậy. Thế nên y mau mắn chạy đến tiệm bán điểm tâm kế bên mua hai hộp bánh long tu cao Nguyễn quả phụ thích ăn nhất rồi đi thẳng tới Hạnh Tứ tửu phường.

Phải nói Lý Mộ Tinh cũng là người phúc hậu, cả khi năm đó Tiền Quý Lễ phá hỏng uy tín của mình mà y cũng không ôm hận với lão, làm sao giờ lại so đo chuyện con con này. Bất quá tên kỹ nam đó đã trêu cợt y tới hai lần, thực ra chính y cũng không biết nguyên nhân do đâu, nhưng thế nào cũng không thua hắn được.

Lại nói về Nguyễn quả phụ, từ lúc kêu tên người làm tiểu Lục đi gọi Lý Mộ Tinh thì nàng hết lau bàn lại quay sang lau ghế, vừa bưng một bình rượu nhỏ ra vừa xào mấy món nhắm rượu, chỉ còn nước chờ người tới. Đâu biết lúc tiểu Lục quay về thì Lý Mộ Tinh còn chưa tới, sắc mặt nàng mới sầm xuống lại nghe tiểu Lục bảo là Lý Mộ Tinh đi mua điểm tâm cho mình, nét mặt rạng rỡ trở lại ngay. Vừa vặn thấy cái mặt cười ngằm của tiểu Lục thì nàng nổi sung sướng một hơi ngay: “Bây lớn tí tuổi đầu mà bày đặt cười gian xảo vậy, sao mẹ ngươi lại sinh ra ngươi được hả? Không mau làm việc cho ta, còn lười biếng nữa coi chừng ta trừ tiền công đó.”

Tiểu Lục hối hả chạy ra nhà trước làm việc mà không quên xoay người lại lén thè lưỡi một cái.

Nguyễn quả phụ chờ tới chờ lui ở nhà sau mãi mà không thấy người tới, lửa giận trong lòng đã bắt đầu nhen nhúm. Theo thói quen nàng ôm đòn gánh tính ra ngoài kiếm người trút giận thì thấy Lý Mộ Tinh vén màn vải đi vào, trên tay cầm hai hộp long tu cao đúng món ăn nàng thích nhất.

Lý Mộ Tinh thấy cái đòn gánh kia thì thót dạ mở miệng nói ngay: “Thật xin lỗi Túy nương, ta tới trễ. Đây là hai hộp long tu cao mới ra lò, là món nàng thích nhất, tạm xem như quà nhận lỗi vậy.”

Nguyễn quả phụ thoáng thấy Lý Mộ Tinh thì lửa giận trong lòng đã bốc khói hoàn toàn, nàng giật hộp bánh điểm tâm bảo: “Coi như ngươi có lương tâm, còn biết ta thích ăn thứ gì, cũng không uống công ta mang mấy món nhắm rượu này ra cho ngươi. Hừ, đồ ăn nguội hết rồi, ăn đỡ vậy, ở đây ta bận lắm, không ai rảnh đi hâm nóng cho ngươi đâu. Uống miếng rượu trước đi.”

Lý Mộ Tinh nhìn bình rượu trên bàn mới biết dụng ý Nguyễn quả phụ mời y tới. Y rót một ly rồi bước tới cửa sổ nhìn nắng, đoạn đưa ly rượu lên ngửi rồi mới nhắm thử một ngụm.

“Màu sắc ngấn đẹp, mùi vị lại tinh khiết, vào miệng cay nồng sau mới đọng dư vị thơm mãi không tan, loại rượu này mời mọc bằng hữu rôm rả chung vui là thích hợp nhất. Không biết Túy nương gọi nó là gì?”

“Mời mọc bằng hữu rôm rả chung vui, nghe như một đám tụ tập chè chén vậy. Ngươi đã nói thế thì gọi nó là Tầm Hoan đi.” Bộ dáng Nguyễn quả phụ vẫn mấy may không màng tới.

Lý Mộ Tinh lấy làm lạ: “Sao lại tùy tiện vậy chứ?” Hạnh Tứ tửu phường luôn chú trọng tới việc làm ra rượu mới, từ khâu gia công, ủ hầm cho tới đặt tên, tất cả đều có quy định rất nghiêm ngặt.

Nguyễn quả phụ hậm hực: “Thứ rượu này là làm theo yêu cầu của quan phủ, bọn họ muốn ta đem tới để thiết yến vị quan lão gia mới nhậm chức cuối tháng này.” Trong lòng Nguyễn quả phụ không cam lòng, chuyện tình cảm từng bất thành nên làm rượu mới này tự nhiên cũng qua loa.

Lý Mộ Tinh dĩ nhiên biết thỉnh thoảng quan phủ sẽ đặt thêm mấy điều lệ cho con buôn, Bảo Lai thương hào của y cũng đã gặp mấy lần. Tuy thương nhân có tiền bạc nhưng vốn là sĩ nông công thương, địa vị của thương nhân vẫn là thấp nhất, đặc tội không được với mấy vị quan quyền kia nên ít nhiều cũng phải ứng tạm mấy chuyện. Y cũng không có gì thích hợp để nói, lòng còn đang cân nhắc không biết nên mở lời thế nào để hỏi hai vò Nữ Nhi Hồng kia nữa.

Có điều Nguyễn quả phụ mau tức giận mà cũng chóng tan cơn, chớp mắt đã dẹp hết mấy chuyện buồn bực ra ngoài, nàng thúc Lý Mộ Tinh ngồi xuống: “Hôm nay coi như hời cho người rồi, rượu của quan gia mà để cho Lý đại lão bản người uống trước. Ngồi trò chuyện với ta một lát thì sẽ không thâm tiền rượu của người đâu.”

Lý Mộ Tinh bật cười: “Túy nương nói câu này là không hợp lý rồi. Rõ ràng là Túy nương mời ta đến uống rượu thì sao còn muốn tính tiền ta chứ?”

Nguyễn quả phụ liếc xéo y một cái: “Ta cũng là người làm ăn, làm gì có đạo lý lỗ vốn đó. Người tiếc rẻ tiền hai bình rượu này có phải không muốn tán gẫu với hắc quả phụ như ta không? Thế nào, sợ ta khắc người chết à?”

“Ta nào có gan đó. Bình thường cũng bận rộn rồi, có thể nói chuyện phiếm với Túy nương thì con người cũng thấy thoải mái rất nhiều. Đúng rồi Túy nương à, uống loại rượu mới này cũng không có ý nghĩa gì, không phải Túy nương có Nữ Nhi Hồng ủ hai mươi năm đó sao? Tặng cho ta hai vò đó thì có trò chuyện với Túy nương tới ngày mai cũng không thành vấn đề.”

Nguyễn quả phụ trừng mắt, quát cái bốp vào lưng Lý Mộ Tinh mắng: “Giỏi cho cái con sói kiêu ngạo này, dám nghĩ tới của hồi môn của ta, người muốn lấy hai vò rượu đó thì cứ nằm mơ đi-” Vừa mắng tới đây sắc mặt đột nhiên thay đổi, nàng rướn người tới gửi gấu áo trước của Lý Mộ Tinh, “Trước khi tới chỗ của ta người có đi kỹ viện sao?”

“Đâu có.” Lý Mộ Tinh ngờ ngờ cũng gửi thử người mình thì bắt ngay một mùi hương, chính là hương thơm từ người tên kỹ nam kia. Chỉ là mùi đã nhạt đi rất nhiều, không ngờ Nguyễn quả phụ cũng gửi được.

Sắc mặt Nguyễn quả phụ thoáng cái đen sẫm như thép, nàng thuận tay quơ cây đòn gánh qua làm bình rượu trên bàn rớt xuống, choang một tiếng, mùi rượu tỏa ra bốn bề.

“Cút xéo cho ta, tẩy sạch cái mùi trên người người rồi hẵng vác mặt tới nữa.”

“Hử?” Lý Mộ Tinh ngỡ cả người, đòn gánh phang qua cái vút làm y sợ tới nỗi thối lui ra sau, “Được rồi, ta tẩy, ta tẩy mà, Túy nương đừng đánh, coi chừng miếng dưới chân đó.” Vừa nói y vừa vén màn ra ngoài.

Nguyễn quả phụ thở hồng hộc, chống đòn gánh xuống đất. Thực ra thương nhân xã giao có ra vào kỹ viện cũng là chuyện cơm bữa. Nàng đã nói trước với Lý Mộ Tinh không được mang cái mùi ô uế đó tới chỗ này, nhưng cái làm nàng tức khí chính là câu phủ nhận theo bản năng của Lý Mộ Tinh. Thứ nam nhân dám làm không dám nhận, thật là làm nàng tức chết mà.

Lúc đó màn lại vén lên, Lý Mộ Tinh đi rồi còn quay lại, thò đầu vào áp úng nói: “Túy nương à, hai vò Nữ Nhi Hồng đó thật sự không cho ta được sao?”

Tới giờ phút này y còn nhớ cái chuyện này, Nguyễn quả phụ tức giận sùng sục, trái lại nàng chỉ cười gằn: “Người muốn lấy rượu cũng được, cưới ta đi. Đừng nói là hai vò, mấy chục vò chôn dưới đất kia cũng đều là của người hết.”

Sắc mặt của Lý Mộ Tinh đông cứng: “Túy nương, đừng có đem chuyện đại sự cả đời ra nói chơi vậy chứ, ta nói thật lòng mà.”

“Lý Mộ Tinh, Nguyễn Túy Quân ta có khi nào nói mà không giữ lời hả? Người muốn rượu thì hoặc là lấy ta, hoặc là chờ tới mười lăm tháng tám năm sau đem tiền tới đi.”

Lý Mộ Tinh nhìn nàng một hồi thì không nói gì nữa mà buông màn xuống, lần này đi thật luôn.

Nguyễn quả phụ đứng một chỗ, trống ngực đập hồi lâu, lấy lại tinh thần rồi bỗng nhiên tát mình một cái. Hôm nay là cái ngày rắm chó gì vậy? Nàng thực điên rồi mà.

Có lẽ bị cơn thịnh nộ của Nguyễn quả phụ dọa tới hết hồn nên mấy ngày liền Lý Mộ Tinh không dám bén mảng đến Hạnh Tử tử phường. Thành thật mà nói, biện pháp lấy Túy nương không phải y chưa từng nghiêm túc suy nghĩ qua, dù sao y cũng trưởng thành rồi, nên thành gia lập thất là vừa. Theo thực tế mà nói thì Túy nương ngoại trừ tính hung hãn một chút, những cái khác cũng không có gì là không tốt. Đáng

dấp thì xinh đẹp, xuất thân cũng no đủ, lại rành chuyện làm ăn mà tính tình cũng rất phóng khoáng, không đông dài như nữ tử bình thường, thật sự rất hợp với ý của Lý Mộ Tinh. Đúng như lời của Tiền Quý Lễ nói, đích thực Túy nương và y hết sức xứng đôi. Cưới Túy nương rồi chuyện làm ăn của hai nhà sẽ hợp lại thành một, Lý Mộ Tinh càng có thể đại thi quyền cước trong giới buôn bán, nâng tầm hoài bão cao hơn. Nếu đổi trong tình huống khác, Nguyễn quả phụ đề xuất chuyện hôn sự trước thì biết đâu Lý Mộ Tinh đã đáp ứng nàng rồi không chừng. Túy nương và y tuy không thể nói là lưỡng tình tương ái nhưng tương kính như tân thì chắc chắn có, Túy nương thật sự là một người nữ tử đáng kính phục. Nhưng cứ nghĩ tới Lý Mộ Tinh vì hai vò Nữ Nhi Hồng kia mới kết thân với Nguyễn quả phụ thì y không thể nào gật đầu. Tuyệt đối không thể làm chuyện miệt thị như vậy đối với người nữ tử mà y quý trọng thật lòng.

Nhưng cứ vậy trong thời gian ngắn hai vò rượu kia thực sự chưa thể lấy được, quyết tâm muốn đầu một phen với tên kỹ nam kia cũng kéo dài ra. Y không cam lòng, suốt ngày như nuốt phải đồ ôi vậy, bụng cứ rộn rạo mãi.

Hôm nay Lý Mộ Tinh tới Đông Đại viện để xã giao với mấy thương nhân khác và nhấm chút rượu, lúc ra về thì trời đã sập tối, ngoài đường Giám phường tập nập kẻ tới người lui vô cùng náo nhiệt. Y từ biệt mấy thương nhân, trên đường về đi ngang qua Thượng Hòa nam quán, nhìn hai lồng đèn đỏ rực treo chót vót kia nhất thời lòng y sực sạo khó chịu. Lý Mộ Tinh cảm lòng không được nhấc chân lên định bước vào, cuối cùng may nhờ mấy năm rèn luyện tử lượng ở chỗ Túy nương mà còn giữ vài phần sáng suốt, ngay phút đặt chân lên cửa thì lại rút về.

Cũng lúc đó y thầm nghĩ, bây giờ đi vào thì tính thế nào đây khách làng chơi? Tiền mua hoa mà để mua một tên kỹ nam quá thời bôi cả tầng phấn trên mặt, đàn độn lăm mới làm vậy, có tiền cũng không đi kiếm loại hoa như vậy. Ngay lúc Lý Mộ Tinh xoay người định đi khỏi thì một chiếc xe ngựa dừng lại trước y.

“Lý lão bản?”

Một người nam tử xinh đẹp bước xuống mã xa, thân mình vận bộ trường bào màu xanh nhạt, trên vai khoác chiếc áo bông trắng mịn để chống lạnh, chiếc trâm ngọc quấn mái tóc đen tuyền lên cao buông vài sợi râu xuống bờ vai. Mỗi cử chỉ đều không giống phong thái phàm trần mà tựa như tiên nhân bước ra từ cung trăng.

Phản ứng của Lý Mộ Tinh khựng lại, hồi sau mới mở miệng: “Thượng Kỳ tướng công?” Trong giọng nói của y có vài phần không dám chắc.

Người nam tử thanh lệ phớt cười, quả nhiên là Thượng Kỳ tướng công.

“Vài hôm rồi Lý lão bản không đến, sợ là đã quên Thượng Kỳ mất rồi.”

Chất giọng mềm mại thoáng hiện nét ai oán còn ánh mắt trong veo thăm gợi ý trách móc, chỉ một câu đã có thể làm mềm lòng người.

Mặt Lý Mộ Tinh ửng hồng lên, y quả thật đã quên khuấy vị Thượng Kỳ tướng công này, trong lòng cứ luôn nghĩ tới tên kỹ nam mặt trát đầy phấn kia. Chợt bừng tỉnh, y vội vàng đáp: “Phong thái của Thượng Kỳ tướng công thanh lệ thoát tục, trong ngần tựa thần tiên, phàm đã gặp qua một lần thì sao có thể quên được.”

“Lý lão bản, tất cả người bên ngoài đều xưng ngài là thương nhân thành tín, đâu ai hay ngài cũng không thành thật như vậy?” Thượng Kỳ che miệng khẽ cười.

Lý Mộ Tinh thấy hần cười một cách khó hiểu thì chính mình cũng ngơ ngáo theo.

“Sao Thượng Kỳ tướng công lại nói vậy?”

“Bên ngoài khí trời rất lạnh lẽo, chỉ bằng Lý lão bản đến Phương Tụ hiên của Thượng Kỳ ngồi một chốc, sưởi một ly rượu ấm rồi thông thả nghe Thượng Kỳ giải bày.”

“Xin miễn cho rượu, nhưng nếu Thượng Kỳ tướng công có trà giải rượu thì xin quấy rầy một phen.” Lý Mộ Tinh lén sờ túi bạc. Thân phận vị Thượng Kỳ tướng công này không phải là thấp, tán chuyện tốn một trăm lượng bạc một canh giờ, tiền trong túi y cũng vừa vặn một canh, đại để cũng đủ thời gian cho y hỏi chút chuyện về tên kỹ nam kia.

Biết người biết ta mới hiểu rõ chuyện đời. Tới giờ hầu như y hoàn toàn không biết gì về tên kỹ nam kia, đương nhiên cực kỳ bất lợi.

“Lý lão bản, thỉnh.” Thượng Kỳ mỹ miều cười thi lễ với Lý Mộ Tinh, đoạn mời người vào Thượng Hòa nam quán.

Hai người bọn họ bước vào nam quán, một người thì thanh lệ thoát tục, khí chất xuất thần, còn người kia thì tướng mạo đường hoàng, trầm ổn ôn hòa, cả hai song hành thật thu hút không ít ánh nhìn, bao gồm cả Thượng Hương và Thượng Hồng.

Hai người này ngồi ở phòng khuất sau bờ hồ tiểu tạ, đây cũng là phòng dùng để dạy dỗ tiểu quan mới đến. Khung cửa hé mở có thể bao quát mọi diễn tiến trong đình đài lầu các bao quanh hồ nước, đây là chỗ cho tiểu quan mới đến quan sát cách những tiểu quan dày dặn kinh nghiệm ứng xử với đủ hạng khách làng chơi.

Lúc ấy Thượng Hương đang ngồi trên ghế cầm con dao nhỏ gọt dưa bòn chân cho Thượng Hồng, trong khi miệng thì dặn dò từng câu.

“...làm tiểu quan phải nhớ kỹ, lúc nào cũng phải giữ thân thể sạch sẽ, nên biết có nhiều khách rất hấp tấp, không có thời gian chờ người... Có khách lại rất kỳ quái, thích ngắm nghía tay chân hay vành tai của tiểu quan, mấy chỗ đại loại vậy. Cho nên những chỗ này phải giữ thật sạch, còn phải thoa hương phấn lên...”

“Ngoài ra, điều quan trọng nhất là phải chiều theo ý của khách, không được chống cự. Khách muốn người cười thì người phải cười, khách muốn người khóc thì người phải khóc... Lúc cười thì phải như trăm hoa đua nở, khi khóc thì phải tựa hoa lê ẩm mưa...”

“Còn nữa... người hãy nhìn mắt của ta... có thấy gì không?”

Thượng Hồng dựa người trên một chiếc nhụyen tháp, thân thể vẫn chưa lành hẳn đã bị Thượng Hương kéo ra đây. Thượng Hương muốn chạm bàn chân cho y nhưng y thì như đã vùng vẫy rồi bỏ cuộc vậy. Từng câu từng chữ của Thượng Hương y đều nghe lọt, cảm thấy cùng với mỗi lời mỗi tiếng, con dao Thượng Hương cầm trong tay đã khứa cắt nát bấy tôn nghiêm của bản thân. Cái gì cũng nói không nên lời, từ khi uống bát thuốc đó y đã không còn tư cách để níu giữ tôn nghiêm của mình. Ý niệm duy nhất giúp y chống đỡ tới cùng chính là không thể chết ở chỗ này, dù có phải chết y cũng tuyệt đối không thể chết ở nơi mà người ấy có thể nhìn thấy. Muốn rời khỏi đây thì chỉ có con đường là sống sót, còn sống mới có hy vọng thoát ra, chết rồi thì không làm được cái gì cả. Thế nên mặc cho lòng đau như cắt, y vẫn nghe lời nhìn vào đôi mắt của Thượng Hương.

Dĩ nhiên là một đôi mắt đan phượng rất xinh đẹp, khéo mắt khê cong như phốt ra tất cả phong tình, sóng mắt đưa đẩy óng ánh sương mai tựa như dòng xoáy cuốn hút tâm hồn người.

“Ánh mắt của người thật sự rất xinh đẹp, có điều... như thiếu cái gì.” Thượng Hồng đã nhìn qua vô số đôi mắt, ánh mắt đối diện này là đôi mắt xinh đẹp nhất y từng thấy qua, cũng là ánh mắt vô tình nhất.

“Thiếu cái gì?” Thượng Hương nhướn miệng cười, đôi mắt đan phượng mỹ lệ hơi nhui lại, làn sóng nửa ẩn nửa hiện như nhiếp hồn.

Thượng Hồng rũ mắt, hồi lâu sau chỉ vào ngực mình nói: “Chỗ này, đôi mắt của người thiếu cái tâm.” Ánh mắt không có tâm nên mới lộ ra nét vô tình.

“Thượng Hồng, trong số những người ta dạy thì người là thông minh nhất.” Ý cười của Thượng Hương càng sâu hơn, “Nhớ cho kỹ, điều quan trọng nhất khi làm tiểu quan là bảo vệ trái tim của người. Thân thể người có thể bị khách tùy ý đùa giỡn, nhưng duy có trái tim nhất định phải giấu kín, không thể trao cho bất kỳ ai. Bởi vì ngoại trừ bản thân người ra, không ai trân trọng trái tim của người đâu. Được rồi, giờ người nhìn ra ngoài đi, xem các tiểu quan đó cười thế nào, khóc ra sao, học xong rồi Trịnh hầu đầu mới cho người một cơ hội sinh tồn.”

Ngón tay Thượng Hương chỉ ra ngoài song cửa, đôi mắt đan phượng trong vắt cũng lướt qua, vừa tầm trông thấy bóng hai người đang sánh vai đi vào. Hắn cảm thấy toàn thân phút chốc cứng đờ, sau đó nhìn đáng hai người kia mà đôi mắt hắn lóe lên ý cười trào phúng. Thì ra con mắt hắn vẫn chưa luyện tới độ hỏa nhãn kim tinh, lại nhìn lầm nữa rồi, người thành thật không nhất thiết phải là thành thật.

“Nhìn sang kia mà học Thượng Kỳ, một trong số hồng bài của quán.”

Thượng Hồng nhìn ra ngoài cửa, ánh mắt phản chiếu sự kinh ngạc. Thật là một nam tử thanh lệ, luân lạc ở nơi thế này quả là đáng tiếc quá đỗi. Trong lòng y than thở một hơi, lại nhớ đến bản thân cũng đã chịu khuất nhục thì đầu hơi nghiêng sang bên, mắt rũ xuống, trong đáy mắt lóe lên tia rực lửa, trái tim không cam phục lại trỗi dậy. Một ngày nào đó y nhất định sẽ rời khỏi nơi ác quỷ này, chắc chắn là thế.

“Hãy nhìn kỹ nhất cử nhất động của hắn, từng ánh mắt ý cười không chỗ nào lại không thu hút ánh mắt người khác.” Thượng Hương nâng khuôn mặt Thượng Hồng lên để y nhìn thẳng ra cửa sổ. “Kỹ nam giỏi nhất cũng chính là đào hát xuất sắc nhất, phải hiểu câu dẫn ánh mắt của khách thế nào, phải làm cho khách điên đảo thần hồn ngoan ngoãn móc tiền ra, dù trong lòng chán ghét đến đâu cũng phải giả vờ đầy tâm tình chân thật. Người có nhìn ra màn tuồng của Thượng Kỳ không?”

“Ta xem hắn chân thật hơn nhiều so với ngươi.” Thượng Hồng khinh thường liếc Thượng Hương một cái. Từ tên này y nhìn ra được hết thủy nhân tính hắn đều kinh tởm, ham rượu, dối trá, nói giáo cho giặc, làm bộ làm tịch e thẹn, khuôn mặt khô cần còn muốn trát phấn cho ra son trẻ, cũng không sợ làm người khác phát nôn, là thứ đã hoàn toàn suy đồi tới đáy không biết liêm sỉ rồi. Còn Thượng Kỳ kia bất quá cũng là người đáng thương, vì nguyên nhân nào đó mà phải chịu khuất phục như y thôi.

Chát! Một cái tát giáng vào mặt Thượng Hồng, tức thì nửa bên má đỏ chót.

Thượng Hương lắc lắc tay mình, lạnh lùng cười: “Ánh mắt của ngươi không giấu được ý nghĩ nào hết thì sao làm khách vui lòng được. Ta đánh ngươi không phải vì ngươi khinh thường ta mà là ánh mắt của ngươi lộ ra ý muốn đào tẩu. Ta nói rành rọt cho ngươi hay, ngươi là do ta bỏ tiền ra mua, còn trông chờ vào người đem tiền về nữa. Trước lúc đó tốt nhất ngươi hãy dẹp bỏ cái ý niệm muốn bỏ chạy đi, ta đã chờ trong quán này mười mấy năm rồi mà chưa thấy ai có thể thoát khỏi đây được. Đợi kiếm đủ tiền rồi thì ngươi muốn chạy hay muốn chết đều không liên can gì ta.”

Tham lam, ích kỷ, vô lương tâm. Thượng Hồng ôm bên má, trong lòng nài thêm mấy lý do ghét bỏ Thượng Hương. Thượng Hương đến bên song cửa nhìn Thượng Kỳ và Lý Mộ Tinh bước vào Phương Tụy hiên, hắn lập tức lui vào trong đoạn đưa tay ấn vào tường, một đường hầm lộ ra.

“Đi theo ta.”

Thân người Thượng Hồng loạng choạng một hồi cuối cùng cũng đứng lên đi theo Thượng Hương, giờ y không còn sức lực phản đối nữa. Trong địa đạo có đốt đuốc nên đi đứng cũng không khó khăn lắm, được hồi lâu thì đường ngầm chia ra mấy ngã rẽ, bốn phía đều thông suốt. Đi vào trong nữa thì thấy một gian phòng ngăn ra từng buồng, lớn nhỏ đều đủ, khoảng cách có xa có gần, nhưng bố cục lại rất quen mắt, lúc Thượng Hồng còn đang suy nghĩ thì Thượng Hương đã áp y vào một gian.

“Đây là chỗ Trịnh hầu đầu tìm thú vui, sở thích của hắn không giống người thường, phải nghe tiếng người khác hắn mới có hứng thú. Mỗi gian buồng ở đây đều ứng với những căn phòng bên trên, thỉnh thoảng Trịnh hầu đầu cũng nghe các tiểu quan nói chuyện. Những chuyện trong quán hắn đều biết rõ mồn một, nhưng người biết chỗ này cũng không nhiều.” Thượng Hương vừa nói vừa kéo một cánh cửa trên tường, bên trong lộ ra một ống đồng hình loa kèn, có tiếng nói truyền ra từ ống, tuy rằng tiếng hơi nhỏ nhưng vẫn nghe rất rõ.

“Lý gia, mời ngài an tọa, để Thượng Kỳ pha trà mời ngài.”

“Sơ sài một chút, chỉ cần giải rượu được là tốt rồi, làm phiền Thượng Kỳ tướng công.”

Thượng Hương mím môi. Tên thật thà rầm chồ, đối với mỹ nhân khách khí tới vậy trong khi với hắn thì không bỏ chạy trốn chết cũng sẫm xỉ mặt mày.

Thượng Hồng vừa nghe hai chữ “Thượng Kỳ” đã biết hai người đang nói chuyện là Thượng Kỳ tướng công và một người khác mới nhìn thấy ban nãy. Y càng khinh thường chuyện Thượng Hương kéo mình tới đây nghe trộm vách, vừa nghĩ tới chỗ mình đang đợi đây là nơi tên bảo đầu đó tìm thú vui thì y sượng ngắc cả người. Thượng Hương nhìn y một cái: “Người không cần phải lo, chỉ bằng tư sắc của ngươi thì Trịnh hầu đầu còn chường mắt thêm.”

“Vậy hấn để mắt tới người sao? Khó trách người lại biết chỗ này, chắc đại để cũng tới đây nhiều lần rồi, giống y chang tên bảo đầu đó thôi.” Thượng Hồng trả đũa câu mỉa mai lại, nhưng lời vừa rời môi thì y đã hận không thể cắn lưỡi mình. Y làm sao vậy chứ, ngay cả những lời này cũng nói ra được, chẳng lẽ y cũng suy bại rồi sao? Không được, y tuyệt đối sẽ không giống với thứ người trước mặt này, một ngày nào đó y sẽ trốn ra ngoài.

Ánh mắt của Thượng Hương trầm xuống, giơ tay lên, ngay lúc Thượng Hồng nghĩ hấn lại muốn đánh người thì Thượng Hương lại cười quẹo rừ mà vén tóc mai: “Hiển nhiên rồi, mười năm trước ta chính là đệ nhất hồng bài trong quán, ngay cả Trịnh hầu đầu cũng phải nể mặt ta ba phần. Hay, bây giờ người đã già cỗi rồi, không còn ai để mắt tới nữa, chỉ có thể dựa vào dạy dỗ loại như người vậy mới có miếng ăn. Đáng hận nhất là cả bọn đều là một lũ vô lương tâm, đủ lòng đủ cánh rồi đều bỏ mặc ta hết, toàn là thứ sói con vong ân bội nghĩa.”

Nụ cười của hấn làm lớp phấn dày cộm trên mặt nứt ra mấy khe, thực sự xấu xí không thể tả, Thượng Hồng nghiêng sang bên tránh nhìn mặt hấn. Lúc này trong ống đồng lại có tiếng nói truyền đến, sự chú ý của hai kẻ trục lợi này cũng bị thu hút.

“Hôm đó lúc quay về... lại uống rượu say, không biết có gây phiền hà gì cho Thượng Kỳ tướng công hay không?” Giọng của Lý Mộ Tinh có chút ập ứng.

“Nào có phiền hà gì, tửu lượng của Lý gia thật sự rất cao so với người bình thường. Người thường chỉ ngửi mùi rượu thôi đã say ngất ngây rồi, hôm đó ước chừng Lý gia lại uống hết một chung rượu.” Thượng Kỳ khẽ cười, tiếng nói trong ngần lại mang phần uyển chuyển, nghe được cũng thư thái cả người.

“Hóa ra loại rượu đó mạnh tới vậy, thảo nào...” Nhưng Lý Mộ Tinh lại không hoài nghi gì lời nói của Thượng Kỳ vì y còn bận suy nghĩ chuyện khác, không có nghiền ngẫm kỹ là tửu lượng y rèn được là nhờ chỗ của Nguyễn quả phụ, cho dù rượu có mạnh cỡ nào đi nữa cũng chưa chắc làm y say tới nông nổi không biết trời trăng mây gió gì.

“Thượng Kỳ cũng thật hối hận hôm ấy không thể nào phân thân mà tự mình hầu hạ Lý gia, đành bảo bọn tiểu đồng dìu ngài ra hậu viện tìm một gian phòng yên tĩnh cho ngài nghỉ ngơi. Thật ra đây là lần thứ hai Thượng Kỳ gặp gỡ Lý gia, chỉ vì Lý gia quý nhân bận rộn, tất nhiên đã quên mất rồi, nhưng Thượng Kỳ vẫn luôn nghĩ về Lý gia. Không biết hôm nay Lý gia có thể để Thượng Kỳ thỏa ý tâm nguyện hay không?”

Còn nghe nữa thì chắc không dễ lọt lỗ tai, trong lòng Thượng Hồng đã nhục nhĩ lắm rồi, giờ càng không thể nghe tiếp chuyện đó của người khác nữa. Y đi ra cửa, vốn tưởng Thượng Hương sẽ ngăn y lại, nhưng Thượng Hương chỉ chăm chú nghe, không để ý gì tới chuyện khác.

“Bịch!”

Chưa đợi Thượng Hồng ra ngoài thì ống đồng truyền đến tiếng vật gì đó ngã xuống, tiếp theo là tiếng kinh hô của Thượng Kỳ, còn có những tiếng mơ hồ không rõ.

“A, Lý gia... ngài sao—”

Tiếp theo là tiếng rên rỉ của Lý Mộ Tinh, lọt vào tai của Thượng Hồng thì cực kỳ chất chúa. Giống như y đang mừng tượng một nam nhân bổ nhào tới một nam nhân khác, ngã ập xuống đất rồi quần lấy nhau, cử chỉ vô cùng tục tĩu. Chợt nhớ đến hôm đó bản thân đã phải chịu nhục nhĩ thế nào, khuôn mặt của y lập tức trắng nhách.

Lúc này Thượng Hương lại khẽ cười một tiếng, xoay người nói: “Được rồi, hôm nay tới đây, đi thôi.” Ngữ khí của hấn rất nhẹ nhàng, rõ ràng thấy được tâm tình vô cùng tốt.

Vô liêm sỉ. Trong lòng Thượng Hồng oán hận sỉ vả, chỉ mới nghe thứ đó mà tâm tình đã tốt vậy, tên này đúng là hết thuốc chữa rồi.

Kỳ thật người hiểu lầm chỉ có mình Thượng Hồng mà thôi.

Lý Mộ Tinh được Thượng Kỳ đỡ từ dưới đất dậy, y xấu hổ ngồi không yên trên ghế. Ai bảo Thượng Kỳ nói thì cứ nói đi, nào ngờ hấn còn ngồi trên đùi Lý Mộ Tinh làm dạ dày y lộn ngược. Dù Thượng Kỳ có xinh đẹp thế nào đi nữa thì hấn vẫn là một nam tử, y thật sự chịu không được một nam tử lại ngồi trên đùi

mình như thế mới đưa tay đẩy hẳn ra, đúng lúc bản thân cũng ngã nhào, báng ót cái bóp xuống đất, đau tới độ muốn tắt thở luôn.

“Thượng Kỳ tướng công xin tự trọng.” Lỡ buột miệng câu này rồi Lý Mộ Tinh cũng không còn tâm tình nào quanh co với Thượng Kỳ nữa, y hỏi trực tiếp: “Hôm nay ta đến đây chỉ muốn hỏi thăm tướng công một người... Trong hậu viện của nam quán có một kỹ nam lớn tuổi trát phấn, xin hỏi tướng công có biết không?”

Vừa nói Lý Mộ Tinh vừa rút một tấm ngân phiếu trong túi ra, đoạn đặt trên bàn trước mặt Thượng Kỳ.

Ánh mắt Thượng Kỳ lóe lên nhưng gương mặt lại nở một nụ cười tươi như hoa, không lướt mắt một lần tới tờ ngân lượng: “Lý gia khách khí rồi, Thượng Kỳ ngưỡng mộ ngài từ lâu, dĩ nhiên mừng còn không hết thì sao dám nhận bạc của ngài được. Ngài hỏi về người đó thì Thượng Kỳ có biết, hẳn gọi là Thượng Hương, còn là sư phó dạy dỗ của ta nữa. Chẳng qua tính nết của hắn không được tốt cho lắm, ưa lợi dụng lại mê rượu, các tiểu quan trong quán phần lớn đều không thích hắn. Lý gia hỏi hắn để làm gì?”

“Tướng công không cần bận tâm, ta chỉ muốn nghe một chút về hành vi thô thiển của hắn hôm đó thôi, bạc này để tướng công uống nước thăm giọng.” Bộ dáng Lý Mộ Tinh nói chuyện đã giống với ngày thường bàn chuyện làm ăn, khuôn mặt nghiêm túc trong khi ánh mắt lại sắc bén như nhìn thấu người khác, có điều y lại sợ Thượng Kỳ tới độ không dám bắt bí thứ gì trước cái cổng suy tư của Thượng Kỳ.

Kỳ thật, sau khi Thượng Kỳ trở thành hồng bài của nam quán thì đã hơi hợ với Thượng Hương nên cũng không biết nhiều chuyện của hắn. Nếu nói thì cũng chỉ đại loại mấy chuyện như ngày thường Thượng Hương lừa tiền các tiểu quan mua rượu ra sao, rồi chai mật không trả tiền thế nào.

Lý Mộ Tinh nổ đom đóm hơn mười lượng vàng nữa, khi ra khỏi Phương Tụ hiên thì chỉ có một thông tin hữu dụng là tên của kỹ nam kia là Thượng Hương, mê rượu hơn cả mạng. Y cũng không biết nên cười mình hay tự vả một cái tát nháng lửa nữa, tin này cũng như bằng thừa rồi. Mê rượu cái này y đã biết, còn tên thì hỏi thẳng là được, phí bao nhiêu tiền vậy chỉ mua lấy cái tên, thật làm y hối hận muốn chết mà.

Lần bước giữa hai hàng hoa viên, trong lúc Lý Mộ Tinh còn đang oán giận bản thân thì đột nhiên thấy choáng váng trước mặt, một bóng người bổ nhào vào lòng y, bên tai nghe thấy thanh âm quen thuộc làm trái tim y nhảy loạn nhịp.

“Ôi chao, Lý đại lão bản, ngài đến gặp nô gia rồi. Rượu đâu? Ngài mang rượu tới rồi sao?”

Lý Mộ Tinh bị hắn ôm cứng ngực, chóp mũi sực nức mùi hương làm gương mặt y đỏ gấc, y lập tức vùng vẫy người ra. Điều kỳ quái là y đã cận kề thân mật mấy lần với tên kỹ nam này mà không thấy buồn nôn, chỉ có choáng váng đầu óc thôi, y đúng là có chỗ không ổn rồi.

“Người— người không cần phải dựa sát vậy, ta không có khát rượu của người.”

Đã có mấy lần kinh nghiệm nên Lý Mộ Tinh không dám đứng gần Thượng Hương. Cái cảm giác xa lạ không thể khổng chế kia làm y vô cùng hoảng hốt.

Thượng Hương lấy khăn che ngang môi ra vẻ thẹn thùng: “Lý đại lão bản thật xấu quá đi, nô gia sao lại sợ ngài khát rượu được. Nô gia đây là nhớ ngài mà.”

Bộ dáng ông ọ này gần như làm toàn thân người ta nổi cả da gà, Lý Mộ Tinh rướm mồ hôi lạnh nhỏ giọt. Ngay lúc không dần được lui về sau hai bước thì đột nhiên y cảm thấy không ổn, lại nhớ tới hai lần trước bị tên kỹ nam này bốn cợt, Lý Mộ Tinh lập tức dậm chân đứng hiên ngang, hắt mày lên: “Tuổi người tuy đã lớn nhưng suy cho cùng cũng không phải là tiểu quan phải gượng mình bán rẻ tiếng cười nữa. Tại sao người không chịu nói chuyện đằng hoàng với người khác mà phải làm ra vẻ trêu người móc đời thôi vậy?”

Lý Mộ Tinh vừa nói vừa quan sát Thượng Hương, hai bên hàng hoa có treo đèn lồng trên cao, dù hơi mờ nhưng cũng đủ nhìn thấy rõ mặt. Đây cũng là lần đầu tiên Lý Mộ Tinh bình tĩnh quan sát người đã trêu ghẹo y hai lần. Biết rõ tuổi tác tên kỹ nam này hơi lớn, nhưng vì hai lần trước đều gặp trong tình trạng hết sức xấu hổ nên không có chú ý tới diện mạo. Có lẽ do trang điểm lớp phấn dày, hoặc do ánh đèn lồng làm nổi bật nét đẹp ma mị, cơn gió đêm phát thổi tà áo làm dáng người như dịu dàng thướt tha, trắng sáng nhô cao trên đỉnh đầu còn phía sau là lớp hoa trái dày, chợt đưa mắt nhìn thì trông Thượng Hương như đóa hoa tinh khiết bồng bềnh trong đàn hoa. Chỉ tiếc là có trang điểm cách nào cũng không giấu được nếp nhăn nơi khóe mắt, đôi chân mày tỏa nét phong tình vạn chủng kia bị nếp gấp phá tan nát, làm người ta không dám

mường tượng da mặt dưới lớp phấn kia còn già cỗi đến cỡ nào. Dù thế, nhưng do trang điểm rất khéo nên nhìn qua vẫn có thể xem hần là một mỹ nhân. Chỉ có điều trong chốn hoan đàm có mới nới cũ này, những khách tìm thú vui vừa thấy nếp nhăn đó ham muốn đã tắt ngúm ngay, đương nhiên không có ai để tâm đến rồi.

Thượng Hương thấy y đang quan sát mình thì vẻ mặt lộ ra nét ai oán, rướm rướm nước mắt.

“Lý đại lão bản chán ghét nô gia sao? Nô gia... tuổi tác của nô gia đúng là có lớn một chút, nhưng thủ thuật của nô gia thật sự rất tốt. Bằng không ngài hãy thử lại lần nữa xem, nô gia nhất định sẽ khiến cho ngài hài lòng mà.”

Hần vừa nói vừa tiến gần Lý Mộ Tinh. Lý Mộ Tinh sa sầm nét mặt, thật chịu không được tên kỹ nam này, hờ một chút là động tay động chân bắm lấy y, nhưng lại thấy tên kỹ nam này cơ bản là cố tình muốn chọc ghẹo mình, làm sao y lại mắc lừa nữa chứ? Lý Mộ Tinh còn đang định quát mắng mà đầu hay Thượng Hương đã nhận ra nét mặt không vui của y, hần nâng làn mi sóng nước lên tựa như hơi hoảng sợ, rồi làm dáng vẻ đáng thương nhìn y như van nài.

Nhất thời Lý Mộ Tinh sực tỉnh, y vốn không phải là dạng lòng dạ sắt đá gì. Ánh mắt Thượng Hương lúc này giống như một con chó già bị chủ đuổi ra ngoài, không thể kiếm ăn được mà phải rủ xin lòng tốt của người khác, y lập tức mềm lòng chút đỉnh. Ngắm Thượng Hương lần nữa thì thấy y phục của hần dù hoa văn rực rỡ nhưng trông rất phong phanh trong đêm thu, màu cũng sồn phai, không biết đã mặc bao nhiêu năm rồi. Y nhớ lại chuyện Thượng Kỳ kể hần lừa tiền uống rượu, có thể thấy cuộc sống nhất định không tốt đẹp gì, thế nên trái tim vốn đã mềm lòng lại càng nhũn chảy thêm. Yếu lòng càng thêm yếu dạ thì dĩ nhiên bộ dạng vờ nghiêm nghị này sao còn bày ra nổi.

“Khụ khụ, người... Ta...” Lời quát mắng không thốt ra được, y muốn không quan tâm gì mà phủ tay đi khỏi nhưng bước chân lại nhắc không lên. Biết tổng tên kỹ nam này làm bộ đáng đó chỉ để bốn cột mình nhưng lòng y vẫn không cầm được, cứ có cảm giác nhói đau. Nhất thời xúc động, y rút ra một tờ ngân lượng rồi dúi vào tay Thượng Hương, “Tiền này... người hãy đem trả hết nợ đã mượn đi, rồi mua mấy bộ áo cho dày vào... còn hai vò Nữ Nhi Hồng kia thì tạm thời ta chưa lấy được. Ngày mai ta cho người mang hai vò rượu khác tới coi như bù đắp, đợi khi nào có Nữ Nhi Hồng ta sẽ mang tới cho người. Người không cần... phải mượn tiền của người khác nữa...”

“Thì ra Lý đại lão bản lại quan tâm nô gia tới vậy, ngay cả chuyện nô gia mượn tiền người khác cũng biết nữa, nô gia... nô gia...” Thượng Hương cầm khăn chấm khóe mắt thì nước mắt rơi xuống ngay, hần vội quay mặt đi như không muốn cho Lý Mộ Tinh nhìn thấy, nhưng trong lòng lại chửi mắng ra tiếng tên Thượng Kỳ nhiều chuyện, không cần đoán cũng biết ai đã tố cáo với Lý Mộ Tinh rồi, chỉ sợ không phải nói thứ tốt đẹp gì.

“Sao... sao người lại khóc?”

Lý Mộ Tinh hoảng hốt, theo bản năng đặt tay lên vai Thượng Hương muốn xoay người lại thì bất chợt Thượng Hương quay người ôm bầu cổ của Lý Mộ Tinh líu lo: “Nô gia thật sự vui lắm, từ trước tới nay không có ai quan tâm đến nô gia như vậy. Đêm nay nô gia nhất định sẽ hầu hạ ngài thật chu đáo.”

“Người... người... người...” Lý Mộ Tinh thiếu điều hít thở không vào, vừa vùng người ra vừa nói: “Buông tay ra, người buông tay ra coi. Ta... ta không có thích nam nhân—”

Lần này Thượng Hương dùng hết sức, có chết cũng không buông tay mà nức nở: “Ngài nói dối, nô gia thấy ngài đi từ Phương Tụy hiên ra. Có phải ngài ruồng bỏ nô gia vì nô gia không trẻ trung xinh đẹp như Thượng Kỳ tướng công không?”

“Nói bậy. Buông tay ra, sao người lại không biết tốt xấu vậy chứ?” Lý Mộ Tinh hỏi hận thật mà, mềm lòng làm gì chứ để giờ ra cái bộ dạng này. Tên kỹ nam này thật sự là... mặt dạn mày dày mà.

“Không buông là không buông. Nô gia thích ngài lắm nên muốn hầu hạ cho ngài- Ồi!”

Thì ra trong lúc hai người đang cù nhây cù nhằng, Lý Mộ Tinh không biết thế nào lại trượt chân, kéo cả Thượng Hương ngã vào bụi hoa cúc. Vì lực quá mạnh nên còn lăn thêm hai vòng trong bụi hoa, thành ra y đang nằm sấp lên người Thượng Hương.

Tới nông nổi vậy mà Thượng Hương cũng không buông tay, Lý Mộ Tinh thì nhất quyết muốn đứng dậy, hai người đẩy đưa một phen nữa. Một bên thì gào kêu buông tay còn một bên thì réo thế nào cũng không buông, kết quả... kết quả dĩ nhiên là thuốc súng cọ xát thì phải nổ thôi...

Người phát hiện thân thể Lý Mộ Tinh có phản ứng trước vẫn là Thượng Hương. Hắn nhắc đùi lên cọ xát thân dưới của Lý Mộ Tinh, đôi mắt đan phượng khép hờ. Dưới vầng trăng, ánh mắt quyến rũ tựa tơ sợi sóng sánh, Thượng Hương khôi phục giọng nói trầm ấm của mình mà cười bảo: “Đây gọi là không thích sao? Lý đại lão bản, ngài thật là không thành thật rồi...”

Gương mặt của Lý Mộ Tinh đỏ bừng lên, y vừa then lại vừa lúng túng dùng sức vùng ra, lần này thì Thượng Hương buông tay thật. Lý Mộ Tinh đứng dậy quay đi, mới chùng vài bước y đã trở lại, sắc mặt vẫn đỏ gấc nhưng đôi mắt sắc bén lộ ra ý giận. Đối mặt với Thượng Hương nằm trong bụi hoa, y nói: “Ta có đắc tội với người sao? Sao người cứ năm lần bảy lượt bỡn cợt ta là thế nào?”

“Chỉ là đùa giỡn chút thôi, hà cớ gì ngài phải giận như thế. Nhân sinh vô vị, nếu bản thân không tự tìm niềm vui thì chẳng phải sống dật dờ lắm sao? Trong nam quán ai mà chẳng trêu đùa, chẳng qua ta chỉ giỡn nhẹ thôi. Lý đại lão bản có thể không thấy, nhưng càng là tiểu quan hồng bài thì đùa giỡn càng lớn, Thượng Hương còn phải lấy làm mặc cảm nữa là.”

Lý Mộ Tinh nhướn mày, mơ hồ cảm thấy ý tứ của Thượng Hương như ám chỉ điều gì nhưng lại thấy mờ lung, y cũng không có thời gian mà suy ngẫm, phát tay áo bảo: “Ta không phải là đối tượng bỡn cợt của người, người tìm nhầm người rồi. Nếu còn tiếp diễn nữa thì chớ trách ta không dĩ nể.” Nói xong y quay người đi mất.

Thượng Hương nằm trong bụi hoa khẽ thở một hơi thật dài, chậm rãi rút tờ ngân phiếu đã nhàu nát trong tay áo ra, hắn giơ lên ánh trăng ngắm nhìn. Trong khóe mắt, một giọt lệ lặng lẽ nhỏ xuống cánh hoa cúc cạnh gò má.

“Lý Mộ Tinh...”

Nam nhân như vậy... trước đây không hề gặp qua, về sau cũng không còn nữa... Có sao bọn họ không thể quen nhau sớm hơn sáu năm?

5. Chương 5

Từ ánh mắt của Thượng Hồng, y lại đột nhiên nghĩ đến đôi mắt của Thượng Hương, bên dưới đôi mắt mỹ lệ quyến rũ hồn người kia vốn là người thế nào đây?

§

Đêm thu khuya hàn khí nặng nề, trời tối tắm nước lạnh thế này e Lý Mộ Tinh khó mà quên nổi. Y đang rãng sức đập hết dục vọng trong người. Lúc lặn vào bụi hoa cúc, y cảm giác sự mềm mại của thân thể ấy càng rõ ràng. Bóng đêm mờ mịt, ánh trăng lu mờ, mùi hương phảng phất trong khuôn mặt, tất cả đều thôi thúc, bản thân còn chưa phát hiện thì thân thể y đã có phản ứng rồi.

Đúng là phản ứng đáng sợ. Do gần đây y kềm nén dục vọng quá nhiều nên không thỏa mãn hay vì thủ đoạn gọi tình của tên Thượng Hương kia cao tay quá mức? Lừa nửa thân trên, Lý Mộ Tinh ngẩng đầu ngắm ánh trăng trong suốt trên cao nhưng lại vô thức nghĩ đến đôi mắt đan phượng sóng sánh đoạt hồn nhiếp phách kia. Đôi mắt thế ấy, con người như vậy, cả thói trêu đùa nửa thật nửa giả kia... Lý Mộ Tinh suy ngẫm mãi, nhất thời nhìn đến ngây dại mà thất thần đứng bên giếng nước. Gió khuya thổi lạnh thấu cả người.

Kết quả của việc hứng gió là hôm sau y nằm bẹp dí trên giường. Nhức đầu, hâm nóng, mất thâm quầng, tứ chi rã rời, cổ họng sưng tấy, rõ ràng đã bị phong hàn nghiêm trọng.

Lý Mộ Tinh dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, tuy giờ là thương nhân có tiếng tăm nhưng không hề tiêu nhiệm mấy thói hư tật xấu của các thương nhân bình thường. Chỗ y ở là căn nhà rất đỗi bình thường, trong nhà cũng chỉ có đôi phu phụ già họ Trần. Ngày thường Trần bá trông nom nhà cửa và cặm cùi làm miết trước sân còn Trần ma phụ trách nấu ăn và giặt giũ. Hai vợ chồng già không có mụn con, tuổi thơ Lý Mộ

Tinh thì không đáng một đồng nên họ sống với nhau rất hòa thuận, không hề giống chủ tớ mà như một nhà ba người thì hơn.

Cách làm việc và nghỉ ngơi của Lý Mộ Tinh rất có quy luật, dù ngày thường có xã giao uống rượu tới khuya thì cũng quá giờ Dần đã thức dậy. Trước tiên y hoạt động gân cốt rồi chạy mười vòng quanh sân, sau đó gánh đầy hai lu nước và chẻ củi đủ cho một ngày, vận động gân cốt xem như rèn luyện thân thể. Những năm gần đây đừng nói là phong hàn nặng thể này, cả hắt xì y cũng chưa hắt qua cái nào.

Sau khi Trần bá và Trần ma thức dậy mà không thấy Lý Mộ Tinh chạy tới chạy lui trong sân, lu nước thì chưa gánh còn củi bếp lại chưa chẻ, hai cụ thấy bất thường nên vội chạy vào phòng của y, người còn đang ngủ mà. Hai lão nhìn nhau móm mém cười, đùa hài tử này, bình thường mình đồng da sắt tất bật hai nơi bản hiệu và phân hiệu, cuối cùng cũng có ngày làm tới mệt lả rồi đây. Hai cụ cũng không muốn làm ồn liên lặng lẽ ra ngoài, Trần bá quét sân còn Trần ma làm cơm.

Tới khi Trần bá quét sân xong và Trần ma nấu cơm rồi mà Lý Mộ Tinh vẫn chưa ra khỏi phòng. Hai cụ ngẫm thấy không bình thường, ngay cả lúc mệt mỏi y cũng không ngủ trễ tới vậy. Thế là hai ông bà lão lại chạy vào phòng, vừa lật chăn lên đã thấy mặt mày Lý Mộ Tinh nóng bừng còn thân người thì sốt hầm hập, sao mà ngủ quên cho được, căn bản là bệnh tới mù mị rồi. Hai cụ cuống cuống một hồi mới nhớ đi mời đại phu tới.

Đại phu tới bắt mạch một phát, phán ngay Lý Mộ Tinh bị trúng gió, tuyệt bút vung lên kê ra một đơn thuốc, Trần ma liền đi mua ngay. Vừa lúc Trần ma đang sắc thuốc thì Tiền Quý lễ sai một tiểu nhị tới hỏi. Lý do là hôm nay Lý Mộ Tinh không ra tiệm đúng giờ mà chuyện buôn bán của phân hiệu đang rất bận rộn, Tiền Quý Lễ đi không được nên mới sai tiểu nhị tới tìm Lý Mộ Tinh.

Lúc đó Lý Mộ Tinh còn đang vất vưởng, mơ màng nghe tiểu nhị ở phân hiệu đến thì tưởng cửa tiệm có chuyện gì, y liền quờ quạng gượng dậy mà đầu hay mình không còn hơi sức nào, mới gắng dậy đã thấy tê tái mèm lẩn quay xuống giường. Vì thế tên tiểu nhị sợ tới mức mau mắn nói “Không có gì, không có gì đâu” rồi chạy hộc tốc về báo lại với Tiền Quý Lễ.

Lý Mộ Tinh nghe không có chuyện gì mới an lòng, nằm trên giường một chốc đã mê sảng nữa, toàn thân nóng bức khó chịu nên tốc tắm chăn bông còn dày hơn vỏ bánh bao ra, miệng không ngừng lầm bầm. Tới khi Trần ma sắc thuốc xong, thừa dịp Lý Mộ Tinh còn đang sốt mê man liền dứt thuốc cho thì y mới chịu ngủ yên.

Tiền Quý Lễ được tin rồi tay cứ vuốt ve bộ râu dài, trông mắt lão liên không ngừng đoán phái tiểu nhị đi báo tin cho Hạnh Tứ tửu phường. Nguyễn quả phụ vừa hay tin đã tức tốc tới chỗ Lý Mộ Tinh. Lúc thấy nàng bước vào cửa thì Trần bá và Trần ma cười đến híp mắt, nói chung hai cụ cũng giống Tiền Quý Lễ vậy, vốn cũng có ý tác hợp người quả phụ xinh đẹp này cho y. Giờ thấy nàng đến tận cửa thăm bệnh không chút kiêng dè thì thấy chuyện kia càng thêm khả thi, thế nên hai ông bà lão nhanh chân rút lui khỏi phòng để Nguyễn quả phụ ở lại một mình với Lý Mộ Tinh.

Thật ra lúc này Lý Mộ Tinh vẫn đang ngủ.

Nguyễn quả phụ thấy bộ dáng suy nhược của Lý Mộ Tinh hoàn toàn không giống hồi đó y lẳng nhẳng cù nhây ở Hạnh Tứ tửu phường thì cơn tức bỗng bốc hơi đâu hết. Nàng xia cái trán bệnh hoạn của y mà bảo: “Tên nam nhân yếu ớt như ngươi vậy, coi lần này còn không bẹp dí ra hả?” Thấy cái vết bị điểm ửng đỏ trên trán làm cơn giận mấy năm qua của nàng cũng tan mất, nàng cười rộ lên. Lát sau nàng lại sờ trán Lý Mộ Tinh thì thấy tay mình nóng hổi bèn vắt khăn lạnh đắp lên trán cho y.

Thình lình Lý Mộ Tinh đẩy tay nàng ra, miệng mơ màng “Không được chọc ta nữa” rồi trở mình ngủ tiếp. Nhưng Nguyễn quả phụ nào biết y nằm mơ thấy Thượng Hương lại bốn cột làm toàn thân y nóng bức, muốn trốn mà không có chỗ nào trốn mới đẩy ra theo phản xạ. Nàng cũng không nghe được câu nói mở của Lý Mộ Tinh mà chỉ tưởng y sắp thức dậy. Một quả phụ như nàng ở trong phòng một nam nhân độc thân thể này vẫn thấy không ổn, sợ y thức dậy cả hai sẽ lúng túng nên nàng vội đi ra ngoài.

Lần đổ bệnh này của Lý Mộ Tinh đúng là ăn khớp với câu nói bệnh tới hết sốt rét mà bệnh đi như kéo tơ. Từ trước đến nay, thân thể của y luôn khỏe mạnh nên không chống nổi cơn bệnh nặng thể này âu cũng do y

thuật đại phu thấp kém. Không biết thầy thuốc kê đơn thể nào mà khiến y còn ho thêm, sau bảy tám ngày thì đã hết trúng gió nhưng cơn ho thì không thấy khá khẩm gì.

Tuy chưa khỏi hẳn nhưng Lý Mộ Tinh cũng ngồi không yên, vẫn còn nhớ đã hứa mang hai vò rượu cho Thượng Hương nên vừa ra ngoài y đã tức tốc chạy đến hàng rượu vùng bên. Mà còn phải âm thầm lên lút chữ để Túy nương biết y mua rượu của quán khác thì chỉ sợ ăn đòn gánh lên vai nữa. Mua rượu rồi y lại móc ra chút tiền mượn hai người gánh tới Thượng Hòa nam quán.

Khi này còn chưa đến giờ Ngọ nên dĩ nhiên trong Giám Phường đều im hơi lặng tiếng. Trên đường đi hầu như họ không thấy mấy ai, tới trước Thượng Hòa nam quán cũng phải gõ cửa hồi lâu mới có người ra mở.

“Vị đại gia này... ngài đến sớm quá...” Tên tiểu đồng còn đang dụi mắt ngái ngủ thì phát hiện người khách trước mặt đã từng thưởng cho mình mấy lượng bạc, thằng nhóc lập tức tỉnh táo liền, “Đại gia xin mời vào. Lần này ngài cần tới chỗ nào vậy? Tiểu Liễu nhi sẽ tức tốc dẫn đường cho ngài ngay.” Hóa ra nó là tiểu đồng đã dẫn đường cho Lý Mộ Tinh khi y tới đây lần đầu tiên.

Lý Mộ Tinh định nhắc chân lên đã kịp thu về, ho sù sụ mấy tiếng mới nói: “Ta không có đi đâu hết, chỉ tới tặng hai vò rượu cho Thượng Hương sau hậu viện thôi. Làm phiên tiểu ca nhi dẫn đường cho hai người này.” Nói xong y lấy chút bạc vụn nhét vào tay tiểu đồng.

“Đại gia muốn đưa rượu cho ai?” Tiểu đồng nắm bạc trong tay mà mặt mày sưng sốt, tưởng mình nghe lầm.

“Là Thượng Hương sau hậu viện, nhất định đừng dẫn lộn đường đó.” Lý Mộ Tinh cẩn thận dặn dò xong thì đi mất.

Hồi sau tiểu đồng kia mới hoàn hồn, nhét bạc vào túi, vừa dẫn đường vừa lẩm bẩm: “Chuyện quái dị năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều hơn. Cái rễ cây già chất đó mà cũng nở hoa được.”

Đã mấy ngày rồi Thượng Hương không thấy thư thả chút nào.

Tuy thuyết phục được Thượng Hồng nhưng suy cho cùng y vẫn là dạng không chịu an phận, Trịnh hầu đầu lại không phải loại nuôi thứ nhàn rồi nên vết thương của Thượng Hồng vừa khỏi đã bắt y tiếp khách. Làm sao Thượng Hồng lại chịu miễn cưỡng cười chứ đừng nói đến chuyện chủ động lấy lòng khách. Diện mạo của y cũng không phải đặc biệt xinh đẹp gì nên khách thấy bộ mặt lạnh tanh của y thì còn hứng thú nổi gì, đều khai sạch với Trịnh hầu đầu. Trịnh hầu đầu lại gọi Thượng Hương đến, nói rất rõ là tiểu quan không làm khách vui lòng được thì tất nhiên không cần lưu lại, mà sự phò không thể dạy tiểu quan ra trò dĩ nhiên cũng không cần giữ nốt, nam quán không phải chỗ nuôi loại ăn không ngồi rồi.

Thượng Hương không còn cách nào khác đành xun xuê cam đoan với Trịnh hầu đầu, trong vòng ba ngày nhất định sẽ thay đổi được Thượng Hồng. Hắn quay về hậu viện thấy bộ dạng chết dở của Thượng Hồng nên tức mình định vung tay đánh người nữa. Có điều Thượng Hồng chỉ lạnh lùng nhìn hắn không chút tránh né làm hắn không nở xuống tay. Tính khí người này quả thật rất giống hắn năm đó, nhưng cũng có chỗ khác biệt. Thượng Hồng là con chim trong ngục, tuy đôi cánh bị cầm tù nhưng trái tim vẫn khát khao sải cánh, ngọn lửa âm ỉ luôn thiêu đốt trong đáy mắt. Dù mấy ngày qua y muốn chết nhưng ánh lửa kia không hề lụi tàn, còn đôi cánh của hắn thì chưa đủ cứng cáp đã bị bẻ ngang rồi.

“Người đã chọn con đường sống thì gỡ bộ dạng chống đối này cho ai xem hả?” Hạ tay xuống, khuôn mặt của Thượng Hương danh lại. Nếu Thượng Hồng không để hắn hòa nhã được thì hà cớ gì phải nhọc công thương hại. Ở chốn này, lời ngon tiếng ngọt chỉ làm người ta nghĩ người đang giả mèo khóc chuột thôi.

Thượng Hồng trắng tái cứng rắn đáp lại: “Hạng người như ngươi vốn không hiểu được cái gì gọi là tôn nghiêm. Cho dù... cho dù ta đã... ta cũng tuyệt đối không hạ mình làm mấy chuyện nịnh hót vô liêm sỉ đó...”

Thượng Hương mĩa mai nhìn Thượng Hồng: “Ra ngươi vẫn thanh cao như vậy. Đáng tiếc thanh cao không đổi được cái mạng, ngươi không chịu khuất phục thì Trịnh hầu đầu sẽ không buông tha cho ngươi. Người cũng không biết tự mình soi gương coi bản mặt ra sao, Trịnh hầu đầu không có kiên nhẫn chờ ngươi đâu. Người muốn chết thì cứ việc chết, đừng liên lụy luôn ta.”

“Người là sư phó huấn luyện của nam quán, ta liên lụy được người sao?” Thượng Hồng khinh miệt nhìn Thượng Hương, “Bất quá người muốn dùng thân thể ta kiếm đủ tiền thôi. Vậy dễ mà, cứ trối ta vào giường như ban đầu rồi hạ được đi, không phải có thứ thích dạng đó à? Ta chỉ cần nhắm mắt coi như bị chó cắn là được.”

Thượng Hương tức giận sùng sục nhưng chỉ cười gằn: “Được, được lắm, coi như ta lãng phí lòng tốt lo cho người, muốn người sống mấy ngày để chịu một chút mà còn không biết cảm kích. Người đã sẵn sàng hầu hạ khách thì ta cũng nhiều chuyện an bài cho người. Đến ngày người kiếm đủ tiền trả cho ta thì con mẹ nhà người có bị hành hạ tới vất vưởng ta cũng không rảnh xen vào.”

Hắn làm một hơi khiến giọng cũng khan tiếng rồi phất tay áo bực bội bỏ đi. Đêm đó hắn theo lời cột Thượng Hồng vào giường rồi bỏ mặc đó để quy công sắp đặt khách cho y. Sau đó hắn mới biết đêm ấy quy công an bài ba tên khách cho Thượng Hồng, kết cuộc y thật sự bị hành hạ tới sắp chết. Máu trên người y thấm ướt cả giường nhưng càng khiến ba tên biến thái kia vô cùng thỏa mãn, chúng thưởng khá nhiều bạc cho y. Trịnh hầu đầu cảm thấy y làm lợi được nên bảo Thượng Hương chiếu cố tốt cho Thượng Hồng.

Thượng Hương cố tình muốn Thượng Hồng ném thêm chút đau khổ nên hai ngày sau mới đi gặp Thượng Hồng. Căn phòng nhỏ xíu trần ngập không khí lạnh ngắt, dù sao y cũng là tiểu quan mới tới, không thể giống với Thượng Kỳ có người chuyên hầu hạ bên cạnh. Thượng Hồng kiệt quệ nằm trên giường, khí sắc ảm đạm cùng với sắc mặt trắng nhợt, lúc Thượng Hương tới thì cũng đúng lúc y vừa tỉnh dậy, đang rãng xuống giường lấy nước uống.

Thượng Hương rót nước rồi đút cho Thượng Hồng, y hóp má ngậm mới yếu ớt nhìn Thượng Hương: “Lần này ta kiếm được bao nhiêu bạc?”

Thượng Hương nhắc cặp mày đan phượng nhìn kỹ Thượng Hồng một hồi mới lên tiếng: “Sao vậy? Giờ muốn kiếm tiền cho hắn sao? Nói cho người biết, cỡ giá của người muốn tự chuộc thân thì ít nhất cũng phải tích góp trên bảy tám năm. Có điều cái kiểu liều mạng vậy thì mới một hai năm thôi cũng đủ toi mạng rồi.”

Thượng Hồng khẽ xoay người làm động đến vết thương, y hít sâu một hơi: “Ta muốn mua chút thuốc, y thuật đại phu các người mời tới thấp kém quá, để bọn hắn trị thì sợ hết tháng này ta cũng chưa xuống giường được.”

“Người biết y thuật sao?” Đôi mắt đan phượng của Thượng Hương bỗng sáng lóa, khuôn mặt tức khắc tràn đầy ý cười, “Vậy hay lắm, ta vừa nghĩ ra cách kiếm thêm tiền. Chỉ cần để người coi bệnh cho các tiểu quan, ai mà không đau đầu hay đau nhức cơ bắp, vậy cũng thu được chút tiền chẩn bệnh. Đúng rồi, trước khi người kiếm đủ tiền trả ta thì tất cả tiền thưởng và tiền chữa bệnh đều là của ta hết.”

Thượng Hồng trợn tròn mắt, đờ người nhìn Thượng Hương. Tên này... tên này...

“Thượng Hương ta cũng không phải là người tán tận lương tâm, ta sẽ trả tiền thuốc men cho người.” Thượng Hương lục lọi trong phòng một hồi thì moi ra được giấy và bút, thấm chút nước rồi nhúng mực, thấy Thượng Hồng chật vật ngồi trên giường hắn mới nói: “Người nói đi, ta viết cho, muốn mua thuốc gì ta mua giùm người.”

Cả người Thượng Hồng run rẩy, rõ ràng đã tức giận muốn hộc máu nhưng ngồi dậy cũng còn khó khăn thì làm gì được Thượng Hương, y đành kê ra từng liều thuốc.

Thuốc của Thượng Hồng kê đơn quả thật cực kỳ hữu hiệu so với mấy người đại phu trước, mới hai ba ngày y đã xuống giường được. Nhưng ngặt nỗi lúc ấy y mất máu quá nhiều nên toàn thân mất sức, sắc mặt cũng nhợt nhạt hẳn. Dù vậy Thượng Hương cũng rất vui vẻ, hắn ngồi trước mặt y rồi đưa tay trái ra.

“Làm gì?” Thượng Hồng vừa thấy hắn mắt đã nheo lại, khuôn mặt không có chút thiện cảm.

“Chẩn mạch chứ gì.” Đôi mắt đan phượng của Thượng Hương cười tươi đến nhíp lại, “Lúc trời trở thu ta cứ thấy đau lưng hoài, khớp nổi trong người không có tiền mà cũng không kiếm ra tiền được. Nếu biết người rành y thuật ta đã không cần miễn cưỡng chịu đựng lâu vậy.”

Gương mặt Thượng Hồng thờ ơ: “Không phải người suốt ngày ve vãn mấy tên tiểu tử trước tiền viện kiếm tiền uống rượu sao? Uống đã rồi ngủ, còn có chỗ đau lưng à?”

Tâm tình của Thượng Hương tốt tới nỗi phản chiếu cả trong ánh mắt, hần tươi cười: “Người làm sao biết được, nhớ năm đó ta cũng là hồng bài vang danh lừng lẫy nơi đây. Khi khách đông nhất thì không mười cũng sáu bảy người, Trịnh hầu đầu sớ ta kiệt sức nên luôn tắm bồ cho ta mọi ngày. Lúc đó không biết thân thể không được bình thường, thời gian sau thì mình mấy cũng thấy không ổn, cả ngày cứ rệu rã. Hay, ngẫm nghĩ lúc ta hai mươi hai, hai mươi ba tuổi mới hào hoa phong nhã làm sao, giờ nếp nhăn trên mặt hần càng nhiều nên không còn khách yêu thích nữa. Thời đó một ngày thật là khổ sở, tới giờ lâu lâu bệnh đau lưng vẫn tái phát.”

Diễn hình của chuyện trác táng quá mức, tinh khí hao tổn nên mới lão hóa nhanh vậy, sự khinh thường trong mắt Thượng Hồng càng tăng thêm. Y âm thầm phỏng đoán, Thượng Hương nhiều lắm cũng không quá ba mươi nhưng khỏe mắt lại giống người hơn bốn mươi mấy tuổi, thật sự là tự chuốc lấy mà. Y tùy tiện bắt mạch, cũng không chẩn đoán kỹ đã kê bừa một đơn thuốc, uống vào không chết người nhưng cũng không chữa gì.

Thượng Hương năng nổ đi mua thuốc, khi quay về thì vừa vặn thấy Lý Mộ Tinh đi lại từ hướng nam quán, đôi mắt hần loáng lên liền đón đường.

“Coi kìa Lý đại lão bản, đúng là hữu duyên mà, nô gia vừa ra ngoài đã gặp được ngài rồi.”

Lý Mộ Tinh đưa rượu nhưng không bước vào nam quán vì không muốn chạm mặt với Thượng Hương, sợ tên kỹ nam kia trêu chọc mình nữa. Y tức không nổi mà bực cũng không xong nên thầm nghĩ tránh mặt là hay nhất, đầu gối không bước vào nam quán cũng chạm mặt hần làm y đánh một hơi sườn sườn, dừng chân đợi Thượng Hương bắt kịp mới nói: “Ta đem hai vò rượu tới cho người trước, vừa này đã bảo người khiêng vào rồi, người mau vô trong đi... Khụ khụ... khụ...”

Chưa nói hết câu y đã ho sù sụ.

“Ô, trông bộ dáng ngài lừ đừ vậy mà còn đưa rượu cho nô gia, ngài làm nô gia không biết thẹn thùng rồi.” Thượng Hương ngả người tới trước, thấy vẻ mặt đề phòng của Lý Mộ Tinh thì mím môi mỉm cười, đoạn đưa tay vỗ ngực y: “Thông thả nào, đã thấy thông khí chưa?”

Lúc này hần dùng giọng nói nghiêm chỉnh của mình, chất giọng trầm thấp đầy sức lôi cuốn mang theo cảm giác quan tâm, người nghe được cũng thấy lòng ấm áp.

Lý Mộ Tinh chỉ cảm thấy Thượng Hương vỗ ngực mình mấy cái không mạnh cũng không nhẹ mà như thông khí thật. Y ho thêm mấy tiếng nữa mới dừng được, cũng thấy cả người thoải mái hơn nên kinh ngạc nhìn Thượng Hương. Sao hôm nay tên này lại đổi tính vậy? Cũng không biết ngữ khí của Thượng Hương là do đâu, lần này y nhìn Thượng Hương đã thuận mắt hơn rất nhiều. Thầm nghĩ người này cũng không phải hoàn toàn không có chỗ nào tốt, nếu ngày thường cư xử như vậy thì nội nghe tiếng nói thôi cũng đủ làm người ta thư thái rồi.

“Lý đại lão bản, ngài đừng nhìn nô gia như vậy, nô gia thấy... tim mình đập loạn xạ ấy...” Thượng Hương ôm ngực tỏ ra thẹn thùng.

Chút tướng tượng đẹp đẽ của Lý Mộ Tinh vừa chớm đã tan tành, y lại lên cơn ho, vừa ho vừa nói: “Ta còn có việc, người về đi.” Dứt lời y nhanh chân vòng qua Thượng Hương đi thẳng.

Thượng Hương khẽ cười nắm lấy tay Lý Mộ Tinh: “Đùa với ngài thôi. Thấy hôm nay Lý đại lão bản đặc biệt mang rượu tới nên ta không trêu ngài nữa. Đã tới rồi sao vội đi vậy chứ? Dầu gì cũng phải để ta cảm tạ ngài tận tình một lần. Ngân phiếu lần trước và rượu lần này đủ cho ta sống mấy ngày khoái hoạt rồi.”

Lý Mộ Tinh vốn muốn vùng tay hần ra nhưng vừa nghe câu này khuôn mặt y đã sa sầm: “Ta đưa ngân phiếu và rượu không phải để người hưởng lạc sung sướng. Tuy thân người ở cổng kỹ quán, tuổi già sắc phai nhưng cũng không phải hoàn toàn không có kế sinh nhai. Nếu chịu cần cù thì chưa hần không thể sống tốt, nhưng người cứ ham hưởng lạc vậy thì lần sau còn ai cho người bạc nữa hả?”

“Phải, phải, Lý đại lão bản nói rất chí phải, nô gia xin khắc ghi trong lòng.” Thấy sắc mặt tím tái của Lý Mộ Tinh, Thượng Hương chỉ bật cười ra tiếng, miệng vẫn trả lời trong khi tay lại kéo Lý Mộ Tinh vào nam quán.

Làm sao Lý Mộ Tinh lại không nhìn ra Thượng Hương ngoài miệng xơn xớt vậy nhưng tâm thì không phải thế. Trong lòng y thấy buồn bực, tâm trạng thất bại về việc ý tốt bị phủ lờ. Y cảm thấy có thể nói chuyện đằng hoàng với Thượng Hương lần nữa, dẫn một người quay về chính đạo âu cũng là một công đức nên mới đi theo Thượng Hương. Đầu óc mãi lo nghĩ vậy nên chưa phát giác hai người vẫn đang nắm tay nhau vậy mà đi vào nam quán.

Giờ này nam quán không có bao nhiêu người, trên đường đi bọn họ cũng không gặp ai nhưng lại để Thượng Kỳ nhìn thấy. Vốn Thượng Kỳ chỉ thức dậy đi giải, trong lúc vô tình đưa mắt ra cửa sổ mới thấy Thượng Hương và Lý Mộ Tinh tay trong tay đi vào hậu viện, sắc mặt của hắn lập tức khó coi, dung mạo thanh lệ hiện ra sự căm ghét.

Thật ra con người của Thượng Kỳ không có chỗ nào không tốt, chỉ trừ chuyện luôn tự phụ về sắc đẹp của mình. Trước khi hắn thành hồng bài nam quán thì còn đỡ, nhưng sau đó lại không thể chịu nổi việc ánh mắt của người khác không ngẩng nhìn hắn. Trong đám người ăn chơi hiển nhiên phần lớn đều là loại háo sắc, bọn chúng thấy hắn tuổi trẻ xuân sắc thì vô vậ tăng bốc khiến hắn thêm kiêu ngạo, chỉ có Lý Mộ Tinh là bài xích hắn một lần.

Lần đầu Thượng Kỳ gặp gỡ Lý Mộ Tinh là trên một chiếc thuyền hoa, tất cả người tụ hợp trên khoang thuyền đều là phú thương danh tiếng trong thành được mời đến, Lý Mộ Tinh cũng nằm trong số đó. Lúc Thượng Kỳ đến nơi cũng là lúc Lý Mộ Tinh đang cáo từ với các thương nhân khác vì thương hào có chút chuyện. Khi ấy ánh mắt ai trên thuyền hoa cũng bị Thượng Kỳ thu hút, vị thương quan kia vốn là khách quen của Thượng Kỳ nên vừa thấy bóng dáng hắn đã quay sang giới thiệu với Lý Mộ Tinh, nào ngờ y chỉ nhìn hắn một cái rồi vội vã đi mất. Khi ấy trong lòng Thượng Kỳ đã có chút khó chịu, đến khi gặp lần thứ hai ở Phương Tụ hiên mới phát hiện Lý Mộ Tinh căn bản không hề nhận ra hắn. Điều này đã khoét sâu vào Thượng Kỳ, lòng ham hư vinh của hắn bị tổn thương nên bụng dạ xấu xa mới đem Lý Mộ Tinh mê man tới chỗ Thượng Hương. Hắn nghĩ ngay cả con người xinh đẹp như mình mà y cũng không để vào mắt thì càng muốn y qua đêm với tên kỹ nam già nhất trong quán, xem như hả hê một cơn.

Đến lần gặp thứ ba thì Thượng Kỳ nghe Lý Mộ Tinh hỏi thăm về chuyện của Thượng Hương. Chắc hẳn y đang tức giận với Thượng Hương nên hắn đắc ý cười thầm, cố ý moi hết những chuyện xấu nhất nghe được về Thượng Hương nói hết với Lý Mộ Tinh, cốt ý thêm dầu vào lửa. Bây giờ lại thấy rành rành cả hai đang nắm tay nhau đi vào hậu viện, Thượng Kỳ giận sôi cả người, giẫm chân mấy cái rõ mạnh xuống đất. Sao hắn lại quên tuy Thượng Hương đã già nhưng thủ đoạn tán tỉnh là bậc nhất trong nam quán. Tên thương nhân quý tha ma bắt kia, coi bản mặt đứng đắn vậy nào ngờ cũng là loại chống không nổi mấy màn trên gheo, đúng là thứ có mắt không trông, ngay cả lão đầu tử đó cũng để ý.

Không nói về Thượng Kỳ đang ở đây tức giận ra làm sao, Lý Mộ Tinh đang sửng sốt nhìn người vận hồng y trước mặt, bất giác buột miệng, “A, sao lại là người?”

Thượng Hương kéo y vào hậu viện nhưng không dẫn vào phòng mình mà tới chỗ Thượng Hồng. Dĩ nhiên Lý Mộ Tinh nhận ra, hôm đó chính là y cưỡi trời cho Thượng Hồng, khi đó cũng mơ hồ đoán được khả năng chạy thoát của Thượng Hồng rất mỏng manh nhưng không thể mừng tượng những chuyện Thượng Hồng phải trải qua sau đó. Chẳng qua lúc này nhìn nét mặt tái nhợt của Thượng Hồng, Lý Mộ Tinh cũng đoán ra chắc y đã chịu không ít đắng cay, trong lòng liền dấy lên một sự thương tiếc.

Thượng Hồng thấy Thượng Hương lôi một người vào nhưng vì nét mặt còn đang lạnh lùng, đợi đến khi nhìn rõ khuôn mặt của Lý Mộ Tinh y mới bất giác ngăn người, sắc mặt cũng dịu lại. Dĩ nhiên y không hề quên gương mặt này, từ sau khi rơi vào hầm lửa thì đây là người duy nhất giúp đỡ y mà không mong báo đáp.

“Hai người quen nhau à?” Thượng Hương cũng có chút giật mình, rồi như đột nhiên hiểu ra điều gì, hắn cười rộ, “Vậy càng tốt.” Dứt lời hắn quăng gói thuốc cho Thượng Hồng: “Thượng Hồng, thuốc này để người sắc.”

Khuôn mặt của Thượng Hồng biến sắc, còn đang định quăng trả thì đúng lúc Lý Mộ Tinh lại lên cơn ho. Y nhìn khí sắc Lý Mộ Tinh một hồi mới lên tiếng: “Chứng khí hư ứ đàm, trong cơn ho có suyễn, là mắc phong hàn sao?”

Lý Mộ Tinh ngó người nhìn ánh mắt của Thượng Hồng, kinh ngạc trả lời: “Đúng vậy.”

“Do người không chẩn trị kịp thời hay vì đại phu khám cho người là thứ lang băm, thế nào lại để chút bệnh này thành ra vậy chứ? Nếu không ngại thì để ta bắt mạch cho người thử.”

Lý Mộ Tinh nhìn Thượng Hồng, thấy dưới đáy mắt thon dài kia vẫn hừng hực ngọn lửa yếu ớt như hôm ấy thì thoáng thất thần, bất giác đưa tay cho Thượng Hồng bắt mạch.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ánh mắt Thượng Hồng chăm chú nghe mạch. Hai người bọn họ, một kẻ thất thần còn một người nhập tâm, không ai phát hiện Thượng Hương đã lặng lẽ rời khỏi phòng. Ra ngoài trời thu lạnh buốt, Thượng Hương kéo áo lại rồi quay về phòng mình, liếc mắt thấy hai vò rượu đặt trên bàn, hai vò đều đầy rượu nhưng chỗ miệng bình có dấu hiệu bị tháo ra, không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì rồi.

Rót một ly ra nhấp thử, nếm được mùi nước pha quen thuộc khiến Thượng Hương khẽ cười, cười xong hẳn lại ngậm nga.

“Nhân sinh tựa như một bầu sương, ai người thanh tỉnh lại tự sầu...”

Rót cuộc là rượu đắng hay mùi vị đưa người khác may áo xuất giá cay đây? Ai có thể phân biệt rõ ràng...

“Sống một ngày... rượu một vò...”

Hắn chỉ cần có rượu là đủ, hôm nay có rượu hăng cứ say, ngày mai uống gì còn ai quan tâm.

Phải rồi, không thể uống rượu được, còn phải đi tìm Lý Mộ Tinh thu tiền chẩn bệnh, vậy có thể uống thêm mấy ngày nữa. Những tháng ngày tốt đẹp còn lưu với người khác đã qua rồi.

Lý Mộ Tinh đi từ phòng Thượng Hồng ra nhìn chằm chằm phương thuốc trên tay. Dĩ nhiên y không rành gì nhưng không hiểu sao bản thân lại tin tưởng đơn thuốc này sẽ chữa hẳn bệnh ho của mình. Chắc do ánh mắt Thượng Hồng lúc viết bài thuốc tràn ngập tự tin, đó không phải là đôi mắt của một tiểu quan cam chịu mà giống như một người tài hoa đầy nét hăm hở. Có lẽ ban đầu y cũng là một người thỏa ý tự nhiên, chẳng qua rơi vào chỗ thế này thật là đáng tiếc. Từ ánh mắt của Thượng Hồng, y lại đột nhiên nghĩ đến đôi mắt của Thượng Hương, bên dưới đôi mắt mỹ lệ quyến rũ hồn người kia vốn là người thế nào đây? Lý Mộ Tinh ngẫm nghĩ thế lại tiếp tục thất thần, cũng không tập trung nói chuyện với Thượng Hồng được, mới mấy câu y đã xin cáo từ.

Ra khỏi phòng, đi được vài bước y đã thấy Thượng Hương ngồi vắt vẻo trên hòn giả sơn, hai chân khê đung đưa mà nhắm nháp rượu. Lý Mộ Tinh đi tới thì mùi rượu pha lẫn hương thơm nồng nặc phủ tới làm y khê chau mày, với tay cầm lấy bầu rượu: “Con người của người thật tình... rượu là món cho chuyện vui, sao người lại uống như thế hả?”

Tay Thượng Hương trống bình rượu mới phát giác bên cạnh có người, hắn nhướn đôi mắt đan phượng ngà say khúc khích cười: “Lớn cũng là uống mà nhỏ cũng là uống, trời đẹp cũng là uống mà âm u cũng là uống, vui vẻ cũng là uống mà khó chịu cũng là uống, ta thích uống thế nào thì uống thế ấy không được sao?”

“Người thích uống sao thì cứ uống đi, ta không hơi đâu quản tới.” Lý Mộ Tinh hơi bực mình, hiềm thấy y có lòng săn sóc người ta mà người này lại không biết cảm kích, vẫn bắt cần ôm rượu uống. Nghĩ đến tờ ngân phiếu y đã cho lúc trước, chỉ sợ không xài cho đúng mà thành tiền rượu mất rồi.

Nghĩ vậy Lý Mộ Tinh xoay người định đi nhưng tiếng của Thượng Hương lại vọng tới.

“Lý đại lão bản đi thông thả... nhưng hãy trả tiền chẩn bệnh và tiền thân giới của Thượng Hồng trước đã...”

“Người—”

Lý Mộ Tinh hậm hực quay phắt lại định lên tiếng thì thấy Thượng Hương lão đảo nhảy từ hòn giả sơn xuống. Đại khái đã uống khá nhiều nên hắn loạn choạng ngã về trước làm Lý Mộ Tinh vội tiến lên hai bước đỡ lấy Thượng Hương, y bực bội nói, “Sao người không cẩn thận chút coi?”

Thượng Hương yếu ớt ngã vào lòng Lý Mộ Tinh, mím môi khẽ cười, rõ ràng đã không nhìn được đôi mắt y nhưng vẫn thì thầm: “...Hừm, hết thấy là mười lăm lượng bạc, đưa đây...”

Lồng ngực của Lý Mộ Tinh lại khó chịu, còn chưa kịp nói gì đã lên cơn ho. Thượng Hương miễn cưỡng vịn cánh tay y chống người dậy, một tay vừa vỗ ngực y cho thông hơi vừa nói: “Người đã lớn từng tuổi này rồi còn dễ nhiễm lạnh, thật không biết tự chăm sóc mình gì hết.”

Ánh mắt của hắn nhuốm men say, ngữ khí lại thân mật làm Lý Mộ Tinh không được tự nhiên, trong lòng dậy lên cảm giác ấm áp kỳ lạ giống như được sự lo lắng của người thân. Thấy tay của Thượng Hương dựa vào người mình sắp trượt xuống, y vòng tay ôm lấy hắn nhu hòa nói: “Người uống say rồi, ta đưa người về phòng.” Không thể tưởng tượng lúc người này uống say lại rất dễ gần so với thường ngày, bộ dáng lúc không ngả ngớn cũng thuận mắt hơn.

Nhưng Thượng Hương như không nghe Lý Mộ Tinh nói gì, toàn thân ngã vào tay y, bản thân lại duỗi tay ra rúc rích cười: “Không được đi, hãy đưa tiền đây... Đường đường là Lý đại lão bản, thế nào cũng không thể... không thể quyệt nợ được...”

Lúc này Lý Mộ Tinh có muốn giận cũng không nổi, chỉ dờ khóc dờ cười nhìn Thượng Hương sờ sảng bầu lấy tay áo y chết cũng không buông. Thực sự không còn cách nào khác, y đành lấy ra chùng mười lăm lượng bạc vụn dúi vào tay Thượng Hương.

Thượng Hương cầm bạc rồi thì buông tay, hướng về Lý Mộ Tinh cười đầy quyến rũ: “Đại gia đi cẩn trọng, lần sau lại đến nữa.”

Thời gian qua hắn luôn gọi Lý Mộ Tinh là Lý đại lão bản, giờ đột nhiên đổi thành đại gia làm Lý Mộ Tinh ngỡ cả người. Không biết sao trong lòng y có chút không thoải mái, nhất là thấy nụ cười quyến rũ đó càng có cảm giác không dễ chịu, bàn tay đang ôm người cũng buông ra làm Thượng Hương yếu ớt ngã trên nền cỏ, cứ vậy mà ngủ mất.

“Người ngủ ở đây không phải muốn cảm lạnh à?”

Lý Mộ Tinh thì thầm một câu rồi cúi xuống ẵm Thượng Hương vào phòng. Đây là lần thứ hai y bước vào phòng của Thượng Hương. Lần trước không chú ý nên giờ mới phát hiện phòng Thượng Hương bày biện còn đơn sơ cũ kỹ hơn cả phòng Thượng Hồng. Xung quanh một không khí lạnh lẽo âm u, hơn nữa cả phòng nồng nặc mùi hương làm Lý Mộ Tinh thấy ngộp ngạt, y mở hết cửa sổ ra để ánh nắng tràn vào, hương khí cũng vơi bớt đi.

Thượng Hương trở mình trên giường, miệng lẩm bẩm mãi, Lý Mộ Tinh áp sát lắng nghe thì vẫn là mấy câu “đưa tiền đây,” bỗng nhiên thấy buồn cười. Vừa nảy ra ý, Lý Mộ Tinh lấy ra chút bạc vụn để vào tay của Thượng Hương, bàn tay kia lập tức nắm chặt khiến y giật thót người, ngẩng lên thấy Thượng Hương vẫn đang ngủ. Tuy cặp mắt diêm lệ kia đã khép chặt nhưng làn mi cong vút cực kỳ đẹp mắt, Lý Mộ Tinh mãi mê ngắm nghía thì có chút hiểu kỳ. Sau lớp phấn kia tốt cùng là khuôn mặt như thế nào?

Cạnh giường có chậu rửa mặt, có sẵn nước và khăn. Lý Mộ Tinh hết sức nhẫn nại nhưng vẫn dần không được cơn tò mò, y thấm khăn rồi ngồi lên giường định lau mặt của Thượng Hương thì chợt nghe tiếng gọi ngoài cửa.

“Thượng Hương sư phó!”

Lý Mộ Tinh giật mình vội thu tay về, y vừa đứng dậy đã thấy một người bước vào. Cả hai đối mặt nhau thì đều là người quen biết.

“Thượng Kỳ tướng công.”

“Lý gia?”

“Sao Lý gia lại ở trong này?” Sắc mặt Thượng Kỳ kinh ngạc, trông thấy Thượng Hương nằm trên giường thì gương mặt thanh lệ sa sầm, “Lại uống say nữa, thật là, suốt ngày cứ uống rượu mãi.”

“Hắn thường xuyên uống rượu sao?” Lý Mộ Tinh nghe vậy thì nhú mày.

Thượng Kỳ nói: “Trong quán, loại hảo rượu như hắn thì uống là chuyện thường ngày. Thật là đáng ghét, hắn đã đồng ý làm hương phần giúp ta mà cứ trì hoãn mãi, tiền đặt trước cũng đã đưa. Hừ, nhất định là đi mua rượu rồi.”

“Hương phấn?” Lý Mộ Tinh nhớ đến cả phòng đều nồng nặc mùi hương.

“Đúng vậy, ngoại trừ dầy dỏ người mới ra, hẳn cũng có bản lĩnh làm hương phấn nữa.” Bỗng chốc ánh mắt của Thượng Kỳ nhìn Lý Mộ Tinh đầy ám muội, che miệng mà cười: “Chẳng lẽ Lý gia không biết hương phấn Thượng Hương sư phó làm đều có tác dụng thôi tình à? Ngài không nghĩ thấy hương phấn dầy người của hẳn sao? Chỉ cần là nam nhân đến gần hẳn thì sẽ không tự chủ được mà động tình, nói năng hành động gì cũng theo ý hẳn cả.”

Sắc mặt của Lý Mộ Tinh biến đổi ngay tại chỗ, nhớ đến cơn không kềm chế được của mình hại y bị bệnh, không lẽ đều do tác hại của hương khí sao? Còn mấy lần y đối mặt với Thượng Hương mà mềm lòng, chẳng lẽ cũng do tác dụng của mùi hương luôn?

Vừa nghĩ thì thấy chuyện đúng là vậy rồi. Y cũng kỳ lạ, bản thân không hề thích nam sắc mà sao lại không phản cảm với việc vô vập ôm ấp của Thượng Hương. Thì ra là thế, một cơn trêu nặng bức lồng ngực Lý Mộ Tinh, y rũ mạnh tay áo bước nhanh đi.

Thượng Kỳ nhìn theo bóng lưng của y đặc ý cười rộ. Lần này còn không trị được người

6. Chương 6

Nguyễn quả phụ lướt sát người kia thì bỗng một mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, nàng ngậy ngẩn rồi quay phắt lại nhìn chằm chằm người vừa bị nàng đẩy ra.

§

Lý Mộ Tinh dùng dùng nổi giận vừa ra khỏi nam quán vừa ho, một tay ôm lấy ngực, trong đầu không ngừng lật lại từng tình cảnh hai người gặp nhau từ sau khi quen Thượng Hương. Y càng nghĩ càng sôi máu nhưng lại không biết mình bức bối vì cái gì.

Bất quá chỉ là một tên kỹ nam, ngay từ lần đầu tiên đã biết tổng. Y chán ghét điệu bộ ôm ấp của Thượng Hương mặc dù hiểu phần lớn ai trong kỹ viện cũng đều vậy, y chán ghét kiểu bắt chẹt cơ hội của Thượng Hương dù cái Thượng Hương bắt bí chỉ là hai vô rượu, y chán ghét cách chọc ghẹo ốm ở của Thượng Hương cho dù Thượng Hương không hề có cử chỉ quá trớn.

Thế nhưng Lý Mộ Tinh không thể quên được đôi mắt đan phượng kia, nhiều lần trong mộng y đã đắm chìm trong ánh mắt ấy không cách nào vùng thoát. Y không cách nào quên được cảm giác mềm mại của làn da còn lưu trên tay mỗi lần va chạm, tất cả đều làm y thất thường. Cũng không sao quên được nét ôn nhu khi Thượng Hương vỗ ngực thông khí cho y lúc ho khan, cử chỉ đó khuấy động tận đáy lòng y.

Bởi vì không quên được nên y mới đưa bạc và rượu cho Thượng Hương, ôm Thượng Hương đã say khướt về phòng, ngắm Thượng Hương say ngủ, thậm chí còn muốn quên hết cơn chán ghét đối với người này mà phát sinh chút thiện cảm. Nhưng lời nói của Thượng Kỳ đột nhiên làm y hiểu ra mọi chuyện đều là tác dụng của hương phấn. Trong kỹ viện có nhiều loại thôi tình nhẹ như thế, dù không khiến lửa lòng bộc phát nhưng sẽ vô thức thấm vào cơn tự chủ của người khác, đặc biệt lúc động tình sẽ càng thôi thúc thêm.

Chẳng lẽ Thượng Hương làm tất cả chuyện đó chỉ để mê hoặc y? Lý Mộ Tinh dùng bước, ho khan mấy tiếng làm hơi thở không lưu thông được, hàng vạn suy tư ngổn ngang khiến tâm trí bấp bênh. Y dựa vào bờ tường bên đường mà nắm mạnh tay vào vách. Đúng là thứ kỹ nam, mỗi hành vi cử chỉ đều là cảm dỗ nam nhân, đối với y như thế thì chắc cũng đối với người khác hết vậy.

“Đại gia đi thông thả, lần sau đến nữa.”

Câu nói khi say rượu của Thượng Hương rõ ràng là lời thường dùng của bọn kỹ nữ tiểu quan khi đưa tiễn khách. Trong lòng tên kỹ nam đó chỉ coi y như một người khách ơn, Lý Mộ Tinh siết chặt nắm đấm đến gân xanh cũng hẳn lên. Mà y càng tức giận thì trong đầu càng thư thả, nhận định tất cả hành động của Thượng Hương đều là thủ đoạn để kiếm tiền. Không ngờ y lại bị lừa một vố vậy, chỉ vì lúc trước Thượng Hương không lấy xấp ngân phiếu ngàn lượng kia y đã cho tên kỹ nam này không tham của nên mới không cảnh giác.

Hít vào, thở ra, hít vào, thở ra... Khụ khụ... Lại hít vào, từ từ thở ra. Không cần phải tức giận, chỉ là một tên kỹ nam chẳng đáng gì. Cuối cùng Lý Mộ Tinh cũng bình ổn tâm trạng, không cần tính toán chút tiền đó, coi như là mua lấy một bài học. Những kẻ trong chốn hoan trường vốn là vô tình vô nghĩa, là y đàn độn vẫn khăng khăng muốn tìm một người khác hẳn.

Thông hơi rồi Lý Mộ Tinh chậm rãi thả bước, đột nhiên nhớ đến Thượng Hồng kia, người đó ắt hẳn là khác biệt cũng không biết chừng. Lý Mộ Tinh có chút ngờ vực, không dám tin phán đoán của bản thân nữa, nhưng sờ rầm phương thuốc trong ngực, nhớ đến lúc này ho một trận làm y thở không được, cuối cùng cũng rẽ vào một hiệu thuốc. Đại phu trong tiệm nhìn đơn thuốc thì tấm tắc ngạc nhiên, bảo là vị thuốc này phối thật sự tuyệt diệu, tuyệt đến không tả nổi.

Lý Mộ Tinh thấy vị đại phu này coi trọng phương thuốc của Thượng Hồng thì bất giác tâm tình cũng tốt hơn. Y cầm gói thuốc ra khỏi hiệu thuốc bắc, qua hai con đường bỗng nhớ Hạnh Tứ tử tử phường cũng ở vùng này. Nghe Trần bá bảo lúc y bệnh Túy nương có tới thăm hỏi, giờ tới tận cửa cảm tạ mới là phải đạo. Nghĩ một hồi y ghé sang mua vài trái lê rồi đi về hướng Hạnh Tứ tử tử phường.

Từ đằng xa đã thấy một đám đông vây quanh trước cổng lớn của Hạnh Tứ tử tử phường. Không lẽ có chuyện gì sao? Trống ngực Lý Mộ Tinh đập dồn dập, y mau chân đi tới trước làm thêm ho nhưng vì lo lắng cho Túy nương nên cũng đành chịu. Y vừa chạy vừa ho rồi ráng sức chen vào đám đông, mới chen được nửa đường đã nghe tiếng quát tháo của Túy nương.

“Đồ hỗn trưởng, ngay cả lão nương cũng dám chọc. Hôm nay lão nương không đánh gãy hai chân chó của người thì người không biết mùi lợi hại của tam nhãn Mã vương gia [1] mà!”

“Mã vương gia có bao nhiêu con mắt thì bản công tử chưa thấy qua, bắt quá sức cay của tiểu nương tử đã khiến bản công tử ta nồng tới thư thả cả người. Chỉ sợ rượu nồng đặc nhất của Hạnh Tứ tử tử phường cũng không sánh bằng một nửa mùi nồng nàn của tiểu nương tử nữa.”

Giọng nam vừa cất lên thì đám đông cười rộ làm Nguyễn quả phụ giận tới trào máu, đòn gánh khua vèo vèo nhưng không chạm được gấu áo của người nọ.

“Thứ hỗn đản!”

Lý Mộ Tinh chỉ nghe hai câu này đã biết có chuyện gì. Người ta thường nói trước cửa nhà quả phụ nhiều chuyện lời thôi, có điều phần lớn trong thành Thượng Hòa đều biết tính tình đanh đá của Nguyễn quả phụ. Với lại nhờ giao rượu cho quan phủ nên nàng có mối quan hệ rất tốt với nha sai, bình thường những tên háo sắc không dám bén mảng tới chọc ghẹo Nguyễn quả phụ. Còn như những người không biết ngọn ngành thì đôi khi bốn cọt vài ba câu đã bị Nguyễn quả phụ đuổi đánh ra ngoài, còn loại to gan lớn mật như hôm nay thì lần đầu y mới thấy.

Thực sự là thứ quá lỗ mã. Lý Mộ Tinh sa sầm mặt, chen ra khỏi đám đông mới thấy Nguyễn quả phụ thở hào hển, trán đầy mồ hôi, tóc rối tung cầm đòn gánh đuổi đánh một tên nam nhân. Ngó tên nam nhân kia kỹ càng mới làm y kinh ngạc thót người. Tướng tá hẳn một dạng thư sinh, mặt mày trắng trẻo không râu ria, nhìn qua trông rất nho nhã lịch sự, đâu ai nghĩ là thứ háo sắc đi trêu ghẹo phụ nữ nhà lành. Lý Mộ Tinh mới gặp chuyện của Thượng Hương nên đặc biệt không ưa loại trong ngoài bất nhất thế này, hơn nữa người tên này hiếp đáp lại là Nguyễn quả phụ, y lập tức quát tướng: “Giữa thanh thiên bạch nhật dám ức hiếp nữ nhân yếu đuối, đúng là thứ không biết liêm sỉ.”

“Mộ Tinh!” Nguyễn quả phụ nghe tiếng thì ngừng tay lại, trông thấy Lý Mộ Tinh lòng nàng mới nhẹ nhõm nhưng lại lúng túng nên đành giấu mặt một bên, cắn môi cố nén nước mắt.

“Hơ, thì ra tiểu nương tử đã có nhân tình. Sao không nói sớm, bản công tử sẽ không cướp đoạt người yêu của kẻ khác đâu.” Tên nam nhân kia phe phẩy cây quạt trong tay, càng nói càng chói tai. Nhất thời sắc mặt Nguyễn quả phụ giận tới đỏ au, còn đang muốn mắng chửi xối xả thì Lý Mộ Tinh đã mở miệng trước: “Nhìn bộ dạng các hạ văn nhả vậy thế nào lại miệng chó không mọc được ngà voi thế chứ. Các vị phụ lão, tuy người này tướng mạo đường hoàng nhưng lại đi trêu ghẹo phụ nữ nhà lành giữa đường cái, còn tuôn ra những lời ô uế chà đạp danh dự người khác. Lý Mộ Tinh thỉnh xin các vị hãy dẫn tên này lên quan phủ, ai ra sức góp công xin hãy đến Bảo Lai thương hào nhận mười lượng tiền thù lao.”

Cũng không biết là lời tố trạng của Lý Mộ Tinh có tác dụng hay là mười lượng tiền công kia phát huy, những người vẫn bình chân như vại đứng xem khi này giờ lại ồ ạt tiến lên hô hào đòi bắt tên háo sắc này. Tên nam tử kia chết sững tại chỗ, chưa kịp chạy trốn đã bị bảy tám người bầu nịu tay chân, chốc sau đã bị trói lại.

Lý Mộ Tinh hỏi Nguyễn quả phụ giấy bút rồi ghi tên những người đã góp công và mấy dòng nhấn tin, đoạn để bọn họ tự tới Bảo Lai thương hào lãnh tiền, thuận đường còn phiên mấy người này áp tải tên háo sắc kia lên quan phủ.

Cổng trước của Hạnh Tứ tửu phường yên ắng trở lại, Nguyễn quả phụ quăng đòn gánh chạy vào trong, Lý Mộ Tinh lưỡng lự một hồi mới nhặt đòn gánh lên nối bước theo. Nguyễn quả phụ đang ngồi trong sảnh đường lau nước mắt, Lý Mộ Tinh đặt giỏ trái cây và đòn gánh xuống rồi ngồi đối diện với Nguyễn quả phụ, hồi sau cũng không nói gì. Lúc này có an ủi thế nào cũng vô dụng, chỉ bằng để nàng khóc một trận cho thỏa thuê.

Nguyễn quả phụ lau nước mắt xong càng ngẫm càng thấy thương tâm, bỗng nhiên nàng ngã nhào vào ngực Lý Mộ Tinh, bầu chặt lấy y: “Người lấy ta, hãy lấy ta đi...”

Lý Mộ Tinh cả kinh nhưng rồi cũng hiểu nỗi đau khổ của Nguyễn quả phụ. Dù gì sớm muộn y cũng phải thành gia lập thất, còn đang định bằng lòng thì nào ngờ Nguyễn quả phụ xô mạnh y ra, nàng lau nước mắt rồi trừng mắt nói: “Người cũng không phải thứ tốt lành gì. Cút, mau cút đi cho ta.”

Lý Mộ Tinh sững sờ, tâm trạng thay đổi xoành xoạch của Nguyễn quả phụ làm y nhất thời không phản ứng kịp: “Túy nương, nàng... nàng...”

“Cút!” Nguyễn quả phụ vớ lấy đòn gánh làm Lý Mộ Tinh thất kinh lui về sau, cho là hôm nay nàng đã bị kích động quá mức nên vội vàng huơ tay, vừa lui vừa nói: “Được, ta đi, ta đi mà. Túy nương đừng tức giận quá, sức khỏe là trên hết, khụ khụ khụ...”

Lý Mộ Tinh ho sù sụ ra khỏi Hạnh Tứ tửu phường thì thấy sáu bảy tiểu nhị đang đẩy xe rượu vào, lúc này mới hiểu thảo nào khi Nguyễn quả phụ bị trêu ghẹo lại không có người làm nào ra giúp đỡ, ra đều đi đưa rượu hết. Chỉ có điều thế nào Lý Mộ Tinh cũng không ngờ được chuyện khiến Nguyễn quả phụ thịnh nộ lại là mùi hương trên người y.

Ra khỏi Hạnh Tứ tửu phường rồi Lý Mộ Tinh dáo dác nhìn quanh, trong một lúc lơ đãng không biết phải đi đường nào. Y bị bệnh mấy ngày nên đã giao hết chuyện làm ăn xã giao cho Tiền Quý Lễ, bản thân được rảnh rồi lại cảm đầu chạy tới nam quán trước, ôm một bụng tức tối quay về thì đụng chuyện của Túy nương, thật sự y thấy rõ rồi choáng váng, chốc sau mới quyết định tới cửa hiệu rồi về nhà sắc thuốc.

Tiền Quý Lễ đang sai mấy tiểu nhị đưa một lượng hàng mới vào tiệm, vừa nhác thấy Lý Mộ Tinh lão còn định nói chơi mấy câu. Vậy mà y chưa mở miệng đã ho lấy ho để mấy tiếng, sắc mặt cũng khó coi làm lão sa sầm, vừa đẩy vừa xô Lý Mộ Tinh ra thương hào, miệng cứ nhắc nhở mãi. Đại khái là ngài hãy về nghỉ ngơi uống thuốc đi, thân mình còn lo chưa xong thì đừng chạy tới gây rối, ở đây đang bận bịu lắm, không ai rảnh mà trông nom ngài đâu. Ngài cũng lớn đầu rồi thì mau cưới vợ đi, bên cạnh có người biết ấm lạnh ra sao thì đã không có tình trạng bệnh vặt vờ thế này...

Tinh thần Lý Mộ Tinh vốn đã không khá khẩm gì thì làm sao chịu nổi mấy câu tưng kinh của Tiền Quý Lễ. Y dật dờ đi về nhà, sau khi dúm gói thuốc cho Trần ma thì về phòng ngủ. Nhưng y ngủ cũng không yên giấc, đầu óc cứ rối tung rối nùi, bắt đầu mê man rồi nằm mộng.

Trong mơ, trước cửa Bảo Lai thương hào trống chiêng gõ vang trời, một đám người ra vô chật ních, có vài nha dịch mang một tấm biển vào. Quan lão gia đích thân xốc tấm vải trên biển lộ ra năm chữ “Thiên Hạ Đệ Nhất Thương” mạ vàng chói lóa. Y đứng trong Bảo Lai thương hào cười đến toác cả miệng, ý nguyện cả đời đã được thỏa mãn, đời này không còn mong gì hơn.

Quay người lại thì phía sau đã trở thành hỷ đường, áo quần trên người cũng đổi thành hỷ phục, tay nắm một dải lụa đỏ còn đầu lụa kia đang nằm trong một bàn tay trắng nõn, một tấm lụa đỏ phủ trước mặt tân nương. Y sắp thành thân sao? Sau một hồi ú ớ y đột nhiên hiểu ra, phải rồi, y vì muốn mở mang thương hào nên mới cầu thân với Túy nương, hôm nay là ngày thành thân của hai người họ. Trước tiên cả hai bái

lạ Tiền Quý Lễ đang ngồi trước tiền đường ba lạ, tới lời hô “đưa vào động phòng” thì bị đám người khoải trá cười lôi vào phòng.

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh chỉ còn lại hai người. Y cảm thấy trống ngực đập liên hồi, vừa vui lại vừa rầu, vui vì từ nay sẽ có người chung tay ấm lạnh không còn cô đơn nữa, rầu vì Túy nương cái gì cũng đều tốt cả, chỉ là tính tình mạnh mẽ quá đi. Một hồi sau y mới cầm rượu giao bôi lên: “Túy nương, hôm nay chúng ta đã là phu thê rồi, sau này đồng tâm hiệp lực nhất định có thể làm cho Bảo Lai thương hào và Hạnh Tứ tửu phương rạng danh khắp chốn.”

Hai người uống rượu giao bôi xong thì ngưng ngưng ngồi trên giường. Dù không còn là thiếu niên ngây ngô nữa nhưng Lý Mộ Tinh cũng xấu hổ một hồi mới thối tất nển, buông rèm đỏ xuống chui vào trong chăn. Vừa chạm tay vào làn da mịn màng thơm phức khiến y không khỏi thở hắt ra, tức thì diên loạn đảo phượng mây mưa một phen. Nhưng ngay thời điểm quan trọng lại thấy không ổn, đưa tay sờ soạng thì đúng là thân thể nam nhân bên dưới, Lý Mộ Tinh kinh hãi thét to một tiếng hoảng tỉnh.

Tỉnh giấc rồi cả người đầm đìa mồ hôi, lồng ngực đập dồn dập liên hồi, Lý Mộ Tinh quệt mồ hôi trán xấu hổ phát hiện quần dưới đã ướt sũng. Từng tuổi này rồi mà còn mộng xuân, hơn nữa còn là... là... sắc mặt Lý Mộ Tinh ba hồi trắng bốn hồi đỏ. Không lẽ vì gần đây đi nam quán nhiều quá sao? Hay y đã bị Thượng Hương mê hoặc rồi?

Càng nghĩ Lý Mộ Tinh càng thấy tức, lại lên cơn ho nữa. Y nắm mạnh tay xuống giường, vừa ho vừa định dậy thay đồ thì cửa phòng mở ra làm y hoảng sợ tốc mền trùm lại, ngược lên nhìn thì thấy Trần ma bưng chén thuốc vào.

“Lý gia, tranh thủ thuốc còn nóng thì uống đi, càng để ho nhiều sẽ càng nặng đó, trị sớm khỏi sớm là hay nhất.”

Lý Mộ Tinh gượng gạo nốc hết chén thuốc, vị thuốc cực kỳ đắng mà y cũng chỉ nhịu mảy: “Trần ma, con còn muốn ngủ thêm chút nữa nên cơm tối không cần gọi. Ma cứ hâm nóng đồ ăn trong bếp, ban đêm con tự lục ăn là được rồi.”

Trần ma vừa bưng chén thuốc ra ngoài y đã nhanh chân thay y phục ra, giấu bộ quần áo dơ rồi nằm chờ trên giường. Tối khuya lúc Trần ma và Trần bá đã ngủ, y mới chạy ra ngoài gánh nước lên lên giặt sạch bộ áo.

Giặt giữ đầu vào đó rồi y mới quay về giường nhưng vẫn trần trọc mãi, nghĩ tới giấc mộng xuân kia mà lòng cứ bứt rứt. Đợi tới mai chắc phải đi Đông Đại viện một chuyến để tránh cho tên kỹ nam Thượng Hương kia thật sự quyến rũ y.

Thượng Hương say một phen, ngủ ngon lành không mộng mị tới nửa đêm mới thức giấc. Gió lùa vào phòng lạnh muốn chết luôn, hần ngồi dậy thấp đèn thì thấy tất cả cửa sổ đều mở toang. Không biết tên vô lương tâm nào làm nữa, bộ không sợ có người ta sao? Hần khoác thêm áo, đóng hết cửa sổ rồi mới ngồi vào bàn, rót trà ra thì rỗng không, ngay cả chút trà lạnh cũng không còn đành chuyển sang rót rượu. Hần nhắm nháp từng ngụm, dùng rượu giải khát đúng là mĩa mai mà, sợ khát càng thêm khát thôi.

Uống hết mấy ngụm chợt Thượng Hương hít thở không khí thông thoáng se lạnh, mùi hương đã phai đi ít nhiều. Đã lâu lắm hần không ngửi được bầu không khí trong lành như vậy, nhưng nơi đây là nam quán, ngay cả không khí cũng là thứ dâm ô dơ bẩn. Thở một hơi dài, hần đi tới đầu tủ lấy một hộp hương phấn ra, dùng đầu ngón tay quệt một ít rồi thổi ra phòng không sót nơi nào.

Chẳng mấy chốc căn phòng lại tràn ngập mùi hương ngào ngạt. Để hộp phấn xuống, Thượng Hương sức nhớ điều gì lại lấy từ đầu tủ xuống một hộp phấn khác rồi ra khỏi phòng.

Từ hậu viện có thể nghe thấy tiếng dâm đang phát ra từ tiền viện, nhưng tất cả đã không còn liên can đến hần. Đèn trong phòng Thượng Hồng đã tắt, chắc y ngủ rồi, nhưng Thượng Hương làm gì quan tâm đến mấy chuyện đó, hần đẩy cửa bước vào rồi thấp đèn lên.

“Ai đó?” Đèn vừa thấp thì Thượng Hồng hoảng tỉnh ngay, rõ ràng không ngủ yên, nhìn rõ là Thượng Hương ánh mắt y toát ra cơn tức giận, “Nửa đêm canh ba người làm gì vậy?”

“Uống trà.” Thượng Hương cầm bình trà lên lắc lắc, có trà. Cả chén cũng không buồn nhấc lên, hần cầm nguyên bình nốc một hơi, đã khát rồi thấy người cũng sáng khoái hơn.

“Người lại giở trò gì đây?” Thượng Hồng không tin hần chỉ đơn giản tới đây uống trà. Phòng hần không có sao, cần gì phải đến phòng y mà uống?

Thượng Hương phe phẩy gói thuốc bị vứt trong góc: “Sao người còn chưa sắc thuốc cho ta?”

Thượng Hồng nhìn gói thuốc thì bốc hỏa: “Dựa vào đâu ta phải sắc thuốc cho người hả?”

“Người biết y thuật mà, dĩ nhiên rành hơn người ngoài rồi, thuốc sắc ra cũng hiệu quả hơn.” Sắc mặt Thượng Hương ra dáng hiển nhiên, đi tới kéo Thượng Hồng xuống giường, “Mau đi sắc thuốc đi, cái này coi như là thù lao vậy.” Hần vừa nói vừa dúm hộp phấn vào tay Thượng Hồng.

“Cái này là gì?” Thượng Hồng nhìn hộp phấn trong tay, cân nhắc xem có nên quăng vào người Thượng Hương không. Tên này đúng là quá đáng, nửa đêm canh ba còn tới lôi y đi sắc thuốc cho được.

Thượng Hương khê cười: “Đồ trong chỗ hoan đảng dĩ nhiên là thứ có tác dụng thôi tình rồi. Ta thấy người tiếp khách cực nhọc quá, có chút phấn này bọn khách sẽ đối xử dịu dàng với người chút đỉnh. Ta dùng thứ hay ho này đối lấy một lần sắc thuốc của người thì cũng đâu thua thiệt gì cho người.”

“Người... đồ vô sỉ!” Thượng Hồng nghe hần nhắc đến chuyện đó thì giận tới mặt mày tái xanh, quăng hộp phấn vào mình Thượng Hương. Chiếc hộp rớt xuống đất vỡ tan tành, bột phấn văng khắp nơi tỏa ra mùi hương thơm ngát, hoàn toàn không giống mùi trên người Thượng Hương.

Sắc mặt Thượng Hương cũng thay đổi, hần hừ một tiếng: “Hôm nay người không nghe lời thì chờ chịu khổ sau này đi.” Dứt lời hần phát tay áo bỏ đi.

Thượng Hồng ngồi trên giường, không giận được bao lâu đã bình tâm lại. Càng nhìn gói thuốc càng đâm ra ghét, vừa định ném nó đi thì cảm thấy mùi hương trong phòng có điểm bất thường, không giống với được thôi tình mà lại làm tâm trạng con người bình ổn hẳn. Y tò mò ngồi xuống quệt chút phấn cẩn thận ngửi thử, quả nhiên trong hương phấn có chứa dược liệu, dù mùi rất nhạt nhưng y vẫn nhận ra là thuốc có tác dụng an định tâm thần. Thật sự được phối rất khéo, có thể bình định cơn động tình trong người. Nếu để cho người có tính cộc cần người được sẽ có tác dụng giảm bớt cơn động tình lại.

Tại sao Thượng Hương phải gạt y?

Thượng Hồng ngồi trên đất ngơ ngẩn nhìn bột phấn trước mặt, đột nhiên y nhìn gói thuốc trong tay liền mở ra xem. Bàn tay dần dần phát run, chính là cơn hưng phấn. Y... cuối cùng y cũng tìm ra cách thoát khỏi chỗ này. Miễn là tìm đủ dược liệu, y có thể làm tất cả những người ở đây hôn mê hết. Chỉ cần để y bào chế ra vị thuốc cần thiết thì không ai trên đời này có thể ngăn cản y.

Vững tâm, nhất định phải vững tâm, đầu tiên y phải nghĩ cách tìm cho đủ dược liệu.

Sắc thuốc trước đã.

Thuốc do Thượng Hồng kê đơn quả thật thần kỳ, Lý Mộ Tinh mới uống có hai thang đã khỏi hẳn cơn ho. Trần ma hết sức mừng rỡ, không ngừng khen y đúng là có số, lần này gặp được đại phu giỏi rồi. Bà cụ hỏi đại phu ở đâu để hôm nào Trần bá cũng tới trị cơn đau mình mẩy mỗi khi trời mưa gió coi sao, không chừng cũng chữa khỏi được ấy? Lý Mộ Tinh làm sao dám mở miệng nói đơn thuốc xuất phát từ chỗ nam quán, đành phải nói là thầy lang tha phương thôi, trên đường gặp được nên đại phu mới kê đơn cho mình, giờ cũng không biết đi đâu tìm người nữa. Trong lòng y lại ngẫm nghĩ, y thuật của Thượng Hồng tinh thông vậy thật sự không phải là người tầm thường, không hiểu sao lại rơi vào chốn đó.

Khỏe khoắn rồi Lý Mộ Tinh lại ra thương hào, thấy chuyện làm ăn ngoài tiệm hưng thịnh khiến y cũng cao hứng theo. Mấy ngày nay rảnh rỗi ở nhà dưỡng bệnh, y đã suy nghĩ làm cách nào để mở rộng quy mô thương hào. Dù chuyện buôn bán của Bảo Lai thương hào có thịnh vượng cách mấy nhưng rốt cuộc cũng chỉ kinh doanh mỗi loại là gấm vóc, làm ăn cỡ nào cũng có hạn, nếu muốn nâng cấp Bảo Lai thương hào thì phải mở rộng thêm mặt hàng. Y suy nghĩ mấy hôm nay, đa phần khách của thương hào là nữ nhân, nếu muốn bán thêm thứ khác thì tuyệt đối không thể bỏ qua số khách hiện tại, thế nên món hàng mới chủ yếu

phải là son phấn và nữ trang ngọc ngà, nhưng y cần trao đổi với Tiền lão. Kinh nghiệm của Tiền lão đòi dào phong phú, sẽ đánh giá được loại phấn son và trang sức nào thuộc hạng nhất, vậy sẽ càng dễ dàng bắt tay vào hơn.

Tiền Quý Lễ nghe ý tưởng của Lý Mộ Tinh xong thì vỗ quầy cái chát, cười phá lên: “Đúng là đông gia có suy nghĩ giống ta vậy, mấy ngày nay ta cũng đang cân nhắc chuyện này. Tối nay ta đã hẹn mấy chương quỹ trước nay vốn có giao hảo định nghe ngóng từ bọn họ trước. Đông gia cứ đợi tới ngày mai ta sẽ bàn bạc kỹ hơn với ngài.”

Lý Mộ Tinh vừa nghe đã thấy hưng phấn: “Chuyện này không thể qua quýt được, ta với lão đều là chân ướt chân ráo vào nghề, nên cẩn trọng chút thì hơn. Chỉ bằng đêm nay ta đi cùng lão đến thỉnh giáo các vị chương quỹ kia.”

“Cũng tốt, có thêm đông gia thì mấy lão ca kia sẽ chịu mở miệng nhiều hơn. Đông gia không biết chứ bọn họ thật tình ganh tị với ta lắm, nói ta thế nào mà gặp được một đông gia phúc hậu như ngài vậy.” Hiển nhiên chuyện hỏa thiêu lựa sa ba năm về trước đã chấn động cả giới chương quỹ. Đừng nói là còn giữ Tiền Quý Lễ, chưa áp tải lão lên quan phủ đã là may phước lắm rồi.

Lý Mộ Tinh bật cười, đang định đi thì bị Tiền Quý Lễ kéo lại, ấn y vào ghế rồi lão nghiêm mặt nói: “Đông gia, có một chuyện hôm nay lão phải trình bày với ngài. Đừng nói ta cạy già lên mặt nhưng tốt xấu gì tuổi của lão cũng gấp đôi ngài, cũng đáng mặt bậc trên của ngài.”

“Tiền lão, có gì xin lão cứ nói thẳng.” Lý Mộ Tinh khó hiểu nhìn Tiền Quý Lễ, trong lòng ngấm không biết có bạc đãi gì lão nữa không.

“Hôm qua Nguyễn gia chất nữ bị người ta chọc ghẹo trên đường, chuyện này ngài cũng thấy rồi đó...”

Tiền Quý Lễ vừa mở lời Lý Mộ Tinh đã hiểu ra vấn đề, thở dài một hơi, thật không ngờ tin tức của Tiền lão lại nhạy tới vậy: “Tiền lão không cần phải nói, ta hiểu chuyện này. Túy nương chỉ có một thân nữ nhân, gánh vác tầu phưởng to lớn vậy thật sự không dễ dàng. Ta cũng không có gì để nói, lão cứ liệu vậy đi, miễn là Túy nương bằng lòng thì lão hãy chọn ngày lành tháng tốt.”

Tiền Quý Lễ không ngờ mấy ngày trước Lý Mộ Tinh còn thoái thác mà giờ lại ưng ý trót lọt thế này, mấy lời thuyết phục dày công chuẩn bị cũng chưa nói được câu nào. Lão mừng rỡ ra mặt, vuốt bộ râu dài bảo: “Khá lắm, bên Nguyễn gia chất nữ cứ để lão phụ lo. Ha ha ha, bao lì xì làm mai này đã định sẵn rồi.”

Lý Mộ Tinh thấy Tiền Quý Lễ cao hứng như vậy thì càng hồ thẹn thêm. Y bằng lòng cưới Túy nương, ngoài chuyện không đành lòng thấy nàng bị hạ nhục thì phần lớn là vì cơn mộng xuân hôm qua.

Chuyện buôn bán trong thương hào tấp nập suốt ngày rồi cũng tới lúc đóng cửa. Lý Mộ Tinh và Tiền Quý Lễ liền đi tới Vân Phúc tửu lâu, không tới một khắc thì mấy lão chương quỹ đã lục đục kéo tới. Sau màn chấp tay chào hỏi thì lại tới màn hàn huyên đủ chuyện trời trăng mây gió. Mà là chuyện làm ăn thì chỉ có ba phần là nói thật lòng còn bảy phần kia là trà dư tửu hậu, dù nói có giao hảo tốt đi nữa nhưng ai cũng sợ nôi cơm của mình bị lật ngửa, thêm một tay thì sẽ bớt một chén. Tuy nói y là chủ nhưng phương diện này cũng nhìn ra, Tiền Quý Lễ thì càng không cần phải nói, hai người không ai để lộ câu thật lòng nào, cũng thôi hỏi chuyện làm ăn của người khác mà chỉ chén tù chén tạc.

Nam nhân mà, rượu vào nhiều thì bản tính sẽ lộ ra, nói toàn chuyện dung tục. Tiền Quý Lễ nháy mắt với Lý Mộ Tinh, không cần nói là phải đối trận mạc rồi. Sáu bảy người kêu réo nhau đi Giám phưởng, tới Đông Đại viện thì gọi vài kỹ nữ ra, hát mấy khúc nhạc hay, múa vài vũ điệu đẹp. Mấy tên nam nhân bị đắm chìm tới điên đảo thần hồn mà Lý Mộ Tinh vẫn nhất mực mời rượu, Tiền Quý Lễ lại ở một bên hỏi vu vơ. Mấy lão chương quỹ kia còn kín mồm được nỗi nào nữa, lúc sơ sẩy dần dà đều buộc miệng hết với Tiền Quý Lễ. Đợi nghe ngóng gần đủ rồi hai người họ mới ngưng không gạ hỏi nữa, mắt thấy ai cũng mỗi bên ôm một kỹ nữ vào phòng, cả hai mới liền rời đi tính toán sổ sách.

Lúc tính xong thì một kỹ nữ cười duyên đáng đến bên Lý Mộ Tinh đơn đả: “Ô, đây chẳng phải là Lý gia sao? Ngài lại đến đây bàn chuyện làm ăn à?”

“Tần tam nương gần đây có khỏe không?”

Lý Mộ Tinh nhìn sang Tiền Quý Lễ, lão nhân gia này cũng biết điều, quay sang giặt gấu áo y làm vẻ mặt đều là nam nhân biết nhau quá mà, lão cười rộ rồi đi mất.

“Lý gia còn nhớ đến người ta sao? Lâu như vậy rồi ngài không đến, tam nương còn tưởng ngài đã quên tam nương mất rồi.” Nữ nhân này đưa khăn lên khẽ chấm khóe mắt, vẻ mặt đầy ai oán nhìn Lý Mộ Tinh.

Cũng ngữ điệu này, cũng thần sắc này nhất thời làm Lý Mộ Tinh choáng váng, khuôn mặt đậm phần của Thượng Hương chợt ẩn hiện trước mắt. Đúng là quái gỡ, sao lại nghĩ tới hắc chức? Y lập tức nắm chặt tay tam nương: “Nhất dạ phu thê bách nhật tư, làm sao ta quên tam nương cho được. Chẳng phải bây giờ ta đến gặp nàng rồi sao?”

Chuyện thỉnh thoảng mua vui Lý Mộ Tinh cũng đã làm, người trong giới ăn chơi, vui thì don đả cười, giận thì hờn tủi mắng, vốn không hề thật lòng. Y hiểu rõ mình sẽ không đem chân tình mà đối đãi với các nàng, chỉ có Thượng Hương kia là y thật lòng quan tâm nhưng đáng hận lại bị hắc lừa. Chẳng lẽ chốn hoan trường này trước sau vẫn là nơi hư tình giả ý thôi sao?

Nữ nhân lộ ra nét mặt tươi rói, mân mê cánh tay Lý Mộ Tinh mà quyến rũ cười: “Giờ tam nương đang rảnh rồi, Lý gia hãy tới phòng tam nương ngồi chơi đi.”

Lý Mộ Tinh nghĩ tới bản thân vì Thượng Hương mà phiền não nên cũng không buồn thoái thác, y đi theo Tần tam nương vào phòng. Tần tam nương chẳng phải danh kỹ phong nhã mà Lý Mộ Tinh cũng không phải tài tử phong lưu, hai người vào phòng thì cũng bỏ qua màn trao đổi màu mè, trực tiếp cởi áo lên thẳng giường. Trên giường vốn là làm chuyện phóng túng giải tỏa dục vọng, trước đây Lý Mộ Tinh còn thả lỏng được mà hưởng lạc một phen, nhưng hôm nay không biết sao tâm thần cứ không yên, cuối cùng cũng làm cho xong chuyện rồi thôi.

Tần tam nương nhận được tiền thưởng của Lý Mộ Tinh thì cũng không hờn giận câu nào mà chỉ mỉm cười: “Nghe nói gần đây Lý gia đến nam quán mấy chuyến, có lẽ tìm được niềm vui khác nên không để mắt tới tam nương nữa rồi.”

Lý Mộ Tinh giặt cả mình: “Sao nàng biết được?”

“Giám phòng có lớn bao nhiêu, mỗi ngày có ai lui tới chỉ cần để ý chút thì ai cũng biết. Vả lại Lý gia cho người mang hai vò rượu tặng một tên kỹ nam quá thời, loại chuyện hiếm hoi này không cần hỏi thăm cũng tự phát tán thôi, chỉ sợ cả thầy Giám phòng đều biết hết. Tam nương cũng thấy ngạc nhiên, không biết thủ đoạn của tên kỹ nam đó ra sao mà khiến Lý gia phải đến tận nơi tặng hai vò rượu. Chúng tỷ muội ở đây còn chưa ai được vinh hạnh này nữa là.”

Nói đến đây giọng điệu của Tần tam nương đã có chút điêu ngoa, sắc mặt còn tỏ ra khinh thường tên kỹ nam kia.

“Đừng có nói bậy.” Lý Mộ Tinh sa sầm nét mặt, vịn áo mang giày vào, hơi bực mình đi ra ngoài.

Y thật không nghĩ tới cả Giám phòng đều biết chuyện đưa rượu kia. Nơi đây đầy dẫy người làm ăn buôn bán, chỉ sợ chưa tới dăm ba ngày toàn bộ giới thương buôn đều biết hết.

Thượng Hương... Thượng Hương... Trong lòng y vẫn nhớ cái tên này, cũng biết chuyện này là do y làm chưa chu toàn nên không thể trách Thượng Hương. Chỉ thâm quyết tâm phải kết thúc chuyện Nữ Nhi Hồng này cho xong, từ nay phân rõ lẫn ranh, bằng không sẽ còn đến nam quán tìm hắc nữa.

Hai ngày qua đi, Tiền Quý Lễ mua hai hộp bánh sinh lễ. Lão nhân gia ưng ý bảo là phải mang bánh tới Hạnh Tứ tửu phường làm mai, kêu Lý Mộ Tinh cứ ở thương hào chờ tin tốt lành của lão. Lý Mộ Tinh nhớ lại lời nói lúc Nguyễn quả phụ nhào vào lòng mình, đoán nàng sẽ đồng ý thì lòng chợt chùn xuống như đá tảng, nghĩ tới chuyện thành thân mà không cao hứng nổi. Y cứ thất thần nhìn cuốn sổ ghi chép, đôi mắt câu hồn của Thượng Hương cứ phảng phất trước mặt.

Quý tha ma bắt đi, y bị tên kỹ nam này mê hoặc thật rồi sao? Nghiến răng nghiến lợi, Lý Mộ Tinh bấm gậy bút lông, cũng không còn lòng dạ nào xem sổ sách nữa, y đi tới đi lui trong trường phòng. Y muốn đi nam quán nhưng lại sợ bị người ta nói ra nói vào nữa. Không đi. Ánh mắt của Thượng Hương vẫn lảng vảng đến tâm phiền ý loạn. Ngay lúc đó có một tiểu nhị từ cửa hiệu chính chạy tới nói là một lượng hàng

lớn trong kho đã bị dột nước mưa, toàn bộ đều hư hại. Lý Mộ Tinh thất kinh, tức tốc theo tiểu nhị đi ngay tới nỗi không kịp báo tiếng nào cho Tiền Quý Lễ, chỉ để lại lá thư bảo có chút chuyện phải đi.

Không nói đến Lý Mộ Tinh đi lần này không đến mười ngày nửa tháng cũng chưa về, trước hết hãy nói về Tiền Quý Lễ mang hai hộp bánh sính lễ đi vào Hạnh Tứ tửu phòng. Vốn chuyện này cần phải mời bà mai hai bên thông gia ngồi lại, làm mai qua phụ mẫu hai nhà mới ra vẻ thận trọng. Nhưng vừa vặn Lý Mộ Tinh và Nguyễn quả phụ đều không còn phụ mẫu, vì thế Tiền Quý Lễ kiêm luôn chức vị trưởng bối cho hai bên, bỏ qua luôn bà mối.

Nguyễn quả phụ đang chỉ huy mấy người làm ủ rượu, trong phòng bốc đầy mùi rượu, nàng che khăn bó hết cả đầu chỉ lộ ra đôi mắt. Vừa thấy Tiền Quý Lễ thò đầu vào, nàng bèn quay sang dặn dò tên tiểu nhị mấy câu rồi gỡ khăn ra, mặt lạnh như tiền đi về phía Tiền Quý Lễ: “Lão đầu lú rượu này, không phải đã thề không dính tới nửa giọt rượu nào sao? Sao đây, cuối cùng chịu không nổi muốn tới đây lấy hơi rượu à?”

Tiền Quý Lễ vẫn còn hơi sợ tính cách mạnh mẽ của đứa cháu nữ này. Tuy giọng điệu của Nguyễn quả phụ không được cung kính lắm nhưng lão cũng không để tâm, hơn nữa hôm nay lão tới vốn là để làm mai nên cười tươi ngay: “Nguyễn chất nữ, tuy Tiền bá bá ta không phải anh hùng hảo hán gì nhưng hễ nói thì sẽ giữ lời, đã thề không đụng nửa giọt rượu là nhất định không đụng. Ra đây, chúng ta ra sảnh trước nói chuyện đi.”

Ra trước sảnh rồi Nguyễn quả phụ mới lên tiếng: “Dài dòng chi bằng vào thẳng vấn đề, lão không thấy ta bận bịu chừng nào hả? Mà sao hôm nay lão lại rảnh rỗi tới chỗ ta, không cần trông coi chuyện làm ăn của Bảo Lai thương hào à, chường quỹ như lão cũng hết chuyện làm rồi sao?”

“Phủi phui cái mồm chất nữ nhà ngươi đi.” Tiền Quý Lễ đưa hai hộp bánh sính lễ lên, đằng hắng một cái mới nói tiếp: “Nguyễn chất nữ, Tiền bá bá và cha của con là chỗ tri kỷ, đáng tiếc Nguyễn đại ca đã đi trước một bước để lại mình con chèo chống tửu phòng to lớn thế này, thực sự không phải dễ dàng gì. Mấy năm qua chất nữ con khổ cực ra sao ta đều thấy hết, thiết nghĩ Nguyễn đại ca trên trời có linh thiêng nhất định cũng rất đau lòng. Tuy Tiền bá bá là người ngoài nhưng dù sao cũng là trưởng bối, hôm nay bá bá tới là muốn thay mặt Nguyễn đại ca làm chủ bàn với con chuyện môn thân, con thấy thế nào?”

Mây liễu của Nguyễn quả phụ nhướn thẳng, trừng mắt với Tiền Quý Lễ: “Lão muốn nói tới ai?”

Tiền Quý Lễ tủm tỉm cười: “Còn ai vào đây, dĩ nhiên là đông gia của Tiền bá bá, Lý Mộ Tinh rồi. Tuổi tác hai người tương đương, dung mạo cũng tương xứng lại môn đăng hộ đối, hai bên đều biết nhau quá rồi, là tình trong như đã mặt ngoài còn e, xứng đôi quá sức còn gì. Con có ý rồi từ nay sẽ có người kề bên săn sóc cho mình, về sau có chỗ nương tựa không phải bị người ta hiếp đáp nữa. Chẳng phải là tiện lợi đôi đường, hân hỉ vẹn toàn hay sao?”

“Lão tới làm mai hán có biết không?” Nguyễn quả phụ lại hỏi.

“Chất nữ hỏi ngộ à, nếu Lý gia không bằng lòng thì sao Tiền bá bá dám tùy tiện như vậy. Chỉ cần chất nữ con gật đầu một cái thì mọi chuyện còn lại hai người không cần bận tâm, Tiền bá bá nhất định sẽ an bài đầu vào đó để con gả đi được nở mày nở mặt.”

Nguyễn quả phụ cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi: “Chung thân đại sự vốn không thể xem thường, cho ta vài ngày suy nghĩ đã. Tiền bá bá, lão về trước đi.”

Tiền Quý Lễ nhìn thần sắc của Nguyễn quả phụ không có ý khước từ, suy ngẫm một hồi lão cũng ngộ ra: “Phải, phải, chuyện chung thân đại sự không nên xem thường. Chất nữ con đã từng bỏ lỡ một lần nên giờ suy xét tường tận là phải lắm. Nhưng mà con cũng đừng suy nghĩ lâu quá, nên biết là Tô Châu qua rồi không còn đồ ngang đâu.”

Sau khi Tiền Quý Lễ đi rồi Nguyễn quả phụ suy xét chuyện này thật không kỹ thì thôi. Thật lòng mà nói, chuyện gả cho Lý Mộ Tinh nàng đã nghĩ tới không phải chỉ một hai ngày nay. Một lần hôn nhân trong tức giận mù quáng đã khiến nàng nếm trải hậu quả thê thảm nên cảm thấy nam nhân trong thiên hạ đều là thứ vô lương tâm. Còn Lý Mộ Tinh kia thì như từ trên trời rơi xuống, hiếm thấy có người nào lại thành thật và phúc hậu như vậy. Nếu xét trên quan điểm thương nhân thì y thiếu chút gian xảo, có điều nhờ vào ánh mắt

đúng đắn và sự quyết đoán kiên cường đánh gọn nên mới chiếm chút địa vị trong giới làm ăn. Vì vậy dù Lý Mộ Tinh thanh danh lẫy lừng đi nữa nhưng vẫn không phải là hào phú trong thành Thượng Hòa. Nhưng người tính tình vậy mà làm trượng phu lại hết sức an toàn đáng tin.

Dù hơn một lần nàng tức khí đánh đuổi Lý Mộ Tinh ra ngoài nhưng cũng chỉ là nóng giận nhất thời. Người làm ăn buôn bán thì chuyện xã giao chi ấy là việc thường tình, trên người Lý Mộ Tinh có mùi hương phấn cũng là bình thường. Nếu nói có chuyện làm nàng bất an thì chính là mùi hương trên người Lý Mộ Tinh giống hệt mùi lần trước y đến uống thử rượu.

Sở dĩ Nguyễn quả phụ không đồng ý việc hôn sự ngay tức thì cũng bởi chỗ bất an đó. Người trong giới hoan trường, có dùng hương phấn giống nhau cũng không phải chuyện kỳ lạ gì, chỉ là nàng đa nghi quá thôi. Mấy năm quen biết Lý Mộ Tinh nàng cũng biết y luôn kính trọng mình nhưng lại chưa từng có động thái gì, chỉ sợ lần này y muốn cưới nàng là do đồng cảm thương hại mà thôi. Nàng cũng không lạ gì loại hôn nhân này.

Nguyễn quả phụ dẫn chuyện này suốt hai ngày liền, sau cùng quyết định tìm Lý Mộ Tinh hỏi cho ra lẽ. Nàng cũng không đòi hỏi nhiều nhận gì, chỉ cần trong lòng Lý Mộ Tinh có một phần tình nghĩa với nàng thì nàng sẽ đồng ý hôn sự này ngay. Mấy năm qua rất khó kiếm được người nam nhân tốt, mà nam nhân tốt được nàng thích lại càng hiếm hơn, nàng cũng thật sự không muốn lỡ Tô Châu rồi sẽ không còn dò ngang nữa. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Tới Lý gia mới biết Lý Mộ Tinh đã đi khỏi, phải tới mười ngày nữa tháng mới quay về. Lúc đó Nguyễn quả phụ có chút bức mình, người giỏi lắm Lý Mộ Tinh, cô nài nài vì chuyện hôn sự này mà ưu tư suốt hai ngày trời, còn người lại không nói không rằng đi mất dạng.

Nàng càng nghĩ càng thấy giận, trên đường về thấy cái gì cũng gai mắt. Sải chân đi nhanh hơn thì khi đó giữa lộ đang có người lẩn cả nửa đường từ tốn đẩy xe bò tới, Nguyễn quả phụ đi mau hơn thì có người chắn ngang đường nàng do phải tránh cái xe bò kia. Nguyễn quả phụ xô người kia qua một bên làm hấn loạn choạng phải vịn bờ tường mới đứng vững được.

Nguyễn quả phụ lướt sát người kia thì bỗng một mùi hương quen thuộc xộc vào mũi, nàng ngậy ngẩn rồi quay phắt lại nhìn chằm chằm người vừa bị nàng đẩy ra.

Dĩ nhiên người kia không ai khác là Thượng Hương. Hấn ra ngoài không phải việc gì khác hơn là đi mua thuốc. Thượng Hồng ấy hả, đúng là người không biết cúi đầu là gì. Tên khách đêm qua không khoải gì ngoài chuyện nhìn tiểu quan khóc lóc. Trước đó hắn đã dặn dò Thượng Hồng rất kỹ, thậm chí còn chuẩn bị sẵn bột tiêu phết lên tay, chỉ cần y khéo léo quệt mắt thì đã không xảy ra chuyện sau đó, nhưng Thượng Hồng vẫn bướng bỉnh tới cùng. Mặc cho tên khách kia có trăm phương ngàn kế hành hạ, y cũng chỉ giương cặp mắt căm hận mà nhìn, nửa giọt lệ cũng không hề rơi. Thật tình, da thịt trên người không còn chỗ nào lành lặn, bị thương tới độ không di chuyển nổi nhưng cũng may thần trí vẫn còn tỉnh táo nói ra phương thuốc được.

Nhưng phương thuốc cũng thật quái lạ, có mấy vị thuốc rất hiếm dùng, Thượng Hương đã chạy tới tiệm thuốc bắc thứ năm mà vẫn còn sót hai loại. Hắn định tới tiệm thứ sáu nhưng chưa gì đã bị đẩy từ phía sau, mới đứng vững đã thấy một vị phu nhân rất xinh đẹp đứng trước mặt, sắc thái điềm đạm quan sát hắn từ trên xuống dưới, ánh mắt có chút hung hãn hỏi: “Nam nhân mà bôi phấn chi vậy? Hương phấn này người mua ở đâu đó?”

Thượng Hương cười tươi: “Vị nương tử này thích mùi hương này sao? Thật không dám giấu gì, hương phấn này là do ta tự tay làm, không tìm được mùi này trong thành Thượng Hòa đâu. Nếu phu nhân thích ta có thể bán một hộp cho phu nhân, chỉ một lượng bạc thôi.” Lời còn chưa dứt đã thấy khuôn mặt của vị phu nhân đó tối sầm, Thượng Hương nhất thời đoán không ra, suy nghĩ một hồi mới nói: “Nếu phu nhân thấy đắt thì tám chỉ bạc thôi cũng được.”

Sắc mặt Nguyễn quả phụ càng thêm sầm xì.

“Người nói hương phấn này là do người làm không có chỗ nào bán sao?”

Suy cho cùng Thượng Hương vẫn biết tùy mặt mà gởi lời, càng nhìn càng thấy không ổn nên hắn lập tức đổi giọng: “Mà mấy thứ hương phấn này kể tới kể lui cũng chỉ có bấy nhiêu loại đó thôi, tuy nói mùi này

hiếm thấy nhưng không phải là chỗ khác không có. Nếu phu nhân không thích mùi hương này của ta thì có thể đến tiệm son phấn lựa chọn, có thể phu nhân sẽ thích thứ khác.” Nói xong hần rảo bước đi nhanh.

Nguyễn quả phụ đứng ngây người rồi đi tới tiệm son phấn. Không biết tại sao mùi hương không dễ ngửi này lại khiến nàng càng thêm bất an trong lòng.

Thượng Hương nghiền ngẫm chuyện trên phố khi nãy mấy lượt, tuy hần hoạt bát vậy nhưng cũng nghĩ không ra sự tình bên trong, đơn giản nhất là gác nó qua một bên. Chạy đôn đáo hết nửa thành Thượng Hòa mới mua đủ bài thuốc, về tới nam quán rồi hần đưa thuốc bôi vết thương cho Thượng Hồng, chừng bốn năm ngày Thượng Hồng mới xuống giường được, lúc đó y mới tự tay đi sắc thuốc. Thượng Hương cũng vui vẻ đi nhón nhơ, nhân cơ hội để Thượng Hồng bắt mạch cho mình lần nữa.

Lúc này Thượng Hồng lại có lòng chần chạch thật sự, kết quả thiếu chút nữa làm y tức đến hộc máu, rõ ràng là mạch tượng tràn đầy, cơ thể hoàn toàn khỏe mạnh. Nếu bảo có gì không khỏe thì cũng là hần uống rượu hơi quá độ làm can khí không thuận, giờ thì còn đỡ nhưng còn kéo dài sợ là sinh bệnh thật. Kỳ thực chỉ cần giảm bớt rượu, ăn uống tẩm bổ điều dưỡng lại thì cũng chẳng cần tới thuốc làm gì. Cái gì mà trác táng quá độ, tinh khí suy nhược chứ? Căn bản có chuyện gì đâu, lại là gặt người nữa. Thượng Hồng vừa viết đơn thuốc vừa nghiền răng nghiền lợi, phương thuốc kia dĩ nhiên là y cần tới. Dù không hiểu tại sao Thượng Hương muốn gặt y nhưng lần này suy cho cùng Thượng Hồng là một thầy thuốc có lương tâm bèn dặn dò: “Cơ thể của ngươi còn khá ổn, có điều bớt uống rượu chút đi, mấy thứ đó uống nhiều chỉ tổ hại thân.”

Thượng Hương tươi cười nhận bài thuốc Thượng Hồng: “Có tiến bộ đây, biết nói tốt cho người ta vui, tiếc là chưa sôi đời cho lắm. Thứ rượu đó kẻ nào không uống qua thì không biết được, trên đời không có loại nào quên phiền giải sầu bằng nó đâu.”

Y nhếch mép: “Ai rảnh làm người vui, người thích uống thì cứ uống, lúc suy nhược rồi cũng do người mà ra, không ai thương xót đâu. Thứ rượu đó ngoại trừ làm người ta say xỉn thì lợi lộc gì chứ?”

Nói xong y quay mặt đi, không thích giọng điệu của Thượng Hương coi y vẫn còn là tiểu hài tử. Không phải y chưa từng uống qua giọt nào nhưng do tửu lượng thấp nên chỉ mới vài ngụm đã say, vì thế chỉ tổ làm trò cười cho người khác. Mấy câu của Thượng Hương lại xói đúng chỗ làm y nhớ tới mấy kẻ đó, trong lòng dâng lên dư vị chua chát. Tự mình nhục nhã giờ đây thân lọt vào vũng bùn, đối với người khác đã là đồng tuyệt nhấp nhúa, vừa nghĩ tới đã thấy ruột gan đau xé quần thắt.

Thượng Hương vừa liếc mắt đã dợm cười: “Người cũng đừng nói ta, nhìn mấy vết thương của ngươi đi, đâu cần phải tội tình tới vậy. Người cứ ngược đãi thân mình như thế thì cũng có ai xót thương người đâu. Được rồi, không nói với ngươi nữa, ta đi mua thuốc đây.”

Y nghe được lời này thì nổi bi đát càng hần sâu, mười ngón tay cào bấu vào da thịt làm máu thấm từng giọt vào quần áo, hòa lẫn trong sắc đỏ của vải nên không nhìn thấy.

Thượng Hương mua thuốc về thì theo lệ cứ quăng cho Thượng Hồng đi sắc, y lấy chút thuốc ra như mọi lần rồi bọc kỹ lại trong giấy dầu, lén giấu ở góc bếp. Y tự cho bản thân đã cẩn thận nhưng nào biết Thượng Hương đứng ngoài đã sớm thấy hết. Hần cầm bình rượu ngồi dưới tàng cây lơ đãng nốc từng ngụm, kẻ nào đi qua cũng cho là hần nghiện rượu, không ai biết kỳ thật Thượng Hương đang canh chừng giúp Thượng Hồng bên trong.

Thượng Hồng đi ra thấy Thượng Hương lại uống rượu thì có chút bực bội, y chưa thấy kẻ nào lại không biết thương tiếc thân thể mình như vậy, không buồn ngoảnh mặt một cái: “Thuốc sắc xong rồi, ngươi tự vào uống cho hết đi.”

Hần nhìn theo Thượng Hồng than vãn một tiếng: “Nếu không phải rơi vào nơi này thì ngươi chắc chắn là một đại phu rất tốt.” Hần đi vào bếp mà giọng vẫn vang ra: “Vắt vả cho ngươi rồi Thượng Hồng.”

Thượng Hồng ngó người, không hiểu vì sao một tiếng vắt vả này lại làm y đắng chát không thôi. Cảm thấy sự ủy khuất mấy tháng qua đều dâng trào, y cắn chặt môi ghì nén cơn chát chúa, cũng không màng

ngoảnh đầu lại mà đi thẳng.

Chú thích:

1. ‘Tam nhân Mã vương gia’ là cụm từ thường xuất hiện trong câu nói dân dã của người Hoa, ý nói vị thần này thần thông quảng đại chuyện gì cũng biết. Có hoặc không có liên quan đến thần Dương Tiễn.

7. Chương 7

Hắn không hận tên thư sinh kia, vì nếu không có tên thư sinh đó hắn làm sao biết được người không háo sắc chưa chắc không tham tiền, tín nghĩa nơi con người nói ra thường rất hiếm ứng với phẩm hạnh. Thế gian không ai vẹn toàn, kẻ toàn vẹn chắc chắn là giả tạo...

§

Liều lĩnh đổ chén thuốc vào thùng nước meo chua, ánh mắt Thượng Hương nhuốm ý cười. Hắn đã nói Thượng Hồng là người thông minh nhất hắn từng dạy qua, chỉ cần có phương hướng thì Thượng Hồng nhất định sẽ biết phải đi như thế nào.

Có điều muốn thoát khỏi nam quán mà dựa vào nhiều đây thì còn lâu lắm, dùng cách ngược đãi thân mình để thu thập thuốc thể này chỉ sợ thuốc còn một chưa xong mạng đã toi trước rồi. Thượng Hương trầm tư hồi lâu, thực ra biện pháp giải quyết cũng dễ thôi. Ngày nào trong nam quán chẳng có tiểu quan bị khách hành hạ thê thảm, trong quán dù có thuốc nhưng cũng không công hiệu bằng thuốc Thượng Hồng kê đơn. Thượng Hương cũng không phải rêu rao gì, chỉ cần nhìn mỗi lần Thượng Hồng bị thương chưa tới vài ngày đã đi lại được thì tự dưng có tiểu quan tìm tới tận cửa. Không tới vài ngày tài y thuật của Thượng Hồng đã lan truyền khắp cả quán. Sau vài lần uống thuốc khỏi bệnh thì đã hết ai ra ngoài kiếm đại phu. Vả lại mấy ngày qua, cả những kỹ viện trong Giám phường cũng biết đến tên tiểu quan thông hiểu chẩn mạch kê thuốc trong nam quán. Chuyện này làm Thượng Hương hơn hở mấy ngày, dĩ nhiên hắn thu tiền bệnh không ít ỏi gì.

Trịnh hầu đầu đã biết từ lâu, hắn thấy đây là con đường tiền tài, cũng không cho Thượng Hồng lại là viên ngọc sáng giá nên cứ mặc Thượng Hồng suốt ngày loay hoay sắc thuốc trong bếp. Dù sao phần nửa tiền thuốc Thượng Hương thu cũng nộp về cho hắn, khi Thượng Hồng không tiếp khách mà vẫn kiếm ra tiền cho hắn thì không còn gì tốt bằng.

Vì vậy thời gian này Thượng Hồng hả hê thu thập được, Thượng Hương hả hê thu tiền bệnh, Trịnh hầu đầu cũng hả hê thu lợi lớn, các tiểu quan có một đại phu tài giỏi cũng hả hê nốt.

Ai ai cũng vui mừng.

Đang lúc người nào cũng đang hơn hở vậy thì nam quán truyền tới một tin chấn động sái quai hàm.

Hóa ra có người chỉ định bài tử của Thượng Hương.

Lần trước tin có người tặng rượu cho Thượng Hương đã lan truyền khắp Giám phường, mấy kẻ kia kinh hãi kháo nhau là cái cây già chết đó nở hoa rồi, lần này lại có người chỉ đích danh hắn thì còn không nháo nhào lên chắc. Nhưng người đến chỉ định chỉ là tên tiểu nhị được sai tới của khách điểm. Hắn là một kẻ lỗ mãng, mặc ai gắng hỏi thế nào cũng không hờ miệng nói là ai sai tới, cho nên có người đoán có lẽ là khách ơn của Thượng Hương ngày xưa, vì là người ngoài nên không biết giờ Thượng Hương đã thành một lão đầu nhi rồi.

Thượng Hương nghe bài tử của mình được chỉ định thì cũng ngẩn ngơ mấy chốc. Đã lâu hắn không còn làm tiểu quan nên bài tử kia cũng đã bỏ đi, nhưng ở chỗ này đừng nói là sư phó huấn luyện tiểu quan, cho dù có là tiểu đồng quét rác giặt đồ mà hễ khách yêu cầu thì không thể nào cự tuyệt.

Tô mi vẽ mắt lại kỹ càng, thoa phấn thẩm hương cho nồng đậm, còn phải thay một bộ áo tươi đẹp, Thượng Hương thốt tha bước ra khỏi nam quán. Dọc đường đi hắn cứ che miệng, vờn đôi mắt quyến rũ e thẹn bảo các tiểu quan xinh tươi khác: “Tuy người lỡ thời nhưng đáng điệu là lướt hăng còn, tiểu oa nhi các người hãy ráng học hỏi đi.”

Lời này dĩ nhiên kéo theo một trận xầm xì, có mấy tiểu quan khinh bỉ nhỏ xuống đất cảm tức: “Lão đầu nhi người chó vôi huênh hoang, đừng nói sao nửa đêm người ta thức dậy thấy bản mặt già chát của người lại thất kinh hồn vía đó. Bọn ta ở đây chống mắt chờ coi sao người lại lết thân về...”

Hiển nhiên Thượng Hường bỏ ngoài tai hết, đi thẳng ra cửa chính nam quán, một chiếc xe ngựa đã chờ sẵn ở đó. Hắn lên xe rồi buông màn xuống, trong khoang xe tối sầm lại. Cổ xe chuyển động, bánh xe lăn qua mấy viên đá dưới đường phát ra âm thanh nặng nề, từng tiếng động táng thẳng vào trái tim hắn. Nơi chốn yên hoa, mệnh bạc chỉ mảnh, dễ vào mà khó ra, từ nay về sau, thân này tùy mệnh nào do người.

Không thể ngờ với bộ dáng bây giờ của hắn mà còn có người muốn.

Hắn đoán là khách ơn của ngày xưa vì cũng có vài người nặng tình với hắn như thế. Tới khi đến khách điểm bước vào trong thấy Lý Mộ Tinh, trong phút chốc Thượng Hường không kịp phản ứng gì.

Tên nam nhân này, sao lại... cho đòi kỹ phường chèo... Hơn nữa... lại còn là hắn...

Thượng Hường chăm chăm nhìn Lý Mộ Tinh làm y ngỡ ngàng chín cả mặt, đoạn y thấy cách ăn mặc của Thượng Hường càng xinh tươi yêu mị hơn lần trước thì trong lòng không khỏi lén trộm nhìn. Ăn mặc thế này chẳng qua muốn kiếm thêm tiền thưởng chứ gì. Nghĩ đến đây sắc mặt y nghiêm nghị: “Người đừng hiểu lầm, ta gọi người tới đây không phải để hưởng lạc, người mau theo ta vào phòng.”

Thượng Hường chỉ ngạc nhiên nhất thời nên đã mau chóng định thần, thấy sự khinh thường trong mắt của Lý Mộ Tinh thì lại không hiểu vì sao. Mấy lần trước tuy Lý Mộ Tinh chưa từng hòa nhã với hắn nhưng cũng không hề có ý miệt thị thế này, đây cũng là nguyên do hắn bạo gan năm lần bảy lượt trêu chọc Lý Mộ Tinh mãi.

Phản ứng của Lý Mộ Tinh lúc này giống với những kẻ khác âu cũng là bình thường, nhưng không hiểu sao lòng Thượng Hường lại ưu sầu không thể tả, phảng phất như có gì trong tim bị đánh mất. Vì thế hắn cũng không xảo ngôn trả lời mà lặng lẽ đi theo Lý Mộ Tinh.

Lý Mộ Tinh đã ngầm quyết tâm, trừ phi mau chóng kết thúc chuyện hai vò Nữ Nhi Hồng bằng không y sẽ còn đến nam quán tìm Thượng Hường nữa. Việc hôm nay chỉ là ngoài ý muốn.

Hai ngày trước trên đường từ bản tiệm về thành Thượng Hòa, y có băng ngang qua một bãi tha ma. Lúc ấy trời đã sập tối, màn đêm lại mịt mờ, chỗ tá túc gần nhất cũng phải xa tới năm dặm. Tên đánh xe ngựa nhát cây mới nghe có tiếng ư ử từ bãi tha ma đã sợ thất kinh hồn vía, không thấy thân cây khô đằng trước nên làm chiếc xe ngã ở bên đường, thân trước xe va vào gốc cây tan nát khiến Lý Mộ Tinh văng khỏi xe. Vừa vặn bên hông là một sườn dốc nên y cứ thế lăn lông lốc xuống bãi tha ma, tới khi đụng phải cái gì đó mới ngừng lại.

Tên đánh xe cũng ngã khá nặng, trên đầu thấm máu ràn rụa, hắn thấy bản thân gầy gò thì càng thêm hốt hoảng. Lý Mộ Tinh ngã đến xây xẩm mặt mày nên cũng không còn sức nào trách cứ hắn mà tự lăn mò trèo lên, co giãn tay chân thì không thấy bị thương chỗ nào, có điều quần áo đều đã vấy bẩn. Lúc y đang phải bụi trên người, nhờ chút ánh sáng thấy có gì đó cản lưng mình lại bị dọa đến nhảy dựng.

Đó không phải là gì mà rõ ràng là một người toàn thân bết máu, vết máu còn tươi, độ là mới chết cách đây không lâu. Lúc đó đầu óc Lý Mộ Tinh liên liên tưởng cảnh giết người vứt xác mới bảo tên đánh xe đến chỗ tá túc đó. Tên kia sợ tới mất mật thì sao dám đi một mình, Lý Mộ Tinh lắc đầu, định đi với hắn tìm lính bảo an thì ai ngờ xác chết trên đất nắm lấy mắt cá chân làm Lý Mộ Tinh xém cũng bị dọa đến hồn bay phách tán. Hồi sau y mới nhận ra người này chưa chết, đưa tay dò mũi thử thì quả nhiên vẫn còn thở.

“Cứu ta...”

Dù tiếng kêu cứu của người kia rất thẳng thất nhưng lại khiến Lý Mộ Tinh khẳng định được hắn vẫn chưa chết. Dĩ nhiên y sẽ không thấy chết mà không cứu, chỉ tiếc chiếc xe ngựa đã tan tành hết rồi, nhưng cũng may vẫn còn con ngựa. Y và tên đánh xe đỡ người kia lên yên rồi dắt ngựa tới chỗ trọ cách đó năm dặm.

Nơi trú chân cũng bất quá chỉ là một làng nhỏ hơn mười nhà là cùng, không có lấy cả đại phu. Lý Mộ Tinh thấy bộ dạng người kia có thể tắt thở bất cứ lúc nào nên dứt khoát đã làm người tốt thì làm cho trót, bèn thuê nhà nông kia một chiếc xe đẩy suốt đêm tức tốc lên đường. Cuối cùng hôm nay cũng đến thành Thượng Hòa, y an trí người nọ nằm trong khách điểm xong lại mời cả đại phu tới.

Đại phu đến nơi chẩn mạch xong thì lắc đầu, bảo Lý Mộ Tinh hãy nén đau thương, thuận theo biến cố mà sớm chuẩn bị hậu sự đi. Lý Mộ Tinh lao ra ngoài khách điểm hừ hà mấy tiếng. Đúng là xúi quẩy mà, y không quen biết gì với người kia thì cái gì mà nén đau thương với thuận theo biến cố chứ. Phỉ phui thêm mấy tiếng nữa cho hả, nhưng ngẫm nghĩ vẫn thấy không nhẫn tâm, Lý Mộ Tinh lại mời thêm mấy vị đại phu khác nhưng ai cũng thoái thác như đại phu đầu tiên, lúc đó y mới thật sự tin người kia đã không còn cách cứu vãn.

Y trở vào phòng, thân mình người nọ đã được thanh tẩy sơ qua, mái tóc rối bởi xõa dài trên gối, khuôn mặt bị rạch mười mấy đường rướm máu trông vô cùng khiếp đảm. Theo lời đại phu thì xương cốt người này đã bị đánh đứt đoạn, toàn thân không mảnh da nào còn lành lặn, lẽ ra đã chết mất rồi nhưng chỉ sợ trong lòng còn chấp niệm chưa thành nên mới cầm cự tới giờ chưa chịu trút hơi thở cuối cùng.

Lý Mộ Tinh thấy bộ dáng người kia thì lại động lòng trắc ẩn: “Nếu người còn tâm nguyện nào thì cứ nói với ta, nếu làm được ta nhất định sẽ hoàn thành để cho người ra đi được thanh thản, không phải chịu đau đớn nữa.”

Tuy người kia đang mê man nhưng dường như nghe được lời của Lý Mộ Tinh, hần yếu ốt mấp máy hai chữ: “Thượng... Hương...”

Thượng Hương?

Lý Mộ Tinh sững sốt tức thì, chẳng lẽ là Thượng Hương của nam quán sao? Mấy ngày nay y bận túi bụi chuyện của thương hào, rốt cuộc đã không còn thấy đôi mắt ấy phẳng phất trước mặt nên tưởng đã quên được. Không ngờ lại nghe cái tên đó từ miệng con người sắp chết này, nhất thời trong lòng thấy đau âm ỉ.

Cái tên kỹ nam bôi cả tầng phấn ươn ẹo kia đương nhiên có thể làm một người sắp chết khắc ghi tên mình, quả nhiên là bản lĩnh câu hồn đoạt phách mà. Tâm trạng y đầy bức dọc nhưng vẫn bảo tiểu nhị khách điểm đến nam quán gọi Thượng Hương, bản thân thực hiện tâm nguyện cho người sắp chết âu cũng là một chuyện tích đức. Khi Thượng Hương đến, y thấy đôi mắt thần thờ kia cứ nhìn mình thì khi không khi không trên mặt lại ngượng ngùng, lập tức thấy khinh bỉ hành động của mình. Y tự răn đe bản thân, bắt quá hần chỉ là tên kỹ nam đê tiện thôi.

Thượng Hương theo Lý Mộ Tinh vào phòng, vừa thấy người nằm trên giường hần đã khựng lại, lòng dấy lên một nỗi đắng chát. Hần cho rằng Lý Mộ Tinh gọi mình đến là muốn hần hầu hạ cho kẻ khác.

Kéo chệch bên áo xuống lộ ra bờ vai trắng nõn, hần uốn éo lướt ngang qua y thỏ thẻ: “Lý gia, ngài hãy an tâm, nô gia nhất định sẽ hầu hạ vị đại gia nằm trên giường thật chu đáo—”

Chưa nói dứt câu Lý Mộ Tinh đã nổi trận lôi đình, y kéo gấu áo hần lên gắt gỏng: “Ai bảo ngươi hầu hạ người ta hả? Thứ hèn hạ như ngươi cứ thấy nam nhân thì muốn hầu hạ liền sao chứ?”

Thượng Hương bị cơn thịnh nộ bất thần của y dọa đến kinh người, sắc mặt tươi cười phút chốc cứng đờ. Đoạn hần định thần, mím môi khẽ cười: “Nô gia vốn là kẻ chuyên hầu hạ nam nhân, nếu Lý gia thấy nô gia hèn hạ thì nô gia chính là hèn hạ. Miễn là ngài cao hứng thì ngài nghĩ sao về nô gia cũng được.”

Nhất thời Lý Mộ Tinh chán nản đến ử rữ, một hồi lâu sau mới lên tiếng: “Người đừng có giở cái bộ dáng trong nam quán ra trước mặt ta, nói chuyện đứng đắn với ta đi.” Nhìn bộ dạng thế này của Thượng Hương làm y nổi giận, y chán ghét cái điệu bộ ươn ẹo của Thượng Hương, hết như mối quan hệ của bọn họ là khách làng chơi và kỹ nam vậy. Dù sự thật không khác bao xa nhưng Lý Mộ Tinh vẫn thấy sôi máu, y thà rằng Thượng Hương cứ bốn cọt y như trước kia còn thuận mắt hơn cái dáng điệu bây giờ.

“Hóa ra Lý gia thích dạng đứng đắn sao? Nô gia xin tuân theo ngay.” Nụ cười trên mặt Thượng Hương càng thêm yêu mị, tuy thanh âm đã khôi phục như thường nhưng ngữ điệu vẫn làm Lý Mộ Tinh nổi gân xanh trên trán.

“Người cố tình chọc tức ta phải không?”

“Không dám...” Thượng Hương rũ mắt xuống, “Nô gia chỉ làm hết lòng thôi, Lý gia không thích nô gia sẽ sửa lại ngay... Có điều ngài không thể quên thêm tiền thưởng cho nô gia ấy.”

Lý Mộ Tinh nghiêng rặng trèo trẹo, quay sang bên hít mấy hơi liền mới nói: “Người nằm trên giường cứ luôn miệng lầm nhảm tên người, người xem có nhận ra hần không? Nếu có quen thì hãy nói mấy câu để hần yên lòng ra đi để khỏi chịu giày vò nữa.”

Không đáng mà, y tội gì phải tức giận vì một tên kỹ nam không liêm sỉ vậy. Tuy nghĩ thế nhưng khuôn mặt Lý Mộ Tinh không có nửa phần bình thản, cơn bực bội này càng làm y thêm gai góc.

Thượng Hương nghe vậy thì không khỏi ngẩn ngơ, bước lên nhìn người với hơn mười mấy đường rạch máu me trên giường, da thịt lộ cả ra ngoài, miệng vết thương có màu đen của thuốc mỡ. Căn bản là một bộ dáng rùng rợn khiến người ta không dám nhìn thẳng mặt thì sao còn nhận ra diện mạo được.

“Thượng Hương...”

Không biết là nghĩ được mùi hương hay có cảm ứng nào khác mà lúc này người nằm trên giường lại mở mắt nhìn về Thượng Hương. Trong đó có một bên mắt trống hoác do bị móc mất, ánh mắt ấy cứ vậy mà nhìn Thượng Hương, thật sự khiếp đảm vô cùng. Thượng Hương sợ tới mức kinh hãi thét lên đoạn nép sau lưng Lý Mộ Tinh.

Trong khi đó Lý Mộ Tinh lần đầu mới thấy bộ dạng yếu ớt của Thượng Hương, vốn còn đang tức giận nhưng giờ lại không khỏi mềm lòng mà dịu dàng an ủi: “Đừng sợ, đừng sợ... Thân thể hần như vậy thật sự rất đáng thương.... Người nghĩ vậy thì sẽ không thấy sợ nữa...”

Thượng Hương đã hơi định thần nhưng vẫn không dám nhìn qua, chợt một tiếng “Thượng Hương” truyền tới làm hần chấn động toàn thân. Trong giây lát nhớ ra giọng nói này, hần quay người sang thì bắt gặp một bên mắt của người nọ.

“Lam Thu, là người sao?”

Con mắt kia khẽ chớp động, nước mắt cứ thế trào xuống.

Sắc mặt Thượng Hương thay đổi, hần đưa ánh mắt van nài nhìn Lý Mộ Tinh.

“Lý gia, xin ngài hãy rủ lòng thương mà thỉnh đại phu cho Lam Thu.”

Lý Mộ Tinh lắc đầu: “Đã thỉnh cả mấy đại phu, ai cũng bảo hết cách rồi. Người... có chuyện gì thì hãy tranh thủ nói đi, chần chừ nữa chỉ sợ là...”

Vàng mắt của Thượng Hương nhất thời hoen đỏ, hần mím chặt răng: “Đám đại phu đó toàn là một lũ vô dụng bất tài, không bằng một góc Thượng Hồng trong nam quán. Lý gia... xin phiền ngài chỉ định bài tử lần nữa, Thượng Hương không có gì để báo đáp, chuyện hai vò Nữ Nhi Hồng kia xin ngài hãy quên đi.”

Lý Mộ Tinh vốn muốn từ chối, nhưng vừa thấy đôi mắt rưng rưng của Thượng Hương phảng phất vô vàn lời khẩn nài, câu chối từ lại không thể thốt ra. Đôi mắt này đã khiến y ngày đêm không cách nào quên được thì làm sao cự tuyệt cho đành. Vốn y còn chút tức giận nhưng bây giờ đã tiêu tan hết, y quay người ra khỏi phòng tìm tên tiểu nhị kia đi chỉ định bài tử của Thượng Hồng.

“Thượng... Hương... Thượng... Hương... Thượng... Hương...”

Lam Thu thều thào gọi, hơi thở vốn đã vô cùng mỏng manh nhưng khi tận mắt thấy Thượng Hương thì ánh mắt hần lại rực sáng, ngay cả hơi thở cũng nặng nề hơn, kêu từng tiếng một rõ ràng làm Thượng Hương phát run trong lòng. Thượng Hương vốn còn đang sợ hãi khuôn mặt Lam Thu, nhưng giờ lại không kèm nổi lòng mà ngồi xuống giường đoạn nắm lấy bàn tay đang vươn ra của Lam Thu.

Từng chiếc móng tay đã bị rút bấy chỉ còn mảng thịt đỏ nhàu, Thượng Hương nhìn mà nước mắt không khỏi tuôn.

“Lam Thu, tại sao lại...” Đó vốn là một đôi tay trắng nõn ngọc ngà, vừa phất nét vẽ lại gầy ngón đàn, là bàn tay đã từng làm biết bao tiểu quan trong nam quán phải ngưỡng mộ ước ao không thôi.

“Thượng Hương...” Không biết là vì đau hay do kích động mà thân thể của Lam Thu khẽ run rẩy, môi thoảng mấp máy nhưng chỉ có thể thốt ra tên của Thượng Hương. Con mắt còn lại ngầu ngẩn ngẩn nhìn gương mặt Thượng Hương, đáy mắt chan chứa vô vàn điều nhưng lại không nói nên lời.

Thượng Hương quệt nước mắt rồi cắn chặt răng: “Đứa trướng ấp hồ đồ này, lúc đó ta đã cảnh cáo ngươi rồi, tên Mẫn Lương đó không phải loại tốt lành gì mà ngươi vẫn khăng khăng bỏ ngoài tai. Ngươi cũng không chịu trắng mắt ra, có bao nhiêu tiểu quan được chuộc ra nam quán mà có kết cục tốt đẹp hả? Ngươi... ngươi... Cho đáng kiếp ngươi! Đáng kiếp mà! Đáng kiếp mà!”

Tuy miệng Thượng Hương mắng nhiếc nhưng lệ cứ không ngừng rơi làm khuôn mặt trang điểm xinh đẹp đều lấm lem cả.

Lam Thu lắng lắng nghe, bàn tay nát bấy máu kia run rẩy vươn lên, nhưng khi sắp chạm gương mặt của Thượng Hương thì lại buông thõng xuống giường, đột nhiên hơi thở của hắn khẩn trương nhưng lại không giống tức khí.

“Thượng... Thượng Hương... Kim... viên... Kim viên...”

“Đừng nói gì nữa... ngươi đừng nói gì hết...” Thượng Hương định vỗ ngực thông hơi cho hắn nhưng vừa thấy những vết thương đầy người thì lại không dám tùy tiện đụng, sợ làm hắn bị thương nặng thêm.

Lam Thu thở dốc từng cơn nhưng càng thêm kích động. Chẳng những thế, những chỗ còn chút da thịt trên mặt hắn lại ửng lên, ánh mắt cũng sáng hơn lúc trước lộ ra nguồn nghị lực, thế mà nước mắt của Thượng Hương tuôn càng nhiều hơn. Đáng diệu này của Lam Thu rõ ràng là hồi quang phản chiếu mà.

“Thượng Hương... đừng khóc, ta thấy đỡ hơn nhiều lắm.” Sau cùng Lam Thu cũng nói được một câu hoàn chỉnh, bàn tay lại vươn ra khẽ lau nước mắt của Thượng Hương, “Ngươi xem mặt mày lấm lem như vậy khó coi không hả?”

“Ta làm gì mà khóc chứ?” Thượng Hương lắc đầu, hồi sau mới quay mặt lại.

“Ngươi thật sự đẹp lắm Thượng Hương, hết như lần đầu ta nhìn thấy ngươi vậy. Ta vẫn còn nhớ rõ...”

Lam Thu ngây ngốc ngắm gương mặt hoa lệ ấy, trong đáy mắt lay động nét xa xăm. Hắn thì thầm kể rõ bao lời cất giấu trong lòng bấy nhiêu năm qua, liều mạng vật vã với cái chết cũng phải nói cho Thượng Hương hay.

Tâm tư lại trôi về hơn mười năm về trước. Năm đó, lúc hắn mười ba tuổi đã bị bọn buôn người lừa gạt bán vào nam quán. Ngay lúc băng vải bị mặt được giặt ra, cảnh hắn nhìn thấy không phải là bọn buôn người đứng cạnh bên, càng không phải là tên bảo đầu soi mói hắn từ đầu đến chân mà chính là Thượng Hương đang từ hồ nước xa xa đi lại.

Đương nhiên đấy là khi Thượng Hương là đệ nhất hồng bài với khuôn mặt phù dung và sóng mắt câu hồn, nụ cười phong lưu đa tình cùng với lời xảo ngôn như mật ngọt làm đắm nam nhân vây quanh si đắm đến mê mẩn. Cả lũ ton hót nịnh nọt, bất quá là van nài một đêm xuân mà thôi.

Chỉ một cái nhìn mà hình bóng của Thượng Hương đã ấn sâu trong tim của Lam Thu từ khi ấy. Trong nam quán dù hắn có chịu cay đắng cỡ nào nhưng chỉ cần nghĩ đến Thượng Hương là hắn có thể nhẫn nhịn tất cả. Khi ấy nam quán không có sư phó huấn luyện nên tiểu quan mới đến đều đi theo tay lão luyện để học hỏi, Lam Thu cùng với một tiểu quan nữa gọi là Lam Tố, vì lúc vào nam quán là trời thu nên tên của hắn mới là Lam Thu.

Lam Thu xuất thân từ nho học thế gia, từ nhỏ đã có hoa tay vẽ tranh và gảy đàn điêu luyện. Nếu không phải năm ấy hắn nhẹ dạ không biết gì rồi bị người ta lường gạt thì sao lại không có tiền đồ lộ lạc lấy cho được. Giờ hắn rơi vào chỗ này chỉ có thể hấp dẫn khách bằng tài năng đó thôi.

Thượng Hương cực kỳ thích nghe Lam Thu gảy đàn, thường gọi Lam Thu đến đánh đàn cho hắn nghe. Hắn cũng rất yêu thích tranh do Lam Thu vẽ, thấy rất có hứng thú với tông màu Lam Thu chọn. Lam Thu thấy hắn cao hứng như vậy bản thân cũng hưng phấn theo, Thượng Hương hỏi gì hắn đều răm rắp trả lời. Thượng Hương muốn học vẽ, hắn cầm tận tay chỉ từng đường nét. Chỉ cần có thể ở bên cạnh Thượng Hương, ngày tháng có khổ đau thế nào Lam Thu cũng không cảm thấy gì.

“Tiểu Lam Thu, dáng dấp của ngươi rất xinh đẹp, vừa biết vẽ lại có ngón đàn. Tương lai ấy ha, nhất định ngươi sẽ là hồng bài của nam quán.” Thỉnh thoảng Thượng Hương cũng quá chén với khách đến nổi nôn tới choáng váng mặt mày, nôn xong hắn lại ôm Lam Thu thăm thì bên tai hắn, “Ngươi nhất định phải nhớ kỹ,

thừa dịp còn trẻ hãy kiếm thật nhiều vào, bất kể khách ít nhiều gì hãy tiếp hết, đừng khước từ một ai. Cũng đừng để cho Trịnh hầu đầu biết, ráng cất bớt tiền đi. Đợi tới khi già rồi không còn xuân sắc nữa, tiền thân giới cũng sa sút thì tìm một nam nhân thành thật đáng tin mà chuộc người ra. Số tiền đó ngoại trừ chuộc thân cũng có thể cho người sống suốt đời không phải lo cơm áo. Đừng nghĩ là sẽ dựa vào người khác... Mặc dù chúng ta thân bất do kỷ mới làm tiểu quan, nhưng ra khỏi chỗ này chúng ta vẫn là nam nhân... không thể sống dựa vào nam nhân khác được. Bằng không... có ra khỏi nam quán hay không thì có khác biệt gì? Bán mình cho một đám nam nhân và bán cho một kẻ thì cũng như nhau... như nhau cả thôi...”

Từ đó Lam Thu không bao giờ để kẻ khác hầu hạ Thượng Hương khi say rượu. Năm đó tuy hấn còn nhỏ nhưng cũng hiểu những lời này tuyệt đối không thể để lọt vào tai người khác. Giả như để Trịnh Hầu đầu nghe được thì chắc chắn Thượng Hương sẽ chịu bất hạnh.

Khi ấy ngày tháng cứ vậy trôi qua, lối sống buông thả phóng túng điên cuồng của Thượng Hương đã dần làm khuôn mặt hấn ngày càng lão hóa. Một người hai mươi hai, hai mươi ba tuổi mà khóe mắt đã hằn nếp nhăn trong khi Lam Thu lại thêm thanh nhã xinh đẹp từng ngày. Danh tiếng về tài cầm họa của hấn dần lan truyền ra khỏi Giám phường, khách đến tìm Thượng Hương mỗi ngày một ít mà người đến chỉ bài tử của Lam Thu ngày càng nhiều.

Vì vậy ngày hồng bài đổi chủ cuối cùng cũng đến.

Sau khi thành hồng bài thì cơ hội Lam Thu sống chung với Thượng Hương ngày càng với đi. Chung quy hấn lo lắng Thượng Hương lại uống say rồi hé môi nói những lời đó với người khác, nhưng sự tình hấn lo âu không xảy ra. Hấn cũng từng có ý định làm theo lời Thượng Hương, song lại buông không ra. Lúc cơ hội được tuyển lựa đến trước mắt, hấn không thể không đi. Đã luân lạc tới đây rồi, bây giờ hấn có quyền hạn và khả năng để bản thân được sống tốt đẹp hơn.

Quen qua bọn nam nhân hư tình giả ý trong hoan trường, Lam Thu bắt đầu hoài nghi trù tính tương lai của Thượng Hương, liệu chuyện đó có thực hiện được chăng? Nam nhân chân thành đáng tin có thể có, nhưng ở nơi thế này kiếm được sao?

Ngay lúc Lam Thu còn đang hoài nghi thì người nam nhân thành thật đáng tin mà Thượng Hương chờ đợi đã thật sự xuất hiện. Một tên thư sinh nghèo nàn vì ngưỡng mộ danh của Lam Thu mà tìm đến nơi, muốn kết giao với Lam Thu để cùng họa tranh đánh đàn. Lam Thu trông áo quần hấn tầm thường thì biết tên này không có bạc tiền chi. Cái gì mà kết giao đánh đàn họa tranh chứ, đúng là chọc cười người ta. Nơi này không có bạc mà còn muốn bước vào sao?

Tên thư sinh kia bị khinh bạc thì nổi giận mà cao giọng: “Chỉ tưởng rằng nơi đây thật sự có một người tài hoa, ai ngờ đầu cũng chỉ là kẻ nịnh hót, trông mặt mà bắt hình dong. Thế thời, thế thời, cao nhân nhã sĩ biết tìm phương nào đây?”

Lời hủ lậu này chỉ làm Lam Thu và đám tự xưng là văn nhân phong lưu cười ngất ngậy, không ai cho tên thư sinh đó là nghiêm chỉnh, nhưng không ngờ lời này lại để Thượng Hương nghe được. Hấn cảm thấy tên thư sinh này cũng khá ái, mị nhân bèn nhắc lên câu dẫn tên thư sinh về phòng mình. Qua mấy lần đùa giỡn Thượng Hương lại không ngờ thứ học trò này lại quân tử ngồi đường hoàng, thuyết giảng hấn một hồi về đạo lý làm người rồi tới tự trọng đến dai dẳng.

Ngược lại, lần đầu tiên Thượng Hương nghe được có người khuyên mình tự trọng, trong lòng hấn có chút xúc động nên đã để tâm tới tên thư sinh này. Mười ngày tiếp theo hấn cứ dẫn tên thư sinh này vào phòng mà tên thư sinh nọ vẫn giữ lễ tiết đường hoàng, Thượng Hương càng lúc càng kính trọng hấn. Có phẩm hạnh lại có tài năng, hấn cảm thấy đây chính là phu quân mà mình chờ đợi bấy lâu nên bèn mang hết số bạc dành dụm bao nhiêu năm giao cho tên thư sinh, dặn hấn hãy đến chỗ Trịnh bảo đầu chuộc mình ra.

“Thượng Hương... Thượng Hương... Người thông minh như vậy, sao lại không nhìn ra tên thư sinh đó chỉ là thứ súc sinh đội lốt da người chứ?” Lam Thu thở vắn. Thượng Hương thông minh cả đời ời, một lần lầm lỡ đó là lần đầu cũng như lần cuối phá tan tành kế hoạch tốt đẹp của Thượng Hương. “Người có biết sau đó ta thấy người ham mê rượu chè, uống tới say mềm túy lúy thì ta lo lắng đến thế nào không? Người cứ bán mạng tiếp khách làm thân xác tiêu tụy đến cùng cực, mỗi ngày một lão hóa nhiều hơn. Về sau người làm sư phó huấn luyện cho nam quán thì luôn đánh chửi không ngừng bọn tiểu quan mới tới, nói ra những lời làm trái tim ta tê tái.”

Chuyện cũ bị Lam Thu khơi dậy khiến sắc mặt Thượng Hương sa sầm, lúc này hần mới lên tiếng: “Cho nên sau đó người dần dà xa lánh ta. Lúc tên họ Trương chuộc thân cho người, ta đến khuyên giải thì người lại mắng ngược vào mặt ta.”

“Người đã thay đổi, trở thành con người trong mắt chỉ biết có tiền, tay chỉ biết cầm rượu mà uống. Những đứa hài tử đáng thương đó bị người biến đổi, người muốn bọn chúng phải ra sức kiếm tiền rượu cho người. Người vừa áp bức vừa bảo không ai giúp bọn họ cả, không ai là đáng cậy, không có người thật tình nào chờ đợi bọn họ và không ai có thể thoát khỏi chỗ này. Người cắt đứt mọi suy tưởng, biến họ cũng thành vô tình bạc bẽo như người vậy. Lúc đó ta thật hận lắm... ta hận tên thư sinh kia...” Lam Thu nói tới đây thì bất ngờ quay sang cười với Thượng Hương, bộ dạng bất thần thật sự rất đáng sợ, “Nhưng mà... ta vẫn còn nghĩ sẽ giúp người... Thế nên ta mới không nghe lời khuyên của người mà để tên Trương Mẫn Lương đó chuộc ta ra.”

Thượng Hương cả kinh. Nụ cười của Lam Thu phút chốc làm lòng hần phát lạnh, không biết tại sao lại đột ngột có chút sợ hãi.

“Người nói phải lắm, tên họ Trương đó đúng không phải là thứ đứng đắn. Hần chuộc ta ra ngoài không đến nửa năm đã chán chê rồi bán ta cho tên khác... Những năm qua ta bị trao tay biết bao lần, cuối cùng... cuối cùng khi suy nghĩ cẩn thận... Hóa ra... những lời người nói đều đúng cả. Bán thân cho một tên hay bán cho cả đám đều không có gì khác biệt... Thỉnh thoảng ta cũng nghiền ngẫm những lời người dạy đám hài tử đó, mấy lời đó đúng là rất khó nghe, nhưng... lại là lời khuyên để chúng sống còn được ở nam quán... Hóa ra người không hề biến đổi chút nào mà chỉ là thay đổi hình thức thôi...”

“Đúng là ông trời có mắt. Một năm trước... cuối cùng ta cũng tìm ra tên thư sinh đó. Hần không hề nhận ra ta nên ta cố tình tiếp cận hần, gây dần cho hần nghe... rờn rã suốt một năm trời... Thượng Hương... Ta đã lấy lại cho người toàn bộ tiền bán thân người bị gạt rồi... Ha ha ha ha... Ta lấy lại được rồi, Thượng Hương... Người có nghe không? Cuối cùng ta cũng lấy được số tiền tên súc sinh đó cướp của người rồi... Ta chôn ở... ở dưới Tam Sinh thạch trong Kim viên... Tên súc sinh đó tưởng rằng đánh gãy xương cốt ta, cửa nát nhà tan rồi rút hết móng tay, móc mắt ta thì ta sẽ khai chỗ giấu tiền ra sao? Đúng là nằm mơ mà... Ha ha ha... ha ha ha...”

Tiếng cười của Lam Thu vang động khiến toàn thân cũng run rẩy theo.

“Lam Thu... Lam Thu... Là ta đã hại người sao?” Nhất thời Thượng Hương ngây phỗng, không tin được đã trễ tràng đến vậy. Hần lao thẳng ra cửa nhưng lại bị vấp bờ mé rồi ngã nhào vào lòng một người.

Lý Mộ Tinh, còn có Thượng Hồng. Bọn họ đứng ngoài cửa không biết đã nghe bao lâu rồi.

Kỳ thật sau khi Lý Mộ Tinh sai tên tiểu nhị đi xong thì đã định rời khỏi, nhưng nghĩ đến tình trạng tồi tệ trước mắt của Lam Thu thì y lại lo Thượng Hương không biết xử trí hậu sự ra sao. Vì vậy y mới ngồi trong sảnh đường của khách điểm chờ. Lý Mộ Tinh ngồi đó từ tốn nhấp trà, vừa nhấm nháp vừa nghĩ lại chuyện phát sinh mấy ngày qua. Trước tiên y ngẫm nghĩ sao bản thân luôn không tự chủ được mà cứ mềm lòng với Thượng Hương mãi. Cứu Lam Thu về y lại cẩn thận suy nghĩ tiếp. Đúng là đáng thương thật mà, ở trong thời đại này ai cũng không sống dễ dàng gì. Nhất là những người trong chốn hoan trường, gượng gạo mua vui chuốc cười, lẽ nào tự mình ước mong vậy sao?

Lý Mộ Tinh tự cho đã soi xét kỹ tâm tình của mình đối với Thượng Hương nên chuyển sang nghĩ về sổ hàng hóa ở bản tiệm. Song y lại quên rằng, nếu chỉ đơn thuần là thương cảm cho Thượng Hương thì cơn tức giận không tên kia của y xuất phát từ đâu nào?

Sổ hàng bị thấm ướt kia ít nhiều đã hiện lên vết lấm vàng trên vải. Dù bảo rằng mấy ngày nay y sai cả toán tiểu nhị vừa hong vừa phơi nắng sổ vải đó nhưng rốt cuộc cũng không tẩy được, hiện tại chỉ có cách là bán lỗ mấy khúc vải đó thôi. Giá bèo bọt kia dĩ nhiên càng rẻ mạt hơn, sợ là tiền vốn cũng thu không được.

Chuyện tổn thất tiền bạc cũng chỉ là thứ yếu, rầy rà nhất chính là đã có thương gia chỉ định sổ hàng này, nguyên phải giao hàng ngay ngày thứ tư bị thấm mưa đó. Chuyện đầu tiên khi Lý Mộ Tinh tới bản tiệm là đích thân đến tận nhà giải thích đầu đuôi. Đối phương thấy y luôn giữ đúng chữ tín thì cũng đồng ý dời ngày giao hàng lại nửa tháng. Lý Mộ Tinh tức tốc viết thư tín cho Tiền Quý Lễ, dặn lão cấp tốc liên lạc với nguồn cung ứng hàng. Quả thực Tiền Quý Lễ rất có năng lực, chỉ mới hai ngày đã liên lạc được ngay.

Có điều nơi bán hàng không biết nghe được chuyện rui của Bảo Lai thương hào ở đâu, họ lại cố tình đẩy giá cao lên làm Lý Mộ Tinh tổn thất một khoản.

Chuyện gay go này đã khiến tiền vốn xoay vòng của Bảo Lai thương hào eo hẹp lại, ý tưởng mở rộng thương hào của Lý Mộ Tinh phải đành gác qua một bên. Nghĩ tới đây Lý Mộ Tinh không tránh thở dài một hơi, làm việc tốt đúng là gian nan mà.

Ngay lúc y đang than vãn thở dài thì Thượng Hồng đến. Trông thấy Lý Mộ Tinh ngồi trong sảnh đường, gương mặt của Thượng Hồng lộ ra sự bất ngờ nhưng cũng không nói gì, chỉ có ánh mắt là đảo quanh đánh giá không sót mọi bề.

Lý Mộ Tinh đứng lên đón y. Hôm nay Thượng Hồng không vận hồng y mà mặc một bộ y phục màu sẫm phai như Thượng Hương lúc trước. Vốn tướng mạo của y không thể kể là xuất chúng mà vận bộ áo màu thế này chỉ làm người ta thấy quái dị, không bằng bộ áo sáng đỏ dạ lên khí phách toàn thân, khiến người ta không khỏi thán phục sao áo quần lại xứng với người vậy. So với bộ dáng tươi đẹp rực rỡ tô phần lại thích lấy lòng kẻ khác như Thượng Hương, Lý Mộ Tinh thật có chút hận không tranh đấu được. Nếu Thượng Hương có được phân nửa tính tình như Thượng Hồng thì chắc y đã có hảo cảm hơn với Thượng Hương rồi.

Mấy lời vô nghĩa này thật không cần hao hơi. Huống chi mỗi lần Lý Mộ Tinh đối diện với đôi mắt rực lửa của Thượng Hồng, lúc nào y cũng không có gì đối đáp. Y đã tận mắt thấy người nam nhân này đã bắt khuất và đấu tranh ra sao trong nam quán, cảm thấy thật thương hại Thượng Hồng, giờ cũng chỉ nói đại khái là có người bị thương trong khách điểm cần đến y chữa bệnh.

Nhưng đầu óc Thượng Hồng lại không tập trung, cũng không biết có nghe Lý Mộ Tinh nói gì không nữa. Y vừa đi theo Lý Mộ Tinh mà vừa quan sát chung quanh.

Cái được gọi là gian ngoài thật ra chỉ là một tấm ván gỗ chắn ngang, bọn họ vừa bước chân vào phòng đã nghe tiếng nói vọng ra.

“Hóa ra... những lời người nói đều đúng cả. Bán thân cho một tên hay bán cho cả đám đều không có gì khác biệt... Thịnh thoảng ta cũng nghiền ngẫm những lời người dạy đám hài tử đó, mấy lời đó đúng là rất khó nghe, nhưng... lại là lời khuyên để chúng sống còn được ở nam quán... Hóa ra người không hề biến đổi chút nào mà chỉ là thay đổi hình thức thôi...”

Dù nói Lam Thu đã là hồi quang phản chiếu, giọng nói bắt đầu yếu dần nhưng lúc nói đến đây hẳn rất kích động, thanh âm cũng cất cao đến nỗi Lý Mộ Tinh và Thượng Hồng ở phòng ngoài cũng nghe rõ mồn một. Lời nói không đầu không đuôi làm Lý Mộ Tinh mịt mờ cả tai nhưng Thượng Hồng lại chú ý đến sức cùng lực kiệt trong thanh âm. Dù giọng có lớn nhưng khí lực đã tận, rõ ràng đã cầm chắc cái chết, bản năng thầy thuốc khiến y bước nhanh chân hơn. Lý Mộ Tinh thấy y đi vội vậy thì cũng mau mắn nổi gót theo, cách chưa tới mười bước lại nghe giọng của Lam Thu tiếp tục, nói đến đoạn sau tới hết tiếng cười phá lên.

“...Tên súc sinh đó tưởng rằng đánh gãy xương cốt ta, cửa nát mặt ta rồi rút hết móng tay, móc mắt ta thì ta sẽ khai chỗ giấu tiền ra sao? Đúng là nằm mơ mà... Ha ha ha... ha ha ha...”

Lý Mộ Tinh nghe được câu này mà mồ hôi lạnh thấm ướt cả trán, làm sao cũng không muốn tưởng được Lam Thu đã chịu đau thương đến ngần này. Tiếng cười khiến y sờn cả tóc gáy nên bật vội vào phòng, lại đúng lúc thấy Thượng Hương đang vấp bệ cửa sắp ngã nhào bèn vội vươn tay đỡ hẳn vào lòng. Thượng Hồng thì lách người qua bọn họ đi thẳng tới giường. Hình hài của Lam Thu chỉ làm y sững sờ đôi chút, đoạn mặt không đổi sắc nắm cổ tay bắt mạch cho hẳn.

Thượng Hương miễn cưỡng vực dậy trong cánh tay của Lý Mộ Tinh, giọng khê run hỏi: “Thế nào rồi Thượng Hồng? Lam Thu... còn cứu được hay không?” Thực ra dù không tinh thông y thuật như y cũng nghe ra được tiếng cười mỗi lúc mỗi thấp dần của Lam Thu, hỏi như vậy chỉ sợ là ôm ấp chút ảo tưởng sau cùng mà thôi.

Thượng Hồng rút tay về nhìn Lam Thu, trong ánh mắt nhuốm chút khâm phục, y quay sang nói với Thượng Hương: “Hắn có thể sống tới bây giờ đã là kỳ tích rồi.” Từ câu nói này đã phán được số kiếp của Lam Thu.

Lý Mộ Tinh cảm giác rõ ràng Thượng Hương siết chặt bàn tay y đến đau thấu.

Khi này Lam Thu đã hết cười, miệng thở hổn hển từng cơn. Bên mắt còn lại nhìn Thượng Hồng thấp giọng hỏi, “Người... Người tên là... Thượng Hồng à?”

Thượng Hồng không lên tiếng mà chỉ chăm chú nhìn đôi đồng tử giãn nở của Lam Thu.

“Đáp ứng... ta... Hãy chiếu cố... chiếu cố cho Thượng Hương... Xin... xin người... hãy chiếu cố lấy hân...” Không nhìn xem Thượng Hồng có gạt đầu không, Lam Thu càng thở gấp gấp hơn, “Đừng... đừng trách hân... Hân đánh người... mắng người... kỳ... kỳ thật chỉ là... muốn người có thể sống... sống sót mà thôi...”

Sống sót sao? Thượng Hồng đắm chiêu quay sang nhìn Thượng Hương, nhưng phát hiện hân không nhìn hướng này mà đang ngơ ngẩn đưa mắt ngoài song cửa. Đôi mắt đàn phượng mỹ lệ kia bị màn nước mắt thấm qua giờ chỉ sót lại một mảng trống không, nhìn không ra cảm xúc nào, ngay cả ý cười ẩn giấu lúc trước cũng không còn. Đã thôi làn sóng mắt lấp lánh kia, đã thôi nét câu hồn đoạn phách ấy, ánh mắt lui đi sắc rực rỡ trông thê lương đến ai oán.

“Ráng sống... sống sót... Hy vọng... Thượng... Hương... Thượng... Hương... Thượng...”

Thanh âm cuối cùng vang lên rồi bật im, Lam Thu trút hơi thở cuối cùng. Không chỉ là không chờ lời đáp ứng của Thượng Hồng mà một bên con người đó vẫn mở to, đến chết vẫn trừng trừng nhìn Thượng Hồng không chịu nhắm lại.

Thượng Hồng bị ánh nhìn đó bức cả lồng ngực, còn đang định đưa tay vuốt con mắt ấy thì thành linh giọng Thượng Hương quát lên.

“Đừng đụng hân!”

Thượng Hồng giật mình rút tay lại, ngoài nhìn đã thấy Thượng Hương chậm rãi đi tới. Đôi mắt kia... đôi mắt kia đã khôi phục như thường, không còn thê lương lẫn ai oán nữa, mà chỉ thừa lại một mảnh lạnh lùng.

“Thứ mười bảy... Mười lăm năm qua, hân là tiểu quan thứ mười bảy chết trước mặt ta...”

Bàn tay Thượng Hương vuốt con mắt vẫn khăng khăng mở trừng của Lam Thu. Lần đầu tiên nhìn thấy tiểu quan chết trước mặt, hân đã khóc hết ba ngày không ăn cơm. Lần thứ hai, hân nép vào người đó khóc sưng tấy cả mắt. Lần thứ ba, hân chỉ rơi vài giọt lệ. Lần thứ tư... lần thứ năm... cho đến khi hân không còn lệ để rơi nữa... Lam Thu dần dần, không biết được cái làm hân thay đổi không phải là số tiền bị lừa, càng không phải là tên thư sinh lọc lừa kia, mà chẳng qua là do hân... đã bị Trịnh Hầu đầu phát hiện lén lút giấu tiền riêng nên không thể không dùng cách này bảo vệ mình...

Hân không hận tên thư sinh kia, vì nếu không có tên thư sinh đó hân làm sao biết được người không háo sắc chưa chắc không tham tiền, tin nghĩa nơi con người nói ra thường rất hiếm ứng với phẩm hạnh. Thế gian không ai vẹn toàn, kẻ toàn vẹn chắc chắn là giả tạo... Mất tiền thì bất quá xem như mua một bài học, thế nên mới khiến hân cẩn thận mà bình an sống yên ổn trong nam quán bao nhiêu năm qua.

Lam Thu, thứ đại ngốc, thứ đại ngốc mà... Ngu ngốc đến nỗi làm hân muốn khóc cả ba ngày ba đêm. Nhưng hân không thể khóc, không thể nào rơi lệ trước mặt Lý Mộ Tinh, không thể nào bật khóc trước mặt Thượng Hồng. Hân tuyệt đối không bao giờ phơi trần trái tim của mình trước bất kỳ người nào.

Đối với lời nói của Thượng Hương, Thượng Hồng chỉ khẽ nhướn mi. Y đã quen nhìn sinh lão bệnh tử, chết một người đối với y là chuyện rất bình thường, nhưng Lý Mộ Tinh lại hết sức xúc động.

Lý Mộ Tinh là thương nhân, là một người bình thường. Thường ngày có chứng kiến cũng là cảnh người thân chết trong nhà than khóc ỉ ôi, tới nay chưa từng thấy qua vẻ mặt lạnh lùng của ai thốt lên “Đây là là tiểu quan thứ mười bảy chết trước mặt ta.” Bên trong nam quán rất cuộc có bao nhiêu tàn khóc, có bao nhiêu bất đắc dĩ và xót xa mới tạo nên nét lạnh lùng như vậy.

Chỉ vì câu nói này mà y đã bắt đầu nhìn nhận lại Thượng Hương. Rõ ràng một tấm thân mỏng manh dễ vỡ thế, vì sao lại kiên cường tỏ ra lạnh lùng vậy?

Thượng Hương, đến tận cùng thì người là thật sự kiên cường hay băng lạnh đây?

8. Chương 8

Nụ cười vui mừng chân thật xuất phát từ đáy lòng không sảm nửa phần giả ý, khuôn mặt mỉm cười lóng lánh trong ngần tinh khiết như viên trân châu.

Y ngấm đến ngây ngất, đến quên cả mọi thứ xung quanh. Đáy mắt chỉ chứa đựng mỗi nụ cười của Thượng Hương, con tim như tuôn trào dòng suối ấm áp bùng phá lồng ngực.

§

Có người chết trong khách điểm làm khách điểm lão bản nặng trĩu một hơi, rồi hẩn đốt lá ngải vẩy nước khắp phòng. Vẫn là Lý Mộ Tinh dùng bạc trám miệng hẩn, sau đó tìm người mang di thể của Lam Thu đến nghĩa trang, đợi mua một chiếc quan tài và tìm chỗ tốt để an táng Lam Thu, thế nhưng lại bị Thượng Hương ngăn cản.

“Dưới đất vừa tối tăm lại lạnh lẽo, Lam Thu thích những nơi sáng sủa đầy ánh nắng.”

Lý Mộ Tinh sững sờ nhìn Thượng Hương: “Người chết rồi thế nào cũng phải an táng dưới mồ mới tốt. Người... người cũng đừng thương tâm quá mức.”

Thượng Hương không chút khí sắc nhìn y: “Ta không có thương tâm, những chuyện này thấy quen rồi cũng không có gì phải đau lòng.” Dứt lời, đột nhiên hẩn quay sang thì lễ với Lý Mộ Tinh, “Lý gia, Thượng Hương có thể gặp mặt Lam Thu lần cuối đều nhờ vào lòng hảo tâm của Lý gia cho toại nguyện. Thượng Hương xin ghi lòng tạc dạ mỗi ân tình này. Dù thân vô lực đền đáp thì Thượng Hương cũng sẽ khấn nguyện cho Lý gia trước mặt Phật tổ.”

Lý Mộ Tinh xua tay, định nói mấy lời khách sáo nhưng lại không thể mở miệng. Sau cùng Thượng Hương cũng nói chuyện nghiêm chỉnh với y vậy mà Thượng Hương thế này lại vô cùng xa lạ. Tuy người hiện hữu trước mặt nhưng lại như cách xa nghìn trùng. Chẳng lẽ đây là Thượng Hương y muốn thấy sao? Lý Mộ Tinh thất thần cả người.

Vẫn cảm thấy có gì không đúng.

Cuối cùng di thể của Lam Thu bị hỏa thiêu. Thượng Hương ôm hũ tro xương trong lồng ngực, ngồi trong chiếc xe ngựa Lý Mộ Tinh thuê đi tới Thiên Ninh tự trong thành.

Lý Mộ Tinh không đi theo cùng. Y không thân không thích gì với Lam Thu mà chịu giúp tới nước này đã là tận tình cặn kẽ rồi. Dọc đường Thượng Hương không nói lời nào, Thượng Hồng không ngừng quan sát ngoài cửa sổ. Đến cổng Thiên Ninh tự, lúc bước xuống xe Thượng Hương nhìn Thượng Hồng thần nhiên bảo: “Khi nãy đi ngang qua hàng đậu hũ người có thấy một nam nhân què chân không?”

Thượng Hồng ngần ngừ nhớ lại. Quả thật y có thấy một nam nhân cụt chân như vậy cả nhắc loay hoay trong hàng.

“Mấy năm trước có một tiểu quan chạy trốn khỏi nam quán, người nam tử đó có lòng tốt giấu hẩn trong nhà. Nghĩ rằng đợi sóng yên gió lặng sẽ thả hẩn ra thành nhưng chưa tới một ngày đã có người tố giác với Trịnh hầu đầu. Trịnh hầu đầu dẫn người đến bắt tiểu quan đó về hành hạ chết tươi, còn nam nhân đó thì bị chặt đứt một chân.”

“Người nói với ta chuyện này làm gì?” Thượng Hồng cẩn trọng nhìn Thượng Hương. Chẳng lẽ suy nghĩ của y bị nhìn thấu rồi sao?

Thượng Hương không đáp lời mà tiếp tục kể: “Kẻ mặt báo là một tên vô lại du thủ du thực trên đường. Trong thành Thượng Hòa đầy dẫy lũ người như thế, bọn chúng suốt ngày vô công rồi nghề lẩn quẩn khắp đầu đường ngõ hẻm. Ngoài chuyện ăn châu uống chực ra thì trong thành Thượng Hòa, nhà ai mới sinh hài tử, nhà ai có người chết, nhà ai có thân thích đi mất, nhà ai mất con gà, tất thấy chúng đều nắm trong lòng bàn tay. Gặp ai đến hỏi tin tức chúng đều phun ra để kiếm chút tiền tiêu xài.”

“Có một số tiểu quan trốn ra nam quán được nhưng lại không thoát khỏi thành Thượng Hòa. Thượng Hồng, ta hy vọng người không phải là người thứ mười tám.”

Thượng Hồng trầm mặc hồi lâu, sau mới lên tiếng: “Đúng là bọn tiểu nhân vô sỉ... Nhưng sao Trịnh hầu đầu dám hiên ngang đánh người như vậy? Trong nam quán chết nhiều tiểu quan thế chẳng lẽ không ai tra hỏi à?”

Tia trào phúng ánh lên trong mắt Thượng Hương: “Đừng tự đề cao bản thân người vậy, ai rồi hơi quan tâm sống chết của thứ kỹ nam. Huống hồ Trịnh hầu đầu có quan hệ trong hắc bạch lưỡng đạo, ai có gan đối nghịch với hắn, kết cục của người què kia là xảy ra trước mắt bọn chúng. Trong thành Thượng Hòa âu cũng chỉ có người xuất gia... coi như khoan dung. Họ nói chúng sinh đều bình đẳng...”

Lúc đang nói chuyện thì vị sư tiếp khách của Thiên Ninh tự trông thấy họ liền ra đón. Người hòa thượng đó chấp tay hành lễ, miệng niệm lớn “A di đà phật.”

Miếu tự là một chốn kỳ lạ, đặt chân vào trong rồi thì nhiều nhương trần đời đều rút lại sau tường. Tiếng chuông chiều vắng vắng thúc giục lòng người tĩnh lặng, lắng mình trong mùi đàn hương, tìm kiếm sự an bình. Thượng Hương là khách quen, hắn đưa chút tiền nhang đèn cho vị hòa thượng đoạn cầm ba nén hương, kéo Thượng Hồng đi hỏi khu tiểu phật đường vắng lặng.

Đẩy cửa ra, ánh nắng tuôn tràn khắp phật đường. Thượng Hồng nhướn mắt lên rồi kinh hãi thối lui mấy bước. Trên phật đường, một loạt hũ tro cốt sắp hàng dài.

“Bọn họ... Bọn họ... là...”

“Một ngày làm kỹ nam, nhơ danh suốt cả đời, thế nhân lắm phụ bạc, thân này không nơi lưu. Cũng chỉ có ở phật đường này bọn họ mới có thể an ổn, chẳng ai lọc lừa, chẳng ai nhạo báng, chẳng ai ghẻ lạnh. Họ... là những tiểu quan ta tìm tro cốt được. Chỉ không biết sau khi ta chết đi thì còn ai tới nơi đây thờ cúng họ, còn ai cho bọn họ một nơi an thân nhỏ nhoi đây.”

Thượng Hương dứt lời thì quay nhìn Thượng Hồng nhưng Thượng Hồng đang cúi đầu, không biết đang suy tư gì nên không nhận ra ánh nhìn của Thượng Hương. Khẽ than một tiếng, Thượng Hương bước lên đặt tro cốt của Lam Thu xuống. Hắn thấp ba nén hương rồi lặng lẽ vái lạy.

Lúc từ Thiên Ninh tự trở về nam quán thì đã là đêm khuya, Thượng Hương liền bị Trịnh hầu đầu gọi lên, còn là trong Yểm môn, cái nơi các tiểu quan đều khinh sợ.

Trịnh hầu đầu đang giơ tay cho một tiểu đồng chăm chút móng.

“Nghe nói... hôm qua có người đồng thời chỉ định bài tử của người và Thượng Hồng à?”

“Dạ.” Thượng Hương lên tiếng, cúi gầm mặt, sắc thái đau buồn.

“Là người khách lần trước tặng rượu cho người sao?”

“Dạ.”

“Coi bộ ta xem nhẹ người rồi, không hổ là người do chính tay ta huấn luyện. Thượng Hương à Thượng Hương, dù lớn tuổi mà người vẫn có bản lĩnh câu dẫn người tới vậy. Bất quá... tên tiểu tử Thượng Hồng kia, bảo tư sắc thì kém tư sắc mà nói năng lực thì kém năng lực. Vậy mà không hiểu người dạy hắn thế nào lại có thể khiến cho thương nhân nổi danh trong thành cũng chỉ định bài tử của hắn, hửm?”

Thượng Hương ngẩng đầu lên: “Đầu nhi đúng là biết nói đùa, tính tình cái đứa kia mà dạy thũng gì sao? Cũng nhờ tay y thuật của hắn có chút hữu dụng. Dù sao mấy chuyện con con này sao qua mắt đầu nhi được. Chẳng hay đầu nhi có còn nhớ Lam Thu, hồng bài của quán sáu năm về trước hay không? Sau khi hắn được chuộc ra không sống được ngày tháng nào tốt đẹp, cũng không biết đắc tội thế nào với chủ nhân mà bị đánh tới không còn hình hài rồi bị quăng vào bãi tha ma, cũng may được Lý gia có lòng tốt cứu giúp. Trước khi lâm chung hắn muốn gặp ta một lần, ta đi nhìn bộ dáng thảm thương của hắn thì không cầm lòng được, rồi chợt nhớ đến tài y thuật cao tay của Thượng Hồng. Vì vậy ta mới phiền Lý gia gọi Thượng Hồng đến, ai ngờ cũng không thể cứu Lam Thu nổi.”

Nói xong hắn lấy ống tay áo quạt đi mấy giọt nước mắt.

“Chúng ta là loại người vậy đó, thật là mạng khổ mà. Tận tâm tận lực hầu hạ mà có ai xem chúng ta là người đâu...”

“Được rồi, khóc cái gì? Đã nói các ngươi rồi, đừng tưởng ra ngoài thì được sống sung túc. Cứ ngoan ngoãn ở trong quán có tốt hơn không?” Trịnh hầu đầu bực bội nhíu mày. Lý do thoái thác của Thượng Hương ăn khớp với nguồn tin hắn nhận được thì thấy vững lòng, “Ngươi cũng coi như là tốt rồi, sau chuyện đổ vỡ sáu năm về trước thì đã biết an phận. Bất quá ta vẫn chưa an lòng về cái tên Thượng Hồng kia. Hắn là người do ngươi dạy dỗ thì ngươi phải chịu trách nhiệm, có khách chỉ định bài tử của hắn thì không thể không tuân theo quy củ. Chỉ có điều... nếu giữa đường xảy ra sai sót để hắn bỏ chạy thì sẽ kiếm mình ngươi hỏi tội đó.”

“Sao cho hắn chạy thoát chứ? Ta còn phải trông vào nó dưỡng lão nữa.” Thượng Hương tỏ ra vẻ biết chuyện, “Nếu không có chuyện gì thì ta đi trước. Cái chỗ này đúng là làm người ta phát lạnh mà.”

“Ngươi biết sợ là tốt rồi. Đi đi.”

Ra khỏi Yểm môn rồi Thượng Hương chìa bàn tay giấu trong tay áo ra thì ướm sưng mồm hồi lạnh. Sự đa nghi của Trịnh hầu đầu đúng là không phải qua loa. Nếu để hắn biết Thượng Hồng thật sự có ý định trốn chạy thì chỉ sợ về sau càng khó khăn hơn.

Quay về phòng, hắn lên giường đắp chăn một hồi vẫn thấy người lạnh cóng. Nhắm nghiền hai mắt lại, ngủ một lát thôi, hắn mệt mỏi quá, thật sự mệt mỏi quá...

“Đông gia, đông gia, bớ hồn ngài mau quay về đây...”

Tiền Quý Lễ hươ tay lia lịa, cao giọng gọi năm sáu lần mới triệu được thần hồn thất lạc cõi tiên của Lý Mộ Tinh trở về.

“Tiền lão, có chuyện gì vậy?”

Tiền Quý Lễ giận tới phì phò nước bọt: “Đông gia à, ta nói bao nhiêu lần mà rốt cuộc ngài có nghe thủng câu nào đâu.”

“Hả? A... thật có lỗi, Tiền lão. Phiền lão lập lại lần nữa.”

Lý Mộ Tinh giật mình sức nhớ y đang thảo luận chuyện của thượng hào với Tiền Quý Lễ, nhưng mà không nói được tới hai câu tâm tư của y không có ở đây. Không biết làm sao cứ nhớ về biểu tình của Thượng Hương hôm hỏa thiêu Lam Thu.

Khuôn mặt bị lem luốc vì nước mắt rất giống lần đầu tiên họ gặp nhau, vừa xấu vừa buồn cười thế mà Lý Mộ Tinh cứ nhìn không chớp mắt. Dù khuôn mặt bị hương phấn lấp đầy nhưng y vẫn nhìn ra dưới tầng phấn đó là một khuôn mặt không xúc cảm lại rất bình tĩnh, bình tĩnh đến độ như người chết hoàn toàn không liên can gì hắn. Nếu không phải Thượng Hương từng cầu xin y cứu Lam Thu thì Lý Mộ Tinh thật không nhìn ra quan hệ hai người lại thân thiết đến thế. Vả lại từ đôi câu nghe được thì tựa hồ Lam Thu là chết vì Thượng Hương. Một Thượng Hương không nhỏ đến nửa giọt lệ thật sự chấn động đến Lý Mộ Tinh. Ví bằng không phải là bị thương quá độ thì sao cả một giọt lệ cũng không nhỏ xuống?

Chỉ nghĩ tới đây mà trái tim Lý Mộ Tinh quặn thắt đau đớn. Một Thượng Hương như vậy thật khiến y đau lòng vô cùng, đau nhói không cách nào diễn tả, thậm chí còn làm Lý Mộ Tinh sợ hãi bản thân sao lại trở lên thứ cảm giác này. Sau khi thu thập tro cốt của Lam Thu xong y cũng không dám lưu lại, sợ nán lâu thì không hiểu còn sinh ra cảm xúc nào nữa. Y chỉ vội vàng dúi chút bạc cho Thượng Hương rồi đi mất.

Lý Mộ Tinh cảm nhận y như đang trốn chạy trời chết trước mắt Thượng Hương. Đây không phải lần đầu tiên y chạy mất dạng trước Thượng Hương nhưng lại là lần chạy trốn bất an nhất. Hai ngày qua tâm thần y vẫn bất định như thế. Nhìn gương mặt của Thượng Hương, y đột nhiên phát giác thà rằng Thượng Hương ông ọ chọc ghẹo mình chứ không đành lòng xót dạ nhìn sắc thái bình tĩnh đến độ ấy của Thượng Hương. Tựa như Thượng Hương đang dần dần đi xuống một hồ nước mà y chỉ có thể đứng trên bờ đôi mắt trông, muốn đưa tay ra nứ thì phát hiện hai người họ đã xa cách thật xa.

Lý Mộ Tinh không biết y nghĩ chuyện này để làm gì, Thượng Hương đã không cần Nữ Nhi Hồng thì y cũng không cần gặp hắn nữa. Nhưng mỗi lần nghĩ vậy y lại đứng ngồi không yên, cứ bứt rứt mãi. Tâm trí cứ lần

vẫn những lần gặp gỡ với Thượng Hương, những câu những lời từng thốt qua. Cảm giác chán ghét lúc đó không biết đã biến mất từ khi nào, đọng lại chỉ là gương mặt tô son trát phấn, sau đó... là nhức buốt con tim.

“Đông gia... Đông gia... Đông gia!”

Tiền Quý Lễ mới nói được hai câu đã thấy hồn phách Lý Mộ Tinh bay mất nữa, thật khiến lão bực đến xem bất tỉnh nhân sự. Lão đập bàn cái rầm làm Lý Mộ Tinh sợ tỉnh lần nữa, y ngượng ngạo nhìn Tiền Quý Lễ: “Tiền lão, hôm nay... hôm nay coi như xong, mai chúng ta hãy bàn chuyện thương hào.”

“Đông gia à, ngài ngớ ngẩn cũng mấy ngày rồi, lúc nào cũng thất thần như vậy. Trước đây có khi nào có tình trạng này đâu...” Tiền Quý Lễ từ tốn vuốt ve bộ râu, đột nhiên linh quang lóe sáng, cơn tức khí của lão lập tức tiêu tan bèn cười mà rằng: “Đúng ha, có phải vì Nguyễn gia chất nữ chưa đáp ứng lời cầu thân nên trong lòng ngài mới nóng ruột phải không?”

“Cầu thân?” Lý Mộ Tinh đã quên bằng sự tình này tới chân trời xa xăm, giờ Tiền Quý Lễ nhắc y mới nhớ. Hôm y chạy đến bản tiệm cũng là ngày Tiền lão đi cầu thân. Trái lại khi nghe Túy nương chưa bằng lòng thì bất giác Lý Mộ Tinh lại thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng nóng vội, tuy rằng Nguyễn gia chất nữ không có bằng lòng ngay nhưng cũng không có cự tuyệt tại chỗ. Khả khả, ta thấy có triển vọng đó, nhất định là Nguyễn gia chất nữ thấy thẹn thùng. Đợi vài hôm ta đi đàm hỏi lần nữa thì nàng ta chắc chắn ưng lòng. Đông gia hãy đợi ngày động phòng đi.” Tiền Quý Lễ vỗ ngực cười sang sảng.

“Tiền lão, chuyện này hãy quên đi. Túy nương là một người mạnh mẽ, ta không xứng với nàng đâu.” Lý Mộ Tinh cũng không định sẽ ở độc thân, trong ba điều bất hiếu thì vô hậu là tội nặng nhất. Chỉ là mấy năm nay y bận bịu chuyện làm ăn, cái thứ là chưa gặp được người hợp ý. Dù rằng Túy nương rất tốt nhưng cái tính nóng nảy đó làm người ta thật không yên lòng.

“Ai nói không xứng hả? Theo lão thấy là rất xứng, là vô cùng xứng đó.” Tiền Quý Lễ lại vuốt ve chòm râu bạc.

Lý Mộ Tinh chỉ biết lắc đầu, không nói gì nữa mà đi ra cửa. Lúc này trời hửng còn sáng nên y lững thững đi dạo quanh phố, thấy mấy chỗ bán vải vóc thì dừng lại hỏi han mấy câu. Phố xá trong thành Thượng Hòa cực kỳ phồn vinh, hàng quán tiểu thương nối dài hàng dãy, tiếng nhộn nhịp xô bồ không lúc nào ngơi.

Nhàn tản dạo qua hai con đường thì bỗng y thấy Nguyễn quả phụ đang dằng dụa với một nam nhân. Chuyện này lại tái diễn, y bước tới định ra mặt cho Nguyễn quả phụ thì ngay khi đó Nguyễn quả phụ đã thấy y. Nàng lập tức dậm một cước lên chân tên nam nhân đó rồi bỏ nhào ôm cánh tay Lý Mộ Tinh, mắt nộ khí trừng trừng nhìn tên kia: “Tên háo sắc không biết liêm sỉ này. Người thấy rồi đó, cô nãi nãi ta đã có phu quân rồi. Người còn dám quấy rối ta nữa thì ta lên quan phủ tố cáo người.”

Lập tức Lý Mộ Tinh ngơ ngác, còn định bảo Nguyễn quả phụ không nên nói những lời vậy thì mặt mày tên nam nhân kia xanh ngắt. Hắn đưa mắt nhìn Lý Mộ Tinh một lượt rồi nói: “Thì ra là người... Nguyễn phu nhân, nếu nàng muốn gạt người khác thì cũng nên kiểm chuyện dễ tin một chút. Sao lần trước không thấy nàng nói hắn là phu quân của nàng?”

Lý Mộ Tinh nhìn kỹ tên nam nhân kia thì nhận ra hắn chính là kẻ quấy rầy Túy nương mấy hôm trước rồi bị y chi tiền nhờ người tố lên quan phủ. Sắc mặt y cũng sa sầm liền.

“Người là phường vô lại ở đâu mà cứ ba lần bốn lượt trêu ghẹo phụ nữ nhà lành hả? Không biết xấu mà xấu mặt sao? Cút mau, bằng không ta lôi lên người quan phủ lần nữa, cơn ngứa trong đó ăn không ngon lành gì đâu.”

Tên nam nhân nhíp chiếc quạt một cái đoạn đánh giá Lý Mộ Tinh: “Bộ dáng thật không tồi, đáng tiếc vừa nhìn đã biết là thứ mềm mỏng thì sao xứng với Nguyễn phu nhân được.” Nói tới đây hắn lại quay sang cười với Nguyễn quả phụ, “Nguyễn phu nhân vừa đẹp người lại có tay ủ rượu xuất sắc, dĩ nhiên phải là nhân tài phẩm tử như bản công tử đây mới xứng đôi với nàng. Nàng nên suy xét lại đi, trên đời này nam nhân như bản công tử thật rất khó tìm.”

“Ta khinh! Thứ người thói đeo dai nhách đánh không nhả như người đúng là không có thật mà. Mộ Tinh đã ngỏ lời cầu thân và cô nãi nãi ta cũng ưng thuận rồi. Mười tám tháng tới là ngày lành tháng tốt, người có dám tới uống rượu mừng không hả?” Cả gan vác mặt đến, nàng bưng cả Nữ Nhi Hồng hai mươi năm ra dội chết thứ háo sắc này.

Tên nam nhân kia lại xanh xám mặt mày, hết nhìn Lý Mộ Tinh lại đến Nguyễn quả phụ, cây quạt trong tay hết mở lại đóng, cuối cùng hắt hừ một tiếng: “Nếu mười tám tháng tới các người có thể thành thân thì bốn gia đời này không đựng một giọt rượu.” Nói xong hắt quay người đi, vừa được hai bước thì ngoảnh đầu lại: “Nguyễn phu nhân, ta nói với nàng câu này, hành động theo cảm tính là cực kỳ không nên. Nàng đã bỏ lỡ một lần rồi thì hà cớ phải phạm sai lầm lần nữa.”

Nguyễn quả phụ trắng tái cả mặt. Chuyện năm đó nóng giận gả cho tên thư sinh vẫn là cây dầm trong tim nàng, bây giờ bị kẻ khác đào bới lên khiến nàng nhất thời không kiềm được cơn giận: “Chuyện của ta không can hệ gì tới người. Cút.”

Tên nam nhân nhìn nàng một hồi lâu nữa, lần này thật sự đi không ngoảnh lại.

“Túy nương, nàng... nàng nói đùa có hơi quá đó.” Lúc này Lý Mộ Tinh mới lên tiếng, ngó xung quanh đã có một đám đông nhìn bọn họ, cơn đau đầu của y lại tới. Chỉ sợ không tới nửa ngày cả thành Thượng Hòa này đều biết y sắp là phu quân của Túy nương, mười tám tháng sau Túy nương không muốn lấy y cũng không được. Bằng không thân nữ nhân như nàng đừng mong còn mặt mũi đối mặt với thiên hạ.

Lúc này Nguyễn quả phụ cũng phát hiện ánh mắt dòm ngó của đám người xung quanh. Đúng là muốn hỏi hận cũng không kịp nữa, nàng cảm tức giậm chân quát: “Thế nào, người không bằng lòng lấy ta à? Nếu không ưng sao người lại bảo Tiên lão đầu tới nhà ta cầu thân hả?”

Thật sự giờ Lý Mộ Tinh đỡ cả họng, ấn huyết thái dương thầm nghĩ thật muốn tát mình một bạt tai. Đúng vậy, lúc đó không biết y hồ đồ sao lại đồng ý cho Tiên lão đi cầu thân chứ?

“Người không thích ta sao?” Nhìn sắc mặt của Lý Mộ Tinh, khí sắc của Nguyễn quả phụ chuyển từ trắng tái thành sẫm xỉ.

“Không, không phải vậy—”

Lý Mộ Tinh lắc đầu. Thích dĩ nhiên là thích, có điều không phải là dạng tình cảm nam nữ đôi lứa, nhưng y chưa nói hết câu thì khuôn mặt Nguyễn quả phụ đã từ u ám chuyển ra hồng hào. Sắc mặt nàng tươi cười, đoạn khẽ cúi đầu: “Vậy người nhớ kỹ mười tám tháng sau đó.” Nói xong nàng vội vã đi mất, hơi có chút ngượng ngùng.

Ngay cả lời chối từ Lý Mộ Tinh cũng chưa nói ra được, ngay người đứng đó một hồi lại quay người đi về phía Giám phường. Không biết vì sao giờ đây y chỉ muốn tìm Thượng Hương trò chuyện.

Trong nam quán vẫn một cảnh lả lướt xinh tươi. Cự tuyệt tiểu đồng dẫn đường trước cửa, Lý Mộ Tinh theo lối quen đi ra sau hậu viện. Đợi y đi khuất dạng rồi thẳng nhóc tiểu đồng tên Liễu nhi mới thần bí kéo mấy nhóc tiểu đồng bên cạnh sang râm rì: “Nhìn thấy không? Đây là vị đại gia lần trước tặng rượu cho Thượng Hương lão đầu nhi đó.”

Tên tiểu đồng bên cạnh ngạc nhiên xuyết xoa: “Người nói mới à? Vị đại gia khôi ngô như vậy sao lại để mắt tới cái thứ xấu xí đó chứ?”

“Đúng đó. Tiểu Liễu nhi nhà người có gạt người cũng đừng lựa loại nói bừa này, thiệt nhắm nhí mà.”

Tiểu Liễu nhi thấy bọn chúng không tin thì tức mình gân cổ cãi: “Là thật, là thật đó. Rượu là do chính ta mang vào, đi được nửa đường thì bị Hỷ ca nhi nhìn thấy rồi cầm một vỏ, bảo là vừa vặn nhà bếp hết rượu nên lấy để Bạch Ninh tướng công chiêu đãi khách. Ta không còn cách nào đành phải kiếm cái vỏ khác, pha lả rượu vào mới đưa cho Thượng Hương lão đầu nhi. A, đúng rồi, không chừng người chỉ định bài tử của Thượng Hương lão đầu nhi cũng là vị đại gia này đó.”

“Càng nói càng không ra gì. Theo ta thấy thì là lão đầu nhi tự mình kiếm người chỉ bài tử của mình để nâng giá thân giới của hắn thì có.”

“Cũng dám lắm, từ ngày bài tử của hần được chỉ định thì hai ngày sau có một số vị khách hiếu kỳ gọi hần ra để hầu rượu tiếp chuyện. Chắc hần cũng là kẻ biết ăn nói nên làm mấy người khách đó cười khoái trá vô cùng, nghe nói hôm qua hần còn được tiền thưởng nữa. Chỉ là... hì hì hì... đã lớn tuổi rồi, mấy người khách kia đâu chịu ngủ với hần. Đoán chắc là qua cơn này hần lại kiếm chỗ mượn tiền uống rượu nữa cho coi.”

“Người mới là nói mò. Cũng không biết suy nghĩ hần đào đâu ra tiền kiếm người chỉ định bài tử của hần chứ...”

Mấy đứa tiểu đồng đứng ngoài cửa tranh luận một hơi, ai cũng thấy mình có lý nên không chịu nhường bước nào, tới khi có khách vào cửa mới dừng lại. Chỉ có điều ai cũng không chú ý tới một gã chuyên bán thuốc dạo cho nam nhân đã nghe lóm được cuộc tranh luận của đám tiểu đồng. Tên bán thuốc dạo đó từng gặp qua Lý Mộ Tinh, còn biết y là thương nhân có tiếng ở thành Thượng Hòa. Mấy ngày sau hần tụ tập chèn chén với đám hồ bằng cầu hữu thì buột miệng nói ra. Không tới mấy ngày tin đồn thối đã lan khắp thành Thượng Hòa, chuyện này dĩ nhiên để sau hăng bàn đi.

Hiện tại Lý Mộ Tinh nào hay biết việc y chỉ định bài tử của Thượng Hương đã làm hần phải quay lại kiếp sống bán rở tiếng cười trước đây. Y tới hậu viện rồi mới phát hiện Thượng Hương không có trong phòng. Đứng trước cửa hồi lâu, lúc y định đi thì chợt thấy một bụi hoa cúc vàng nở bên tường. Mấy đóa hoa đã có dấu hiệu nhuốm tàn, bất chợt gương mặt của Thượng Hương lại thoáng qua trong đầu y, bước chân vừa nhấc lên đã rút lại. Y ngồi xuống cạnh mép cửa.

Mãi tới tận đêm khuya Thượng Hương mới lê tấm thân nặng nề rượu trở về. Trong màn đêm, hần cũng không thấy có người ngồi trước bậc cửa, đẩy cửa ra thì làm Lý Mộ Tinh ngủ tựa cửa ngã bật ngửa, khi ấy hần mới gục vào lòng của Lý Mộ Tinh. Lý Mộ Tinh bị hần bắt ngờ nhào tới làm ót báng cốp vào cạnh cửa mà giật mình tỉnh giấc. Nương theo ánh trăng nhàn nhạt, y mới nhìn ra người nằm trong lòng mình là Thượng Hương nên vội vàng đỡ hần đứng dậy, đoạn mới nhú mày xoa xoa sau ót. Bị đụng lần này đầu y có chút choáng váng.

“Ha... A ha ha ha... Ha ha...”

Thượng Hương đứng vững rồi trông thấy bộ dạng xoa gáy của Lý Mộ Tinh thì bật cười phá lên.

“Người cười gì chứ?” Lý Mộ Tinh ngây ngẩn nhìn Thượng Hương.

“Lý gia... ngài... ha ha... ngài đúng là lý thú. Quá nửa đêm rồi... ha ha ha... mà còn ngồi đây hóng gió...” Thượng Hương cười một tràng không dứt, cười rũ rượi đến đôi mắt đan phượng cũng khép lại.

Hần nhắc câu này Lý Mộ Tinh mới phát giác đúng là lạnh thật. Đưa mắt nhìn Thượng Hương thì thấy hần chỉ mặc một chiếc áo đơn lộ ra cả bờ vai, trên người nặng nề mùi rượu lẫn hương phấn, hoàn toàn là bộ dạng sau cơn phóng đảng, nhất thời lòng y cũng lạnh theo: “Ta đến thăm người coi sao... sợ người đau lòng quá độ... Xem ra là ta lo lắng thừa thãi rồi...”

Thượng Hương ngưng cơn cười, ánh mắt thoáng lay động: “Lòng tốt của Lý gia Thượng Hương xin nhận lãnh. Bên ngoài trời lạnh giá, mời Lý gia vào trong để Thượng Hương pha trà nóng mời ngài.”

Hần nói lời này rất nghiêm túc, không ngả ngớn cũng không làm điệu bộ khiến Lý Mộ Tinh không cách nào cự tuyệt, huống hồ y sao có lòng dạ nào từ chối cho đành. Có điều một Thượng Hương như vậy lại khiến y không quen.

Bước vào phòng đốt đèn xong Thượng Hương mới châm trà cho Lý Mộ Tinh. Nước trà dĩ nhiên là lạnh ngắt, hần cười trừ với Lý Mộ Tinh: “Lý gia ngồi chơi để ta đi kiếm trà nóng.”

Lý Mộ Tinh muốn ngăn hần mà chưa kịp làm gì Thượng Hương đã ra ngoài. Y ngồi trong phòng một hồi thì cảm thấy lạnh lẽo, nơi đây so với bên ngoài cũng lạnh ngắt và mịt mù như vậy. Đảo mắt qua một lượt mới phát hiện phòng này không có cả bếp sưởi, khó trách sao lạnh đến vậy. Cuộc sống của Thượng Hương đúng là không dễ chịu gì. Y nghĩ vậy thì cảm giác đau lòng lại nhói lên, suy tính hôm khác sẽ mang một cái khăn lót tới.

Chốc lát sau Thượng Hương đã xách ấm trà nóng quay về ân cần rót trà mời Lý Mộ Tinh. Lý Mộ Tinh cầm tách trà ấm trong tay, không nén được câu hỏi: “Sao hôm nay người lại thay đổi... trở nên khách sáo vậy?” Không có bộ nhào ôm ấp mà cũng không lả lơi trêu đùa, hoàn toàn thay đổi như một người khác vậy.

Thượng Hương nghe thế lại khẽ cười: “Chẳng phải Lý gia không thích Thượng Hương hờ chút là động tay động chân sao? Nam nhân mà, sao lại cứ như vậy chứ...?” Ngờ khỉ khẽ khàng không nhìn ra nửa điểm châm chọc thế mà Lý Mộ Tinh nghe xong lại nóng ran cả mặt, cũng không biết thần kinh chính mình ra sao nữa. Bộ dạng này của Thượng Hương không phải là như y mong muốn sao?

“Phải rồi, Thượng Hương còn muốn hảo hảo tạ ơn Lý gia nữa.” Thượng Hương tiếp lời, “Từ ngày Lý gia chỉ định bài tử của Thượng Hương, suốt mấy hôm nay luôn có vài người khách gọi Thượng Hương đến bồi rượu. Hi hi, đây đều là phúc khí Lý gia mang tới, bằng không thì đêm nay ngay cả trà nóng cũng không dễ dàng có được...”

Đột nhiên Lý Mộ Tinh thấy khó chịu trong lòng, hộp miệng trà mà thấy có chút đắng chát, thầm nghĩ chắc trà thứ phẩm nên uống không quen mùi đây.

Trong phòng yên ắng trở lại, Thượng Hương thấy sắc mặt y không vui thì cũng không nói lời nào. Hắn tự rót một tách trà lắng lặng nhấp môi.

Lý Mộ Tinh liếc nhìn hắn vài bận, có chút chịu không thấu bầu không khí này nên muốn tìm đề tài nào đó. Y mở miệng: “Ta... sắp thành thân rồi...” Lời vừa dứt y đã sững đứng, y nói với Thượng Hương làm gì chứ?

Thượng Hương cũng sững sờ cả người, chốc lát sau mới tươi cười bảo: “Chúc mừng Lý gia. Không biết thiên kim nhà ai lại tốt số đến vậy?”

Lý Mộ Tinh siết chặt tách trà, vô thức đảo mấy vòng: “Lão bản nương của Hạnh Tứ tửu phường.”

“Quả là môn đăng hộ đối. Lý gia được một vị hiền thê như vậy sau này nhất định tiền tài tới tấp, làm ăn ngày càng thịnh vượng.”

Thanh âm của Thượng Hương thuận tai toát ra chất từ tính thật sự rất dễ nghe nhưng Lý Mộ Tinh giờ lại nghe không lọt. Trong lòng y đã bắt đầu bực dọc.

“Đã khuya rồi, ta phải về.” Y đặt tách trà xuống rồi đứng lên.

“Lý gia đi thông thả, Thượng Hương không tiễn.”

Lý Mộ Tinh phát tay đi ra cửa, men theo đường cũ lần ra hậu viện. Đúng lúc trong tiền viện đang náo nhiệt tưng bừng, trên đài cao tiếng đàn sáo ngân nga không dứt, giọng người ca kỹ hát xướng vút cao.

“Thiếp là... tính hoa dương... Dập dìu nương dặm... lý... Chỉ yêu... người phong lưu... An trí manh mãnh tình...”

Y dừng lại nghe một chốc lòng lại sinh phiền não. Vì sao lại muốn tới nam quán chứ? Vì sao Thượng Hương... không còn là Thượng Hương nữa...? Bạn đang ?

Thượng Hương dõi theo Lý Mộ Tinh chậm rãi ra khỏi phòng, hắn không hề cử động, chỉ mang rượu ra thay trà, nhấp nhấp mấy ngụm rồi đẩy mắt mới thoáng lộ nét hoài nghi.

Thật ra Lý Mộ Tinh đến để làm gì? Chuyện thành thân này đối với kỹ nam mà nói còn không thể chịu thấu hơn là làm bề mặt hắn trước đám đông, vậy mà hắn cứ tươi cười nói lời chúc mừng, nghĩ một đằng làm một nẻo. Chỉ cần là nam nhân bình thường thì rồi ai cũng thành thân sinh con cái. Khốn nỗi hắn là kỹ nam, đã không còn là nam nhân bình thường nữa, giấc mộng thành thân sinh con cái cũng không thể thực hiện được. Lý Mộ Tinh thân là thương nhân thì sao có thể thấu được tâm tình của kỹ nam, thuận miệng thốt một câu vô hình trung lại tát hắn một bạt tai.

Nghĩ đến đây Thượng Hương khẽ thở dài một hơi. Trời xui đất khiến hai người bọn họ, rốt cuộc hắn nên đặt để Lý Mộ Tinh ở vị trí nào mới tốt? Khách ơn sao? Có ai thấy qua khách ơn không chơi kỹ chưa? Bằng hữu à? Hắn với không tới đâu. Lý Mộ Tinh cư xử lạ lùng đối với hắn vậy chỉ sợ tương lai sẽ trở mặt còn nhanh hơn lật sách.

Đại khái cũng chỉ là cao hứng nhất thời. Cái thói hư tật xấu của nam nhân, sắp sửa lấy hắc quả phụ khét tiếng thì lại sợ mai này khó đến được mấy nơi trăng hoa tiêu khiển. Thượng Hương nhếch môi, nghĩ Lý Mộ Tinh đúng là tên nam nhân không biết sợ chết mà, ngay cả hắc quả phụ cũng dám lấy, e là chuyện này đã làm thành Thượng Hòa nhào nhào lên rồi.

Đêm nay Thượng Hương trằn trọc trên giường mãi, thật khó mà say giấc nồng. Qua hôm sau lại tẩy trang khuôn mặt, nhìn trong gương phản chiếu lại hai đôi mắt thâm quầng khiến hần chỉ biết cười khổ. Ngón tay khẽ vuốt qua khóe mắt, bất chợt lòng hần thông suốt. Vì sao lúc đó hần lại có gan nằm lần bảy lượt trên đùi Lý Mộ Tinh, vì sao khi nhìn thấy Lý Mộ Tinh bước từ phòng của Thượng Kỳ ra hần lại cố ý có lòng nhẹ nhõm, vì sao hần lại xót xa không gặp được Lý Mộ Tinh sớm sáu năm, vì sao hần có thể không đếm xỉa sự khinh thường của kẻ khác nhưng lại không chịu được ánh mắt khinh miệt của Lý Mộ Tinh, vì sao giờ đây đôi mắt hần lại thâm quầng. Tất cả những điều này đều chỉ vào một sự thật.

“Ha ha... ha... ha ha ha...”

Vẫn ngắm hai quầng mắt thâm của mình, Thượng Hương cười phá lên. Ai ngờ trái tim đúc sắt chai đá của hần lại cắm rễ vào thân một thương nhân như thế, đúng là mỉa mai quá sức. Từ trước đến nay, bản chất thương nhân vẫn là trọng lợi khinh tình nghĩa. Đừng nói là Lý Mộ Tinh không có tình nghĩa với hần, cho dù là có đi nữa, kết quả sự lựa chọn của y giữa hần và hắc quả phụ không cần nói cũng biết.

Nhận ra sự thật rồi Thượng Hương càng cười lớn hơn, cười đã đời rồi hần lại cầm bút vẽ tô từng đường tỉ mỉ trên mặt. Tô điểm dày phần che giấu khuôn mặt cũng không khóa lấp được tâm tư. Nếu đã định trước sau đều đau lòng thì chi bằng sớm dứt ra còn hơn.

“Một mình người cười gì vậy?” Dáng Thượng Hồng xuất hiện ở ngoài cửa. Từ đằng xa đã nghe tiếng cười của Thượng Hương làm y lưỡng lự ngoài cửa một hồi, y cho là trong phòng có người nhưng không nghe tiếng ai mới đẩy cửa bước vào.

Thượng Hương đang đánh phấn lên mặt, nghe vậy bèn quay người lại, thoáng nở một nụ cười xinh đẹp: “Người thấy ta có đẹp không?”

Thượng Hồng khẽ chau mày, khinh thường bảo: “Người có còn là nam nhân không vậy? Tô son trát phấn thì không nói đi, còn... còn...” Y định nói là còn không biết nhìn thân thương phận đi nhưng khi nhìn sắc mặt của Thượng Hương lại nói không nên lời. Không phải gương mặt này không xinh đẹp gì vì Thượng Hương trang điểm thật sự rất khéo, trông cũng ra dáng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám là cùng. Khốn nỗi khéo mấy cũng che không nổi nếp nhăn nơi khóe mắt nên làm người ta cảm thấy chỉ là trang điểm non tay, trông có chút không thoải mái.

“Đương nhiên ta không phải là nam nhân, cả người cũng vậy.” Thượng Hương lắc tay trước mặt Thượng Hồng, “Chúng ta đều là kỹ nam mà.”

Vừa thốt ra câu này ánh mắt của Thượng Hồng đã nháng cơn nộ hỏa mà hần cũng phớt lờ: “Lại đây ngồi đi, ta dạy người cách trang điểm. Bộ dạng của người không kể là xuất chúng gì mấy, chịu khó trang điểm chút thì tư sắc cũng thêm được bảy phần, khách có gặp cũng thích người hơn. Đừng nói là mấy tiểu quan khác mà chỉ nội Thượng Kỳ thôi, người thấy bọn họ bộ dáng thanh lệ động lòng người vậy chứ tẩy trang đi rồi da phần cũng là đẹp vô ngoài thôi.”

“Ta... Ta không phải thứ bán rẻ tiếng cười... ai cần thứ trang điểm—” Thượng Hồng cả giận định bỏ đi lại chợt nhớ mục đích y tới đây, không cam lòng đi luôn, “Cái kia... hộp hương phấn người đưa ta lần trước... có thể cho ta chút nữa được không?”

Thượng Hương nhìn Thượng Hồng một hồi lâu mới nhếch môi cười khanh khách: “Cuối cùng hiểu ra chuyện rồi, cũng không uổng công dạy dỗ của ta. Có điều ta không có sẵn trong tay, ngày mai người quay lại lấy đi.”

Thượng Hồng nghe xong xoay người đi mất giống như không muốn nấn ná thêm khắc nào.

“Tiền hương phấn vẫn khấu trừ trong tiền thân giới của người đó...”

Tiếng Thượng Hương gọi với theo làm Thượng Hồng nghiêng chặt răng. Y làm như không nghe gì càng bước nhanh hơn.

Quay người lại thăm lán môi thắm đỏ, Thượng Hương lại bật cười. Tuy bờ môi đỏ thắm này không phải là vạn người nể trái nhưng cũng không thiếu nghìn người dày xéo, đã sớm dơ bẩn không chịu nổi. Người khác không ngại thì chính hần cũng chê.

Hôm nay không có ai gọi hẩn hầu rượu, có lẽ cơn hứng thú mới mẻ của mấy tên khách kia đã qua, Thượng Hương bèn tranh thủ thời gian làm hương phấn cho Thượng Hồng. Kỳ thật những đầu đựng hương liệu phần đều có sẵn cả, cái thiếu chỉ là phối cho ra mùi hương thích hợp. Những năm qua hẩn luôn dốc lòng tìm tòi cách chế tạo hương phấn. Mấy năm gần đây hẩn mới phát hiện ra mùi hương khác nhau sẽ dẫn đến khách cũng có phản ứng khác nhau. Ban đầu hẩn học chế hương phấn bất quá là phòng bị ngày nào thoát khỏi hầm lửa này được thì cũng có nghề phòng thân, không đến mức phải chết đói. Nhưng sáu năm trước tiền chuộc thân của hẩn bị lừa mất, số tiền còn lại đã bị Trịnh hầu đầu lấy hết nên hẩn đành lên mang hương phấn ra ngoài bán. Nghĩ rằng một ngày nào đó sẽ tích góp lại thì mới biết mình khờ ngạo đến cỡ nào. Căn bản không một thương nhân bán phần son nào chịu mua hương phấn do một tên kỹ nam làm, không ai xem trọng hương phấn của hẩn. Từ dạo đó hẩn mới đoạn tuyệt ý niệm bỏ trốn. Ra khỏi hầm lửa này thì sao chứ? Trong tay không có gì, vai không mang được chi, chẳng lẽ hẩn hao tâm tổn trí thoát khỏi nam quán để rồi chết đói ngoài đường sao? Lưu lại thì chỉ ít hẩn cũng còn rượu để uống, cũng còn thường xuyên đi Thiên Ninh tự để nhìn những người đồng số mệnh, bám lấy những điều này an ủi lấy bản thân.

Tay đang pha bột phần mà ánh mắt lại đắm chiêu ngoài cửa sổ. Nhìn đám hoa cúc sắp tàn mà lòng lại thương xuân tiếc thu, nhất thời ảo não chiếm đầy tâm tư. Lại thầm than bản thân đúng là già như khóm cúc tàn kia, không dùng được bao lâu nữa rồi cũng sẽ quay về cát bụi, chạy đâu cho thoát? Cái tiếc nuối là chỉ sợ ngay cả người nhớ thương hẩn cũng không có.

Lý Mộ Tinh... Lý Mộ Tinh... Giờ là y nhất thời hứng thú hay sau này sẽ quên hẩn đây?

Ngày vẫn chưa tàn thì hương phấn đã làm xong, đựng trong chiếc hộp nho nhỏ là tất cả tâm ý của Thượng Hương. Mới đặt hộp phần xuống, ngẩng lên đã thấy bóng dáng Lý Mộ Tinh thấp thoáng ngoài cửa.

Y lại đến nữa.

Tuy Thượng Hương có chút kinh ngạc nhưng trong lòng vẫn trào dâng một niềm vui nhỏ nhoi, thế nhiên chớp mắt tâm tình hẩn lại ảm đạm. Biết rõ phải sớm từ bỏ nhưng nghĩ thì dễ vậy mà làm mới khó. Thở dài một hơi, lại nhìn khóm cúc sắp tàn trước cửa, tựa như trong nháy mắt hẩn trông thấy điều gì mà tia sáng trong mắt lại trở dậy. Vẫn còn thời gian, hoa hầy chưa tàn lụi. Ít nhất trước khi hẩn héo tàn như hoa thì có thể làm cho con người này nhớ đến hẩn, nhưng nhớ hẩn. Hẩn không cầu nhiều nhận gì, chỉ thế thôi.

Vì vậy trông thấy bóng dáng càng lúc càng gần của Lý Mộ Tinh, gương mặt hẩn lại tươi lên tỏa ra nụ cười xuất phát từ nội tâm. Hẩn không cầu điều gì xa xỉ mà chỉ đơn giản là mở rộng trái tim, trước khi hoa tàn héo lụi tâm trao tâm. Đây có tính là quá phận hay không?

Lý Mộ Tinh ngây dại cả người. Từ đằng xa y đã thấy Thượng Hương đứng cạnh song cửa, đầu cúi thấp và bờ vai rũ xuống, nét mặt nửa khuất lại dập dờn, dập dờn tản mát phong tư khôn tả. Y không biết cảm xúc này là gì, chỉ cảm nhận đáng đáp của Thượng Hương nên như thế này mới tốt đây. Khi đến gần y chợt thấy Thượng Hương ngẩng đầu lên, bốn mắt giao nhau, bất chợt đáng cười lộ đó làm trí óc y rền vang, phút chốc một mảng trống rỗng.

Phớt qua khuôn mặt tô son kia, phớt qua lớp tô đánh phấn kia, trong mắt y chỉ trông thấy dung nhan tươi cười khe khẽ ấy. Con mắt thương nhân sắc bén đã quen xã giao nên nhìn quen mắt nụ cười hiểm độc của lòng người, đại cô nương của Đông Đại viện, Thượng Kỳ của nam quán. Bọn họ đều tươi cười nhưng nụ cười đó có bao phần thật bao phần giả y đều thấy rõ, thế nên có là thiên hương quốc sắc thế nào y cũng không trầm mê. Trước đây Thượng Hương cũng cười nhưng là nụ cười đầy quyến rũ, cười đến dung tục, cười không có lấy một phần chân thật nên y chán ghét Thượng Hương. Dù rằng cơn chán ghét này đã ngày một nhạt dần nhưng ấn tượng tồi tệ vẫn bám rễ trong đầu.

Y cũng không biết vì sao hôm nay lại muốn tới đây, chỉ biết không thể nhẫn nhịn được nữa muốn tìm Thượng Hương trò chuyện. Dù là không nói được bao câu, dù là trông thấy đáng điệu chải chuốt tô trang của Thượng Hương thì bản thân sẽ tức giận mà y vẫn đến. Chỉ một ánh mắt y đã nhìn thấu sự chân thành trong nét cười của Thượng Hương. Nụ cười vui mừng chân thật xuất phát từ đáy lòng không sấm nửa phần giả ý, khuôn mặt mỉm cười lóng lánh trong ngần tinh khiết như viên trân châu.

Tuyệt mỹ. Hơn hẳn hết thảy phong cảnh trên thế gian này. Tất cả ấn tượng xấu xa trước đây đều mai một, chỉ còn mỗi một sắc cười này đọng lại.

Y ngấm đến ngây ngất, đến quên cả mọi thứ xung quanh. Đáy mắt chỉ chứa đựng mỗi nụ cười của Thượng Hương, con tim như tuôn trào dòng suối ấm áp bùng phá lồng ngực.

Y đè nén lòng. Đây là cảm giác gì? Vì sao... y cảm thấy bản thân bỗng bình... nhẹ hẫng miên man.

Cửa mở ra.

Thượng Hương đứng cạnh bậc cửa, thần tình mong mỏi mà tâm tư lại thanh nhàn nhìn Lý Mộ Tinh. Cười vang một tiếng khiến đôi mắt xinh đẹp lung lay theo: “Không biết hôm nay gió nào thổi mà có thể làm Lý đại lão bản hạ cổ quang lâm, thật là sáng chói, sáng chói mà.”

Thần hồn Lý Mộ Tinh đã tỉnh táo lại, nhìn biểu tình như lúc trước của Thượng Hương thì không biết sao y lại buông tiếng thở dài. Đây mới là Thượng Hương mà y quen thuộc, tuy dung tục nhưng lại dễ gần hơn.

“Mau vào trong, ngoài trời lạnh lẽo lắm Lý đại lão bản.” Thượng Hương đưa tay kéo Lý Mộ Tinh vào phòng, sau đó lại xuýt xoa một tiếng: “Tay của ngài lạnh quá đi. Lại đây để nô gia sưởi ấm cho ngài.” Nói xong cả thân mình đều ôm sát lấy Lý Mộ Tinh.

Tay của y lạnh chỗ nào chứ? Rõ ràng là bàn tay của Thượng Hương đông đá mới phải. Lý Mộ Tinh rúng người ra sức đẩy tay Thượng Hương ra, sắc thái đã hơi sầm xì: “Người lại nữa rồi...” Cảm giác tuyệt mỹ ban nãy đều bay đâu hết. Y lại bị gạt nữa, Thượng Hương vẫn cứ là Thượng Hương. Đáng hận cho y suốt ngày tâm thần xao lãng vì tên kỹ nam gạt người này, giờ y lại mong chạy trốn nữa.

Nghĩ tới đây y lấy từ ngực áo ra một chiếc noãn thủ lô nhỏ, có chút oán hận mà bảo: “Vốn hôm nay định mang cái bếp sưởi qua nhưng vì đã trễ nên bán hết rồi. Ta chỉ mang được cho người cái noãn thủ lô này, mới bỏ than vào nên vẫn còn ấm. Người bỏ trong lòng ngực sưởi thì sẽ không thấy lạnh. Sau này ta sẽ không tới đây nữa, người... hãy tự lo cho mình đi.”

Thượng Hương cầm chiếc noãn thủ lô, lòng bàn tay ấm áp khiến trái tim cũng ấm áp theo. Thương nhân, thương nhân, rốt cuộc là người thương nhân trước mặt này không giống với kẻ bình thường. Chọn y cũng xem như đáng giá lắm. Lòng nghĩ vậy ý cười trên mặt càng tươi hơn, hấn ngăn Lý Mộ Tinh lại: “Sao Lý đại lão bản vội đi như vậy? Ngài đặc biệt đến đây đưa chiếc noãn thủ lô này cho Thượng Hương, thật là làm ấm lòng người ta mà. Mau đến đây, hôm nay phải để Thượng Hương hầu hạ ngài tận tình một lần nào.”

Biết rõ Lý Mộ Tinh không thích dáng điệu này của hấn, thế nhưng nếu không làm bộ dáng này chỉ sợ cả đầu ngón tay của Lý Mộ Tinh hấn cũng chạm không được. Tên nam nhân này thật thà như khúc gỗ nên hấn đành chủ động một chút. Dù thế nào hấn vẫn mong mỗi chút thời gian này trước khi hoa tàn.

Lý Mộ Tinh đời nào chịu ở lại, giằng Thượng Hương ra muốn chạy ra cửa, Thượng Hương đời nào chịu thả ra. Trong lúc cù nhậy cù nhằng Thượng Hương bị ngã xuống đất, chiếc noãn thủ lô cũng lăn lóc ra góc phòng. Thượng Hương hét hoảng kêu một tiếng vội chạy theo nhặt lại ai ngờ chiếc nắp bị văng ra làm than bắn phồng tay hấn. Vậy mà hấn cũng không màng cứ đi nhặt chiếc noãn thủ lô, lại làm Lý Mộ Tinh thất kinh nhìn hấn. Y kéo tay Thượng Hương ra cả giận quát: “Người không cẩn thận được chút sao?” Vừa nói vừa nhìn tay của Thượng Hương, lòng bàn tay đã ửng vết đỏ bầm, đã hơi có màng nước nổi lên.

Thượng Hương thấy sắc mặt khấn trương của Lý Mộ Tinh thì đột nhiên cảm thấy rất thú vị, hấn lại sung sướng cười ha hả dẫn đến ánh mắt phẫn nộ của Lý Mộ Tinh, y mắng: “Người điên rồi, còn cười được sao?” Sau đó y hất tay quay người đi ra cửa.

Lần này Thượng Hương không cản y lại, đợi cho Lý Mộ Tinh đi khuất rồi hấn mới cẩn thận nhặt chiếc noãn thủ lô lên, dùng vải bọc chỗ nứt trên nắp rồi lại cho vào trong lòng ngực. Chiếc noãn thủ lô be bé mang theo tình cảm ấm áp.

Lý Mộ Tinh ra ngoài tìm thuốc trị bỏng xong quay lại thì trông thấy hai tay Thượng Hương siết sao ôm chiếc noãn thủ lô vào lòng, ánh mắt hấn lại hướng nhìn khóm hoa cúc tàn ngoài cửa sổ, khuôn mặt cười đến vui sướng thỏa lòng. Không hiểu sao chỉ một nụ cười giả dối này lại làm cơn giận trong lòng y không cánh mà bay, tâm tình không khỏi lâng lâng.

Thượng Hương vẫn còn gạt người, Thượng Hương vẫn còn làm y tức giận, thế nhưng nụ cười của Thượng Hương đã chân thật hơn rất nhiều.

“Qua đây bôi thuốc mau.”

Thượng Hương xoay người ngược nhìn y, đôi mắt đan phượng sóng sánh trong suốt khe nhướn càng khiến nét cười thêm mỉa mai. Lý Mộ Tinh trông thấy mà hô hấp đều ngưng trệ, y vội mở hộp quết chút thuốc ra, động tác lóng ngóng kéo tay thoa thuốc cho Thượng Hương.

Thượng Hương cũng không rên đau gì mà chỉ khúc khích cười ngắm Lý Mộ Tinh, lâu lâu cứ cố tình hít hà thì phát hiện động tác của Lý Mộ Tinh trở nên dịu dàng hơn.

Quả nhiên hẳn không nhìn lầm, đây là một nam nhân rất tốt. Dù rằng quá mức đứng đắn, quá mức thành thật đi, mười phần là đầu gối ngậy ngốc rồi. Thế nhưng người nam tử này sẽ không trưng ra bộ dáng hư tình giả ý lừa gạt người, sẽ không khắc trước phong lưu vẻ văn không ngớt quay đầu lại thì trở mặt vô tình, sẽ không chơi qua đường rồi hôm sau lại chối tất cả. Y chán ghét là chán ghét, yêu thích là yêu thích. Cho dù hiện giờ vẫn còn mông lung không rõ là y yêu thích hay chán ghét hẳn, nhưng chỉ một điểm y không tự chủ mà hết mình săn sóc cho Thượng Hương lại không biết khiến trái tim hẳn cảm nhận tư vị gì nữa, dường như có chút chua xót mà cũng đầy ngọt lịm.

Muốn nam nhân này vĩnh viễn nhớ đến hẳn, nhớ nhưng hẳn dường như cũng không phải khó khăn. Chỉ cần đối tốt với y một chút thì y nhất định sẽ nhớ cả đời. Nghĩ đến đây Thượng Hương lại cười sung sướng.

Lý Mộ Tinh xoa thuốc cho Thượng Hương xong thì dùng vải trắng băng lại. Ngẩng đầu lên thấy Thượng Hương nhìn mình cười đến híp mắt như đang tính toán cái gì thì cảm giác khó hiểu lại trỗi dậy nhưng y một mực phớt lờ. Thượng Hương thế này... là chân thật... Y không hề ghét, rõ ràng cảm thấy không ổn, thế nhưng... chính là không ghét được.

“Lý đại lão bản...”

Thượng Hương thỏ thẻ kêu một tiếng làm lòng Lý Mộ Tinh run lên, y nhảy dựng khỏi ghế mau mắn lùi xa ba bước, tư thế cảnh giác nhìn hẳn.

Thượng Hương ngăn người, bắt chợt cười rũ cả mình.

“Lý gia, ngài sợ cái gì vậy? Thượng Hương có phải là cạp mà ăn được ngài đâu?”

Lý Mộ Tinh cũng vừa nghĩ thế, Thượng Hương đâu phải cạp mà y thôi lui chi chứ? Trông thấy Thượng Hương cười lớn tiếng thì mặt mày y lại không nén giận nổi: “Dầu gì người cũng là nam nhân, nói chuyện uốn éo, cứ chỉ lại ẻo lả vậy bộ muốn mình thành nữ nhân sao hả?”

Thượng Hương đưa một ngón tay lên khe điểm vào môi mình khiến tầm mắt Lý Mộ Tinh không thể tự chủ mà bị thu hút theo.

“Người đến nam quán ai lại muốn nhìn thấy tiểu quan làm nam nhân. Lý đại lão bản quả thật không giống người bình thường mà.”

Lý Mộ Tinh chỉ thấy cánh môi thắm đỏ kia mấp máy, đầu lưỡi thấp thoáng sau hàm răng làm y không tự chủ được phải nuốt nước bọt, cảm thấy khoang miệng và đầu lưỡi đều khô khốc, cảm thấy quả thật Thượng Hương sinh ra đã mỹ lệ rồi, chỉ thấy bờ môi kia lại khiến người ta thôi thúc muốn chạm vào. Thành linh phát hiện đầu mình đang suy nghĩ cái gì khiến y không khỏi xấu hổ trong lòng. Lặng lẽ siết chặt nắm đấm chế ngự cơn thúc giục, vì đang chuyên tâm dày công thế nên y cũng không để ý xem Thượng Hương nói gì.

Thượng Hương thấy y thất thần thì khéo môi cong lên, đoạn hẳn phớt ngón tay qua môi của Lý Mộ Tinh rồi nhẹ nhàng ấn vào. “A!” Lý Mộ Tinh giật bản mình nhảy dựng ra tí xa, che miệng trợn mắt nhìn Thượng Hương, cơn thẹn thùng trên mặt ửng đỏ xuống cả cổ.

“Người... người...” Y nói không ra lời.

Thượng Hương khoan khoái cười vang: “Lý đại lão bản, ngài hay lui tới xã giao, cũng xem như khách quen của hoan trường rồi. Sao lại phản ứng như gà tơ mới đến kỹ viện lần đầu vậy? Nô gia còn chưa làm gì mà.”

Lý Mộ Tinh vừa ngượng ngùng vừa bức tức đến tột cùng, tức khí nói: “Chẳng qua ta giật mình thôi. Người đừng động thủ, ta không có hứng thú với người đâu.” Thế nào cũng phải vớt vát chút sĩ diện, có còn là trai tơ không hiểu chuyện đời đâu chứ? Cùng với Tần tam nương thì cũng tính là mua vui vài lần, chỉ là lần đầu bị nam nhân chòng ghẹo không hiểu sao y lại phản ứng mạnh đến vậy.

“Dạ, dạ, nô gia sẽ không dám nữa.” Thượng Hương ngoan ngoãn cụp mắt, bộ dáng đã ra chiều biết lỗi, thế nhưng nhìn hai bờ vai khê run của hắn thì biết tổng hắn đang cười trộm.

Lý Mộ Tinh thấy dáng điệu biết lỗi của hắn thì cũng thôi không thuyết giảng nữa. Thật ra thừa biết hắn chỉ bày ra bộ điệu vậy, lòng y hậm hực không muốn lưu lại, xoay gót đi ra cửa.

“Lý đại lão bản...” Thượng Hương gọi với một tiếng, thấy Lý Mộ Tinh quay đầu, hắn lại chau mày ra vẻ đáng thương chìa bàn tay ra, “Tay của nô gia đau lắm...”

Ban nãy không thấy than nửa câu, giờ bôi thuốc quần băng xong mới bảo đau. Lý Mộ Tinh trừng mắt tức giận đối diện đôi mắt đan phượng ngắn lệ sóng sánh kia, chưa tới nửa khắc y đã bại trận, miệng muốn nói gì mà nói không ra, quay người đi mất.

Thượng Hương nhìn theo bóng dáng của Lý Mộ Tinh, hắn lại bật cười. Tên nam nhân này... ngày mai nhất định sẽ đến, còn mang theo thuốc tốt hơn nữa. Hắn lấy chiếc khăn lau mồ hôi ra áp sát vào ngực. A... vẫn còn ấm hinh... Cảm giác ấm áp này... thật sự tốt lắm...

9. Chương 9

“Khó quên nhất ấy thơ người xưa, đáng khinh nhất lại nỗi niềm tương tư... Tương tư lưu giữ không chỗ đựng, lựa mỏng chẳng giấu được kỳ nhân... Xuân đến lại trông đậu đỏ nở, nhưng nào ai đến hái... Khói hoa giữa trời đầy sao băng, đơn độc tấm chân tình phong lưu phai nhạt...”

§

Lý Mộ Tinh hậm hực xoay người bỏ đi, vừa ra hậu viện y đã không tự chủ được mà đưa tay lướt qua môi mình. Nóng quá, chỗ Thượng Hương ấn vào nóng hinh cả lên, còn phảng phất thấy hương thơm thanh đậm pha chút mùi đàn hương từ ngón tay Thượng Hương thoảng đến, thật dễ chịu hơn mùi hương phấn nồng nặc kia nhiều. Y hồi tưởng đến bộ dáng chìa tay than đau đây về đáng thương của Thượng Hương, rõ ràng chín phần là hắn diễn tuồng mà y lại không cách nào mở miệng khước từ.

“Chẳng lẽ Lý gia không biết hương phấn Thượng Hương sư phó làm đều có tác dụng thôi tình à? Ngài không nghĩ thấy hương phấn đây người của hắn sao? Chỉ cần là nam nhân đến gần hắn thì sẽ không tự chủ được mà động tình, nói năng hành động gì cũng theo ý hắn cả.”

Bất chợt lời nói của Thượng Kỳ nháng qua làm lòng y không hiểu sao thấy nguội lạnh, cả chỗ nóng hinh trên môi cũng tan dần. Cảm giác gì đó toàn là giả tạo, bất quá chỉ là tác dụng của thuốc thôi.

Vừa về nhà thì Trần ma và Trần bá đã hôn hờ chạy ra đón y.

“Đông gia, mười tám tháng sau ngài thành thân với Nguyễn gia đại tiểu thư mà không nói với chúng ta câu nào là sao chứ? Nếu không nhờ hôm nay Tiền lão đến hỏi thăm thì hai lão vẫn còn mù mịt đây nè. Giờ phải gấp rút lên mới kịp, phải chuẩn bị sinh lễ rồi mời bà mai, còn đi hỏi với lại sắp đặt chỗ ở mới, phát thiệp mời.... Đông gia... Đông gia... Ngài ngơ ngẩn cái gì vậy?”

“Trần bá, Trần ma à, chuyện sinh lễ này hai người với Tiền lão cứ lo liệu đi, con không rảnh mấy thứ này đâu.” Đường như giờ Lý Mộ Tinh mới sực nhớ chuyện này, cả ngày tâm thần y cứ rối loạn vì Thượng Hương thì còn đâu óc nào nói lại với Trần bá và Trần ma nữa. Nghĩ đến hôn sự này y vẫn thấy có chút hoang đường. Từ trước đến nay tính tình của Túy nương thường hay kích động, bây giờ làm ầm ĩ giữa đường giữa xá thế này nàng ta không lấy chồng cũng không được. Đương nhiên vì danh tiết của Túy nương, y không cưới nàng cũng không xong. Chuyện này... chuyện này phải tính sao đây?

Tới nước này rồi y chỉ có thể nghĩ tích cực mà thôi. Túy nương gả về đây rồi thì Bảo Lai thương hào và Hạnh Tứ tửu phường sẽ hợp lại thành một, đến lúc đó tài lực đều gia tăng, đối với chuyện buôn bán của thành Thượng Hòa cũng là một điều tốt. Với lại y cũng có thể khuếch trương Bảo Lai thương hào lên.

“Quả là môn đăng hộ đối. Lý gia được một vị hiền thê như vậy, sau này nhất định là tiền tài tới tấp, làm ăn ngày thêm thịnh vượng.”

Ngay cả Thượng Hương cũng nói chuyện hôn sự này là rất tốt. Mà chuyện hôn sự này lại có gì không tốt, đúng là không có chỗ nào không tốt cả... Đáng chết, vì sao y lại nghĩ tới Thượng Hương làm gì?

Trần bá và Trần ma trông thấy mặt mày Lý Mộ Tinh dài thườn thượt trong khi sắc mặt thì thay đổi liên hồi, tâm tư không biết đã thả hồn tới tận nơi nào rồi. Sau khi y bước vào nhà đã thiếu chút đụng đầu vào khung cửa rồi đứng đó ngơ ngáo mãi.

“Ờ... chắc muốn cưới thê tử quá nên hưng phấn quá đổi chứ gì. Nhớ năm đó ta lấy bà cũng giống như đông gia giờ vậy đó.”

“Ông thiệt không biết xấu hổ, nói mấy chuyện này ra mà không biết ngượng...”

“Khà khà khà...”

Sớm tối hôm sau, khi xong việc trong thương hào xong Lý Mộ Tinh vẫn đến nam quán. Y không biết mình có bị mê muội rồi không, rõ ràng biết tổng những cảm giác này đều là giả tạo mà vẫn muốn đưa thuốc cho Thượng Hương.

Thượng Hương đang tưới nước cho mấy đóa hoa cúc vàng trước cửa sổ. Những bông hoa kia đã hơi úa màu nhưng hần vẫn cẩn thận tưới từng giọt, không dám tưới nhiều vì sợ hoa chết ngay mà cũng không dám tưới ít, chỉ mong hoa có thể chậm héo mấy ngày. Vừa trông thấy Lý Mộ Tinh, hần đã bỏ muối nước xuống mà cúi người hành lễ.

“Lý đại lão bản, một ngày không gặp làm Thượng Hương nhớ ngài đến chết được.”

Từ đằng xa, Lý Mộ Tinh ngửi thấy hương nồng đậm hết lúc trước trên người Thượng Hương mà không phải là mùi khoan khoái như hôm qua thì mi mắt lại giật giật. Thấy một nam nhân suốt ngày mình mẩy thơm phức vậy làm sắc mặt y càng dài ra.

“Tay của người đỡ hơn chưa?” Vốn y định nói về mùi hương kia nhưng lời vuột khỏi miệng lại thay đổi. Trong xương quắn thì chuyện tô son trát phấn chỉ là bất đắc dĩ.

“Ồi chao, ngài không nói nô gia cũng quên khuấy, tự nhiên giờ thấy còn nhức lăm.” Thượng Hương đưa bàn tay bọc vải trắng ra, tia lấp lánh trong đôi mắt đan phượng cứ chớp nháy.

“Quên? Có đau hay không người cũng không biết sao?” Gân xanh Lý Mộ Tinh nổi lên mấy lần. Trông bộ dáng của Thượng Hương có chỗ nào đau chứ hả?

Thượng Hương thoáng nháy mắt, hoang mang bảo: “Có chút không thoải mái cho lắm, không biết có tính là đau hay không...? Trước đây lúc thấy đau là cứ lăn lộn trên đất, có khi cả sức để lăn cũng không có nữa.”

Lý Mộ Tinh nghe câu này thì thót tim, cơn đau phẳng phất kia lại trôi lên: “Người từng bị đánh đập sao?”

Khóe môi Thượng Hương khẽ nhếch: “Trong nam quán có tiểu quan nào lại chưa từng bị đánh qua, chẳng lẽ Lý đại lão bản còn không rõ điểm này trong hoan trường hay sao?” Nói xong ánh mắt hần cũng cong lên, “Vào phòng ngồi đi. Thượng Hương biết hôm nay ngài đến nên đã đặc biệt chuẩn bị mấy thức ăn nhắm, còn có thêm một bình rượu nữa.”

Đi được vài bước hần mới phát hiện Lý Mộ Tinh không có đi theo sau. Quay lại thì thấy y đang đứng phỗng ở đó, đôi mắt Thượng Hương khẽ lay, bước qua nắm lấy tay làm y bất ngờ sức tĩnh. Y có hơi níu kéo nhưng không còn vùng tay Thượng Hương ra như lúc trước.

Thượng Hương càng cười vui vẻ hơn: “Lý đại lão bản, chúng ta vào phòng đi.”

Quả nhiên trong phòng đã bày biện sẵn một bàn thức ăn, Thượng Hương ấn Lý Mộ Tinh ngồi xuống, rót rượu rồi nâng ly lên: “Thượng Hương kính ngài một chung, sự chiếu cố của ngài đối với Thượng Hương, Thượng Hương sẽ luôn khắc ghi trong lòng.”

Lý Mộ Tinh uống rượu xong mới lên tiếng: “Hóa ra người vẫn còn biết là ta chiếu cố đến người, vậy mà người lúc nào cũng trêu đùa ta là sao chứ?” Vừa này nghe Thượng Hương nói làm y không khỏi sinh ra chút đồng cảm với tên kỹ nam này, thậm chí còn có chút thương tiếc nên y cũng không đành lòng giằng tay hẳn ra.

“Lý đại lão bản đại nhân đại lượng, hà cớ gì phải so đo với Thượng Hương. Đây, chung rượu này xem như tạ lỗi với ngài.” Thượng Hương lại kính y một chung.

Lý Mộ Tinh thấy thái độ thành khẩn của Thượng Hương thì tâm trạng y cũng cao hứng theo mà uống tiếp: “Hiển nhiên ta không so đo với người làm gì. Chỉ không biết có phải ai cũng khoan dung như ta hay không? Chữ đối là người khác thì đã không thiếu người muốn dạy người một bài học rồi.”

“Thượng Hương đa tạ lòng quan tâm của Lý đại lão bản. Đây, xin kính ngài một chung nữa, ngài nhất định phải uống đó nha.” Thượng Hương khẽ nhắc đôi mắt đan phượng dập dừ chứa đầy tình ý vô hạn nhìn Lý Mộ Tinh.

Trong lòng Lý Mộ Tinh khẽ chấn động, ánh mắt khiến người ta đắm say này hình như đã từng biết qua. Dường như đã gặp ánh mắt có vô vàn thâm tình chất chứa pha lẫn ý cười và giấu cợt này ở đâu rồi. Y vừa suy nghĩ vừa lơ đãng uống mà không để ý Thượng Hương cứ rót rượu liên tục, đến hơn mười chung rượu sau y mới nhớ ra, chẳng phải đây chính là đôi mắt lúc y lần đầu tiên gặp Thượng Hương, là ánh mắt trong khoảnh khắc đã đoạt đi hồn phách của y đó sao?

Ngộ ra rồi rốt cuộc y cũng phát giác mình lại bị Thượng Hương xỏ mũi nữa.

“Người... người rót nhiều rượu cho ta vậy làm gì?” Lý Mộ Tinh vừa tức giận vừa đứng lên trừng mắt nhìn Thượng Hương, chỉ hận không thể nhìn thấu trong lòng hắn thật ra đang nghĩ cái gì.

“Nô gia nào có làm thế.” Lập tức ánh mắt của Thượng Hương trở nên vô tội, “Chẳng qua nô gia muốn bày tỏ lòng cảm kích và ngưỡng mộ đối với Lý đại lão bản thôi.”

“Sau đó đòi tiền thưởng cho nhiều vào hả?”

“Ôi chao, sao ngài hẳn tâm chà đạp lên tâm ý của nô gia như vậy chứ?” Thượng Hương trưng ra bộ dáng bị oan ức nhưng ý cười nơi đáy mắt vẫn lộ ra.

Lý Mộ Tinh thấy hắn thà chết cũng không nhận tội thì cơn tức càng trào thêm, đứng phắt dậy đi tới đi lui mấy hồi trong phòng. Sau một hồi y mới bình tĩnh dừng lại trước mặt Thượng Hương: “Tuổi người lớn thế này mà cứ tiếp tục ở trong nam quán cũng không phải là biện pháp. Sao người lại không dứt khoát ra ngoài kiếm kế mưu sinh, thế cũng dễ sống hơn là chèn chèn trong đây cho tới chết? Nếu không có tiền ta có thể ứng trước cho người, đợi ra khỏi đây người cứ từ từ kiếm bạc trả lại ta.”

Nói tới đây y mới sực nhớ Lam Thu từng nói Thượng Hương có một số tiền được chôn ở chỗ nào đó, số lượng ắt hẳn là không ít. Chẳng lẽ Thượng Hương không có đi lấy sao kìa? Suy đi nghĩ lại y vẫn không thể mở miệng hỏi.

“Nhưng nô gia chỉ biết có mỗi chuyện làm vui lòng nam nhân mà thôi.” Thượng Hương nhích lại gần Lý Mộ Tinh, bàn tay vẽ vờ bằng quơ trên ngực y, “Lý đại lão bản muốn nô gia tách ra riêng sao? Nếu là mười năm về trước lúc nô gia còn hào hoa phong nhã thì có thể, còn hiện tại ấy hả... Nô gia cũng đành trông chờ vào người có lòng tốt như ngài rủ lòng thương thôi...”

Lý Mộ Tinh hất tay Thượng Hương cái phách ra, mặt mày đỏ bừng lên, không biết là tức giận hay ngà ngà say hay huyết khí dâng trào nữa.

“Người... người đúng là không biết cố gắng gì hết!” Nói xong y tức khí phất tay áo bỏ đi.

Dĩ nhiên Thượng Hương không dám ngăn y lại, chỉ lắc lắc bình rượu rỗng không lắm bầm: “Uống nhiều vậy mà còn chưa chịu say...”

Bất kể có tức giận hay nổi đóa cỡ nào, qua hôm sau Lý Mộ Tinh vẫn tới nam quán. Y nói với Thượng Hương: “Không cầm không gánh nổi chứ người cũng biết đọc biết viết mà hả?” Y vẫn thật tình muốn tính toán một con đường sống cho Thượng Hương. Chỉ cần biết viết thì cũng làm được một chân trưởng phòng rồi, bản thân y cũng xuất thân từ trưởng phòng mà ra đây thôi.

Nhưng Thượng Hương lại muốn né tránh, mím môi cười mãi: “Sao hôm nay Lý đại lão bản lại có hứng thú như thế? Ngài muốn ngâm vịnh đối thơ với Thượng Hương sao?” Vừa nói hần vừa lục trong bụng mấy bài văn thơ đã học lúc thời niên thiếu ra, chỉ không biết là lâm thời mới ôm chân Phật thì còn dùng được hay không nữa.

Lý Mộ Tinh gần như muốn báng cái đầu gỗ của Thượng Hương: “Người đã từng tuổi này thì không còn trẻ trung nữa rồi, chẳng lẽ không chịu suy nghĩ chút nào cho tương lai bản thân sao? Người đã biết viết thì để ta dạy người cách tính sổ sách, sau này rồi khỏi đây cũng có cái để mà ăn.”

Thượng Hương nhếch đôi chân mày, nghiêng đầu suy nghĩ một hồi mới nói: “Lý đại lão bản, ngài nói thật dễ dàng. Chuyện tính toán kia có phải học trong vòng một hai ngày là xong đâu, chẳng lẽ ngày nào ngài cũng tới đây được sao?”

Lý Mộ Tinh giận dữ bảo: “Ta đã tính tới nước này cho người thì dĩ nhiên ngày nào cũng đến, dạy người tới khi nào được mới thôi.”

Thượng Hương vừa nghe y nói “ngày nào cũng đến” thì đôi mắt đã sáng rỡ, khóe miệng cười đến toe toét, dĩ nhiên luôn miệng đồng ý ngay. Lý Mộ Tinh thấy hần sẵn lòng chịu học thì cũng thấy vui mừng, rõ là không phụ tấm lòng tốt của y mà.

Từ đó y đúng là mỗi ngày mỗi tới. Ban đầu thỉnh thoảng vẫn có khách gọi Thượng Hương đi hầu rượu khiến Lý Mộ Tinh không vui nên dứt khoát lấy bạc bao trọn Thượng Hương. Trước hết y bắt đầu dạy từ cách ghi sổ đơn giản nhất, sau đó chỉ dẫn đến những phép tắc của trưởng phòng. Thượng Hương cũng phải nói là thông minh, Lý Mộ Tinh dạy cái gì hần đều theo hết, chỉ một chốc đã thông suốt ngay. Lý Mộ Tinh thấy hần tiếp thu mau mắn mà lại chăm chỉ thì vô cùng cao hứng, càng ngày càng vui vẻ hòa nhã với Thượng Hương hơn. Vả lại Thượng Hương cũng biết phụ họa lấy lòng, biết Lý Mộ Tinh không thích kiểu cách phóng đảng của mình nên đã giảm lại dần. Chỉ khi nào tâm trạng Lý Mộ Tinh thực sự rất tốt hần mới vô ý trong cổ tình mà dựa vào người y, số lần càng nhiều thì riết thành thói quen.

Thoảng một cái đã hơn nửa tháng trôi qua, đây là khoảng thời gian hai người sống chung với nhau hòa hợp nhất. Lý Mộ Tinh tận mắt thấy Thượng Hương từng chút từng chút một quay về chính đạo thì hài lòng đến mặt mày rạng rỡ tươi cười, vậy nên mới khiến bọn tiểu nhị trong thương hào lên lút cười trộm, khéo nhau rằng đúng là lão bản sắp thành thân nên vui mừng quá đổi không giấu được nữa.

Lý Mộ Tinh lục mấy cuốn sổ sách cũ không còn dùng được ra sửa cho tốt lại, định chạng vạng tối sẽ đem tới nam quán cho Thượng Hương xem thì Tiền Quý Lễ bước vào, trong tay lão cầm một tấm thiệp mời: “Lý gia, Chu gia của Giám Ngọc trai, Giả gia của Hàn Thủy lâu, còn có Tống gia của tiền trang đối diện với chúng ta gửi bức thiệp này cho ngài. Họ hẹn ngài đêm nay đến Thượng Hòa nam quán để tụ họp.”

Lý Mộ Tinh lật lật tấm thiệp mời, trong lòng thấy kỳ quái: “Ba người bọn họ từ khi nào lại thích nam sắc chứ?” Ba người này xem như là có giao hảo rất mật thiết với Lý Mộ Tinh, bởi vì không cùng trong nghề nên tuy ba bên không lui tới làm ăn nhưng cũng chẳng phải oan gia cạnh tranh gì. Lý Mộ Tinh gặp bọn họ ở Đông Đại viện, dĩ nhiên đều là bằng hữu giao tiếp rộng rãi. Tính tình của ba người đó cũng coi như không tệ mấy, chỉ là có chút phong lưu, thế nhưng họ cực kỳ bội phục chuyện Lý Mộ Tinh hỏa thiêu lựa sa nên thường thường không có việc gì cũng lôi kéo Lý Mộ Tinh đi Đông Đại viện.

Khuôn mặt của Tiền Quý Lễ vẫn bình tĩnh như không có gì, dù mấy ngày nay lão bận rộn lo chuyện thành thân cho Lý Mộ Tinh nhưng cũng phong phanh nghe được tin đồn. Khốn nỗi cái chuyện này sao nói thẳng ra cho được, lão đắn đo mấy lượt mới nói: “Chưa chắc ba vị kia hảo nam sắc đâu, chắc... do nghe mấy lời đồn đãi bên ngoài nên có chút hiểu lầm thôi.”

“Tin đồn? Tin đồn gì chứ?” Lý Mộ Tinh thuận miệng hỏi, liếc nhìn thời gian trong thiệp thì vừa đủ để y tới đưa mấy cuốn sổ cho Thượng Hương trước.

“Khụ khụ...” Tiền Quý Lễ ho chào mào mấy cái, loại chuyện này bảo lão mở lời làm sao đây? Nếu quả là thật thì lão sẽ mắng thẳng mặt Lý Mộ Tinh ngay tại chỗ, còn như chỉ là lời đồn thì không phải càng làm y khó xử hơn sao?

“Tiền lão, lão ngứa cổ họng sao? Mấy hôm nay trời trở lạnh, lão nhớ mặc thêm áo cho ấm vào đó.” Lý Mộ Tinh nói xong liếc nhìn ngoài trời đã thấy sắp tối, y tiện tay rút tấm thiệp vào ngực áo đoạn cầm mấy cuốn sổ sách, “Tiền lão, hôm nay lão về nhà nghỉ ngơi sớm đi, ta phải đến chỗ hẹn rồi, ta đi trước đây.”

Tiền Quý Lễ quýnh quáng cả người, còn định gọi Lý Mộ Tinh lại mà ai ngờ lão lại bị sắc cuống phổi thật, ho tới thiếu điều muốn cụp cả xương sống, đợi bớt cơn thì Lý Mộ Tinh cũng đã đi mất dạng rồi.

“Hãy da...”

Lão nhân gia đánh một hơi thườn thượt, chỉ thầm mong lời đồn đừng tới tai Nguyễn gia chất nữ là được. Lão nghĩ mãi vẫn không ra, đông gia của nhà lão vẫn luôn giữ mình trong sạch, danh tiếng ở bên ngoài lại cực kỳ tốt đẹp, như thế nào tới lúc thành thân thì lại lòi ra tin đồn hoang đường phát tán khắp thành vậy? Không được, ngày mai lão nhất định phải hai mặt một lời nói rõ với Lý Mộ Tinh, bằng không để Nguyễn gia chất nữ cầm đòn gánh tới cửa thì sẽ thành chuyện gièm pha trước thiên hạ cho coi.

Vừa đến nam quán thì Thượng Hương vẫn một bộ dáng trang điểm đậm đà xinh tươi ra tận cửa đón y. Lý Mộ Tinh đã có nói mấy lần nhưng vẫn không thấy hấn sửa, mà nhìn lâu lại quen mắt nên y cũng không còn thấy hấn khó coi nữa.

Thượng Hương thấy Lý Mộ Tinh ôm một đồng sổ sách thì với tay cầm phụ mấy quyển, mu bàn tay không tránh khỏi lướt qua ngực của Lý Mộ Tinh, thế nhưng y mặc mấy lớp áo dày cộm nên căn bản không có phát hiện, vẫn theo Thượng Hương vào phòng rồi chất đồng sổ sách lên bàn.

Thượng Hương lôi kéo Lý Mộ Tinh tươi cười nói: “Hôm nay Lý đại lão bản sắp dạy gì vậy? Một đồng sách cao ngất thế này Thượng Hương thấy hoa cả mắt đi.”

Lý Mộ Tinh nói: “Hôm nay ta có hẹn với mấy người bằng hữu, người tự mình coi mấy cuốn sổ này trước đi, có chỗ nào không hiểu thì ghi lại, ngày mai ta sẽ đến dạy người nữa.”

Thượng Hương nghe vậy thì nụ cười trên mặt tắt lịm ngay, đôi mắt đan phượng nhìn Lý Mộ Tinh như muôn phần không cam lòng. Lý Mộ Tinh thấy vậy thì mềm lòng gần như muốn ở lại, nhưng suy nghĩ chốc lát, y cũng không thể nào vì một kỹ nam mà bỏ mặc bằng hữu giao hảo nhiều năm được. Bất quá y chỉ nhất thời đồng tình với Thượng Hương mà thôi trong khi những bằng hữu kia mới thật sự có thể tương trợ cho y.

“Ta đi đây.”

Lý Mộ Tinh quay người đi, Thượng Hương nhìn theo bóng lưng của y mà thu hồi lại biểu tình ai oán, hấn chậm rãi nhắm hai mắt lại, chỉ có thể thầm than một tiếng trong lòng. Thực ra hấn cũng không muốn giữ Lý Mộ Tinh lại thật, bất quá hấn chỉ muốn thử, trong mười mấy ngày qua hấn có được cân lượng nào trong lòng Lý Mộ Tinh hay không, nhưng y không lộ ra cả một chút do dự khiến hấn hoàn toàn tỉnh mộng. Noãn thủ lô vừa thêm than hăng còn ấm áp trong lòng ngực, thế nhưng hoa ngoài cửa đã tàn hết từ đêm qua.

Chậm rãi mở mắt nhìn đồng sổ trên bàn, tấm bia xanh đậm kia giờ lại vô cùng chói mắt, khoe miệng Thượng Hương hơi nhếch lên lộ ra một tia tự chế giễu.

“Đêm đó... vì sao người lại không say...?”

Một tiếng thầm thì khe thốt, một mối tiếc nuối vô tận. Ngay cả một câu chân thật lúc say của Lý Mộ Tinh hấn cũng nghe không được. Mở rộng lòng ra chỉ để đổi lấy một chiếc noãn thủ lô nho nhỏ, vậy cũng công bằng rồi, trái tim của loại người như hấn vốn không có đáng bao nhiêu.

“Nè Thượng Hương lão đầu nhi, ngơ ngáo cái gì đó, mau đi theo ta coi.”

Một tên tiểu đồng thò đầu từ cửa vào, vừa thấy trong phòng chỉ có Thượng Hương là lập tức hô toáng lên.

Thượng Hương quay sang ngắm nghía thằng nhóc, khóe mắt nhấc lên toát ra nét câu hồn đoạt phách, chỉ có điều đáy mắt kia lại vô hồn trống rỗng.

“Cảnh ca nhi, có chuyện gì vậy?”

“Hôm nay khách tới nhiều lắm, nhất là Tuyên Hoa lâu không đủ người tiếp khách. Giờ Bạch Ninh tướng công đang thiếu một tay rót rượu mới cho người đi phụ đó.”

“Loại chuyện tốt đẹp này sao hợp với ta chứ?” Thượng Hương xoay người lại chỉnh trang dung nhan mình trong gương.

Tên tiểu đồng bĩu môi: “Đúng đó, mấy vị khách kia ra tay thật vô cùng hào phóng, bọn tiểu đồng trong Tuyên Hoa lâu đang chen chúc để được hầu hạ hồng hồng trông mong kiếm chút tiền thưởng, nhưng Thượng Kỳ tướng công không nhìn lấy đứa nào một cái mà chỉ đích danh người. Suy cho cùng người cũng biết cách dạy dỗ nên tướng công vẫn nhớ người, có lợi gì cũng không quên người đó.”

Thượng Hương sững sờ cả người, vừa đi theo tiểu đồng ra cửa vừa hỏi: “Không phải chỗ Bạch Ninh thiếu người sao? Vậy có liên quan gì Thượng Kỳ chứ?”

Tiểu đồng mới lên giọng: “Người nhiều lời làm gì? Không phải đã nói khách hôm nay ra tay hào phóng lắm sao, bao hết cả tam đại hồng bài Bạch Ninh tướng công, Thượng Kỳ tướng công và Ngọc Lưu tướng công ở trên Tuyên Hoa lâu. Mỗi một tiểu đồng mang rượu và đồ ăn nhắm vào đều được thưởng một thỏi bạc lặn.” Nói xong ánh mắt thằng nhóc lộ vẻ thêm thường, xong lại cảm phần quay sang trừng mắt với Thượng Hương. Chuyện tốt đẹp thế mà sao lại lọt vào lòng tên lão đầu nhây này chứ hả?

Thượng Hương nhú mày suy ngẫm, Thượng Kỳ sẽ không vô duyên vô cớ để chuyện tốt đẹp thế này lọt tới tay hắn, chỉ sợ không có lòng tốt gì thôi. Nhếch môi cười một tiếng, con sói con bệnh hoạn này, bản lĩnh còn chưa học tới đâu mà dám tính kế với sư phó sao?

Đến Tuyên Hoa lâu thì tiếng huyền não phả thẳng vào mặt, tình cảnh trong sảnh đường có thể thấy người ta là toàn ôm ấp rờ nắn đủ loại, lớp lại ngã gối uống rượu. Một loạt buồng ngăn bên cạnh không thấy được người mà bao tiếng dâm loạn lại xuyên qua cả tấm ván. Thượng Hương nghiêng đầu vừa đi vừa lắng nghe, khóe miệng thoáng cười cứ như nghe tiếng đàn, trái lại tên tiểu đồng Cảnh nhi kia đã động lòng xuân từ hồi nào nên cứ lảo liên ngó tứ phía.

Lên đến lầu rồi thì tiểu đồng tách ra đi hướng khác, Thượng Hương dừng ở thang gác nghe ngóng một hồi thì nghe tiếng đàn vọng lại từ xa. Âm thanh huyền não dưới lầu như ngưng đọng tại đây, chỉ còn phảng phất thanh âm nỉ non du dương.

Là tiếng đàn của Bạch Ninh. Tam đại hồng bài trong quán hiện nay có Bạch Ninh khéo đánh đàn, Thượng Kỳ khéo ngâm vịnh và Ngọc Lưu khéo múa đẹp, mỗi người mỗi vẻ không phân cao thấp. Đây không giống với Thượng Hương xinh tươi kiều diễm năm xưa lấn át cả nam quán, không ai có thể tranh phong được. Về sau đến Lam Thu thì cũng nhờ vào tài cầm họa song tuyệt mà nhất thời tranh được ngôi vô song.

Thượng Hương còn đang định vén rèm bước vào thì chợt nghe có tiếng nói truyền ra: “Tại sao tiểu quan rót rượu cho Lý huynh còn chưa tới hả? Thất lễ vậy chẳng lẽ cũng là tác phong của nam quán sao?”

“Mong Giả gia chớ nóng ruột, người cũng sắp tới rồi.” Giọng của Thượng Kỳ cũng dội ra.

“Khụ... Giả huynh hà tất phải bận tâm, ta tự rót rượu là được rồi...”

Bàn tay của Thượng Hương đông cứng, là Lý Mộ Tinh. Hóa ra đây là cuộc hẹn của y sao? Mười mấy ngày nay nhìn gương mặt già nua của hắn chắc cũng chán chê rồi, dĩ nhiên sao so bì được với vẻ đẹp xuân sắc của tam đại hồng bài. Một tia lạnh lùng trào phúng ánh lên trong đôi mắt đàn phượng, Thượng Hương quay người xuống lầu đi đến bờ hồ phía trước, dùng tay vốc nước rửa sạch lớp hương phấn trên mặt và vùng cổ lẫn khuỷu tay, nước hồ lạnh buốt khiến hắn không khỏi rung mình tỉnh táo. Nhưng còn chưa ngưng ở đó, chờ khi mùi hương phấn bay hết hắn lại cởi dây lụa buộc tóc ra, nhất thời một mái tóc đen tuyền xỏa xuống bờ vai. Dưới ánh trăng, sợi tóc lóng lánh màu ngọc thạch, mái tóc rũ che khuất nửa mặt đến cả nếp nhăn khóe mắt cũng khó nhìn thấy mà ngược lại càng tôn thêm sắc óng ánh trong đôi mắt đàn phượng kia, cho dù ai nhìn vào cũng phải lóa mắt.

Cơn gió thoảng phát phơ vạt áo, trong đêm trắng, từng bước từng bước thông thả đều nhịp, vòng eo khe khẽ đưa đẩy, bờ môi hé mở xướng một đoạn phồn hoa lắng đọng như mộng.

“Hồng đậu sinh nam quốc... xa xăm chuyện đã vãng... tương tư chưa từng thỏa... muốn cũng nghĩ không đến...”

Tiếng huyền nào trong sảnh đường phút chốc tắt lặng, cả khách, cả tiểu quan lẫn tiểu đồng đều trở mắt nhìn thân ảnh khe khẽ lướt vào từ cửa. Đôi mắt như ngọc sáng lánh lan tỏa tứ bề, mái tóc đen mượt che khuất nửa khuôn trắng, làn môi đỏ mọng ngậm nga thanh âm nhiếp hồn đoạt phách, dung mạo huyền ảo không trông rõ, có mỗi ánh mắt lưu chuyển thoáng ngừng đọng phút chốc đã làm tắt cả không thốt nổi lời nào. Hẳn là ai? Nét phong tình như thế, sắc mị hoặc đến vậy thì tốt cùng là yêu hồn dưới ánh trăng hay mị quỷ trong hoa sắc đây?

“...Say nằm đêm rã rồi, đèn lồng giăng khắp... Duy cầm trong chén rượu, lênh láng phong tình một mảnh...”

Trong tay cầm bầu mỹ tửu mà chẳng ai ngó ngang, sắc mặt mê mẩn nên cũng quên đã hỏi cái gì, nước dãi chảy ròng ròng cũng không hay biết. Đôi phượng nhãn của Thượng Hương lướt qua một lượt, thấy tất cả đám người kia đều ngây người chờ đợi cả ra. Tia trào phúng lạnh lùng lại nhuốm đầy, trên đời này duy chỉ có một Thượng Hương, xem ai còn tranh được?

“Khó quên nhất ấy thơ người xưa, đáng khinh nhất lại nỗi niềm tương tư... Tương tư lưu giữ không chỗ dựng, lựa mông chằng giấu được kỳ nhân... Xuân đến lại trông đậu đỏ nở, nhưng ai nào đến hái... Khói hoa giữa trời đầy sao băng, đơn độc tấm chân tình phong lưu phai nhạt...”

Từ tốn bước lên lầu, tiếng ca đã dừng mà tiếng đàn cũng tắt, sau bóng rèm thấp thoáng một bóng hình. Dư âm vang vọng rồi dần tiêu tan, đến khi lặng hẳn thì bất chợt bức rèm bị người xốc lên, châu ngọc va nhau vang lên tiếng giòn tan trong vút, một tràng cười phụ họa theo.

“Đúng là hảo tử... hảo khúc... hảo xướng ca mà...”

Liên tiếp ba tiếng khen không ngắt, Thượng Hương quay sang đối mặt với người kia. Một bộ hoa y mỹ phục, trên đầu đội mào tơ vàng khảm bích ngọc tôn thêm gương mặt quan ngọc, có vài phần phong lưu lại pha mấy nét thanh tao, quả thực là một công tử văn nhã. Đôi mắt đánh giá nét mặt người kia, Thượng Hương uyển chuyển cúi chào.

“Trước hết xin để Thượng Hương rót rượu mời ba vị đại gia.”

Bất chợt người nọ bắt gặp ánh mắt của Thượng Hương, lúc chưa thấy rõ hẳn thì đã thấy một nét đẹp kinh diễm, tới khi nhìn cung cách bái lạy uyển chuyển của Thượng Hương thì đã rõ là không nói nên lời. Lại nghe thanh âm trầm thấp du dương kia so với giọng ngâm xướng mỗi lúc mỗi thay đổi chấn động lòng người thì người nọ không thể kềm chế bản thân mà nâng Thượng Hương dậy, miệng lẩm bẩm mãi: “Thật là diệu nhân, diệu nhân mà. Không ngờ trong nam quán lại có một người tuyệt diệu đến ngần này...”

Thượng Hương cúi đầu sâu hơn làm suối tóc che nét mặt, hẳn chỉ khe khẽ lắc bầu rượu trong tay rồi nâng bình lên.

“Dung mạo hoàng hôn liễu tàn, thật không dám nhận danh xưng diệu nhân. Vô phúc được hầu hạ khách, chỉ cầm bình rượu thôi cũng đã là vinh hạnh của Thượng Hương. Không biết nên xưng hô với vị đại gia này như thế nào?”

Bình rượu khẽ nghiêng kề sát khóe miệng người kia làm vài giọt thấm môi, người nọ không tự chủ được liền đưa lưỡi liếm, thần sắc chưa chi đã có vài phần mê say.

“Gọi một tiếng Tổng gia là được rồi.” Người nọ gật đầu xong lại nhìn gương mặt của Thượng Hương, hẳn vẫn còn thanh tỉnh nên cũng không vì hiếu kỳ nhất thời mà vén mái tóc che khuất khuôn mặt ra, đoạn xoay người lại cười bảo: “Lý huynh, tiểu đệ nói ra thật đắc tội, nhưng huynh và ta có thể hoán đổi người rót rượu được không?”

Lý Mộ Tinh đã nhận ra hình dáng của Thượng Hương từ sớm, y không thể nào tin vào mắt mình. Nếu không phải nghe được giọng nói thì làm sao y nhận ra con người phong tình vạn chủng, kiều mị mê hoặc hết thấy xung quanh này lại là Thượng Hương. Y ngây dại ngay tại chỗ.

Đây là Thượng Hương?

Đây là Thượng Hương sao?

Đây đúng là Thượng Hương thật?

Một cơn tức giận trào dâng trong lòng. Tại sao hắn cũng tới hầu rượu là sao? Vì sao phải ăn vận quyền rũ đến vậy? Sao hắn lại không biết tự trọng là gì chứ? Chẳng lẽ mấy lời khuyên bảo của y Thượng Hương không nghe lọt câu nào sao? Siết chặt ly rượu trong tay, cơn nộ khí thịnh linh này khiến Lý Mộ Tinh nhất thời không nói được câu nào.

Vị Tổng gia kia thấy Lý Mộ Tinh không mở miệng thì cho rằng y đã đồng ý, hắn phá lên cười một tiếng rồi nắm tay Thượng Hương kéo về phía bàn của mình. Tên tiểu đồng vốn đang đứng đó rót rượu cũng biết điều liền đi lại phía bàn của Lý Mộ Tinh. Nắm tay siết ly rượu của y lại chặt hơn, mắt trông thấy hai người bọn họ tay trong tay làm cơn nộ khí sôi sục trong lòng Lý Mộ Tinh càng chất chứa.

“Tổng huynh, huynh đúng là không có trượng nghĩa gì hết. Rõ ràng là người của Lý huynh mà Tổng Huynh lại cưỡng đoạt ái nhân người khác vậy là phải phạt rượu, nhất định phải phạt rượu đó.” Tiếng nói này chính là của vị Giả gia kia.

“Rất đúng, rất đúng, nhất định phải phạt ba chén lớn mới được. Mặc dù trước nay Lý huynh luôn mềm lòng nhưng giờ cũng không thể bỏ qua cho Tổng huynh được đâu.” Vị còn lại dĩ nhiên là Chu gia, đoạn mấy tiếng hô hoán âm ỉ liền hòa theo.

Giờ đây sắc mặt của Lý Mộ Tinh đã vô cùng khó coi nhưng nhất thời ba người kia vẫn chưa chú ý thấy. Tổng gia nắm Thượng Hương một cái rồi lại cười sang sảng: “Phạt đây phạt đây, vì một người lẫn giọng hát tuyệt diệu thế này có phạt cũng xứng đáng mà. Thượng Hương, rót rượu nào.”

“Tổng huynh, phạt rượu mà muốn tiểu mỹ nhân rót cho thì lời cho huynh quá rồi. Nếu vậy thì đừng nói là ba chén, có ba mươi chén đi nữa Tổng huynh và chúng ta cũng mặt không đổi sắc mà nốc cạn hết đó.” Vị Chu gia kia lại rôm rả lên làm mấy người khác cũng ha hả cười theo.

“Người hiểu ta nhất không ai ngoài Chu huynh mà.” Tổng gia vừa cười khoái trá vừa nói.

Giữa mấy tràng cười rộ đó, Thượng Hương nhận ra ba tầm mắt sắc bén đang chĩa thẳng vào hướng của mình, tia lấp lánh trong khóe mắt hắn khẽ lay động. Chính là Bạch Ninh ôm đàn ngồi bên đài, khuôn mặt thanh tú ẩn chứa nét kỳ lạ, rồi đến Ngọc Lưu với bộ vũ y rực rỡ giữa sân khấu giạt mình nhìn sang, còn có Thượng Kỳ đang ngồi cạnh vị Giả gia kia, đôi mắt hắn lên tia ghen ghét.

Khóe môi Thượng Hương khẽ cong lên. Một đám nhãi ranh, so đạo hạnh thì các người còn kém xa lắm, muốn nổi bật trong nam quán thì không hẳn chỉ dựa vào sắc đẹp xuân tươi là cạnh tranh được đâu. Để hôm nay ta dạy các người một lần, ráng mở mắt mà học hỏi đi.

Ánh mắt hắn lại lướt qua Lý Mộ Tinh, sắc mặt nén giận rành rành của y làm trái tim Thượng Hương run rẩy. Tại sao y lại nổi giận? Có khi nào vì hắn đi hầu hạ người khác hay không?

Lại mơ mộng nữa rồi. Hắn chuyển tầm nhìn sang nụ cười ẩn ý của Tổng gia, chưa vội rót rượu mà lại thổi tắt hai ngọn nến trên bàn.

Trong sảnh liền tối mờ.

Bạch Ninh đẩy đàn sang bên, Ngọc Lưu bỏ dở điệu vũ mà tự động đi về hai hướng đoạn ngồi xuống cạnh Lý Mộ Tinh và Chu gia. Sắc diện đen đui của Lý Mộ Tinh vừa gai mắt vừa không thuận mũi nên cứ hờ hững với Bạch Ninh, có điều vị Chu gia kia lại ôm eo Ngọc Lưu ngay, cạ sát mặt hắn mà trêu ghẹo. Trong sảnh một màn âm u thế này đúng là thời cơ tốt để động tay động chân mà.

“A, sao tiểu mỹ nhân lại thổi tắt đèn chớ?” Phía bên kia, Thượng Kỳ không thèm đếm xỉa gì vẫn niêm nở hầu rượu trong khi Giả gia kêu toáng lên, con người căng trợn ra ngó chăm chăm Thượng Hương. Dưới ánh sáng mập mờ thật khó nhìn được khuôn mặt, nhưng chính trong màn mờ này lại càng tôn nét thần bí cho Thượng Hương.

Thượng Hương từ tốn nâng bình rượu rồi rót đầy ly trước mặt Tổng gia, khê khàng mà cười: “Hoa phải thưởng ngắm ngoài sáng còn rượu phải thưởng thức trong tối. Nếu các vị đại gia không ngại thì hãy thử một lần xem sao, bảo đảm mùi vị khác biệt vô cùng.”

“Còn có cách phẩm rượu như thế sao?” Tổng gia cầm ly rượu lên uống cạn một hơi, mùi rượu nồng nặc phủ xuống cổ họng mà hần cũng không kêu tiếng nào, chỉ có khóe mắt nhuốm ý cười cứ ngăm Thượng Hương mãi.

Thượng Hương chăm chú nhìn lại không nửa phần tránh né, bàn tay không ngừng rót rượu mà tiếp lời: “Tửu trung tự hữu thiên chung túc, tửu trung tự hữu hoàng kim ốc, tửu trung tự hữu nhan như ngọc. Nếu Tổng gia không ngại uống thêm mấy chung thì đợi nhắm mắt lại sẽ thấy được cảm tứ phồn hoa, nhất thế vô ưu.”

Tổng gia lại uống thêm rồi thất thanh cười: “Khá hay cho một Thượng Hương có ý có tứ, người muốn Tổng gia ta đây bắt chước cổ nhân, trong rượu có đầy giấc mộng hoàng lương sao?”

Thượng Hương không trả lời, lại thấp giọng ngâm nga.

“...Say nằm đêm rã rồi, đèn lồng giăng khắp... Duy cầm trong chén rượu, lênh láng phong tình một mảnh...”

Lúc này Giả gia lại phá lên cười: “Thiên chung túc, hoàng kim ốc rồi lại nhan như ngọc, Tổng huynh còn dùng cả giấc mộng hoàng lương nữa chứ. Tiểu mỹ nhân ơi là tiểu mỹ nhân, hần ta chính là ông chủ ngồi không ở nhà mà tiền của rơi từ trên trời xuống đó. Còn không mau mau rót rượu, Tổng huynh mà tiện tay ban thưởng cho thì người tha hồ ăn sung mặc sướng cả đời.”

Thượng Kỳ nghe Giả gia cứ một câu lại tiểu mỹ nhân này, tiểu mỹ nhân nọ thì mặt tím tái đến vò nhàu chiếc khăn trong tay. Ngay cả mặt cũng nhìn không rõ thì sao biết Thượng Hương là một tiểu mỹ nhân chứ? Hần đang muốn lôi kéo sự chú ý của Giả gia thì chợt nghe một tiếng nói vang lên.

“Thật thối nát không chịu được, cái gì mà tửu trung tự hữu thiên chung túc, tửu trung tự hữu hoàng kim ốc, tửu trung tự hữu nhan như ngọc chứ. Há chẳng phải tỉnh rượu thì mộng sẽ tan sao? Chỉ toàn là chuyện băng quơ.”

Là Lý Mộ Tinh, đôi mắt sáng rực của y nhìn Thượng Hương chăm chăm. Tuy xung quanh mờ ảo không nhìn rõ được sắc mặt nhưng những người khác vẫn nghe ra sự coi rẻ trong giọng điệu của y.

“Lý huynh...” Tổng gia có hơi kinh ngạc, còn đang muốn mở miệng thì Lý Mộ Tinh đã cắt ngang.

“Đời người có được hai bàn tay không phải là rót rượu cho người khác mà là dùng để thâu gặt thiên chung túc, dùng làm hoàng kim ốc và dùng cho nhan như ngọc. Nếu con người chỉ biết dựa vào bố thí đắm mình trong trụy lạc thì chỉ tổ làm người ta khinh miệt. Lý Mộ Tinh ta... bình sinh khinh thường nhất chính là hạng người này...”

Cho dù tiếng nói không sang sảng nhưng lại vang rõ mồn một giữa khung cảnh u ám. Đừng nói là Tổng gia và Giả gia nghe mà ngớ ngẩn cả người, ngay cả Chu gia vẫn đang lo ve vãn Ngọc Lưu cũng phải ngược mặt lên. Tuy nói trước kia Lý Mộ Tinh không biết phong tình là gì nhưng suy cho cùng cũng hiểu phép tắc trong chốn hoan trường, cũng giả tảng phối hợp với bọn họ rất vui vẻ hòa đồng. Có điều không biết sao hôm nay y lại thốt ra mấy lời này.

“Lý huynh nói vậy là dụng chàm rất lớn đó. Trong bốn người chúng ta cũng chỉ có mình huynh là dựng nghiệp lớn từ hai bàn tay trắng, có được thiên chung túc, có hoàng kim ốc, có nhan như ngọc. Giờ chúng ta mới biết, thì ra huynh vẫn luôn xem thường bọn ta núp bóng sự che chở của tổ tiên hai đời sao?”

“Chu huynh đừng nóng, chỉ sợ là Lý huynh đây quá chén mà thôi.” Giả gia liền mau mắn xen vào giảng hòa. Lý Mộ Tinh cũng không phải không biết chuyện liền xuống nước ngay.

“Hôm nay đúng là ta uống hơn nhiều, đầu óc thật có chút choáng váng. Vừa rồi chúng ta nói tới đâu rồi kia?”

Thượng Hương rũ mắt xuống, tay vẫn tiếp tục rót rượu cho Tổng gia mà miệng lại ai oán than nhẹ. Tiếng than khe khẽ nên chỉ có Tổng gia ngồi kế bên là nghe được, hần nhìn Thượng Hương một cái rồi uống cạn rượu, lại cười một tràng dài: “Đã uống xong ba chung rượu phạt rồi, kế tiếp chúng ta có nên uống rượu mừng không đây?”

“Phải đó, thiếu chút nữa quên mất, hôm nay ba người chúng ta hẹn Lý huynh đến đây là muốn tự mình chúc Lý huynh sắp cưới được mỹ kiều nương. Chung rượu mừng này Lý huynh nhất định phải uống đó.” Vị Giả gia kia lại góp tiếng náo nhiệt vào.

Thượng Kỳ vừa nghe câu này thì hả hê nhìn Thượng Hương. Bạch Ninh ngồi cách hần không xa cũng tò mò dõi theo nhưng lại trông thấy Thượng Hương đang nhìn Lý Mộ Tinh, đôi mắt đan phượng khẽ ánh động trong màn đêm rồi phủ nét âm đạm. Bạch Ninh giật cả mình, lại nhìn sang sắc mặt càng lúc càng đen thẫm của Lý Mộ Tinh khiến y đột nhiên vỡ lẽ đôi điều. Mấy ngày trước loáng thoáng nghe có một thương nhân bao trọn Thượng Hương, khi ấy y chỉ cho là chuyện cười rồi bỏ qua. Không lẽ người thương nhân bao Thượng Hương lại là người bên cạnh không thèm nhìn đến y nữa con mắt sao? Tướng mạo quả thật được mắt lắm. Bạch Ninh lại nhìn sang dung nhan ẩn khuất của Thượng Hương thì trong lòng dâng lên chút bội phục.

Không đơn giản, quả thật là không đơn giản. Thượng Hương biết rõ dung nhan già héo của mình không còn nét lộng lẫy thơm tho nữa mà lại dựa vào chất giọng hay ho xướng khúc tương tự bên ngoài rèm châu, cốt yếu giăng đòn phủ đầu lôi kéo sự hiếu kỳ của mấy vị đại gia kia. Hần lại buông tóc xuống để che đi nếp nhăn khó coi ở khóe mắt. Người ta thường nói “tay ôm đàn che nửa mặt hoa” mà Thượng Hương nào ứng được với câu này, giờ ra dáng dập khuôn nghênh đón nhưng hầy còn cự tuyệt, thật là làm người ta nhột nhạt. Lại còn bước đi một đoạn lả lướt tựa tư liễu như thế, đây chính là bộ pháp sở trường nhất của Ngọc Lưu, phải có một tư thái duyên dáng mới có thể lướt tha thướt như gió vờn cành liễu. Rõ ràng đã là một tiểu quan tàn hoa bại liễu lại khiến người ta cảm nhận được nét phong hoa tuyết đại, cuối cùng còn thổi tắt hết nến thì sẽ không lo diện mạo bị nhìn ra.

Khó trách sao nghe bọn tiểu quan kháo nhau rằng Thượng Hương của năm xưa là kiều diễm nhất trong nam quán, quả thật không phải hư danh. Chỉ có điều... giữa Thượng Hương và vị Lý gia bên cạnh này... đúng là có điều thú vị khiến người khác phải suy ngẫm. Bạch Ninh ngược mặt lên, cho đến giờ khắc này y mới cảm thấy bữa tiệc hôm nay có chút hứng thú. Không nói gì mà chờ xem cuộc vui thôi.

“Hừ, chỉ sợ huynh ấy lại uống rượu rồi không biết còn nói ra mấy câu nào làm người ta bực bội nữa.” Chu gia thờ ơ nói.

Lần này không cần đến Giả gia hòa giải, Ngọc Lưu biết chuyện liền ôm quần lấy Chu gia: “Chu gia, Ngọc Lưu rót rượu hầu ngài thì ngài cũng nên thưởng nữa chung để Ngọc Lưu cũng được hưởng lấy không khí vui mừng nữa.”

Có mỹ nhân trong lòng lập tức tâm tình của Chu gia hơn hử tức thì, hần sờ mó Ngọc Lưu một phen rồi nói: “Người muốn hưởng lấy không khí vui mừng làm gì chứ? Muốn lấy hay muốn gả đây?”

“Chu gia xấu lắm nha, tất nhiên là Ngọc Lưu muốn được gả nhưng chỉ sợ không ai chịu lấy thôi.” Ngọc Lưu vùi đầu vào lồng ngực của Chu gia, ngữ điệu nhuốm chút tủi hờn thật khiến người ta phải đau lòng xót dạ.

Chu gia khoái trá cười phá lên, siết chặt Ngọc Lưu vào lòng hơn rồi lại bắt đầu động tay động chân.

Lý Mộ Tinh cúi gằm mặt chẳng biết đang suy nghĩ gì. Lúc này y thành linh bật dậy, khẽ lắc ly rượu trong tay rồi bỏ xuống, đoạn với lấy bầu rượu trên tay tiểu đồng đứng sau rồi đi ra giữa đại sảnh lớn tiếng: “Phải, Lý Mộ Tinh ta sẽ mau chóng thành thân. Giả huynh, Tống huynh, Chu huynh, Túy nương không thích nam nhân đi câu lan sở quán tìm vui nên sau khi thành thân ta sẽ không bao giờ đặt chân tới đây nữa. Hôm nay là lần hội tụ cuối cùng của chúng ta. Mấy năm qua ba vị luôn đối đãi với ta như thủ túc tình thâm, hôm nay ta mượn rượu này kính ba huynh, đây, uống cạn mới thôi!”

Nói xong y ngẩng đầu uống ừng ực một hơi, nốc hết nửa bình mới dùng tay áo lau miệng. Ánh mắt y dừng lại chỗ Thượng Hương đang ngồi, bốn mắt giao nhau, trong nháy mắt không khí liền tĩnh lặng, mọi vật trong đất trời như tan biến, chỉ còn lại hai ánh mắt đan xen giao hòa. Lý Mộ Tinh khẽ lắc đầu, bất chợt y nhắm mắt lại, vung tay ném bầu rượu xuống đất khiến nó vỡ tan tành, từng mảnh sành vỡ tung tóe tới trước chân của Thượng Hương.

“Từ nay... về sau... sẽ không còn gặp nữa... Hầy tự... bảo trọng lấy...” Thanh âm còn chưa dứt mà người đã xốc bực rèm châu đi khuất.

Giả gia trợn tròn há hốc lỗm bầm: “Hôm nay y uống lộn thuốc gì vậy? Cái gì mà từ nay về sau không còn gặp nữa chứ? Thành Thượng Hòa này có bao lớn, làm ăn xã giao nhiều vậy không phải là ngược mặt không thấy nhưng cúi đầu cũng gặp sao?”

Khi này Tổng gia mới cười: “Y cũng đâu phải nói lời này với chúng ta đâu. Được rồi, hôm nay tới đây thôi. Tiểu đồng, thấp đèn lên đi.”

“Tổng huynh, Giả huynh, các người cứ tự nhiên, ta đi trước đây.” Chu gia đứng lên ôm lấy Ngọc Lưu đi ra ngoài.

“Ha ha, đêm xuân không được phí hoài, mỹ nhân không thể bỏ qua. Tổng huynh, ta cũng đi đây.” Giả gia cũng kéo theo Thượng Kỳ đi mất.

Đèn sáng rồi mà Thượng Hương còn chưa cử động, đôi mắt đan phượng vẫn trông về bức rèm châu đang đung đưa, sóng nước dần ngập đầy vành mắt. Tổng gia đứng trước mặt rồi đưa tay vén mái tóc che phủ gương mặt hắt ra, Thượng Hương khẽ khàng lướt mắt nhìn thẳng, không dám chớp lấy một lần, chỉ sợ chớp mắt thì lệ sẽ rơi.

“Nếu người không dời hương phấn thì nhất định sẽ xinh đẹp hơn bây giờ gấp trăm lần.” Khóe miệng Tổng gia mang ý cười, “Nghe bên ngoài đồn đại là Lý huynh bao một tiểu quan ở nam quán, vốn dĩ ta không tin, nhưng giờ... thấy quả thật không uống chuyển đi này...”

Lời nói của Tổng gia hình như có ẩn ý, hắt buông tay bước ra khỏi đại sảnh.

“Ta là Tổng Lăng của Phong Thông tiền trang, hãy nhớ kỹ.”

Người cuối cùng đứng lên là Bạch Ninh. Trước khi đi y cũng đứng trước mặt Thượng Hương một chốc, ngấm ngấm hắt hồi lâu y mới tò mò hỏi: “Là người không muốn khóc hay là khóc không được?” Đôi mắt ngấn lệ thật sự xinh đẹp, xinh đẹp vô cùng, nhưng cũng rất đau thương.

Thượng Hương nhìn y, tay quệt đi lệ chực rơi trong mắt rồi khẽ điểm lên trán của Bạch Ninh: “Tiểu quỷ tinh ranh, cũng là ánh mắt của người sắc bén.” Hắt đứng dậy, vòng qua Bạch Ninh mà đi ra ngoài.

Gió đêm thổi ráo giọt lệ cuối cùng của hắt, khô khan, khô đến đau nhói. Hắt không phải không muốn khóc, cũng không phải khóc không được, chẳng qua là hắt... tìm không ra lý do nào để mà khóc.

10. Chương 10

Lý Mộ Tinh, Lý Mộ Tinh, người không biết ta, ta chẳng quen người, từ nay về sau lại thành người xa lạ...

§

“Phịch!”

“Choang!”

Tiếng trước là tiếng hai người va vào nhau, tiếng sau là tiếng chén thuốc rơi xuống đất, Lý Mộ Tinh bị lực va chạm đẩy lui mấy bước. Hiện giờ tâm trí y đang quay cuồng, không hiểu cảm xúc mập mờ vừa tức tối vừa chua chát trong tim này là gì, căn bản chẳng còn lòng dạ nào nhìn xem mình đụng phải ai, vòng sang bên định đi tiếp thì chợt một hương thơm thoang thoảng xộc vào mũi. Trí nhớ lập tức thoáng lên nụ cười tươi tắn đầy thật tâm của Thượng Hương, đáng cười đã khiến y cảm thấy không có cảnh vật nào trên thế gian có thể so bì.

Phút chốc y khựng bước, hồi tưởng đến cảm giác nóng hổi lúc Thượng Hương khẽ ấn vào môi mình, khi đó đã ngửi được mùi hương này. Chính là hương thơm này rồi. Y quay nhìn đáng người đang lom khom nhặt mảnh chén vỡ nhưng đập vào mắt lại là một màu rực đỏ.

“Thượng Hồng?”

Thượng Hồng dừng lại thản nhiên nhìn Lý Mộ Tinh, không nói lời nào cúi xuống nhặt tiếp. Lý Mộ Tinh thấy áy náy nên cũng ngồi xuống nhặt mảnh vỡ hộ y. Hương thơm kia càng ngửi càng rõ ràng, bất chợt nhớ

Thượng Kỳ có nhắc đến được thôi tình làm bàn tay Lý Mộ Tinh cứng đờ, y nhìn sang Thượng Hồng mà buột miệng.

“Ngay cả người... cuối cùng... cũng suy đồi rồi...”

Người thiếu niên can trường lúc trước dù bị trói gô đi nữa nhưng đôi mắt vẫn ánh lửa bùng bùng nay đã mất rồi ư? Con người trước mắt đây cũng đã thay đổi hết như Thượng Hương, trở thành một kỹ nam thích dùng mọi thủ đoạn rồi sao?

Cảm giác đau nhói không tên lại buốt lên trong lòng ngực, chua chát, phẫn nộ và đau đớn, còn có một xúc cảm chẳng biết diễn đạt cách nào. Tất cả đan quện thành mớ cảm xúc hỗn độn khiến cơn giận dữ của Lý Mộ Tinh càng thêm bốc cao.

“Tại sao, tại sao chứ? Các người... tại sao các người đều như vậy...? Cho dù bất đắc dĩ rơi vào nam quán đi nữa, tại sao ngay cả tôn nghiêm của nam nhân các người cũng vứt bỏ. Tô son điểm phấn để dụ dỗ nam nhân, còn thoa hương phấn khêu gợi tình dục lên người... Các người muốn nam nhân khác đề tới vậy sao? Đúng là vô sỉ... đề tiện mà...”

“Chát!”

Thượng Hồng tát y một bạt tai nháng lửa, đôi mắt thanh dài phẫn nộ nhìn Lý Mộ Tinh.

“Người bị chọc tức ở đâu cũng dừng tới đây trút hết lên đầu ta, ta không có nợ người cái gì. Không ai muốn lọt vào chỗ này, muốn chết hay muốn tôn nghiêm là do tự ta chọn lựa, không can hệ gì tới người!”

Quát vào mặt Lý Mộ Tinh xong, Thượng Hồng quay đầu bước đi, cũng không đếm xỉa đến mấy mảnh vỡ dưới đất nữa. Lý Mộ Tinh bị y tát một bạt tai đến ngây ngẩn, vết hằn đỏ trên mặt rất buốt. Y xoa bên má, đột nhiên bị đánh cho tỉnh ra mới phát hiện mình lại đi trút giận lên người vô tội, thực hổ thẹn quá đổi. Tỉnh táo đầu óc rồi mới nhận ra, sau khi ra khỏi Tuyên Hoa lâu bản thân cũng không nhìn đường mà cứ theo thói quen đi ra hậu viện.

Thượng Hồng đi được vài bước lại thấy không cam lòng. Từ khi rơi vào chỗ quỷ quái này không gặp được người tốt lành nào, chỉ có mình Lý Mộ Tinh là Thượng Hồng thấy có hảo cảm, vậy mà giờ y cũng thành cái thứ vô lại không biết phân biệt thị phi thế này. Không hiểu sao vừa đụng mặt đã bị mắng nhiếc một hơi, mà còn rủa vào chỗ đau nhói nhất khiến y thấy vừa oan ức lại vừa cáu bẳn.

Quay người lại thấy Lý Mộ Tinh đứng đờ đẫn ra đó, tay ôm một bên má đầy hổ thẹn thì Thượng Hồng cũng thấy hả dạ. Y xia xia chớp mũi của Lý Mộ Tinh: “Vậy thứ như ngươi thì có gì tốt đẹp? Cùng lắm cũng chỉ là tên thương nhân mình đầy mùi tiền. Bụng dạ của ngươi mới chính là đề hèn, ý mình rùng rình tiền tới đây chơi kỹ mà lại giả bộ thanh cao, còn dám vu tội cho bọn ta bôi được thôi tình lên người để cảm dỗ người. Thực không biết vô liêm sỉ. Ta... Thượng Hồng ta tuy chịu khuất nhục cũng không cam lòng để người vô duyên vô cớ chà đạp. Chỗ này vẫn còn nửa hộp hương phấn, ngươi cứ cầm đi cho bất cứ chướng quỷ tiếm phần son nào kiểm tra để xem rốt cuộc bên trong có thứ thuốc gì, trả lại sự trong sạch cho ta cũng tốt.”

Lý Mộ Tinh bị Thượng Hồng mắng một hơi thì cũng hết nhịn được. Dù bảo y vẫn còn chút hổ thẹn với Thượng Hồng nhưng vẫn cho Thượng Hồng chỉ nói toàn chuyện bằng quơ, y bác bỏ hết: “Người muốn có thể diện thì cũng đừng ngậm máu phun người, ta không phải thanh cao thì ngươi cũng đừng làm ra vẻ vô tội vạ. Trong kỹ viện có dùng thôi tình cũng là chuyện thường thấy, ngươi cần gì phải phủ nhận. Còn nữa, nếu không phải cố tình thì sao ngươi phải dời hương phấn làm gì? Ta vốn thấy ngươi tính tình cứng cỏi, chẳng may vận mệnh trở trêu phải lưu lạc tới đây, thật cảm thấy thương tiếc cho ngươi vô cùng. Vậy mà rốt cuộc ngươi vẫn đắm mình trong trụy lạc, làm người ta muốn thương hại ngươi cũng không cách nào thương được.” Nói đến đây y lại nhớ đến Thượng Hương, tư vị không rõ tên kia lại cuộn cuộn dâng trào.

Thượng Hồng nghe xong thì tức giận đến nghẹn ngào, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Đầu óc của ngươi toàn chứa gỗ mục ươn sao hả? Được lắm... được lắm...” Lắm lắm mấy tiếng được lắm, y đột nhiên mở hộp hương phấn rảy lên người Lý Mộ Tinh.

Lý Mộ Tinh cả kinh vội vàng né tránh, mà sao kịp chứ. Từ đầu tóc mặt mày cho tới vạt áo đều dính đầy hương phấn, mùi hương sực nức xông thẳng vào khứu giác.

“Người— Người—” Y vừa sợ thót mình lại vừa tức giận, tay phải lia lịa bột phấn xuống đất nhưng không cách gì gạt mùi hương kia ra được.

Thượng Hồng cười lạnh lùng: “Không phải người nói hương phấn này có tác dụng thôi tình à? Cứ đi đi, trong nam quán có đầy đầy tiểu quan, sao không đi lấy bạc mà kiếm một tên... Phải rồi, không phải người đã bao Thượng Hương rồi sao? Nếu thích hẳn tới vậy thì đi tìm hẳn trút cơn đi, ta thấy hẳn đối với người cũng không phải bình thường, chắc hẳn thích người lại liền thôi, nhất định làm người sung sướng còn hơn tiên nữa kia.”

Thích? Thích... sao?

Bất chợt lồng ngực Lý Mộ Tinh nhảy thót, vừa phập phồng vừa nhoi nhói như muốn ngừng thở.

“Người... vừa rồi người... nói cái gì?” Y hóp hóp mấy hồi hết như cá mắc cạn, khó khăn lắm mới nói được một câu.

“Cái con mẹ nhà người, cả lỗ tai cũng—”

“Thượng Hồng!”

Thượng Hương bước ra từ chỗ khuất tối. Giờ hẳn đã cột tóc lên, bóng cây che phủ khuôn mặt nên không thấy rõ biểu tình, chỉ nghe mỗi tiếng nói, “Không được vô lễ với khách.”

“Hừ!” Thượng Hồng phát tay bỏ đi, dù sao cũng mắng cho Lý Mộ Tinh một trận hả hê rồi.

Lý Mộ Tinh ngơ ngẩn nhìn Thượng Hương. Thích, thích, thích... một chữ này cứ chấp chờn trong miệng y. Lời của Thượng Hồng như sự tỉnh người đang trong mộng, cơn đau buốt găm trong lồng ngực này chẳng lẽ là thích sao? Bắt đầu từ khi nào? Từ lần đầu tiên bị Thượng Hương chòng ghẹo hay lúc không kèm nén được mà đưa rượu tới, hay ngày đó bất chợt bắt gặp dung nhan tươi cười của Thượng Hương, hay từ mấy hôm chung sống hòa hợp với nhau? Thật ra đã bắt đầu từ lúc nào? Từ đầu đến cuối, y ba hồi đột nhiên thích Thượng Hương lại ba hồi tức giận vì hắn, không hề hay biết gì cứ dần dần đến gần... Cho nên khi thấy Thượng Hương đã được y bao mà còn xuất hiện ở Tuyền Hoa lâu, y giật thót mình lại cảm thấy trong lòng cuộn cuộn thịnh nộ; cho nên khi thấy Tống Lăng nắm tay Thượng Hương thì uống rượu vào cũng trở thành dấm chua; cho nên khi nhìn Thượng Hương rót rượu cho Tống Lăng y thấy hết kèm chế nổi mà muốn nhào tới đá văng Tống Lăng ra. Vì sợ bản thân thất thổ nên y mới xông ra sảnh lớn tiếng tuyên bố sau khi thành thân sẽ không tới kỹ viện nữa, ném bầu rượu xuống đất xong thì không dám nán lại lâu hơn. Tất cả những điều này, tất cả những động thái này đều là do y thích... Thượng Hương... sao? Là thật hay là ảo giác đây?

Thượng Hương vẫn đứng dưới tàn cây nhìn Lý Mộ Tinh, thầm mong được nghe tiếng nói của y dù chỉ là một câu mắng chửi, nhưng y cứ đứng trơ phỗng ra đó. Thượng Hương vẫn chờ đợi nhưng bên tai chỉ có tiếng gió rì rào, đến khi đôi mắt bị gió thổi rất bỗng hắn mới nhắm mắt lại, lặng lẽ xoay người đi.

Tất cả đã kết thúc rồi. Tuy kết quả không như mong mỗi, nhưng mà... hãy còn chiếc khăn phủ lô nho nhỏ và hồi ức của mười mấy ngày qua.

“...Ta ...thích... người...”

Cơn gió lùa từ sau cuốn theo lời nói mê sảng gần như không nghe rõ, Thượng Hương chấn động toàn thân quay phắt người lại, ánh mắt nhìn Lý Mộ Tinh sáng chói như yên hoa trong màn trời đêm.

Nhưng đối diện với đôi mắt lóng lánh kia Lý Mộ Tinh một lần nữa lại chạy trốn. Y điên rồi, đúng là mê muội thật rồi. Có sao lúc sắp thành thân y lại nói thích một người ngoài Túy nương chứ?

Thế mà Thượng Hương lại nở một nụ cười như trăm hoa đua nở, trong phút chốc xán lạn đến chói lòa.

“Cái tên thật thà này... chạy cái gì chứ? Chẳng lẽ... ta còn bảo người lấy ta được sao...?” Mai sau chỉ sợ càng khó gặp nhau hơn, bây giờ còn không biết cho hắn nhìn lâu chút nữa. Thật là cái tên... đại ngu ngốc mà.

Đại ngu ngốc... Đại ngu ngốc... Đại ngu ngốc... nhưng mà... hắn lại thích cái tên đại ngu ngốc như vậy.

Trong thành Thượng Hòa có một con kênh đào, ở đây luôn tấp nập diễn ra cảnh vận chuyển hàng hóa bằng đường thủy. Ban ngày là lúc hàng hóa đi đi về về náo nhiệt nhất, đặc biệt gần đến tháng tới thì càng bận rộn hơn. Các thương gia đều giăng đuốc dọc khắp hai bên sông để kiểm kê hàng hóa vào ban đêm, lý do là trước khi vào đông họ phải dỡ hàng cho hết. Khi mùa đông tới nước sông sẽ đóng băng đến hai tháng trời, trong thời gian đó các thương gia phải sống nhờ vào mớ hàng hóa này.

Ngay lúc đám người làm đang chuyển hàng đầy khí thế thì bỗng một tiếng gào xé họng vang lên, cả đám dừng người ngoái nhìn về hướng tiếng la ó. Dưới ánh lửa chớp choạng thấy một người đứng ở bờ sông, tay cầm bình tu ừng ực, vừa nhìn đã biết là nốc rượu.

“Xi, thứ nát rượu ở đâu mò tới đây say xỉn!” Một tên khuân vác lớn tiếng quát mắng.

“Mã lão tam, con mẹ nhà ngươi không uống được rượu rồi thấy thèm hả? A ha ha ha ha...” Lại có một tên khác phụ họa làm đám người cười rần theo.

“Các huynh đệ hăng hái chút nữa đi. Làm xong rồi muốn uống rượu thì cứ theo ta tới tửu quán, còn không uống thì về nhà mà ôm lão bà...”

“Mà nè, hây dô, một người làm không hết đâu, hây dô, các huynh đệ phải giúp một tay mới được, hây dô a...” Tiếng quát tháo kia lại rống lên còn gấp ba lần lúc nãy.

“A a a... A a! A a...!” Người ở bờ sông kia ném bình rượu xuống nước rồi lại gào lên, “Không thể nào... không thể nào... không thể nào được... A a a! ...Không thể nào mà...”

Gào tới nửa nén hương thì đám khuân vác kia cũng chịu hết nổi mới quay sang hét lại: “Ê cái tên be bét kia, la đủ chưa hả? Trong nhà chết người sao chứ? Gào xong thì mau cút—” Còn chưa dứt lời đã thấy người ở bờ sông kia lao đảo muốn quay đi, nhưng thế nào chân lại loạng choạng, tay quơ quàng loạn xạ rồi trượt ngã xuống sông.

“Ừm!”

Tiếng nước văng lớn tới độ mấy người khuân vác khác cũng phải chú ý, tức tốc có mấy người quăng hàng chạy tới bờ sông mới thấy một người đang vùng vẫy dưới nước. Mấy người làm kia vội vàng cởi quần áo ra rồi nhảy xuống cứu người.

“Ày da, trời giờ mà xuống nước còn không chết cóng sao hả?” Không biết là ai nói câu này, lại có một người khuân vác khác vội chạy đi tìm nước gừng.

Không lâu sau cũng đã cứu được người lên, dù không động đậy gì nhưng vẫn còn thở, chỉ không biết là say bí tỉ hay mê man thôi. Qua một hồi thì nước gừng cũng tới, mấy người cứu người uống xong mới nhớ cho người rớt xuống sông kia một ngụm. Dưới ánh đuốc lại có một người đầu lĩnh trong đám nhận ra.

“Đây không phải Lý lão bản của Bảo Lai thương hào sao? Mã lão tam, ngươi kêu hai người tới đây khiêng y trở về coi.”

Mãi tới chạng vạng hôm sau Lý Mộ Tinh mới tỉnh lại khiến Trần bá và Trần ma quáng quàng cả lên, nửa đêm cũng mời đại phu đến chẩn mạch. Đại phu bảo y không có gì nghiêm trọng mà chỉ là uống nhiều rượu quá thôi, ngủ một giấc sẽ không có gì đâu. Hai ông bà lão chưa từng thấy Lý Mộ Tinh quá chén đến cỡ này, thật làm hai cụ sợ muốn điếng hồn. Tối trời sáng hai người mới nhớ đi cầu viện Nguyễn quả phụ, mammals Nguyễn quả phụ đã là lão bản nương của tửu phường làm rượu thì hiển nhiên sẽ biết cách giải rượu.

Nguyễn quả phụ nghe xong thì kêu tiểu nhị đưa chai thuốc giải rượu cho y. Nếu không phải tục lệ không cho phép nam nữ hai bên gặp nhau trước khi thành thân thì nàng đã đích thân đi rồi. Nhất định phải xách lỗ tai Lý Mộ Tinh mà mắng một trận cho y chữa, bây giờ nàng cũng chỉ biết nhịn mà thôi. Đợi tới khi thành thân rồi nàng phải rèn luyện tửu lượng của Lý Mộ Tinh thêm nữa mới được.

Lý Mộ Tinh vừa tỉnh dậy thì Trần bá và Trần ma đã mừng quá chừng, quỳnh quáng bao lấy y hỏi đủ thứ này nọ. Mà đầu Lý Mộ Tinh thì đang đau như búa bổ, không nghe thủng được câu nào nên vội than đói bụng khát nước mới đẩy được hai cụ ra ngoài. Lúc này y mới hít thở một hơi nhẹ nhõm, bóp trán hồi tưởng lại đã xảy ra chuyện gì.

Đêm qua... đêm qua y nói: “Ta thích người...” bằng giọng điệu hoài nghi và cảm giác vẫn không cách nào nhận rõ trong lòng. Chỉ thì thầm khẽ mà không ngờ Thượng Hương lại nghe thấy. Y thật không nghĩ Thượng Hương sẽ quay đầu lại, nhưng đôi mắt long lanh đó khiến lòng y xúc động muốn ôm chầm Thượng Hương vào lòng, thế nên trong nháy mắt sự mập mờ đã được xác nhận.

Y thích Thượng Hương, đây là sự thật không cách nào chối bỏ nữa rồi. Ôm vò rượu tới bờ sông, y vừa uống vừa suy nghĩ tại sao mình lại thích Thượng Hương chứ? Ở Thượng Hương y thật nhìn không ra điểm đặc biệt nào khiến cho y yêu thích được. Cần cù, nghiêm chỉnh, biết vươn lên, nỗ lực, cố gắng... những ưu điểm này Thượng Hương đều không có cái nào, mà điều quan trọng nhất chính là Thượng Hương còn là một nam nhân. Bất kể hấn có ăn mặc ra sao, nói chuyện thế nào, cử chỉ có nhu mì tới đâu đi nữa cũng không cách nào trở thành nữ nhân được. Y không thể nào thích một nam nhân được, không thể nào, tuyệt đối không thể nào...

Uống hết rượu thì y cũng kết luận xong, y không thể nào thích Thượng Hương được nên mới quay về phía bờ sông mà gào lên. Không thể nào... không thể nào... Ủ ồ nghe có ai quát cái gì nên y mới quay lại, sau đó... té xuống nước... Cũng không nhớ lúc đó mình có cố ý ngã xuống sông hay không, có điều y chỉ muốn đầu óc tỉnh táo thôi. Biết đầu tỉnh cơn rồi thì cái thích trong lòng cũng bay mất không chừng.

Nhưng mà... nếu say rượu thì đáng lý chỉ đau đầu thôi mới phải, tại sao cả trái tim y cũng đau là thế nào? Một cơn nhói đau lại ào tới làm Lý Mộ Tinh cắn răng cố nén, mới định ninh đã hết bất chợt một cơn buốt thấu lại ập tới khiến trái tim âm ỉ mãi.

Trong lòng càng đau thì y càng hiểu bản thân đã thích Thượng Hương, là vô cùng thích mới phải, thế nên mới đi gặp Thượng Hương rồi lại dạy Thượng Hương cách làm tính. Lúc đó, trong tiềm thức của y đã muốn chuộc Thượng Hương ra để giữ hấn bên cạnh mình, cho hấn làm một chân trưởng phòng, muốn giờ khắc nào cũng có thể nhìn thấy Thượng Hương. Từ trước đến giờ y vẫn cho đây là sự đồng cảm, là thương xót mà thôi. Giờ đây nghĩ lại, nếu thật sự chỉ là đồng cảm và thương xót thì có gì y chưa từng nghĩ đến muốn chuộc Thượng Hương ra? Thượng Hương mới chính là người đầu tiên y cảm thấy thương tiếc. Đúng là nực cười... Y lại dần dần tới mức này... đến bây giờ mới phát hiện ra...

Đã quá trễ rồi... Y đã sắp thành thân... đã không còn cách nào giữ Thượng Hương bên cạnh được... Không, cho dù không thành thân đi nữa y cũng không thể giữ Thượng Hương bên cạnh. Thượng Hương là một nam nhân, là nam nhân... là nam nhân... Đáng chết, tại sao lại để y phát giác mình đã thích Thượng Hương, cứ như trước kia không biết gì có phải tốt hơn không? Y có thể quang minh chính đại lưu lại bên cạnh Thượng Hương. Trái tim đau quá, càng ngày càng nhói thắt thêm. Rốt cuộc... rốt cuộc cũng không thể đi gặp Thượng Hương được nữa... Không thể nào... Y không thể như loại khách làng chơi đùa giỡn người mình yêu thích được, cũng không thể bất chấp cái nhìn người đời mà ở bên cạnh một nam nhân suốt đời... Chỉ có cách... không bao giờ gặp nhau nữa... Đây là biện pháp duy nhất... và cũng là cách tốt nhất...

Thượng Hương... Thượng Hương...

Lý Mộ Tinh bịt chặt mắt, cảm nhận từng luồng chua cay trào trong mắt. Tâm tư lại hiện ra nụ cười chân thật của Thượng Hương hôm ấy, gương mặt tươi cười mỹ lệ tuyệt trần hơn hết thấy cảnh vật trong thế gian. Từ nay sẽ không còn được thấy nữa... Nhưng dù không còn thấy đi nữa, y cũng muốn để nụ cười của Thượng Hương nở vĩnh viễn ở một nơi mình không bao giờ nhìn tới được.

Suốt một đêm thao thức, sáng hôm sau Lý Mộ Tinh tìm tới Tiền Quý Lễ.

“Tiền lão, có chuyện này ta cần nhờ sự giúp đỡ của lão.”

Nghe Lý Mộ Tinh nói chữ “nhờ” là Tiền Quý Lễ đã hốt hoảng ngay, liên tục xua tay bảo: “Đông gia, ngài có việc gì cứ phân phó đi, lão đầu tử ta nhất định làm hết sức mình mà.”

“Ở đây... có một vạn lượng bạc...” Lý Mộ Tinh ngập ngừng một chốc mới nói tiếp được, “Lão hãy tới nam quán giúp ta chuộc một người tên là Thượng Hương ra. Nếu không đủ tiền thì cứ tới chỗ ta lấy thêm, tóm lại hãy chuộc hấn ra cho bằng được. Sau đó đưa hấn tới một nơi yên ổn mà sống, có điều nên cách thành Thượng Hòa càng xa càng tốt.”

“Đông gia!” Tiền Quý Lễ quát lên, “Ngài... ngài... Đông gia à, lời lão nói thế nào ngài cũng không thích nghe, nhưng tốt xấu gì lão cũng ăn dầm nằm sượng hơn ngài nhiều lắm. Những kẻ trong hoan trường đa phần

đều là vô tình bạc nghĩa hết. Ngài là người có trách nhiệm, mua vui chút xíu cũng không sao nhưng đừng để mấy kẻ đó mê muội. Vả lại ngài cũng biết chuyện của Nguyễn chất nữ năm đó rồi, một hạt cát trong mắt nàng ta cũng không chịu được nữa là. Ngài mà dám lên lút nạp thiếp bên ngoài thì chất nữ tuyệt đối không tha thứ cho ngài đâu. Đông gia, ngài cần phải cân nhắc cho kỹ. Nếu ngài đã quyết tâm làm vậy thì nói gì lão đầu tử cũng không thể để Nguyễn chất nữ gả cho ngài được...”

“Tiền lão, lão nói đi đâu vậy? Ta nạp thiếp hồi nào đâu, lão cứ đi làm đi. Dù sao từ nay... ta cũng không còn gặp Thượng Hương nữa, lão cũng không cần nói đã an bài người ở chỗ nào. Lão hãy yên tâm, tuy rằng Lý Mộ Tinh ta dẫn độ nhưng quyết sẽ không bao giờ phụ lòng người. Cưới Túy nương rồi ta sẽ một lòng một dạ ở bên nàng.”

Biết rõ tính cách nói ra được thì làm được của Lý Mộ Tinh nên lúc này Tiền Quý Lễ mới thấy hơi an lòng. Lão cầm xấp ngân phiếu đi tới Giám phường.

Một chiếc mã xa dừng trước cổng nam quán. Khung xe được phết sơn mạ vàng, những chuỗi trân châu rủ từ đỉnh xe xuống, phía trước xe được hai con bạch mã thuần trắng kéo. Chỉ cần không phải người đui mù, hẳn trông thấy mã xa này đã biết ngay chủ nhân bên trong vô cùng hưng thịnh. Tất cả người trong Giám phường đều nhận ra đây là chiếc mã xa chuyên dụng của Tổng gia công tử thành Thượng Hòa. Ai trong Giám phường cũng lấy chiếc mã xa này là một vinh hạnh. Tổng gia công tử phong lưu trắng hoa, tầm mắt ngài lại đặt rất cao, phàm là người được Tổng gia công tử để mắt tới thì sau một đêm xuân giá thân giới sẽ tăng lên gấp trăm lần. Có điều Tổng gia công tử không hảo nam sắc nên mã xa chưa bao giờ ngừng trước nam quán. Bữa nay đúng là hi hữu mà.

Hôm nay Thượng Hương vận một chiếc áo cộc tay màu thiên thanh, bên trong là mảnh áo dài màu trắng, đôi hài dưới chân cùng sắc màu với chiếc áo ngoài. Tất cả những thứ này đều xuất xứ từ Thiên Tú lâu trong thành, dĩ nhiên không cần phải nói, thủ công đương nhiên là tinh xảo. Từ khi không còn là hồng bài đến nay thì đây là y thường lộng lẫy nhất mà Thượng Hương từng mặc. Nó là do chính tay Trịnh hầu đầu chọn, sau khi cho người mang tới cùng với hài và kèm theo một tấm thiếp.

Lúc đó Thượng Hồng đang ở trong phòng hán, y vốn là tới lấy hộp hương phấn mới, Thượng Hương cầm tấm thiếp trong tay, còn chưa mở ra đã đưa cho Thượng Hồng.

“Người đọc lên nghe.”

Thượng Hồng có chút kinh ngạc, lưỡng lự một hồi mới miễn cưỡng cầm lấy, mở tấm thiếp ra lướt qua một lượt thì sững sờ kêu: “A, có người muốn chuộc người ra... Kỳ quái, không có ghi tên...” Thượng Hồng thấy Thượng Hương không mấy may phản ứng thì cau mày: “Người không vui sao? Rốt cuộc cũng có thể rời khỏi chỗ ác quỷ này.”

Thượng Hương cầm bộ áo được đưa tới kèm với tấm thiếp lên, chất liệu vải mịn màng trơn lòng bàn tay, khoe mắt hán nhìn xéch Thượng Hồng cười lạnh nhạt: “Người cho rằng... vì sao Trịnh hầu đầu lại cùng lúc đưa áo và tấm thiếp này cho ta?”

Trước khi đi còn tặng bộ áo sao? Ý nghĩ lướt qua trong trí Thượng Hồng nhưng y cũng không nói ra miệng. Những ngày tháng sống trong nam quán, y có ngu ngốc đi nữa cũng ngộ ra con đường sinh tồn trong đây, bất quá chịu khuất nhục tạm thời để dự liệu về sau. Trịnh hầu đầu là loại người gì chứ, sao mà có lòng tốt cho được? Lại nhìn tấm thiếp, năm mươi lượng chuộc thân là hoàn toàn hợp với giá thân giới hiện nay của Thượng Hương. Dù Trịnh hầu đầu có chê tiền ít đi nữa thì hẳn cũng là dạng phải cò kè mặc cả mới đúng, vì sao lại đưa cho Thượng Hương xem?

Thượng Hương có trả lời Thượng Hồng hay không, dĩ nhiên câu hỏi này không trong mong gì được. Y lật bộ áo tới lui một hồi thì lấy ra một tấm thiếp nữa.

“Cứ xem đi.”

Thượng Hồng mở ra, vừa nhìn thấy đã giật mình: “Là... điểm bài thiếp...” Phần tên có ghi hai chữ Tổng Lăng, nét chữ nhẹ hẫng phát phối toát ra tính phong lưu của người viết.

Trong hai hãy chọn một, đây là cách Trịnh hầu đầu bảo hán lựa.

Thượng Hương cúi đầu mở bộ y phục ra, đoạn khoác lên người. Động tác của hắn rất chậm, chậm đến nỗi phải nằm sáu lần mới cởi được vật áo. Thay xong hắn lại ngồi trước bàn trang điểm chậm chạp chải tóc.

Thượng Hồng dờ dẩn nhìn động tác của Thượng Hương hồi lâu sau mới phản ứng được, y quẳng tấm thiệp xuống đất quay phắt đi không ngoảnh lại. Y biết Thượng Hương là thứ ti tiện, nhưng cũng không ngờ hắn ti tiện tới mức cả cơ hội ra khỏi hồ lửa này cũng không cần. Nếu đổi là y... nếu đổi là y thì cái gì cũng không cần, bằng mọi giá y cũng phải rời khỏi nơi đây. Vì sao Thượng Hương lại không biết quý trọng chứ? Không có lý do gì, chỉ có một câu: ti tiện mà thôi.

Thượng Hương vẫn đang chải tóc, từ tốn chải một lược lại đến một lược, nhưng nhìn thật kỹ sẽ thấy ngón tay của hắn đang run, thậm chí cả thân người cũng run lên.

Lý... Mộ... Tinh... đến cuối cùng vẫn không giống những nam nhân khác. Hắn không đòi hỏi nhiều nhận gì, chỉ một chiếc noãn thủ lô nho nhỏ, lại thêm một tấm thiệp chuộc thân, vậy đã đủ, đã đủ lắm rồi. Trước khi hoa tàn lấy tâm trao tâm, hắn đã làm được, đã không uổng phí kiếp này rồi.

Tha thướt dờ gót như gió thoảng liễu đưa, trước ánh mắt bao người hâm mộ, hắn ra khỏi nam quán. Tựa như quay về khung cảnh mười năm về trước, hắn thân ảnh phong nhã hào hoa, trước con mắt đám đông đã không biết bao lần lên xuống mã xa của quan lớn phú thương.

Cửa xe mở ra, ánh mắt hàm ý nét cười của Tổng Lăng đắm đắm nhìn khuôn mặt Thượng Hương.

“Người vẫn còn thoa phấn dày vậy.”

Gương mặt Thượng Hương thoáng nở một nụ cười, khóe môi phớt lên vừa vụn vặt như mười năm về trước hắn luyện tập không biết bao nhiêu vụn vặt trước gương.

“Nếu Tổng gia không thích thì để Thượng Hương trở về lau sạch hương phấn ngay.”

“Không cần, người thích thì cứ để vậy đi.”

Tổng Lăng vươn tay ra, Thượng Hương thức thời liền để hắn cầm lấy tay mình. Hơi mượn lực chống, Thượng Hương bước lên mã xa.

“Tổng gia, chúng ta đi đâu vậy?”

“Đi Kim viên... nghe mưa rơi... nghe tấu khúc...”

Không biết có phải Tổng Lăng có bản lãnh thông thiên hay lão thiên gia ưu ái riêng hắn mà mã xa vừa vào Kim viên thì trời đổ mưa.

Kim viên.

Bàn tay của Thượng Hương nắm chặt thành nắm rút trong tay áo, hắn còn xa lạ gì nơi này. Chủ nhân của Kim viên, Thẩm Kế Thiên là một người rất thích náo nhiệt, viên trang mỗi năm bốn mùa đều rộng cửa tiếp đón bên ngoài. Bởi vì phong cảnh trong vườn vô cùng tươi đẹp, nhất là hoa mẫu đơn trong Kim viên thật sự là quốc sắc thiên hương nước tiếng gần xa, hằng năm thu hút không ít văn nhân nhã khách đến làm thơ vịnh phú nên tự nhiên khiến danh tiếng Kim viên lan truyền rộng hơn. Mỗi ngày đều có người đến dạo chơi hoa viên nhộn nhịp vô cùng, mà người đến nhiều thì hắn nhiên phải cần hạ nhân nhiều. Một mặt những du khách này có yêu cầu gì thì cũng có người sai bảo xã giao. Mặt khác cũng cần người chăm sóc quét tước và bảo dưỡng hoa cảnh tự nhiên, bằng không chưa tới mấy ngày chỉ sợ khu vườn đã tan hoang rồi.

Lần đầu Thượng Hương biết đến Kim viên là từ chỗ của Trịnh hầu đầu. Có một lần Trịnh hầu đầu sảng khoái trên người hắn nên nhất thời hí hửng nói hết. Những tiểu quan lớn tuổi không còn kiếm bạc được cho Trịnh hầu đầu thì không phải như hắn đã nói sẽ để bọn họ tự móc tiền túi ra chuộc bản thân, mà là sau khi nhận bạc rồi hắn sẽ bán họ lại cho Kim viên.

Khi ấy trong lòng Thượng Hương nguội lạnh. Hắn đã nhiều lần được điểm bài tử đến Kim viên hầu hạ khách, hắn đều thấy qua phần lớn hạ nhân trong Kim viên nhưng chưa từng gặp gương mặt quen thuộc nào. Từ đó về sau những tiểu quan kia sống không thấy người, chết không thấy xác. Thượng Hương không biết bọn họ rốt cuộc đã ra sao, chỉ biết rằng con đường dùng tiền tự chuộc mình ra quá sức nguy hiểm, không

thể dùng được. Nếu không vậy thì có sao năm đó hắt lại ôm hết hy vọng gởi gắm cho tên thư sinh kia, thậm chí nhất thời nóng lòng đến nỗi nhìn lầm người, hy vọng tiêu tan thì không nói đi mà còn hại cả Lam Thu.

Lam Thu, Lam Thu. Vừa nghĩ đến Lam Thu lòng hắt lại đau râm rỉ. Bên dưới Tam Sinh thạch trong Kim viên có chôn một số tiền, hiển nhiên là tiền bán thân bao nhiêu năm của hắt, nhưng cũng là đồng tiền đã đoạt đi sinh mạng của Lam Thu.

Mưa rơi như trút nước ào ạt tạt vào mái hiên, phát ra tiếng tí tách vui tai kéo suy nghĩ của Thượng Hương trở về thực tại. Tống Lăng nắm tay hắt kéo lên bậc thềm vườn mẫu đơn bên ngoài Tam Sinh thạch trong Kim viên, đây là một nơi nổi danh khác: trong Thính Vũ các. Bên ngoài trồng ngập những hàng cây chuối san sát nhau.

“Lấy tiếng mưa rơi làm nhạc nền, người hát một khúc được không?”

“Tống gia không chê cười thì Thượng Hương xin tuân mệnh.”

Tiếng mưa lộp độp phát vào tàn lá chuối vang lên thê thiết, lại dậy lên âm thanh thiên nhiên hòa xướng, người nghe hoan hỉ mà người hát cũng say mê, bao tâm tư đều giao trọn cho thanh âm này... Lý Mộ Tinh, Lý Mộ Tinh, người không biết ta, ta chẳng quen người, từ nay về sau lại thành người xa lạ...

Tiền Quý Lễ là một người làm ăn, cả đời lão chuyện thường xuyên làm nhất chính là cò kè bót một thêm hai. Trong mắt lão, bảo đầu của nam quán cũng là một kẻ làm ăn, Thượng Hương là một món hàng. Trước khi mua hàng thì chuyện đầu tiên không phải là xem chất lượng hàng hóa thế nào mà phải coi giá thị trường của nó ra sao. Tuy trong cái nhìn của Tiền Quý Lễ, lần mua bán này lỗ là cái chắc nhưng trách nhiệm của lão là phải giảm thiệt hại đến mức thấp nhất. Lão bắt đầu định giá là năm mươi lượng. Giá này đương nhiên là thấp nên lão đã dự định Trịnh hầu đầu sẽ đòi cao hơn. Món hàng Thượng Hương này cũng không phải chất lượng gì, nhưng hiểm nỗi chỉ có mỗi cái này, lão cũng không có cái khác để so.

Sự tình quả thật đúng như Tiền Quý Lễ định liệu, Trịnh hầu đầu khước từ yêu cầu chuộc người. Tiền Quý Lễ cũng không gấp gáp gì, qua hôm sau lại đến nâng giá chuộc thân thêm năm mươi lượng. Giá cả này đã tương đối hợp lý rồi nhưng Trịnh hầu đầu vẫn từ chối. Tiền Quý Lễ cân nhắc đắn đo thêm hai ngày lại tăng giá một lần nữa, lên thành một trăm năm mươi lượng bạc. Theo lão nhìn nhận thì dùng số tiền này chuộc một tên kỹ nam Thượng Hương héo tàn vậy Trịnh hầu đầu không có lý do nào không đáp ứng.

Thế nhưng Trịnh hầu đầu lại cự tuyệt lần nữa khiến Tiền Quý Lễ phát cáu ngay tại chỗ, lão đập bàn cái rầm: “Trịnh bảo đầu, người cũng coi như là người buôn bán, chuyện nâng giá thì không có gì đáng nói nhưng cũng đừng làm quá vậy. Người nên biết một tên kỹ nam già chát vậy ngoại trừ ta ra không có ai chịu chi tiền cho hắt đâu. Biết điều thì người mau đồng ý đi, nhanh tay kiếm chút tiền lời vẫn còn hơn là mất con tôm mà lỗ luôn con tép đó.”

Trịnh hầu đầu cười khẩy một tiếng, không thèm liếc mắt lên, hắt bắt chéo hai chân: “Tiền lão đầu, người là người làm ăn già dặn mà sao không biết lúc trước khác, bây giờ khác. Nếu là tám mười ngày trước thì ta mong kiếm chút tiền lời kia là may lắm rồi, nhưng giờ Thượng Hương của ta đã đổi thời, đã làm cho Tống gia của Phong Thông tiền trang phải để mất tới. Mấy ngày nay nội tiền thưởng hát mấy khúc nhạc thôi đã không dưới trăm lượng bạc. Nếu muốn chuộc người ra cũng dễ thôi, người đem một vạn lượng bạc tới đây, thiếu một xu cũng đừng mơ tới.”

“Người— người... người đúng là được voi đòi tiên. Đừng có nằm mơ!”

Tiền Quý Lễ tức giận đến sôi máu quay phắt ra ngoài. Về tới thương hào mới uống được ngụm trà hạ hỏa thì Lý Mộ Tinh đã vội vã chạy tới hỏi tin tức. “Tiền lão, đã năm ngày rồi, chuyện ta nhờ lão lo liệu tới đâu rồi?”

Trên thực tế thì mỗi ngày y mỗi hỏi câu này, đến cả Tiền Quý Lễ cũng bắt đầu thấy không được bình thường. Có hôm lão thử hỏi thăm y: “Đông gia, ngài... thật sự thích...”

Không đợi Tiền Quý Lễ hỏi hết câu mặt mày Lý Mộ Tinh đã thay đổi sau đó không nói không rằng đi mất, nhưng làm sao Tiền Quý Lễ lại đoán không ra. E rằng vị đông gia này của lão rõ ràng đã rơi vào bẫy rồi.

Điều này càng khiến Tiền Quý Lễ quyết tâm phải chuộc Thượng Hương ra bằng được rồi tống hẩn đi càng xa càng tốt.

Nguồn :

Bây giờ lại thấy Lý Mộ Tinh mon men tới hỏi nữa, cơn giận trong bụng lão vẫn chưa tan hết mới bực bội bảo: “Tên họ Trịnh đó đúng là khinh người quá đáng mà, dám đòi một vạn lượng tiền chuộc thân. Đông gia, tốt nhất ngài cắt đứt suy nghĩ này đi. Một vạn lượng đó đem đi chuộc hồng bài cũng còn đủ nữa là. Tên họ Trịnh kia rõ ràng không muốn cho chuộc người nên mới cố tình nâng giá lên vậy.”

“Một vạn lượng thì một vạn lượng, không phải ta đưa hết số tiền đó cho lão cầm rồi sao?” Lý Mộ Tinh cuống cuống móc chùng bảy tám ngàn lượng ngân phiếu từ trong ngực áo ra. Bình thường có bao giờ thấy y mang nhiều ngân lượng trong người vậy, hiển nhiên thấy y đã tính đến tình huống xấu, “Lão cầm luôn số tiền này đi mua một mảnh đất với căn nhà đi, số còn lại cũng đủ cho Thượng Hương an cư lạc nghiệp âm êm no đủ rồi.”

Tức thì sắc mặt Tiền Quý Lễ trầm mặc, lão cầm lấy gần hai vạn lượng ngân phiếu, gần như là tất cả gia sản Lý Mộ Tinh tích góp trong mấy năm qua. Vậy mà giờ y lại muốn đem toàn bộ đi chuộc một tên kỹ nam héo tàn, chỉ sợ đông gia nhà lão đã mê muội đến hết thuốc chữa rồi.

“Đông gia... Mấy năm qua ngài đều một lòng lo cho thương hào, kiếm được bao nhiêu lời ngài cũng bỏ vào chuyện làm ăn của tiệm, bản thân cũng không giữ lại bao nhiêu. Đây là số tiền mà ngài dành dụm để cưới nương tử rồi sinh sống về sau. Còn nửa tháng nữa Nguyễn chất nữ sẽ gả qua đây, ngài có từng suy nghĩ cho nàng ta chưa?”

Lý Mộ Tinh siết chặt ngân phiếu trong tay, nét mặt hằn lên cơn đau đớn, hồi lâu sau y mới nói được: “Tiền lão, lão là bậc trưởng bối, ta... ta cũng nói thật với lão. Mấy năm qua Lý Mộ Tinh ta dần dà gần dưng chuyện làm ăn chính là muốn lấy được một người nương tử tốt, sống những ngày tháng hạnh phúc êm đềm. Nhưng mà... hiện tại ta càng mong mỗi Thượng Hương sẽ sống ung dung một đời hơn hết. Hẩn có tốt thì ta cũng tốt... Ta không có ý định phụ lòng Túy nương, ta tin tưởng nàng cũng không để ý ta có bao nhiêu gia sản. Chỉ cần ta và nàng tương thân tương kính, bạch đầu giai lão thì cả đời cũng đã viên mãn rồi.”

“Hừ, hay cho cả đời viên mãn. Lý Mộ Tinh, người đứng là thứ khốn khiếp!” Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng thịnh nộ ngút trời của Nguyễn quả phụ.

“Nguyễn chất nữ?”

“Túy nương!”

Lý Mộ Tinh và Tiền Quý Lễ đồng loạt kinh hãi quay lại, chỉ thấy Nguyễn quả phụ lăm lăm đòn gánh trong tay đánh tới tấp. Hai nam nhân quàng quàng tìm chỗ trốn, trong lúc hỗn loạn phá bể hết thứ trang trí và đụng ngã cả bàn, nháo nhào khắp phòng mà vẫn tránh không được đòn gánh của Nguyễn quả phụ. Mỗi người đều trúng mười mấy gậy trên mình, nhưng may sao cuối cùng Nguyễn quả phụ vẫn là nữ nhân, sức lực có hạn, đánh tới đau lẹm lẹm mà cũng không trật gân gãy cốt gì.

“Nguyễn chất nữ à... Con... Tại sao con... lại tới đây chứ? Trước khi thành thân... hai bên nam nữ không được chạm mặt nhau. Điềm xấu... điềm xấu rồi...” Tiền Quý lễ vừa tránh đòn mà cũng không quên nhắc nhở tục lệ cho Nguyễn quả phụ.

“Ta khinh! Tiền lão đầu, người dám lén lút dính dáng ba cái chuyện này với Lý Mộ Tinh. Thấy bộ dáng của lão cũng là bậc trưởng bối... Tốt xấu gì cha ta và lão cũng là huynh đệ kết nghĩa, vậy mà lão dám thông đồng với Lý Mộ Tinh gạt ta!”

Lửa giận của Nguyễn quả phụ bốc lên tận đỉnh đầu, chỉ hận không thể một đòn đánh chết tươi hai tên nam nhân trước mặt này. Cả đời nàng hận thứ nhất chính là kẻ khác lừa gạt mình, hận thứ kế chính là nam nhân của mình lại một lòng hai dạ. Cả hai cái này Lý Mộ Tinh đều chiếm đủ thì sao không làm nàng tức phát điên được? Càng hận hơn là kẻ Lý Mộ Tinh dính dáng lại là một tên kỹ nam, người trong thành đều hay hết trong khi nàng mới là người biết sau cùng. Cũng không biết có bao nhiêu kẻ lén lút cười nhạo sau lưng nàng rồi.

“Túy nương, có chuyện gì cứ từ từ nói... chúng ta từ từ nói nào...” Lý Mộ Tinh thấy Tiền Quý Lễ khó nhọc tránh né thì sợ lão nhân gia sẽ có bề gì thật, đành phải vừa điều đình vừa chắn trước mặt Tiền Quý Lễ. Hai tay y chắn ngang đầu, mặc cho Nguyễn quả phụ đánh xối xả nhưng y không trốn cũng không tránh.

“Nói cái gì? Lý Mộ Tinh tên chết giẫm này... Đồ đại ngu ngốc... Người dám nói người không say mê tên kỹ nam đó đi, người dám nói người không có lén lút phóng đảng với tên kỹ nam đó sau lưng ta đi, người dám nói người không có bảo Tiền lão đầu đi chuộc người đi! Toàn thành này đều truyền miệng chuyện này khắp mọi nơi. Người— người... Ta đánh cho người chết... đánh cho người chết...”

Nguyễn quả phụ mắng chửi y xối xả nhưng thanh âm nàng lại pha lẫn tiếng khóc tức tưởi. Lý Mộ Tinh biết từ trước đến nay nàng rất cứng cỏi, không bao giờ chịu tỏ ra yếu kém trước mặt người khác. Giờ trông thấy nước mắt của nàng làm y choáng váng cả hồn lại không thể phản bác lại câu nào, chỉ đành thở dài buông tay, để mặc đòn gánh của Nguyễn quả phụ phang xuống đầu.

“Bang!”

Đòn gánh đứt ngang. Nguyễn quả phụ cảm hai khúc đòn gánh gãy, thấy dòng máu đỏ tươi chảy từ đầu Lý Mộ Tinh xuống, nàng sợ đến ngây người: “Người... tại sao người không... không đỡ chứ?”

“Là ta... có lỗi với nàng...” Lý Mộ Tinh ôm vết thương, lòng đầy hổ thẹn: “Túy nương, nàng... hãy tin ta. Đúng là ta có nhờ Tiền lão đi chuộc người, nhưng ta không hề nghĩ... không hề nghĩ sẽ gặp lại hần nữa... Ta toàn tâm toàn ý... toàn tâm toàn ý muốn sống với nàng... Xin nàng hãy tin ta...”

Nguyễn quả phụ giận dữ trừng mắt nhìn Lý Mộ Tinh, nhưng thấy bộ dáng lỗ đầu chảy máu của y nàng lại mềm lòng, chốc sau mới mở miệng: “Lý Mộ Tinh, người thành thật nói cho ta biết, người có thích ta chút nào không?”

“Ta...”

Chỉ chút xíu lưỡng lự đã làm sắc mặt Nguyễn quả phụ đen lại, nàng qơ tay tát y một cái nháng lửa. Y chỉ thấy bên tai ong ong, trước mặt sa sầm, không đứng vững nổi té bệt xuống đất. Tiền Quý Lễ sợ đến điếng hồn lật đật chạy tới đỡ y đứng dậy, lão lo lắng không ngớt trong bụng.

“Lý Mộ Tinh, người là thứ đồ ăn thịt. Người lấy ta mà trong lòng lại tơ tưởng đến kẻ khác, cho dù không còn gặp hần thì sao chứ? Nguyễn Túy Quân ta không phải hạng ăn mày đầu đường xó chợ, không cần sự bố thí của người!”

Nguyễn quả phụ càng nói càng sôi gan, muốn đánh y thêm chập nữa. Có điều đòn gánh đã gãy, lại nghĩ ngay cả đứng Lý Mộ Tinh cũng phải nhờ Tiền Quý Lễ đỡ giúp, cả bạt tai kia cũng tát không nương tay rồi, nàng giậm chân một cái, xoay người đá văng chiếc ghế chông choài trên đất định đi khỏi.

“Túy nương!” Lý Mộ Tinh lên tiếng gọi nàng lại, “Ta sẽ... sẽ quên... quên đi... quên đi...” Một chữ “hần” làm sao lại không thể thốt ra lời, đầu và mặt đều đau, nhưng sao trong lòng càng đau đớn hơn.

Tiền Quý Lễ thấy có cơ hội liền nhảy vào: “Nguyễn chất nữ, chuyện hôn sự của con với đông gia... không thể hủy được. Chính là con đã tuyên bố với đám đông giữa đường giữa xá... nếu hủy bỏ hôn sự thì danh tiết của con sẽ bị hủy hoại hết. Con xem, đông gia cũng đã đáp ứng con sẽ quên người đó đi. Khi ta chuộc người ra được rồi sẽ dẫn hần tới một nơi thật xa để đông gia không còn gặp nữa. Con hãy tha thứ cho đông gia lần này đi.”

Nguyễn quả phụ cầm phần nhìn Lý Mộ Tinh, gần từng tiếng một: “Người. Chết. Đi.”

Một tên tiểu nhị tay xách tay mang một đồng sở sách không ngó trước mặt nên đụng vào Nguyễn quả phụ đang nổi cơn bồng bồng, tức thì chông sở rớt tán loạn xuống đất. Nguyễn quả phụ quay sang trừng mắt với tên tiểu nhị làm hần sợ tới mức run cầm cập, nàng giẫm lên đồng sở sách dùng dưng đi khỏi.

“Trương Thành, Trương Thành, đứng lên coi, mau đi mời đại phu tới đây, đông gia bị thương ở đầu rồi.” Tiền Quý Lễ ở trong phòng thấy thì vội hô toáng lên.

Tên tiểu nhị nghe kêu la thì bật dậy thò đầu vào trong coi, mới thấy Tiền Quý Lễ dựng ghế cho Lý Mộ Tinh đầu máu me ngồi xuống thì hần tá hỏa thần hồn, liền mau mắn chạy đi mời đại phu.

“Chờ đã.” Nhưng Lý Mộ Tinh thấy đồng sổ sách tung tóe dưới đất lại gọi người giặt lại, cố nén cảm giác choáng váng mà hỏi: “Sao người lại mang đồng sổ này tới vậy?”

Lập tức tên tiểu nhị quay phắt lại nói: “Là... là hồi này có người đưa tới.”

“Mang tới ta xem.”

“Đông gia, để chốc nữa hẵng coi, trị thương quan trọng hơn.” Tiền Quý Lễ còn chưa nói hết câu Lý Mộ Tinh đã xua tay ngăn lại.

Tên tiểu nhị nhặt mấy quyển sổ trên đất lên rồi đưa cho Lý Mộ Tinh.

Lý Mộ Tinh chỉ nhìn trang bìa đã nhận ra chúng là mấy quyển sổ y mang cho Thượng Hương, khi ấy cũng không có lấy lại. Không ngờ...

“Người đưa mấy quyển sổ này tới... Hắn... Hắn có nói gì không?” Lý Mộ Tinh bật miệng hỏi mà không phát giác giọng nói của mình có chút run rẩy.

Tên tiểu nhị gãi gãi đầu: “Hắn nói... hắn nói... Đúng rồi, hắn nói hắn mang sổ sách trả hết cho đông gia, từ nay thanh toán sòng phẳng, xin đông gia khỏi phải hao tâm tổn trí vì hắn làm gì.”

Trong lòng Lý Mộ Tinh như bị quả chùy táng thẳng, đau đớn đến trước mặt đều tối tăm quay cuồng. Thượng Hương không cần y chuộc thân, tại sao... tại sao chứ? Chẳng lẽ... là y tự mình đa tình...? Trả sổ sách thì xem như thanh toán xong, giữa Thượng Hương và y... không ai nợ ai, không còn... quan hệ gì nữa...

“Phụt!” Rốt cuộc không thể nén được, Lý Mộ Tinh phun ra một ngụm máu tươi, máu thấm đầy sổ rơi dưới chân. Y chao đảo thân người ngã quỵ xuống đất, ngất lịm đi.

“Đông gia... đông gia! Trương Thành, còn ngớ ngẩn gì nữa, không mau gọi đại phu tới đây!”

“A- Dạ... dạ...” Tên tiểu nhị cuống cuồng chạy đi.

11. Chương 11

...hắn ngồi bên nhuễn tháp, đưa tay từ tốn vuốt ve khuôn mặt đã hao gầy rất nhiều kia. Thật không thể tin, mới chỉ hai tháng mà hắn đã nhung nhớ con người này đến vậy.

§

Lý Mộ Tinh nằm bệt trên giường hết hai ngày, thân người gầy gạc thấy rõ, phút cuối cũng bò xuống giường rồi mò tới nam quán đánh tới đánh lui mấy vòng. Dọc đường đi đụng mặt đám người quen sấn lại chúc mừng tới tấp mà y chẳng còn lòng dạ nào đáp trả, bản thân nói cái gì cũng còn không biết.

Trên thực tế, Tiền Quý Lễ đã căn dặn mấy tiểu nhị không được hé môi về chuyện Nguyễn quả phụ tới cửa làm ầm ĩ. Còn phần lão thì vò đầu bứt tai nghĩ cách để Nguyễn quả phụ thu hồi ý định từ hôn, nhưng hai ngày liên tiếp đều bị Nguyễn quả phụ cấm cửa. Về phần Nguyễn quả phụ, dĩ nhiên nàng càng không thể mang chuyện mất mặt này đi rêu rao khắp nơi. Cứ thế, ai trong thành Thượng Hòa gặp mặt cũng đều chúc mừng Lý Mộ Tinh ngày mười tám sẽ cưới Nguyễn quả phụ, còn y thì cứ ngầy ngầy đại đại, tâm tình đều hướng về Thượng Hương nên cũng không màng phân bua.

Giờ khắc này Lý Mộ Tinh lại khao khát muốn gặp Thượng Hương, y không hiểu vì sao hắn lại không chịu để người ta chuộc mình ra. Chẳng lẽ Thượng Hương thật sự đã sa đoạ đến mức thà rằng trải qua kiếp sống hằng ngày mua vui chuốc cười, đưa người cửa trước rước người cửa sau cũng không muốn tìm một nơi không ai quen biết mà sống yên ổn sao? Y đã quên bằng lời mình nói với Tiền Quý Lễ là sẽ không gặp Thượng Hương nữa. Trừ phi chính miệng Thượng Hương nói ra, bằng không giá nào y cũng không tin Thượng Hương lại nguyện ý ở lại nam quán. Thế nhưng y lại sợ, sợ rằng Thượng Hương sẽ nói như vậy. Y không thể chấp nhận được. Chỉ cần nghĩ đến từ nay về sau Thượng Hương lại cười cợt hư tình giả ý, lại lả lơi cời áo với kẻ khác thì trái tim y như có hàng ngàn vạn lũ kiến bu bám, cái tư vị đau buốt không thể tả xiết, nổi ray rứt không cách nào diễn đạt.

Chỉ là... vì sao người đầu tiên mà y thích lại là một nam nhân? Họ không thể gần bên nhau mà chỉ có cách rời xa, mong muốn thấy Thượng Hương lại sợ gặp Thượng Hương. Lòng y chất chứa đầy mâu thuẫn nên vô thức đi đi lại lại trên con đường này tới ba lần.

Thình lình một chiếc quạt phật ngang trước mặt làm Lý Mộ Tinh thiếu điều muốn dán mặt vào, y cả kinh lui về sau mới nhìn rõ người phía trước. Trời lạnh cắt da cắt thịt mà còn phe phẩy quạt thì Lý Mộ Tinh chỉ thấy có mỗi một người, chính là tên háo sắc đã từng chọc ghẹo Túy nương.

“Lý lão bản, nhìn thần sắc của ngươi hốt hoảng vậy... Có phải nghĩ đến chuyện thành thân... bất thành không?”

Lý Mộ Tinh thấy vẻ mặt hả hê của tên đó thì dĩ nhiên sao lại nói rõ sự tình ra, ánh mắt nén giận lên tiếng: “Vị nhân huynh này, thế nào lại nghe ở đâu Túy nương không muốn thành thân với ta chứ?”

Sắc diện tên háo sắc cứng đờ, hần hừ một tiếng rồi cũng không tiếp lời.

“Đã thế thì xin nhân huynh đừng phát ngôn bừa bãi kéo phá hủy danh tiết của Túy nương. Với lại dầu gì Túy nương cũng là hoa đã có chủ, người không can hệ gì tốt nhất tránh xa ra, cẩn thận không ta lại lên nhà môn cáo trạng ngươi lần nữa.” Nói xong Lý Mộ Tinh vòng qua người kia phất tay áo đi mất.

Dù Túy nương không bằng lòng gả cho y nhưng chuyện hôn sự cũng phải do chính nàng hồi lại, Lý Mộ Tinh tuyệt đối không mở miệng trước, bằng không sợ là Túy nương sẽ khó mà đối nhân xử thế. Túy nương vẫn không nói gì thì Lý Mộ Tinh nhất định phải gánh vác hết, còn phải đóng tuồng để đuổi hết mấy phường ong bướm càng xa càng tốt.

Tên háo sắc kia nhìn theo bóng Lý Mộ Tinh đi xa, không những không hề tức giận mà ngược lại còn tươi cười. Hần phe phẩy chiếc quạt lăm lăm: “Đúng là người một lòng một dạ vì Túy nương, xem ra lời đồn đãi trong thành không phải là không đáng tin. Thật không uống công ta hao tâm tổn trí an bài... Thật ngại quá Lý lão bản, chuyện hôn sự này nhất định sẽ không thành. Bản công tử dùng gia tài muôn vạn đổi một phu nhân với người thì người cũng không lỗ là gì đâu...”

Đừng nói là Lý Mộ Tinh chưa từng nghe qua lời nói như vậy, cho dù có nghe y cũng chưa chắc hiểu. Y bị tên háo sắc kia chặn đường thì càng quyết tâm phải gặp Thượng Hương một lần nữa, tốt xấu thế nào cũng phải hai mặt một lời nói cho rõ ràng. Cứ do dự ỡm ờ thế này chẳng phải là tác phong của Lý Mộ Tinh y. Giữa y và Túy nương đã có hôn ước nên về tình hay lý cũng phải vì Túy nương trước. Giả như Túy nương kiên trì hủy hôn thì y tình nguyện gánh lấy cái danh bạc tình, còn nếu Túy nương mềm lòng thì giá nào y cũng không thể phụ bạc nàng. Còn y và Thượng Hương vốn chưa thề non hẹn biển, chưa từng bày tỏ tấm lòng, cả hai không thể đến với nhau thì không thể nói là phụ. Nếu chuộc được Thượng Hương ra thì cũng tính là có tình, không phải hổ thẹn với lương tâm. Còn bằng Thượng Hương không chịu mà chỉ do y tự mình đa tình thì bao khổ tâm đau đớn này cũng đáng lắm.

Ngay lúc lòng y quyết định xong thì một chiếc mã xa chạy ngang qua. Màn xe bị gió tốc lên, y trông thấy Thượng Hương đang cười như hoa giữa trời xuân với Tống Lăng. Đôi mắt đàn phượng mỹ lệ uốn cong tựa trăng lưỡi liềm, nụ cười hư tình giả ý toát ra sự giả dối rõ rệt. Thượng Hương vươn mười ngón tay mềm mại lướt nhẹ trên khuôn mặt Tống Lăng, hần cũng ngả ngón nắm tay Thượng Hương rồi cúi cho một thổi bạc sáng loáng.

Chiếc mã xa chạy lướt qua, tình cảnh sau đó thế nào Lý Mộ Tinh không nhìn được mà chỉ cảm thấy bên tai như phảng phất tiếng cười của Thượng Hương, trước mắt y tối tăm nghiêng ngả. Có gì đó trào dâng trong cuống họng, có chút tanh lại nhuốm chút ngọt. Y biết tình huống xấu nhất sẽ khiến mình đau đớn không thôi, nhưng lại không liệu được nó có thể khiến y bất tỉnh nhân sự.

Không cách nào chấp nhận được, nắm trong tay rồi lại không thể buông bỏ. Dường như y... đã đánh giá cao bản thân quá. Trong cơn mê man, y như quay trở về hôm ấy trong căn phòng cũ nát, Thượng Hương chân thật cười với y, nụ cười thuần khiết vượt trội tất cả phong cảnh thế gian. Rất lâu về trước có một người đã từng nói, trên đời này, tổn thương con người sâu sắc nhất duy chỉ có chữ tình, mà khắc cốt ghi tâm nhất trên thế gian... cũng chỉ có chữ tình.

Y đã hiểu ra. Có lẽ y sai rồi. Nhưng bây giờ sửa... liệu còn kịp không?

Lý Mộ Tinh ngất xỉu bên đường được những người có lòng tốt gần đó đưa về Bảo Lai thương hào, Tiền Quý Lễ đang bị Nguyễn quả phụ cầm cửi sợ đến tán hồn vía. Lão còn đang nghĩ không biết vị đông gia này còn chuốc lấy nông nổi gì thì y tỉnh lại, chưa gì đã nháo nhào đòi đi tìm Thượng Hương. Tiền Quý Lễ nào biết tâm tư y chần động lớn vậy nên ngăn thế nào cũng không được. Ngay lúc Lý Mộ Tinh đang điên cuồng chao đảo định xông ra cửa thì một toán nha sai tiến vào.

“Ai là Lý lão bản, Lý Mộ Tinh?” Một quan nhân đi đầu vận quan bào màu đỏ, trông chức vụ cũng không phải thấp, uy lực tiền hô hậu ủng rất dọa người.

Lý Mộ Tinh thật sự bị dọa tới choàng tỉnh khỏi cơn bán loạn. Bất chấp cả chuyện Thượng Hương, y chỉnh sửa áo quần ngay ngắn rồi tiến lên hành lễ: “Tiểu nhân chính là Lý Mộ Tinh. Không biết vị quan gia này hạ cố đến bốn tiệm hèn mọn có chuyện gì?”

Bộ mặt vị quan kia nguyên lúc nào cũng xụ xuống rất nghiêm túc, nhưng vừa thấy Lý Mộ Tinh tiến lên thì đột nhiên hân hoan đổi sắc, trở nên niềm nở cung hai tay: “Chúc mừng Lý lão bản buôn bán hưng thịnh, tiền của dồi dào.”

Lý Mộ Tinh bị dáng điệu mới trước hùng hổ liền sau cung kính của quan nhân kia làm ngớ cả người, cũng kinh ngạc đáp lại, “Không dám không dám, đồng hỷ, đồng hỷ mà.” Nói xong y vẫn không hiểu ắt giáp gì, hoàn toàn không biết sao lại chúc mừng. Cũng là Tiền Quý Lễ nhanh nhạy mời vị quan nhân kia an tọa rồi bảo tiểu nhị dâng trà.

Sau khi vị quan ngồi xuống rồi thì liền phát tay, một sai dịch tiến lên trao một bức công văn cho Lý Mộ Tinh. Lúc y mở ra xem thì hân nói tiếp: “Lý lão bản thật có bản lĩnh, quả nhiên là thần thông quảng đại. Sau này chúng ta sẽ thường xuyên lui tới rồi đây.”

Thái độ câu kéo giả lả của quan nhân kia khiến Lý Mộ Tinh phập phồng bất ổn, càng lúc càng mịt mù nên đành đọc bức công văn. Trước tiên nhìn dấu ấn ở phần lạc khoản thì là từ Chúc Tạo phủ, vừa nhìn sang nội dung Lý Mộ Tinh đã “A!” lên một tiếng, thất kinh buông công văn xuống đất.

Tiền Quý Lễ còn khựng hoảng hơn, vội chạy nhanh tới nhặt công văn lên cười xoa: “Xin quan gia chớ trách tội, hôm nay trong người Lý gia không được khỏe nên tay không có sức cầm...” Nói xong Tiền Quý Lễ len lén ngó một cái rồi cũng “A!” lên, công văn lại rớt xuống đất, còn lão thì trở mặt đỏ lưỡi đứng phỗng ở đó.

Vị quan cũng không quả trách hành động bất kính đối với công văn của họ, hân cười trong họng rồi bảo một tên sai dịch nhặt lên đưa lại cho Lý Mộ Tinh. Lúc này Lý Mộ Tinh mới sực tỉnh, tay cầm công văn bắt đầu run bần bật, không dám tin vào mắt mình, y cứ nhìn đi nhìn lại bốn năm lần mới chịu tin rốt cuộc mình không phải hoa mắt hay chiêm bao.

“Quan- Quan gia, đây... đây không phải là lầm- lầm lẫn chứ...?” Lý Mộ Tinh lắp ba lắp bắp mở miệng. Trước đây chuyện quan phủ chỉ định không phải chưa từng gặp qua, nhưng cùng lắm là mua cho mỗi nha môn chút món hàng, chẳng lời được bao nhiêu mà không lỗ vốn là mừng lắm rồi. Nhưng lần này... lần này là công văn của Chúc Tạo phủ đó nha. Chúc Tạo phủ là nha môn gì chứ, là chuyên trách những chuyện ăn chơi xa xỉ của tầng lớp hoàng thân quốc thích. Việc một quan viên ở Chúc Tạo phủ đảm nhiệm chuyện mua sắm không giống với những chỗ khác, hiển nhiên là công việc béo bở lắm rồi. Thương nhân các ngành nghề khắp nước chỉ cần có chút cửa lòn lách đều chen chúc xô lấn hồng được nhón chân vào mà còn không nổi nữa là.

Cũng đừng trách sao Lý Mộ Tinh lại kinh hoàng quá mức vậy. Tấm công văn y cầm trên tay chính là tuyên bố giao tất cả việc mua sắm trọn năm tới vào tay Lý Mộ Tinh. Đây là ý sao hử? Đây là tương đương với việc một mình Lý Mộ Tinh nuốt trọn cái bánh nặng cân cả vỏ lẫn nhân, các thương nhân khác chỉ có nước thèm trông nhỏ dãi mà thôi.

“Lầm sao mà được, công văn rành rành ở đây còn giả được sao? Lý lão bản, ngài mau chuẩn bị đi. Chỗ này có một danh sách những món đáng ra phải mua trong năm ngoái, ngài hãy lo cho đầy đủ, bản quan cáo từ trước đây.”

Vẫn còn xây xẩm thần hồn tiền vị quan gia kia, Lý Mộ Tinh và Tiền Quý Lễ trợn tròn trợn trắng choáng váng hết người. Phải hồi lâu sau Tiền Quý Lễ mới hưng phấn nhảy dựng lên.

“Đông gia, đông gia, chúng ta phát tài rồi! Phát tài rồi... phát tài rồi đó... A ha ha ha...” Cả đời lão đầu này chưa từng gặp qua chuyện tốt lành vậy nên mừng tới nỗi mình là ai cũng quên khuấy.

Lý Mộ Tinh thì đỡ hơn, sau khi phần khởi xong trong lòng mới dần sinh nghi, cầm miếng công văn soi đi xét lại mấy bận. Là thật mà, giấy trắng mực đen, ấn quan đỏ chói, không có ai bày trò chọc ghẹo y hết. Vấn đề là chuyện tốt đẹp và hoành tráng vậy thế nào lại rơi xuống đầu y được? Đây là chuyện biết bao thương nhân lần ất tới mẻ đầu sứt trán mà cũng cầu không được. Mấy năm gần đây, chưa từng nghe thương nhân nào lại có bản lĩnh một thân một mình nuốt trọn chuyện mua sắm cả năm cho Chức Tạo phủ, chủ yếu vẫn là các đại thương mỗi bên chiếm một phần. Tuy rằng thanh danh Lý Mộ Tinh tốt nhưng do bản tính y thẳng thắn quá mức, không dùng mách khéo cũng chẳng gian xảo trong việc làm ăn nên cũng không lời được nhiều nhận gì. Đừng nói là đại thương, nội trong thành Thượng Hòa này, những tay buôn bán tầm cỡ hơn y đã không biết bao nhiêu mà kể.

Lý Mộ Tinh càng nghĩ lại càng thấy bất an.

Tiền Quý Lễ thấy sắc mặt lo âu của y thì cơn phần chấn cũng xẹp mấy phần. Đầu óc lão suy nghĩ chốc đã lập tức hiểu ra, nhưng nhìn bức công văn thì lại không dần được: “Đông gia, ngài vui lên chút đi. Đây là cái bánh ngon lành từ trời rơi xuống đó...”

Lý Mộ Tinh cười khổ não: “Tiền lão, lão bảo ta vui thế nào đây? Lão thử nghĩ xem, chẳng lẽ cái bánh này lại vô duyên vô cớ rơi xuống đầu ta sao? Chuyện biết bao người cầu cạnh không được trong khi ta không làm gì thì nó lại rơi vào tay. Lão không cảm thấy kỳ quặc à?”

“Nhưng công văn này... xác thực không phải giả mà.”

Lý Mộ Tinh suy xét một hồi thì đột nhiên hỏi: “Tiền lão, gần đây ta có đắc tội với ai có vai vế không?” Tiền Quý Lễ sững sốt cả người rồi tức giận trả lời: “Mấy ngày nay ngoại trừ chạy tới nam quán ra ngài có đi chỗ nào khác đâu, cả chuyện xã giao cũng là ta đi thay ngài. Chẳng lẽ là trong nam quán...” Ghen tuông tranh giành tình nhân sao?

Lý Mộ Tinh khoát tay liên tục, Tiền Quý Lễ vừa nhắc nam quán y lại nhớ đến chuyện đi tìm Thượng Hương. Tiền Quý Lễ vừa thấy thần sắc bất thường của y thì mau mắn ấn tờ danh sách vị quan gia để lại vào tay Lý Mộ Tinh, lão chuyển đề tài: “Đông gia, ngài xem danh sách này trước đi. Cái này là chuyện căng nên làm trước thì hơn.”

Tâm tư Lý Mộ Tinh lại bị kéo về chuyện chính. Y lấy tay ước lượng bề dày của danh sách thì mặt mày có chút biến sắc, mở ra xem, trên mặt là một đám chữ rí rí làm Lý Mộ Tinh và Tiền Quý Lễ cũng hoa mắt váng đầu theo.

“Đông gia... đông gia... Người già mắt mũi kém nhem, ngài nói ta nghe... rốt cuộc có bao nhiêu mặt hàng vậy?”

Ngay cả hơi sức gượng cười Lý Mộ Tinh cũng không còn.

“Tiền lão, lão còn cho đây là chuyện tốt đẹp không? Chúng ta nuốt nỗi cái bánh khổng lồ này sao?” Đây chỉ là danh sách hàng hóa cần đặt mua của năm trước, đợi đến khi qua năm mới thì không biết còn bao nhiêu món phải mua đây. Dù Bảo Lai thương hào có lớn cỡ này thì cũng làm sao có đủ nhân lực và nguồn hàng chứ?

Hai người mắt to mắt tổ nhìn hồi lâu lại đồng loạt xoay người vào phòng bàn bạc phương cách giải quyết. Đây là công vụ chính quan phủ hạ công văn đẩy nha! Tuy nói là béo bỏ khăm nhưng nếu lỡ hạn định là ngồi rục trong lao đó.

Suốt một ngày một đêm, rốt cuộc Lý Mộ Tinh và Tiền Quý Lễ cũng định ra phương án mua sắm tỉ mỉ. Lý Mộ Tinh sẽ chạy tới các nơi cung cấp nguồn hàng trong nước, Tiền Quý Lễ vì tuổi tác đã cao nên dĩ nhiên ở lại thương hào lo việc mướn thêm tiểu nhị và sắp xếp kho chứa hàng, ghi sổ các thứ. Lão còn phải đối phó với đám thương nhân nay mai đánh hơi thấy mùi lợi, mò tới cửa muốn chia một phần nữa.

Sự tình tới nước này thì chuyện có lớn lao cỡ nào Lý Mộ Tinh cũng đành tạm thời gánh vác. Chỉ trong một ngày đêm này mà tin tức đã lan truyền khắp thành Thượng Hòa, Nguyễn quả phụ lại nhân cơ hội này lên tiếng, nói là để Lý Mộ Tinh có thể hoàn thành công vụ đúng hạn nên hôn sự của họ sẽ hoãn vô thời hạn.

Lý Mộ Tinh nghe lời này thì trái lại thấy lòng thả lỏng. Cứ như vậy sẽ có thể thuận lý thành chương không thành thân, còn bảo vệ được thanh danh Tủy nương không bị tổn hại, công văn này tới quả thật đúng lúc. Trong lòng y vẫn luôn canh cánh về Thượng Hương nhưng làm thế nào cũng không có thời gian. Đêm trước khi lên đường, y chỉ có thể vội vàng viết một phong thư rồi nhờ Tiền Quý Lễ nhún chút thời giờ đưa cho Thượng Hương.

Tiền Quý Lễ đáp lời tới tấp cho Lý Mộ Tinh an tâm lên đường. Thế nhưng ngay lúc đó, đám thương nhân trong thành Thượng Hòa đã lũ lượt kéo đến làm Tiền Quý Lễ phải tiếp đón đến tối muộn, trong nhất thời không dứt ra nổi. Hơn mười ngày sau lão mới sức nhớ ra thì lại không biết đã bỏ lá thư đâu rồi.

Tạo hóa thế gian âu đều là trên người. Kỳ thật, suy cho cùng cũng chỉ là hai chữ “không khéo” mà thôi.

Lý Mộ Tinh đi ròng rã suốt hai tháng trời, lúc quay về người sạm đen đi không ít mà lại gầy đến phờ phạc, còn thêm hai đôi mắt thâm quầng. Kỳ hạn thật sự quá eo hẹp nên y đành phải ngày đêm liên tục kiểm nguồn hàng. Hơn nữa với tính cách thành thật quá mức của y thế nào cũng phải trả giá ở mức hợp lý mới chịu, không giống mấy tên thương nhân trước kia đẩy giá chót vót nhằm bỏ túi tiền chiết khấu càng nhiều càng tốt.

Vừa trở về thành Thượng Hòa, vị quan đưa công văn kia lại đến. Lúc Lý Mộ Tinh nhận công văn, vì quá đổi kinh ngạc nên cũng không có hỏi vị quan gia này là ai, sau mới biết đây là quan viên của Chức Tào phủ tên là Tả Thượng Thông. Theo lệ thường, việc mua hàng cho Chức Tào phủ đều là các thương nhân phải tìm mọi phương pháp xin xỏ, rồi lại tự mình đến lãnh công văn. Còn việc đích thân quan viên giao công văn đến tận nơi thì Lý Mộ Tinh xem như là trường hợp đầu tiên.

Dĩ nhiên Lý Mộ Tinh không biết được, khi Chức Tào phủ nhận chỉ dụ của triều đình mang toàn bộ việc mua sắm giao cho thương nhân Điền Tây Lý Mộ Tinh thì Chức Tào phủ cũng nổ tung cả nồi. Mấy tên quan viên năm trước được bọn đại phú thương đút cho ăn no rừng mỡ một mặt xót bụng là sang năm không còn húp nước béo được rồi, một mặt lại phỏng đoán tên Lý Mộ Tinh này rốt cuộc là người thế nào, dùng thủ đoạn gì mà lại khiến triều đình ban chỉ dụ thế này. Chắc hẳn là có cây đại thụ chống lưng trong triều rồi đây, người vậy mà chúng không nịnh nọt thì còn nịnh ai chứ? Mấy tên quan viên cãi nhau âm ỉ suốt nửa ngày, cuối cùng để Tả Thượng Thông chiếm được cơ hội mang công văn cho Lý Mộ Tinh. Hắn liền vênh vênh vào tới thành Thượng Hòa.

Trong hai tháng Lý Mộ Tinh đi vắng thì Tả Thượng Thông cũng tiếp xúc không ít lần với Tiền Quý Lễ. Tiền Quý Lễ dò không ra vị quan gia này đang tính toán nể gì nên vô cùng bất an, bèn dúm hai bao lì xì cho hắn, dĩ nhiên Tả Thượng Thông sẵn khoái nhận ngay. Có điều hắn dò la mãi mà vẫn không cạy được từ miệng Tiền Quý Lễ ai là cây đại thụ chống lưng cho Lý Mộ Tinh thì bắt đầu có chút nóng nảy. Vì vậy, chân trước Lý Mộ Tinh mới đặt chân về thành Thượng Hòa thì Tả Thượng Thông đã nổi bước tiến vào cửa lớn Bảo Lai thương hào.

Lý Mộ Tinh chưa kịp ngồi cho nóng mông đã bị Tả Thượng Thông vỗ vập sẵn tới làm quen. Cũng phải dùng dằng với hắn chừng hai ba ngày y mới vỡ lẽ, hóa ra vị quan này muốn nịnh bợ cây đại thụ sau lưng y. Lý Mộ Tinh đành mau miệng qua loa dăm ba câu rồi chuyển đề tài, làm sao y có thể mở miệng bảo có cây đại thụ gì đâu, ngay cả chính y cũng còn mù mờ nữa là. Y chỉ suy nghĩ đơn thuần là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi.

Tả Thượng Thông thấy Lý Mộ Tinh ấp a ấp úng đổi đề tài thì lại cho rằng bóng đại thụ sau lưng Lý Mộ Tinh khẳng định phải cao lớn hơn tưởng tượng rất nhiều. Nói không chừng nguồn gốc bề thế đến nỗi phía trên cũng nghe, không thể tùy tiện tiết lộ, bằng không Lý Mộ Tinh cần gì phải thần bí như thế? Hắn lập tức quyết tâm phải tăng bốc Lý Mộ Tinh dữ dội hơn nữa. Thế nên đến ngày thứ ba, Lý Mộ Tinh dẫn Tả Thượng Thông đi nghiệm thu những món hàng trong danh sách, hắn chỉ ngó sơ qua mấy cái rồi xuýt xoa khen cung cách làm việc đáng tin cậy của Lý Mộ Tinh, chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã mua trọn vẹn hết,

hơn nữa tất cả đều là loại hàng thượng đẳng hảo hạng. Đến sau cùng, khi giao phó chi phí mua hàng hẳn lại đưa đôi cho Lý Mộ Tinh gấp đôi số tiền báo giá.

Nhận tiền trong tay rồi, Lý Mộ Tinh có ngốc tới đâu cũng biết tiền đã xuất ra thì tuyệt đối không rút lại được, nhưng tiếp nhận công vụ này y đã chẳng hiểu gì sất. Trong lòng vẫn thấy bất ổn, không chắc về sau còn xảy ra chuyện gì nữa nên y lại gói một bao lì xì lớn đưa cho Tả Thượng Thông, rồi cũng học lối vòng vo của hắn, dậm hỏi vì sao Chúc Tạo phủ lại giao chuyện tốt đẹp này cho y.

Tả Thượng Thông chỉ cho rằng Lý Mộ Tinh đang cố tình giả khờ nên vỗ vai y bôm bốp, bảo y cũng chẳng phải thành thật nỗi gì thì lập tức làm y kinh hoàng. Y khẳng định mình là một thương thân đứng đắn, tuyệt không có hành vi gian lận bịp bợm nhưng chỉ khiến Tả Thượng Thông cười phá lên. Kết quả dẫn đo cả nửa buổi, Lý Mộ Tinh vẫn không hiểu được rốt cuộc là chuyện gì. Tả Thượng Thông vừa đi, y còn chưa kịp thở hơi nào thì cả đám thương nhân trong thành Thượng Hòa đã lũ lượt gửi thiệp báo phỉ tới đim y ngập mặt. Không còn cách nào, Lý Mộ Tinh đành phải bày một đại yến tiệc trong tửu lâu lớn nhất thành Thượng Hòa, mời hết đám thương nhân này đến dự.

Tửu lâu lớn nhất thành Thượng Hòa chính là Hàn Thủy lâu. Lão bản của Hàn Thủy lâu chính là vị Giả gia có giao hảo với Lý Mộ Tinh, Giả Bình Trân. Trước khi khai yến tiệc, Giả Bình Trân âm thầm xóc áo Lý Mộ Tinh sang bên để tiện bề nhai y.

“Giỏi cho người Lý Mộ Tinh, ở đâu dính được chuyện tốt đẹp thế này mà cũng dám qua mặt ta.”

Lý Mộ Tinh chỉ có nước cười gượng gạo. Dù thật tình không dính dáng gì tới y nhưng cũng không có cách nào phân bua được, mà có nói ra cũng không ai tin. Cũng may Giả Bình Trân không phải không buông tha y, chỉ quở trách mấy câu huynh đệ phải có phúc cùng hưởng chứ. Lý Mộ Tinh gật đầu liên tục, bảo từ nay chỉ cần có chuyện liên quan đến ẩm thực thì chắc chắn sẽ tìm tới hắn mới coi như êm chuyện.

Không lâu sau, vị Chu gia Chu Hạo Cẩm kia cũng đến. Hắn cũng trách Lý Mộ Tinh một trận, bảo y căn bản không xem họ là huynh đệ mà. Lý Mộ Tinh cũng vác bộ mặt tươi cười cam đoan, từ nay nếu có liên quan đến cổ vật trân quý thì chắc chắn sẽ tìm tới hắn mới khép màn được.

Chừng hồi sau thấy sắp khai tiệc mà không thấy Tổng Lãng đâu, Lý Mộ Tinh mới hỏi: “Sao tới giờ Tổng huynh còn chưa đến kìa?”

Giả Bình Trân thấy Lý Mộ Tinh hỏi câu này thì ám muội nháy mắt với y một cái: “Hắn đó hả? Ha ha ha... Đêm xuân vẫn vắn có ngắn, ngại rồng từ đây chậm phần vua ra [1] mà. Huynh khỏi cần chờ hắn chi, giờ này chắc chắn còn đang ở Giám phường rồi.”

“Giám phường?” Trái tim Lý Mộ Tinh hẫng nhịp, tâm trí tức khắc hiện ra dung nhan của Thượng Hương. Không biết Thượng Hương có khỏe không? Có xem bức thư đó chưa? Dù chỉ là đôi chữ ngắn ngủi nhưng đều chứa trọn tâm tư của y. Ngày mai y nhất định phải dành chút thời gian đến nam quán, chỉ cần Thượng Hương gật đầu thì bất kể có tiêu tốn bao nhiêu tiền y cũng phải chuộc Thượng Hương cho bằng được.

“Lý huynh đi hai tháng nay nên không biết cũng phải. Hiện giờ chuyện làm thiên hạ xôn xao nhất trong thành Thượng Hòa chính là Tổng gia công tử không còn thích mỹ nhân nữa mà chuyển sang thích kỹ nam rồi. Ha, thật là chuyện hiếm có, tam đại hồng bài trong nam quán ai nhìn mà không khiến người ta muốn cưng chiều thì hẳn lại không liếc nửa con mắt, chỉ hợp nhãn một kỹ nam đã thất sắc chứ...”

Vừa nghe đến đó sắc mặt Lý Mộ Tinh đã trắng bệch, cảnh tượng Thượng Hương ngồi trong mã xa của Tổng Lãng hai tháng trước vụt lên trước mặt. Trái tim y thăng thất như có ai đó dầy xéo cầu xé mất một mảnh, đau đớn gần như không trụ vững, trước mặt từng trận tối tăm.

Bên kia, Chu Hạo Cẩm vẫn thao thao bất tuyệt: “Tên kỹ nam kia cũng không biết có phần phúc tu luyện mấy kiếp nữa, già đến vậy mà còn được nở hoa phơi phới. Nghe nói có không ít người muốn chỉ bài tử của hắn đều bị Tổng huynh cản hết, hắn còn đưa ra một giá rất lớn bao trọn tên kỹ nam suốt ngày suốt đêm, không cho ai đụng vào chút nào...”

Trông Lý Mộ Tinh đã thực sự đứng không vững nữa, thân người lắc đảo sắp ngã thì vừa may Giả Bình Trân nhanh tay lẹ mắt đỡ y kịp thời.

“Sắc mặt Lý huynh không tốt lắm, phải giữ gìn chút chút. Yến tiệc hôm nay huynh là xương chủ chính của tuồng, thiếu huynh là không được đâu đó.”

Lý Mộ Tinh thở hắt một hơi, gượng cười: “Không sao, chẳng qua hai tháng nay mệt nhọc quá thôi. Các huynh nói với Tiền lão một tiếng để lão tiếp đón khách trước đi, ta ngồi nghỉ một lát sẽ ra sau.”

Người đi rồi, Lý Mộ Tinh buông phịch xuống ghế, trái tim xát đau đến cả hô hấp cũng khó khăn.

Thượng Hương, sau khi xem bức thư thì đây là lựa chọn của người? Người... người... vì sao lại không đợi ta quay về... Vì sao chứ...?

Không, không đâu, nhất định là do Thượng Hương bất đắc dĩ thôi. Thân ở cái nơi như vậy thì không có cách nào cự tuyệt, nhất định là vậy rồi, nhất định...

Là lỗi của y, lẽ ra y nên sớm chuộc Thượng Hương ra mới phải. Y đã sai rồi. Thượng Hương không có thích Tống Lăng, tuyệt đối không đâu. Nụ cười của Thượng Hương đối với Tống Lăng đều là giả tạo, toàn bộ đều là giả dối cả, Thượng Hương chỉ cười thật lòng với một mình y mà thôi. Y phải đi tìm Thượng Hương, phải đi ngay, không thể chờ được nữa...

Lý Mộ Tinh lảo đảo đứng dậy ra khỏi phòng, đi xuống lầu mà trước mắt vẫn một màn đen tối, tâm tư cứ hoảng loạn u mờ. Mơ màng và phải ai đó thì bị tên kia ngăn lại, hấn định chửi ầm lên thì đột nhiên nhận ra Lý Mộ Tinh lại đổi giọng ton hót ngay.

“A— Lý gia... Lý đại lão bản... Ngài nhầm đường rồi, sảnh yến tiệc ở bên này nè...”

Lý Mộ Tinh bị hấn lùi đi mấy bước, tâm tư vẫn chưa quay lại, chỉ loáng thoáng nghe cái tên quen quen mà không khỏi ngẫm nghĩ: Ai vậy chứ? Cười đến khó coi lại chói tai như vậy. Vẫn là Thượng Hương tốt hơn, khi hấn cười giống như trong lòng đang toan tính khiến người ta vừa sợ hãi lại vẫn dán mắt nhìn. Khi đó Thượng Hương cứ mở miệng là gọi Lý đại lão bản, thanh âm cố tình ồm ồm như châm biếm làm y vừa tức giận lại vừa thấy buồn cười, không biết phải làm sao với tên kỹ nam ưa gạt người treu người này.

Nghĩ đến đây trong lòng Lý Mộ Tinh lại ứa ra cơn chua chát, thì ra y đã có cảm giác khác thường với Thượng Hương lâu đến thế. Sao y có thể trì hoãn đến mức này...

“Lý gia...”

“Lý đại lão bản...”

“Lý huynh...”

“Lý hiền chất...”

Một đám hòa lên gọi Lý Mộ Tinh um vang đủ kiểu, ong ong ong ong ong ong, cuối cùng quyện thành một cơn thác lũ ập tới khiến y sức tỉnh từ cơn nhưng nhớ Thượng Hương. Chưng hửng một hồi y mới phát hiện mình đã đặt chân vào sảnh yến tiệc, xung quanh là một đám thương nhân vỗ vập muốn lân la làm quen với y.

Đi không được rồi.

Lý Mộ Tinh nén lòng, nghiêng rằng gần như nát vụn mới dẫn được cơn kích động muốn gào thét trong lòng. Dán bộ mặt tươi cười rồi chấp tay thi lễ với đám người càng nhìn càng gai mắt, trong lòng y lại găm hết tổ tông mười tám đời bọn chúng.

Theo lệ Lý Mộ Tinh phải phát biểu trước khi khai tiệc. Kỳ thật lời hoa mỹ tràng giang đại hải cũng chỉ có một ý, chính là Lý Mộ Tinh y được lợi tốt thì tất nhiên sẽ không quên các vị hương thân phụ lão trong thành Thượng Hòa. Chỉ cần có chuyện mua sắm thích hợp nhất định sẽ phân chia cho mọi người, cái này gọi là có tiền thì mọi người cùng kiếm. Có được lời này của Lý Mộ Tinh, mục đích của đám thương nhân kia cũng tính là đạt được. Cái bọn họ lo nhất là Lý Mộ Tinh sẽ ăn mảnh một mình, còn chuyện làm sao tương lai xất được một phần bánh từ miệng Lý Mộ Tinh thì phải tùy thuộc bản lĩnh các bên rồi.

Thực ra Lý Mộ Tinh đã định liệu việc này từ hai tháng trước. Chỉ là lúc đó sự tình quá đột ngột mà kỳ hạn lại eo hẹp, nhất thời y bận đến quỳnh quáng tay chân nên đành phải chạy hàng mấy nơi khác. Việc Tiền Quý Lễ lưu lại thành Thượng Hòa là để bí mật xem xét nội tình bên trong của đám thương nhân này, từ đó

tìm kiếm đối tác thích hợp. Lần thiết yến này bất quá chỉ là cái mã bề ngoài, cốt để bù cho các ngành nghề trong thành Thượng Hòa một cái công đạo mà thôi, nhưng chủ yếu là e ngại nhân tình thế sự, sợ đã lỡ đắc tội với tất cả thương hào. Hơn nữa quả thật Lý Mộ Tinh cũng không có năng lực độc chiếm cái bánh béo bỏ này, chứ bằng không y đã ăn trọn rồi. Ấu đấy cũng là chuyện đương nhiên, người ngoài có xù lông dựng cánh cũng mặc.

Lý Mộ Tinh và Tiền Quý Lễ đã sớm bàn bạc với nhau lời mở đầu nên nói thế nào, dùng ngữ khí ra sao, tất cả đều cân nhắc kỹ lưỡng vẹn toàn, lo sợ chỉ sơ sẩy một chút, đắc tội với thương nhân nào đó thì nguy. Tuy nói hiện giờ Lý Mộ Tinh ý thức được tình huống mình đang phải đối phó nhưng lòng y vẫn vương vấn Thượng Hương nên lúc phát ngôn cứ nói năng lộn xộn, cũng nhờ Tiền Quý Lễ nhắc khéo y mới không nói gì sai. Tới màn mời rượu xã giao tiếp theo thì y hoàn toàn không thể đối phó, chỉ thấy có kẻ mò tới là uống rượu ngay, không màng nghe coi người ta nói gì. Nhưng y thì không ngừng liếc mắt ra cửa, thăm nghĩ vì sao Tống Lăng còn lễ mễ chưa đến. Chẳng lẽ... chẳng lẽ hắn đang ở chỗ Thượng Hương thật sao?

Vừa liên tưởng đến việc hiện giờ bọn họ có thể đang làm gì thì rượu Lý Mộ Tinh nuốt vào cổ họng liền trở nên chất đắng. Đã mấy lần y lảo đảo đứng lên đều bị Tiền Quý Lễ nheo mắt kéo trở lại.

“Đồng gia, ngài ráng chút nữa đi, chút xíu nữa thôi...”

Sau đó Lý Mộ Tinh cũng tỉnh được đôi phần, lại chưng bộ mặt tươi cười ra kính rượu tiếp. Uống lại uống, uống tới u ám đất trời, uống cho thần trí mê man. Cũng không biết đã uống bao nhiêu và ngóng bao lâu thì Lý Mộ Tinh say khướt, nằm sổng xoài trên bờ thành suối, không đứng vững nổi mà vẫn còn kêu người rót rượu thêm.

Tiền Quý Lễ cũng không biết hôm nay Lý Mộ Tinh lại phát điên gì nữa. Rõ ràng đêm qua y vẫn còn tỉnh táo mà thương lượng chuyện phát biểu với lão, sao hôm nay lại uống tới sầu đời vậy chứ? Giờ lão chỉ có thể thay mặt vị trí thượng tọa của Lý Mộ Tinh mà kính rượu đám thương nhân kia, tự gánh hết mấy màn xã giao, cũng may còn có Giả Bình Trân bên cạnh giúp đỡ nên mới ứng phó kịp.

Sắc trời dần sậm tối thì bầu không khí huyền ảo cũng vơi bớt, đám thương nhân đã ăn uống no say đều lục tục rời đi. Cuối cùng Hàn Thủy lâu cũng đã yên ắng trở lại, chỉ còn Lý Mộ Tinh vẫn say khướt mà đòi uống rượu tiếp.

“Người đâu? Đi đâu mất rồi... Người... phải, là người đó... tới đây... chúng- chúng ta uống tiếp nào...” Y nắm được Giả Bình Trân, một tay cầm chung rượu làm ra dáng cụng rồi đưa lên miệng nốc cạn.

“Lý huynh... Lý huynh... Huynh say quá mức rồi...” Giả Bình Trân đỡ Lý Mộ Tinh đang lảo đảo liên xiên, đầu đầu mà nói: “Tổng huynh vừa mới cho người đưa tin bảo là hắn sẽ tới ngay, đợi chốc lát cả bọn chúng ta tụ tập thêm châu nữa. Bộ dạng huynh thế này thì còn tụ tập cái nổi gì đây.”

“Giả gia, hay là để ta đưa Lý gia về trước vậy.” Cái thân già của Tiền Quý Lễ chiêu đãi cả đám người hơn nửa ngày trời nên mệt đến rụng rời. Nhưng không còn cách nào khác, lão còn phải đưa cái vị đồng gia say túy lúy tới không biết ai với ai này về trước. Bạn đang ?

“Không được không được, y còn chưa say tới độ gục mà. Tiền lão cũng mệt rồi nên về trước đi. Chốc nữa đợi ta nhắn cho đồng gia nhà lão say tới gục luôn thì đích thân ta sẽ đưa y về chu toàn cho.” Vừa vặn Tống Lăng đi từ ngoài vào, nghe Tiền Quý Lễ nói hắn đã cười bác bỏ ngay.

“Tổng huynh...”

Giả Bình Trân còn định nói gì mà chưa chi đã bị Tống Lăng khoát tay ngắt lời, hắn đỡ Lý Mộ Tinh lên, vừa kè đi vừa cười: “Không sao, không sao. Lần này Lý huynh kiếm được món lời khảm, ta không dợt y một trận thì sao cam lòng cho được. Đi thôi, tới nhả gian nào.”

“Chu huynh đang sắp xếp bên kia, không biết được chưa nữa.” Giả Bình Trân đi theo nói ước chừng.

“Để ta đi xem sao, giờ chắc phải xong rồi.”

Tiền Quý Lễ thấy bọn họ đỡ Lý Mộ Tinh đi thì cũng không ngăn lại. Dù sao cũng là uống rượu nên chắc không có gì xảy ra đâu, lão mới tự đi về.

Bước vào nhà gian thì Chu Hạo Cầm cũng vừa bày biện xong, trông thấy Tống Lăng đi vào thì lại cười ám muội với hắn một tiếng, nhướn mày suy ngẫm lại buông một câu, “Tống huynh thật không có trượng nghĩa gì hết, để một mình mình hưởng lạc mà cũng không cho huynh đệ được lấy điểm phúc nữa.”

Giả Bình Trân ở phía sau nghe được, nhất thời không hiểu cho lắm. Hắn nhìn vào nhà gian thấy có treo một màn lụa mỏng phân cách một góc ra, thấp thoáng có một người ngồi trên nhụyen tháp phía sau thì minh bạch ngay. Thì ra Tống Lăng mang cả tên kỹ nam tới đây, Chu Hạo Cầm là đang trách Tống Lăng sao không bao luôn ba hồng bài kia để bọn họ cũng được hưởng lạc nữa.

Tống Lăng quăng Lý Mộ Tinh xuống ghế dựa rồi quay sang cười với Chu Hạo Cầm: “Cái tên nhà người đó, trong bụng không rượu thì là sắc, cao nhả chút xú có được không?”

Chu Hạo Cầm phản bác ngay: “Ta nào làm ra vẻ như huynh được, rõ ràng người chỉ có chút hơi hướm sắc mà lại muốn cái danh phong lưu, chẳng lẽ vậy để nghe sao hả?”

“Tuy nói không có dễ nghe mấy nhưng cũng còn hơn cái danh ‘hạ lưu’ của huynh nhiều.” Tống Lăng vừa cười vừa bảo người sau màn sa: “Hát đi, hát lên đi nào. Một ngày không nghe được giọng hát của người thì hôm đó ta ăn cơm cũng không ngon lành gì. Sợ là trên đời này không có món gì sánh được với tư vị ca khúc của người đâu.”

Bóng người sau màn sa khẽ cười: “Tống gia thật thích nói đùa, nào có ai lại so sánh nhạc khúc với gia vị bao giờ. Ngài nói vậy thì ta sẽ không hát không biết chừng đó.” Thanh âm trầm thấp, tuy rằng không trong trẻo nhưng lại toát ra nét từ tính hết sức mỉa mai hoặc, không phải Thượng Hương thì còn ai vào đây.

Nếu Lý Mộ Tinh không say thì chỉ sợ mới nghe giọng nói của Thượng Hương y đã nhảy thót lên rồi. Nhưng mà y đã say, say tới nỗi chỉ biết ôm bầu rượu trước mặt nốc ừng ực. Rượu còn chưa đưa tới miệng thì đã đổ xuống hết mặt mà y còn ráng hóp lấy hóp để, lẽ nhè bầu lấy Giả Bình Trân mà réo: “Rượu đâu... sao hết vậy nè... Tiểu nhị... mang... mang rượu lên...”

Nhất thời Giả Bình Trân đỏ khốc đỏ cười, vừa rút tay áo khỏi tay Lý Mộ Tinh vừa nói: “Hiếm khi thấy Lý huynh say tới vậy, e là lời khảm nên cao hứng quá độ đây.”

Tống Lăng và Chu Hạo Cầm thấy bộ dáng Lý Mộ Tinh thế này lại cười khoái trá. Chu Hạo Cầm đảo mắt, ý xấu nảy ra bèn cầm bình rượu lên, để cho Tống Lăng đỡ Lý Mộ Tinh dậy thì banh miệng y rồi rót rượu vào.

“Người ta ai cũng phải say, các vị đại gia hà tất phải hành hạ y như vậy.” Phía sau màn sa, tiếng nói của Thượng Hương lại truyền tới.

“Người cứ lo hát đi, ở đây không có chuyện của người.” Chu Hạo Cầm đang cao hứng đùa giỡn liền gạt ngang lời Thượng Hương.

Tống Lăng nhìn sang Thượng Hương một cái: “Có phải tiểu Hương nhi đau lòng không đó? Không muốn y uống cũng được, vậy người ra uống thế đi.”

Thượng Hương thoáng cười, đưa tay vén màn sa lên, vừa bước ra vừa nói: “Cũng là Tống gia hiểu ta. Cả đời này của Thượng Hương không có gì tốt, chỉ có mỗi cái mê rượu. Đừng nói là uống thay cho một người, có uống cho phần của ba vị đại gia Thượng Hương cũng uống. Thượng Hương thật cầu còn không được nữa là.”

“Thì ra biết uống sao? Vậy người phải uống hết mớ rượu trên bàn này mới được đó.” Lúc này cả Giả Bình Trân cũng nổi máu đùa giỡn, dĩ nhiên hắn không cho có ai có thể uống sạch số rượu trên bàn. Mấy bầu rượu này đều là loại trân quý trong Hàn Thủy lâu của hắn, rượu hảo hạng thì tạm thời không nói đi, cái chính là nồng độ rượu mạnh đến gấp mấy lần loại thông thường kia.

“Chỉ cần Giả gia không xót rượu thì Thượng Hương xin uống hết.” Thượng Hương nhướn ra sắc mặt tươi cười, ánh mắt lướt qua thân người Lý Mộ Tinh nhưng nhìn không ra hắn có xúc cảm gì. Hắn chỉ cầm bầu rượu lên ngẩng đầu một hơi uống cạn, sau đó lại cầm bình khác uống sạch tiếp.

Cứ vậy hắn sảng khoái mà uống. Ba người Tống, Giả, Chu đều trợn mắt há hốc mồm, tận mắt thấy cả bàn rượu đều chui vào bụng của Thượng Hương mà sắc mặt hắn không chút ửng đỏ.

Ngơ ngác hồi lâu đột nhiên Tống Lăng phá lên cười: “Tiểu Hương nhi, đã bảo người lau lớp phấn dày đó đi mà, giờ cả chút ửng đỏ cũng không lộ ra nổi kia.”

Ngày ấy ở nam quán, trong ánh nến mập mờ Giả Bình Trân và Chu Hạo Cẩm đều không nhìn được dung mạo của Thượng Hương, hiện tại mới xem là thấy rõ. Bọn họ mới phát hiện ngũ quan tên kỹ nam này cũng không tồi nhưng vì nếp nhăn ở khóe mắt quá nhiều nên không thể bảo là đẹp mắt được, càng không hiểu vì sao Tống Lăng không chịu buông hấn ra. Giờ thấy Thượng Hương mặt không đỏ sắc mà uống từng ấy rượu, tuy nói có thoa phấn dày chút nhưng nhìn ánh mắt hấn vẫn tỏ tường, bọn họ đã biết tử lượng tên kỹ nam này không phải tầm thường thì lại càng hứng thú.

Cần phải hiểu trong chuyện tử sắc của nam nhân, chỉ có cái khác biệt là tuyệt đối không chịu thua kém. Một là sắc, không ai lại thừa nhận mình không giỏi chuyện trên giường, hai là rượu, không ai lại thừa nhận mình uống rượu không bằng người khác.

Vì thế Giả Bình Trân liền gọi tiểu nhị mang thêm rượu lên. Quảng Lý Mộ Tinh lên nhuyển thập xong, bốn người bọn họ ngồi vào bàn cùng so tử lượng.

Uống một trận này đến nửa đêm, cuối cùng ba người có sức uống như Tống, Giả, Chu mà vẫn dấu không lại Thượng Hương vốn đi ra từ chốn phong nguyệt. Cả đám say bí tỉ lần lượt gục xuống đất, ngáy pho pho mà ngủ.

Khi này Thượng Hương mới loạng choạng đứng dậy gắng gượng mở cửa sổ ra. Tiết trời bây giờ đã bước vào đông, gió đêm lạnh buốt quất vào mặt khiến hấn tỉnh táo chút đỉnh, khẽ lắc đầu thì lại nghe tiếng nói mơ phát ra sau tấm lụa mỏng, hấn đóng cửa sổ lại.

Ngắm nhìn con người đang mê man sau màn sa, đôi mắt hấn cũng dần mơ màng. Cái tên chất phác này, đúng là nói thì giữ lời, kể từ lần đó quả nhiên không đặt chân vào Giám phường nữa bước. Hai tháng, hai tháng trời đằng đằng hấn không thấy mặt y, hôm nay tái kiến lại trong tình trạng y say vật vờ thế này, hấn có thể thấy y nhưng y lại không nhìn thấy hấn. Ấu thế này... cũng tốt rồi...

Suốt sáu mươi ngày đêm, lắm lúc trong cơn mộng chấp chờn đêm khuya, hấn nhớ đến việc cự tuyệt Lý Mộ Tinh chuộc thân cho mình, không phải là không có hối hận. Chỉ cần hấn gật đầu một cái, chỉ cần hấn gật đầu thôi... thế nhưng hấn vẫn cự tuyệt, còn trả hết mấy quyển sổ về rồi nói một câu thanh toán xong. Mà thật xong được hay sao? Hấn tự cười bản thân. Nếu thật sự có thể xong xuôi mọi chuyện thì có gì hấn vẫn giữ chiếc noãn thủ lô và tấm thiệp chuộc thân kia? Bất quá... là lừa mình dối người mà thôi.

Vén tấm màn sa lên, hấn ngồi bên nhuyển thập, đưa tay từ tốn vuốt ve khuôn mặt đã hao gầy rất nhiều kia. Thật không thể tin, mới chỉ hai tháng mà hấn đã nhung nhớ con người này đến vậy. Ngón tay khẽ lướt qua nét lông mày của y, lướt qua đôi mắt, sóng mũi rồi đến miệng, sau đó nhẹ nhàng ấn vào bờ môi, hồi tưởng lại bộ dạng đỏ mặt tía tai của y lúc đó.

Đại ngu ngốc, vừa khờ khạo mà lại không hiểu phong tình là gì. Loại tình huống như thế lẽ ra y phải tỉnh tể ngâm lấy ngón tay của hấn, phải tỉ mỉ nhắm nháp từng chút mới đúng. Thân thể bọn họ phải áp sát vào nhau, cảm nhận lấy thân nhiệt của đôi bên, cùng lắng nghe nhịp tim của nhau. Chỉ thế thôi, gần như đã cảm thấy được thiên trường địa cửu rồi. Đáng lẽ bọn họ có thể gần nhau hơn, ngón tay sẽ không còn đủ thỏa mãn sự khao khát của thân thể. Họ sẽ ôm sát nhau như môi kề với răng, trao cho nhau bờ môi ướt đẫm, cùng hòa nhịp hai hơi thở, y bên trong hấn, hấn bên trong y, tựa như tất cả thế gian đều tan biến, chỉ còn lại bọn họ tự tại phóng túng, bất chấp tất cả mà ân ái.

Một màu ửng đỏ rồi cuộc cũng thấm qua lớp phấn dày, Thượng Hương rũ mi mắt xuống. Hấn nghĩ ngợi gì thế này? Nếu tên đại ngu ngốc Lý Mộ Tinh này mà hiểu chuyện vậy thì liệu hấn còn thích y hay không? Hấn thích Lý Mộ Tinh chính là thích phần khờ khạo này của y... Trong chốn trăng hoa, tìm được một người không sành sỏi còn khó hơn chuyện mò kim đáy biển, hấn có thể gặp được chính là ơn điển lớn nhất trong đời trời cao ban cho hấn, chính là vận may của hấn.

“Đi... đi...”

Đột ngột Lý Mộ Tinh mở miệng mê sảng mấy tiếng. Thượng Hương còn lơ đãng nên ngón tay đặt trên môi lỡ trượt vào miệng y, lập tức đã bị Lý Mộ Tinh ngâm lấy rồi mút mấy cái, hấn liền rút ngón tay ra, toàn thân đều tỏa nhiệt sôi sục. Hấn làm sao vậy chứ? Chỉ là ngón tay bị mút chút xíu thì có gì mà phát nóng,

thấm gì với biết bao chuyện hần đã làm qua... Là uống nhiều rượu quá thôi, nhất định là thế rồi. Đã nhiều năm không cùng uống rượu với người khác nên tửu lượng cũng giảm hần.

Có lẽ Thượng Hương rút tay mạnh quá nên đã kinh động đến Lý Mộ Tinh, thỉnh linh y quờ quạng tứ tung, nắm được Thượng Hương gần đó mà mê sảng: “Đỡ... đỡ... đi...”

Thượng Hương vội vàng ấn y xuống, vậy mà Lý Mộ Tinh càng không biết an phận cứ vùng vẫy muốn đứng dậy, mắt mở không lên mà vẫn ú ớ lẩm nhẩm “Đi... đi...”

“Người muốn đi đâu? Ta giúp người...”

Thượng Hương không giữ y nằm yên được đành phải dìu y dậy mà chịu theo. Hần cũng không trông mong Lý Mộ Tinh sẽ trả lời mình nhưng không ngờ y lại lên tiếng.

“Nam... nam... quán... tìm Thượng... Thượng Hương...”

Giọng say khướt của Lý Mộ Tinh cứ lè nhè đứt quãng, Thượng Hương phải kê sát tai đến ba lần mới nghe ra. Tay hần buông lỏng, lập tức Lý Mộ Tinh đổ ập xuống nhuyển tháp, đầu đụng một cái rõ đau làm y phải mở mắt ra nhưng Thượng Hương lại không trông thấy. Ngay lúc buông tay hần nghiêng đầu sang bên, niềm vui sướng trỗi lên từ đáy lòng không cách nào đè nén, khuôn mặt cởi mở thắm chút chua cay. Quả nhiên Lý Mộ Tinh còn nhớ đến hần, quả nhiên... Trước khi hoa tàn, lấy tâm trao tâm, bất quá điều hần cầu mong chỉ là có một người khắc ghi hình bóng hần trong lòng. Trước mắt dần dần hoen mờ nhưng lạ thay, một sự ấm áp lạ kỳ dâng lên trong lòng.

Bỗng nhiên bờ vai bị Lý Mộ Tinh chộp lấy rồi kéo xuống, Thượng Hương ngã vào lòng y. Mở to đôi mắt lơ đãng, Lý Mộ Tinh ướm hỏi, khẽ gọi một tiếng: “Thượng Hương, là... là người sao?”

Không đợi Thượng Hương trả lời y đã xoay người ấn Thượng Hương dưới thân mình, đoạn áp mặt vào lồng ngực Thượng Hương ngửi lấy ngửi để như con cún con, sau đó lại tiu ngữu ngẩng mặt lên.

Thượng Hương ngơ ngẩn một hồi lại phì cười, cười đến run bắn cả người. Bất chợt vươn tay ôm lấy Lý Mộ Tinh, hần thì thầm: “Đần độn, hôm nay ta không có dùng hương phấn.”

Làm sao Lý Mộ Tinh nghe Thượng Hương nói gì được, y ráng nhướn mắt muốn trông rõ khuôn mặt người nằm dưới thân mình, nhưng càng muốn nhìn thì trước mắt lại càng mờ nhạt. Tại sao không thấy được vậy chứ? Đầu còn choáng váng... thì cảm nhận chính mình được ôm lấy nên y cũng vươn tay ôm người kia lại. Thân mình mềm mại mang theo thân nhiệt nóng hổi, chính là cảm giác này, đúng rồi, chính là Thượng Hương. Người mà y ôm trong tay tuy không có mùi hương nhưng thật là Thượng Hương rồi.

Y cứ thì thào gọi, mãi miết lập đi lập lại như muốn tỏ hết nỗi niềm nhưng nhớ mấy ngày qua nhưng vẫn không thấy đủ. Cảm nhận hơi thở của Thượng Hương phả vào mặt, thân người y đột nhiên nóng bức, không kềm được lòng mà cúi xuống mân mê hôn lên nơi phả hơi rục nóng ấy. Nụ hôn này đặt lên bờ môi của Thượng Hương, trong mùi rượu nồng nặc lại dậy lên một mùi vị ngọt lịm. Thượng Hương vốn quá quen với những chuyện mây mưa, cũng không để ý Lý Mộ Tinh có chút rụt rè, hần buông lỏng tất cả. Huống chi hần đã sớm động tình từ lâu nên lập tức khẽ nhô đầu lưỡi, từng chút từng chút một dẫn dụ Lý Mộ Tinh. Nổi ham muốn chôn sâu tận đáy lòng Lý Mộ Tinh bị câu dẫn ra, y cũng đưa lưỡi ra theo bản năng. Cũng không biết là ai quấn quện ai trước, hai người vừa chạm vào đã dây dưa triền miên không cách nào phân biệt, dần dần hòa hợp làm một.

Bên ngoài màn sa ngổn ngang một đồng, phía trong màn sa cảnh xuân diễm kiều.

“Ta... thích... người...” Theo sau câu nói là những tiếng thở dốc mỗi lúc mỗi dồn dập.

Hơi thở gấp gáp và tiếng rên rỉ nỉ non đứt quãng đan xen lẫn nhau trong khoảng không gian nhỏ bé, trở thành một góc trời của riêng họ, ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Nơi đây là chốn họ có thể tự do phóng khoáng tìm lấy thân thể của nhau. Dần dà tiếng hơi đứt quãng cũng phai dần, thanh âm rên rỉ chìm hần.

Hồi rất lâu, rất lâu sau đó, Thượng Hương mới ngồi dậy kéo vạt áo lại, đoạn chỉnh trang y phục giúp Lý Mộ Tinh. Ngắm nhìn gương mặt kia, hần lại khẽ khàng cười.

“Thật là dần dần, ngay lúc này... mà ngủ cho được... Đồ đại ngốc chẳng hiểu phong tình là gì... Hai tháng qua người đã mệt nhọc lắm rồi, ngủ một giấc cho ngon đi... Ngày mai...”

Ngày mai, bọn họ còn có ngày mai sao?

Chú thích:

1. Lạc khoản là phần đề chữ, ghi tên trên tranh và thư từ ngày xưa.
2. “Đêm xuân vắng vẻ có ngần, ngai rồng từ đây chậm phần vua ra” là trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, bản dịch của Tản Đà.

Nguyên Hán Việt: Xuân tiêu khổ đoản nhật cao khởi, tông thử quân vương bất tảo triều.

‘Đưa người cửa trước rước người cửa sau’ dĩ nhiên là của cụ Tố Như rồi, mình chỉ mượn cách diễn đạt thôi ;’>.

12. Chương 12

Thượng Hương... Thượng Hương... làm sao có thể ra đi như vậy? Phong thư kia... hẳn còn nợ y một câu trả lời...

§

Lý Mộ Tinh ngủ một giấc ngon lành, còn mơ thấy cả mộng đẹp. Trong mơ y đến nam quán gặp được Thượng Hương, gặp rồi lại mãi mê gọi tên Thượng Hương, ôm chặt Thượng Hương vào lòng. Y muốn thề ước với hắn trọn đời trọn kiếp thế nhưng làm sao cũng không nói ra tiếng được, loáng thoáng nghe một tiếng thích làm lòng y sôi sục, sau đó... chuyện sau đó y không nhớ nổi. Lúc tỉnh dậy thì trong lòng ngực trống trơn, không có thân thể ấm hình mà cũng không nghe mùi hương quen thuộc, thế nên... chỉ là giấc mộng...

Chỉ là mộng mà thôi... Y ngồi dậy, áo quần trên người cũng chỉnh tề, chỉ có hơi nhả chút đỉnh, tâm trạng khao khát muốn gặp Thượng Hương càng mãnh liệt hơn so với cơn nhức đầu búa bổ. Y xoa thái dương rồi choáng váng đi vài bước tức thì vấp chân một cái thiếu điều đã ngã sấp. Cúi xuống nhìn kỹ thì là ba người Tống Lăng, Giả Bình Trân và Chu Hạo Cầm đang lẩn lóc nằm ngủ dưới đất, trên mình mỗi người đều có một chiếc chăn phủ lên, không biết do tiểu nhị nào đắp mà lại không chuyển bọn họ vào phòng ngủ kia?

Không còn cách nào, Lý Mộ Tinh đành ra ngoài gọi tiểu nhị vào, an bày ổn thỏa xong cho ba tên trời đánh say như chết kia mới đi múc nước rửa mặt. Vốc nước lạnh buốt làm cơn đau đầu cũng dịu bớt phần nào, y còn định đi tới nam quán nào ngờ biến cố lại bất ngờ xảy ra. Tiền Quý Lễ hốt ha hốt hảo chạy đến.

“Đồng gia mau về thương hào đi, Tả đại nhân lại mang danh sách hàng tới nữa kia.”

Nhanh vậy? Lý Mộ Tinh thất thảng, không cho y lấy hơi được chút nào đã tới nữa rồi. Nói sao cũng cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc nhưng bất kể y dò la thế nào cũng không có manh mối. Tuy bạc này kiếm dễ dàng thật nhưng lại là dạng không hề an lòng, trên đời này cũng chỉ vền vẹn có y mà thôi.

Danh sách lần này còn dày hơn lần trước mấy phần. Sau khi bàn bạc tỉ mỉ, Lý Mộ Tinh và Tiền Quý Lễ cũng lọc ra một phần ba danh sách để phân phát cho một số thương gia có năng lực và uy tín trong thành Thượng Hòa hợp tác, số còn lại y vẫn phải đi chạy hàng tiếp. Lý Mộ Tinh gói ghém hành trang xong lại rời khỏi thành Thượng Hòa lần nữa.

Trước khi đi, y đứng trông về phía nam quán cũng độ một nén nhang nhưng rốt cuộc vẫn nén lòng mà không đi. Đã gần kề cuối năm nên xem ra năm nay y không ăn tết ở nhà được. Đợi quay về lần này, bất kể có thể nào đi nữa y nhất định phải tìm Thượng Hương nói chuyện cho bằng được.

Nhưng giờ khắc này Lý Mộ Tinh có nằm mơ cũng không ngờ lần đi này lại ròng rã đến bốn tháng trời. Lúc quay về thì chờ đợi y chính là một hung tin.

Thượng Hương biết Lý Mộ Tinh lại đi xa nhưng y hoàn toàn không biết vào ngày ra đi, Thượng Hương đứng ở góc đường cách đó không xa dõi mắt nhìn theo y từng bước từng bước khuất bóng nơi chân trời.

“Nếu huyền tiếc đến vậy sao ngươi không để y chuộc mình ra?” Thượng Hồng cũng đi theo, lạnh lùng đứng sau lưng hỡi Thượng Hương.

“Nếu là sáu năm về trước thì ta sẽ...” Thượng Hương đáp đến đó thì đột nhiên sực tỉnh, đưa tay vuốt mái tóc đoạn lướt mắt đầy toan tính về Thượng Hồng, “Còn giờ... là Tống gia ra tay hào phóng hơn Lý gia chứ sao.”

Sắc mặt Thượng Hồng cứng đờ, neho mắt trừng Thượng Hương một cái rồi cũng không còn hứng thú hỏi tiếp. Giả thành thật, thật cũng là giả, vĩnh viễn y cũng không phân biệt được trong lời nói của Thượng Hương câu nào là thật câu nào mới là giả, chỉ bằng không hỏi thì hơn.

Vậy mà Thượng Hương lại vỗ tay cười rôm rả: “Đạt lắm, cái liếc mắt vừa nãy của ngươi càng ngày càng có nét phong tình quyến rũ. Nếu để bọn khách nhìn thấy thì không biết có bao nhiêu kẻ thích ngươi đó.”

Thượng Hồng nghe lời nói quái lạ của hắn lại muốn trừng mắt nhưng lại sợ sẽ tạo cớ cho hắn ba hoa tiếp, y đành lẳng lẳng cúi đầu đi trước.

Thượng Hương nổi gót theo, cổ tình chột chột y từ sau: “Ngươi cúi gầm mặt vậy bộ sợ ai nhìn thấy sao? A, phải rồi, xem chút thì quên, trong thành hình như có người biết ngươi mà. Giao tình thế nào hả? Không cần phải ngượng, nếu có giao tình tốt thì để hắn chuộc ngươi ra đi, vậy là thoát được hồ lửa này rồi.”

“Câm miệng!” Thượng Hồng gằn giọng quát lên một tiếng, nhưng lại dáo dác ngó bốn bề như thể sợ có người phát giác ra mình thật, bước chân y càng bước mau hơn.

Đi được không bao lâu thì trước mặt là hiệu thuốc bắc, Thượng Hồng xông thẳng vào đấy chăm chú nhìn thuốc. Thượng Hương đứng tựa ngoài cửa, ánh mắt lay động trước sau vẫn dõi về hướng Lý Mộ Tinh đã đi.

Vì sao lại cự tuyệt việc Lý Mộ Tinh chuộc thân cho hắn? Suy đi nghĩ lại chỉ có nước tự giấu bản thân. Nếu là sáu năm về trước hắn nhất định không để vuột cơ hội này. Hắn của năm đó trong lòng chỉ biết mỗi bản thân mình. Để có thể thoát khỏi hầm lửa, hắn bán rẻ tiếng cười, bán luôn thân xác, bán cả tôn nghiêm, bán hết mọi thứ. Chỉ cần ra ngoài được, hắn của khi đó, nếu gặp Lý Mộ Tinh nhất định sẽ vừa thầm cười nhạo tên nam nhân ngu ngốc này vừa giở hết thủ đoạn ra câu dẫn y. Sáu năm, nói dài không dài mà bảo ngắn cũng chẳng ngắn đã đủ cho hắn nhìn thấu đáo. Đi ra ngoài, ra ngoài thì làm sao, có tốt hơn hiện tại được à?

Nếu là Lý Mộ Tinh thì chắc y có thể cho hắn sống tốt hơn rồi, dẫu sao tên nam nhân này... thật sự là tên ngu ngốc hiem thấy, mà hắn cứ khăng khăng thích tên ngu ngốc này nên chỉ có thể dần dần theo tên nam nhân này. Thói đời này thật sự rất kỳ quái, bọn nam nhân chơi kỹ tìm thú vui thì bên ngoài gọi là phong lưu, nhưng nếu có người động chân tình mà chuộc kỹ phường chèo mang về nhà thì họ lại gọi là bại hoại gia phong. Bảo tiếng phong lưu nghe chẳng suôn tai gì nhưng kẻ nào cũng thêm muốn, dẫu sao phong lưu cũng là bản tính ham muốn tự nhiên của nam nhân, nhưng nếu làm bại hoại gia phong thì thế tục lại bắt dung. Đừng nói là kỹ nam, ngay cả kỹ nữ được mấy tay giàu có chuộc ra cùng lắm cũng chỉ làm thiếp, ai dám cho các nàng bước qua cửa. Cho dù là làm nô tỳ đi nữa, chỉ sợ một chút nước miếng thôi cũng đủ trấn họ chết rồi. Trừ khi các nàng có chút vận khí tốt, sinh được một hài tử thì mới xem là cả đời có được chỗ dựa.

Lý Mộ Tinh là một thương nhân, hơn nữa còn là thương nhân giàu có dựa vào danh dự và tín nghĩa, đối với y mà nói thì thanh danh vô cùng quan trọng. Tuy Thượng Hương không thông thương nhưng mấy năm qua cũng quan sát rất nhiều, hắn có thể hình dung nếu ngay cả thanh danh tốt đẹp Lý Mộ Tinh cũng không có nốt, với tính thật thà quá mức của y nhất định sẽ không hòa đồng được trong giới làm ăn.

Thượng Hương chỉ có nước tự cười lấy mình. Đã hy vọng trông chờ nhiều năm như vậy, rõ ràng có được cơ hội thoát khỏi hồ lửa nhưng hắn lại cố tình vứt bỏ chỉ vì thanh danh của một tên nam nhân ngu ngốc. Chẳng lẽ thích một tên ngốc nghếch rồi thì chính hắn cũng thành ngu ngốc sao? Từ khi nào thì hắn... đã thay đổi, biết suy nghĩ cho người khác như vậy...? Rõ thật là nực cười...

Thượng Hồng lấy được kha khá được liệu, y đi ra thấy sắc mặt cười quái đản của Thượng Hương thì chỉ thấy mù mịt nhưng cũng không hỏi mà vẫn lẩm lũi đi về trước.

Thượng Hương đi theo sau lưng y, được một đoạn bỗng dừng hắn lên tiếng: “Ta hỏi ngươi, có loại thuốc nào uống vào mà chết một cách không đau đớn giống như ngủ không?”

Thân thể của Thượng Hồng căng cứng, quay ngoắt lại nhìn Thượng Hương một cái mới cau mày nói: “Người hỏi để làm gì? Chẳng lẽ... người tính hại ai sao?”

Thượng Hương hướng về y cười sà: “Người nghĩ đi đâu vậy, bộ trông ta giống kẻ xấu lắm sao? Trong quán có nuôi một con chó bị bệnh, đêm qua nó tru hết mức, chẳng lẽ người không nghe thấy? Trịnh hầu đầu không cho chữa trị cho nó, bảo nó chết thì vừa vận mang cho nhà bếp làm thịt chó. Ta trông nó khổ sở vậy nên định cho nó ra đi thoải mái chút thôi.”

Nếu lời này mà tin được thì Thượng Hồng thật sự là một tên đàn độn rồi. Y cúi đầu, chùng hồi lâu sau mới đáp: “Đúng là có loại thuốc này, chẳng qua chỉ có mấy vị thuốc rất quý hiếm thôi.”

Thượng Hương chấp hai tay, niệm “A di đà phật” rồi nói: “Ta đây cũng làm được một chuyện tốt. Người về viết mấy vị thuốc đó xuống đi, ta mang đến nhờ Tổng gia, Tổng gia sẽ không nỡ từ chối ta đâu.”

Thượng Hồng không nói gì nữa, về tới nam quán lại thật sự viết phương thuốc đưa cho Thượng Hương. Vốn y chỉ nói có vài vị thuốc quý hiếm nhưng trong đơn kê ra cũng phải hơn mười loại, Thượng Hương đọc xong cũng không nói gì, lại nhìn Thượng Hồng cười đầy ý vị thâm trường. Vinh viễn Thượng Hồng cũng không thể nhìn thấu đôi mắt đan phượng như dò xét thấu đáo mọi tâm tư của y, y trông mà hơi toát mồ hôi lạnh.

Mười vị thuốc kia không những là thứ quý hiếm mà còn rất khó tìm, với bản lĩnh của Tổng Lăng mà cũng phải mất hơn một tháng mới tìm đủ. Thượng Hương liền mang được liệu đem tới cho y. Vin có phải phối được nên Thượng Hồng đuổi Thượng Hương ra ngoài sau đó khóa chặt cửa lại, quay về phía bàn bày đầy vị thuốc, bỗng chốc nước mắt y tuôn tràn.

Cuối cùng... y đã tìm đủ được liệu rồi...

Sau bốn tháng Lý Mộ Tinh trở lại. Chưa về tới nhà mà còn đang nghỉ chân ở lán trà ngoài thành, y nghe có người xầm xì bàn tán.

“Lão nhị, người nghe nói gì chưa? Thời gian trước nam quán trong thành có một tiểu quan trốn thoát làm Trịnh bảo đầu tức sôi máu đó.”

“Suyt, nhỏ tiếng chút coi, tai mắt tên họ Trịnh kia nhiều lắm, người coi chừng đó. Hẳn kỳ nhất là người ta nhắc tới chuyện này.”

“Hừ, không phải hẳn dựa hơi hai người muối muối, một là nhân tình của tên đầu sỏ cường hào ác bá còn đứa kia là tiểu thiếp của tri phủ, chẳng những dính líu tới chuyện bức bách người lương thiện làm kỹ mà còn phao tin ngay cả con ruồi cũng đừng hòng bay thoát khỏi tay hắn, xem ra vỏ này đúng là tự táng mạng mình mà.”

“Ta cũng nghe nói, hình như Trịnh bảo đầu trút cơn giận lên mình người kẻ cận tên tiểu quan chạy trốn kia, đánh hắn chết tươi luôn rồi.”

Tức thì một phen miệng lưỡi tranh cãi vang lên.

“Đánh chết một tên kỹ nam già héo thì họ Trịnh kia cũng đâu có tiếc gì. Mà nè, các người có biết tên tiểu quan đó làm sao trốn được không? Nghe nói đêm hắn trốn thoát, hết thấy phân nửa phía đông Giám phường đều ngủ say như chết. Đúng rồi, ngay cả lính thủ thành cũng ngủ luôn, khi hỏi có người chạy ra hay không thì bọn họ đều không biết gì. Đúng là lạ nha, chẳng lẽ do yêu quái gây ra sao chứ?”

“Bớt nói nhảm đi... ở đâu có yêu quái chỗ này?”

“Vậy người nói hắn chạy trốn bằng cách nào?”

“Theo ta thấy...”

Lúc Lý Mộ Tinh nghe đến khúc có người bị đánh chết thì dự cảm chẳng lành đã thót lên, sắc mặt dần dà cắt không còn hột máu. Y chống tay trên bàn mấy lần mới đứng lên nổi, đi về hướng những người kia: “Các vị nhân huynh cho hỏi, chẳng hay... chẳng hay các huynh có biết... tên... người đào— đào thoát và bị đánh— đánh chết... gọi là— là gì không?”

Chỉ một câu mà y hỏi vô cùng khó nhọc, cơn sợ hãi càng lúc càng dâng lên theo từng chữ. Không phải là Thượng Hương, nhất định không phải Thượng Hương đâu... Hấn... hấn thông minh lanh lợi như vậy... Hơn nữa... hơn nữa còn có Tống Lăng đang nâng niu hấn... Không đâu... không phải đâu...

“A... hình như là Hồng với Hương cái gì đó. Lão nhị, người có nhớ không?”

“Xì, ai rảnh đi nhớ tên mấy thứ kỹ nam này... Nè, người muốn biết thì tự vào thành hỏi đi... Hắc hắc, mà người nên đề phòng tai mắt tên Trịnh bảo đầu đó—”

Tên kia còn chưa nói dứt câu đã thấy người đứng trước mặt loạng choạng rồi đột nhiên phun ra một búng máu. Hấn tránh không kịp liền bị dính khắp mặt mày, còn chưa kịp phản ứng gì thì người hộc máu kia đã đổ nhào lên người hấn.

“Ê— ê... A, mau gọi đại phu tới coi, có người sắp chết rồi nè...”

Lý Mộ Tinh phun búng máu này cũng không phải không có căn do. Sau mấy ngày chẩn đoán Lý Mộ Tinh kỹ càng từ trên xuống dưới, đại phu bảo do nửa năm trước bệnh căn vẫn trị chưa dứt, không điều dưỡng tốt lại bôn ba tứ xứ, lao lực quá độ mà thành bệnh, đột nhiên nghe tin dữ nên tự nhiên phát tác. Lúc Lý Mộ Tinh ngã xuống đã làm Tiền Quý Lễ lo sốt vó, vừa lo lắng cho thể trạng của y mà cũng lo không kịp giao hàng đúng hạn. Lão chạy chọt cả hai đầu, những nguồn hàng Lý Mộ Tinh đặt cứ không ngừng đưa tới, một mình Tiền Quý Lễ quả thật cán đáng không xuể. Suy đi nghĩ lại mấy hồi, lão lại tới tìm Nguyễn quả phụ nghĩ muốn nàng giúp một tay. Tuy nói đính ước của hai người đã hủy bỏ nhưng Nguyễn quả phụ cũng chưa đến mức đoạn tuyệt trở mặt, không chừng đợi Nguyễn quả phụ nguôi giận rồi thì hai người có thể hòa thuận như ban đầu.

Tới Hạnh Tứ tửu phường thì Nguyễn quả phụ lại đi vắng, hỏi người làm trong tửu phường thì một đám tiểu nhị đều ấp a ấp úng, nói năng không tin được câu nào làm Tiền Quý Lễ muốn phát cáu. Khi đó có một tiểu nhị mới thăm thì cho lão hay là mấy tháng qua luôn có một nam nhân tới tìm Nguyễn quả phụ. Ban đầu thái độ của Nguyễn quả phụ vừa đánh vừa mắng hấn xối xả nhưng tên nam nhân kia vẫn mặt dạn mày dày quần lầy Nguyễn quả phụ. Đánh thì hấn không trả đòn mà mắng lại không chút phản bác, còn thường mang mấy món đồ vui lạ làm vui lòng nàng. Sau một thời gian thì Nguyễn quả phụ cũng mềm lòng, đã có chút tươi cười với tên nam nhân kia. Đó đó, hôm nay hấn bảo là lại có món đồ rất hay nên Nguyễn quả phụ đã háo hức đi theo xem.

Khi đó Tiền Quý Lễ trợ người, phản ứng trong đầu chính là việc hôn sự của Lý Mộ Tinh đã hết đường cứu vãn. Chuyện Nguyễn quả phụ nói cười với tên nam nhân gì đó phần lớn là tình trạng xấu đối với Lý Mộ Tinh rồi. Tiền Quý Lễ mau mắn trở về thương hào, giữ vững tinh thần chỉ huy bọn tiểu nhị làm hết sức mình. Thế nhưng lượng hàng hóa thật sự quá nhiều đi, trong thương hào không thiếu tay sai bảo có sức nhưng trưởng phòng tiên sinh lại chỉ có mỗi một, căn bản là không kịp vào sổ và định giá. Tiền Quý Lễ nhìn tình trạng hỗn loạn trước mặt liền ước phải chi Lý Mộ Tinh có ở đây thì tốt rồi.

Đang lúc bận bịu đầu tắt mặt tối vậy thì Tống Lăng của Phong Thông tiền trang đối diện dẫn một người tới.

“Tiền lão, bạn quá hả?”

Giờ này Tiền Quý Lễ làm gì còn tâm tình tiếp đãi hấn, đành xin thất lễ: “Ô, Tống gia, ngài đến thăm hỏi mà thật có lỗi, hiện giờ ta thật sự bận bịu lắm, không có thời gian tiếp đón ngài đâu.”

Tống Lăng cười phá lên: “Sao Tiền lão lại nói vậy, chúng ta đều quen biết quá rồi, chẳng lẽ còn so đo chén trà với lão hay sao? Ta thấy lão bận túi bụi vậy nên mới dẫn một người từ tiền trang tới cho lão sai bảo đây, lão không ngại hấn tay chân vụng về là được rồi.”

“Ày da Tống gia à, ngài đúng là đưa than sưởi trong ngày đông giá rét mà, lão đầu đây phải chấp tay thi lễ với ngài mới được.” Tiền Quý Lễ vừa nói vừa đánh giá người Tống Lăng dẫn đến. Nhìn bộ dáng thì khá mỏng manh, ngũ quan đoan chính trông còn rất trẻ, toàn thân vận áo vải, có chút giống tiên sinh dạy học ở trường tư thực thì hơn.

“Đỗ Minh Hiên, còn không mau ra mắt Tiền đại chương quỹ nào.” Tống Lăng đưa mắt ra hiệu với người kia, hần lập tức cung tay thi lễ, lên tiếng chào một tiếng, “Tiền chương quỹ mạnh khỏe.”

Tiền Quý Lễ thấy cung cách hần đầy đủ lễ nghĩa thì có thiện cảm ngay, lão hỏi: “Người biết cách ghi sổ sách không?”

Đỗ Minh Hiên đáp: “Có học qua, cũng biết chút ít ạ.”

“Vậy được rồi, ở lại đây đi. Qua đây Trương Thành, dẫn hần tới trưởng phòng để hần tranh thủ bắt tay đi.”

Một tên tiểu nhị đáp lời rồi dẫn Đỗ Minh Hiên đi. Tiền Quý Lễ lại nói mấy câu khách sáo với Tống Lăng, ngỏ lời đợi qua cơn bận bịu này thì sẽ trả người lại.

Tống Lăng cười ha hả, liên tục bảo không cần vội, không cần vội, miễn là Lý Mộ Tinh nhớ ghé thăm tiền trang của hần nhiều vào là được rồi, sau đó hần chuyển đề tài mà hỏi: “Chẳng hay thể trạng Lý huynh có đỡ hơn chưa?”

Tiền Quý Lễ vừa nghe hần hỏi sức khỏe của Lý Mộ Tinh thì lại thở hắt một hơi, bảo là bệnh ập đến hết núi sập chứ lão nào dám nhắc cái này là do tâm bệnh mà ra, còn khó trị hơn nhiều. Tống Lăng an ủi vài câu thì đi khỏi.

Đỗ Minh Hiên kia đúng là một người thấu đáo, chỉ một buổi chiều đã nắm bắt được cung cách làm việc trong thương hào, sắp xếp mọi chuyện ngăn nắp gọn gàng không thua kém nửa phần với lão trưởng phòng. Có thêm một người hiền nhiên tốc độ cũng tăng gấp bội, việc chỉ huy của Tiền Quý Lễ càng suôn sẻ thuận lợi. Lão hơn hở ra mặt nên chạy tới chỗ Lý Mộ Tinh, không ngừng khen Tống Lăng thật rất có nghĩa khí.

Lý Mộ Tinh nghe bên thương hào không có việc gì thì trong lòng cũng nhẹ nhõm, chốc lát đã mơ màng, thiếp đi đến nửa đêm mới tỉnh lại. Thao thao ngó lên trần nhà tối đen, rót cuộc những giọt nước mắt kia cũng không ngăn được.

Hôm đó, y vừa tỉnh dậy đã hối thúc người đi xác nhận tên của người kỹ nam bị đánh chết kia, kết quả... lại đúng là Thượng Hương. Y hối hận, hối hận tột cùng đã không chuộc Thượng Hương ra sớm một ngày, hối hận trước khi đi chưa từng đến nhìn Thượng Hương một lần lại nghĩ chuyện mua hàng quan trọng hơn. Sự do dự của y đã hại Thượng Hương một sinh mạng, làm sao y lại... xấu xa đến vậy...

Y lấy tay cật lực đánh lên đầu mình nhưng do bệnh trạng rất trầm trọng nên không có sức, chỉ có thể nghiền răng nức nở trong cổ họng.

Thượng Hương... Thượng Hương... Ta sai rồi... ta đã sai rồi...

Bàn tay run rẩy vô lực lấy một hộp hương phấn từ dưới gối ra. Đây là trên đường y đi ngang qua một tiệm bán son phấn, đột nhiên nhớ Thượng Hương rất thích thoa hương phấn nên nhất thời nảy lên ý mua một hộp.

Khi ấy lão bản của tiệm son phấn đang chào hàng với hai người khách nữ, một người nữ tử chê mùi hương phấn không đủ nồng thì lão bản kia mới giải thích: “Xin phu nhân đừng cho hương phấn phải càng đậm mới dễ ngửi, thứ này ấy hử, có câu là nhiều quá thì hóa dở đó. Mùi hương đậm đà ngửi thì rất thơm nhưng trên thực tế sẽ làm người ta sinh lòng chán ghét, phải hơi phảng phất mới ngửi được. Vừa ngửi được thơm mà lại như không có mới câu dẫn người tốt nhất đó...”

Khi Lý Mộ Tinh nghe được thì trong lòng chấn động, nhớ đến mùi hương phấn nồng quá mức trên người Thượng Hương, bất chợt như bừng tỉnh ra chuyện gì mà đã hiểu thêm về Thượng Hương. Thời gian xa lâu thì y càng nhớ đến Thượng Hương nhiều hơn. Hết đêm lại ngày, y mau chóng xử lý sự tình xong liền quất roi thúc ngựa quay trở về, ai ngờ đâu... ai ngờ đâu vẫn là quá muộn...

Thượng Hương... mỗi khi nghĩ đến cái tên này trái tim y lại đau đớn từng cơn. Người mà y thích... người duy nhất y thích trong đời đã không còn nữa... không còn nữa rồi... Phải oán ai đây? Oán chính y sao lại vô dụng như vậy, ngay cả một câu thích cũng không dám nói thẳng mà cứ tìm cớ đưa đẩy, hiện giờ ngay cả người để tránh cũng không còn...

Lòng ngực Lý Mộ Tinh thổn thức buốt đau khiến một ngụm máu lại dâng lên, không kịp nuốt xuống nên máu trào ra khóe miệng. Rót cuộc cũng không nhìn được đôi mắt đan phượng câu dẫn lòng người kia, rót

cuộc cũng không nhìn được ánh mắt hữu tình lại như vô tình ấy, rốt cuộc cũng không nhìn được đáng cười giả tạo trên tức đó, rốt cuộc cũng không nhìn được... Đã không còn, đã không còn nữa rồi...

Thượng Hương... Thượng Hương... làm sao có thể ra đi như vậy? Phong thư kia... hẳn còn nợ y một câu trả lời...

Bệnh tình của Lý Mộ Tinh cứ triền miên tái diễn, mỗi ngày mỗi trầm trọng hơn. Trần bá và Trần ma nhìn mà đau lòng xót dạ, cứ mỗi hết đại phu trong thành đến mà ai cũng lắc đầu, bản thân người bệnh đã không có ý chí sống thì dù y thuật bọn họ có cao cách mấy cũng đành bó tay.

Bữa nay Lý Mộ Tinh cảm thấy có chút tinh thần, y xuống giường nhờ Trần bá đưa tới thương hào.

“Đồng gia, ngài đứng cũng không vững nữa, đợi cho thân thể khỏe tí hẵng hãy đi...”

Lý Mộ Tinh nhìn sắc mặt già nua lo lắng của hai ông bà cụ thì miễn cưỡng cười: “Trần bá, bá yên tâm đi, hai người cũng biết việc con không yên lòng nhất chính là thương hào, đó là tâm huyết nửa đời gầy dựng của con. Hai người để con đi tới đó nhìn một cái, có lẽ thấy mấy người làm bận bịu ở thương hào thì tâm tình con khá chút đỉnh cũng nên. Bá và ma cũng biết con mắc là tâm bệnh, trong lòng thấy thư thái chút bệnh tình cũng giảm phân nửa rồi. Biết đâu dăm ba ngày hai người sẽ thấy tinh thần con khôi phục hoàn toàn không chừng.”

Trần bá biết ngăn không được Lý Mộ Tinh nên không còn cách nào, đành phải thắp xe đưa y đến thương hào. Tiền Quý Lễ vừa nhắc thấy Lý Mộ Tinh đến thì sợ đến quáng hồn, lão đầu vội đỡ y vào trong mà còn quay sang trách Trần bá: “Sao lão lại đưa đồng gia tới đây, lão không biết bệnh tình của y không tốt cần phải dưỡng sức nhiều sao?”

Về mặt Trần bá đau khổ trả lời: “Làm sao ta ngăn đồng gia được chứ.”

“Tiền lão, ta không muốn ngồi, lão dẫn ta xem xung quanh chút đi.”

“Đồng gia nhà ta ơi, ngài coi bộ dạng ngài vậy thì còn đi đâu được hả?” Tiền Quý Lễ đau đầu kêu toáng lên.

“Tiền lão, lão đừng làm như gió thổi cái là ta bay mất được không? Ta còn chưa tới mức đó đâu.” Lý Mộ Tinh cười xòa rồi loạng choạng bước đi.

Tiền Quý Lễ kinh hoàng đến mất mật một hồi, hay cho một người bệnh tới nông nổi này, lão cũng đành thở dài rồi đỡ lấy Lý Mộ Tinh: “Được rồi, được rồi, đi coi thì coi, nhưng nói trước ngài nhìn xong rồi phải về nằm nghỉ ngay lập tức đó. Đừng quên cả thương hào này đều trông cậy vào ngài.”

“Nếu ta thật sự không xong thì thương hào này giao lại cho lão đó.”

Lý Mộ Tinh nói đùa một câu làm Tiền Quý Lễ phui phui mấy tiếng liên tiếp, sắc mặt cũng đành lại. Đảo một vòng quanh thương hào, thấy bọn tiểu nhị ra vào xuôi ngược mà lại rất năng nổ, bận bịu nhưng không rối loạn y mới thấy vững lòng.

Tiền Quý Lễ ở một bên nói: “Khoảng thời gian bận nhất đã qua rồi, toàn bộ hàng hóa trong danh sách đều đã cho vào thương khổ hết, mấy hôm nay đang đối chiếu lại thôi. Ta đã bảo trưởng phòng tiên sinh đi tới thương khổ rồi, bên này là do Minh Hiền đảm đương. Thật không biết Tổng gia kiếm đâu ra một tay giỏi giang vậy, đúng là tháo vát mà. Nếu không có hần phụ một tay thì e tới giờ thương hào còn rối loạn dữ lắm.”

“Vậy ta phải hảo hảo cảm tạ Tổng huynh mới được, ngày mai lão mời hẳn tới uống chút rượu đi.”

“Đồng gia...”

Vừa thấy sắc mặt nghiêm nghị của Tiền Quý Lễ, Lý Mộ Tinh cười một cái rồi đành nhượng bộ.

“Được rồi, đợi ta khỏe hẳn cái đã. Chuyện này vậy chu toàn rồi, Tiền lão, dẫn ta gặp mặt vị Đỗ tiên sinh này đi, ta muốn chính miệng đa tạ hẳn một cái, chắc không thành vấn đề đâu ha?”

Tiền Quý Lễ chỉ mong Lý Mộ Tinh tìm một chỗ mà ngồi xuống cho lão nhờ nên dĩ nhiên không có vấn đề gì. Lão mới dẫn Lý Mộ Tinh tới cửa trường phòng thì có một tiểu nhị chạy tới gọi nên mới quay ra xem sao.

Lý Mộ Tinh khẽ đẩy cửa ra thấy một người trẻ tuổi đang cúi đầu viết, trước mặt bày la liệt một đồng sổ sách, do vẫn chú tâm làm nên không phát hiện có người bước vào. Lý Mộ Tinh cũng không kinh động đến hắn làm gì, kiếm một chỗ ngồi xuống. Y đi một vòng này đã mệt đến rã rời, nhắm mắt lại định thần chốc lát, thấy đỡ hơn rất nhiều mới mở mắt ra. Nhìn người trẻ tuổi kia vẫn chăm chú ghi chép, y lại hứng thú đánh giá diện mạo nửa bên của hắn.

Nào ngờ càng nhìn lại càng quen mắt, khuôn mặt kia, đường nét kia, nhất là đôi mắt đan phượng đó vô cùng giống Thượng Hương. Lý Mộ Tinh sững sốt kêu “A!” một tiếng, không ngồi yên được, vừa muốn đứng lên lại sức nhớ đến nếp nhăn nơi khóe mắt của Thượng Hương. Không phải là Thượng Hương. Thượng Hương của y đã không còn trẻ trung gì, nhưng khóe mắt người trẻ tuổi này chỉ có chút nét gấp khi cười. Trong lòng y lại bắt đầu đau buốt.

Người trẻ tuổi kia bị tiếng kêu của Lý Mộ Tinh làm giật mình bèn ngẩng đầu lên nhìn sang, hắn không nói câu nào nhưng khóe môi lại khẽ nhếch, một nụ cười phớt nhẹ bắt đầu hé ra.

“Thượng Hương!”

Chỉ một khoảnh khắc đó Lý Mộ Tinh như quay về hôm ấy, Thượng Hương đứng bên cửa sổ, đầu cúi thấp, mái tóc đen nhánh phủ xuống bờ vai che nửa mặt, nét phong tư phảng phất nhàn nhạt tản mát khắp ra. Sau đó Thượng Hương thấy y lại đột nhiên nở dáng tươi cười, sắc mặt rực rỡ kia hoàn toàn giống với người trẻ tuổi trước mặt này. Cả hai đều xuất phát từ nội tâm không sấm nửa phần giả dối, dáng cười thuần khiết trong sạch tựa hạt trân châu.

Là hắn, đúng thật là... Thượng Hương rồi... Không sai... chỉ có Thượng Hương... mới có dáng tươi cười thế này...

Chỉ có Thượng Hương... Lý Mộ Tinh kích động bật dậy, trước mặt xây xẩm choáng váng mà y vẫn vươn tay ra, vẫn muốn chạm đến dung nhan rạng rỡ kia.

“Lý đại lão bản...”

Chính là thanh âm quen thuộc này, là giọng điệu quen tai này. Lý Mộ Tinh thấy từng trận nghẹt thở dâng trào, trước mắt dần tối sầm. Không, không thể ngắt được, không thể ngắt...

“A, này... này... đừng ngắt chứ...”

Y ngã sập về trước, cảm thấy mình nắm được một bàn tay lại gắt gao tha thiết nắm chặt, không bao giờ buông ra nữa, rốt cuộc mới an tâm chìm vào bóng tối.

Chuyện sau đó Tiền Quý Lễ phát hiện Lý Mộ Tinh khư khư nắm chặt tay Đỗ Minh Hiên không chịu buông. Tuy lão thấy ngạc nhiên nhưng cũng không gặng hỏi gì do đã bị bệnh trạng của Lý Mộ Tinh dọa xanh mặt. Ai ngờ đầu mồi đại phu đến nhìn một cái, uống hai ngày thuốc lại thấy Lý Mộ Tinh khỏe lên rõ rệt. Có điều nói thế nào y cũng không chịu buông tay Đỗ Minh Hiên ra, bọn họ cũng không dám nói gì đành để Đỗ Minh Hiên ngày đêm bên cạnh Lý Mộ Tinh. Cũng may chuyện ngoài thương hào cũng gần xong nên có Đỗ Minh Hiên hay không cũng không trở ngại gì.

Đợi tới khi không có người, Lý Mộ Tinh bèn ôm Thượng Hương ngã xuống giường, vùi đầu vào ngực hắn lâu thật lâu. Thượng Hương cũng không nói lời nào mà cứ để cho y ôm mình như vậy, mãi đến khi thấy trước ngực có chút thấm ướt hắn mới bông đùa một câu: “Lý đại lão bản, ngài lớn từng tuổi này mà còn khóc nhè hay sao?”

“Người cười ta à?” Giọng bị lấp nghẹn của Lý Mộ Tinh vang lên. Bạn đang ?

Thượng Hương cong khóe mắt, ồm ồm giọng thở thề một câu: “Nô gia nào dám.”

Lý Mộ Tinh nghe được câu nói quen thuộc này nhất thời trong lòng ngổn ngang trăm mối, hồi lâu sau mới mở miệng hỏi được:

“Người... ta tưởng là... người đã chết rồi... Tại sao...?”

“Cũng không có gì, Thượng Hồng chạy trốn nên Trịnh hầu đầu mang ta ra trút giận, chẳng ngờ chưa đánh được bao nhiêu ta đã tắt thở rồi. Khi đó Tổng gia chạy đến, vừa thấy ta không còn hơi thở nữa liền mang thi thể ta đi, nào ngờ mới nửa đường ta đã tỉnh dậy rồi thở trở lại. Tổng gia cũng rất nhanh trí, tìm một thi thể vất vưởng ở ngoại ô giả làm xác của ta, bày ra một tràng pháp sự cúng bái xong mang ta về tiền trang cho làm tiểu nhị. Sau đó ta nghe người trở về nhưng lại đổ bệnh nên mới nghĩ cách giúp người qua cơn bận rộn. Hi, mấy chuyện tính toán kia cũng là do người dạy ta mà.”

Thượng Hương kể rất thản nhiên, nhưng hẳn lại không nói với Lý Mộ Tinh lúc Thượng Hồng vừa đào tẩu hẳn đã biết mình gặp tai ương. Vì nể mặt Tổng Lãng nên chắc Trịnh hầu đầu sẽ không lấy mạng hẳn, nhưng tìm hẳn trút giận thì khó mà tránh khỏi. Lúc đó, hẳn nhất thời thấy tâm can mòn mỏi nên mới uống hết độc được Thượng Hồng đưa hẳn trước khi chạy trốn, chỉ muốn bớt chịu thống khổ chút để chết cho nhẹ nhàng. Khốn nỗi ngàn vạn lần cũng không ngờ độc được kia lại chỉ có tác dụng giả chết, Trịnh hầu đầu còn chưa đánh được mấy cái đã phát hiện hẳn tắt thở mất thì mới thấy hối tiếc. Nghĩ đến đây hẳn không khỏi tự cười thầm, thì ra hẳn vẫn đánh giá thấp trí thông minh của Thượng Hồng vậy.

Lý Mộ Tinh nắm tay Thượng Hương mỗi lúc mỗi chặt hơn, giờ khắc này lòng y chứa đầy hoang mang hốt hoảng. Chỉ chút nữa thôi, chỉ chút nữa thôi y sẽ thật sự mất đi Thượng Hương rồi.

“Tại sao người lại đổi tên vậy...? Nếu sớm biết là người thì ta... ta...”

Thượng Hương cau mặt cóc đầu y một cái: “Đỗ Minh Hiên vốn là tên thật của ta, chẳng lẽ ra khỏi chỗ đó rồi còn dùng tên kia sao hả?”

“Thì ra người họ Đỗ...” Đột nhiên Lý Mộ Tinh cười ngây dại.

Thượng Hương không hiểu gì cứ nhìn y chăm chăm, chẳng biết cái họ này có gì đáng cười? Ai ngờ Lý Mộ Tinh cười đã đời xong lại bắt chợt nghiêm mặt.

“Ta thích người.”

Thượng Hương ngẩn ngơ cả người, thấy dưới thần sắc nghiêm túc của Lý Mộ Tinh phớt ra làn ửng đỏ, hẳn mừng đến khôn kể mà cười rộ.

“Đần độn, ta đã biết lâu rồi.”

“A?”

“...Ta cũng thích người...”

“Hà hà...” Lý Mộ Tinh lại bắt đầu cười ngây ngô ra.

“Đừng có cười, mau đi ngủ đi. Nhìn bộ dáng người ốm đau thế này ta đau lòng lắm.”

Một câu nói của Thượng Hương đã khiến Lý Mộ Tinh mau chóng nhắm mắt lại. Y sẽ hồi phục lại, y sẽ khiến bản thân mạnh mẽ lên để bảo vệ Thượng Hương. Y muốn Thượng Hương cứ tươi cười như vậy, vĩnh viễn nở rộ trong lòng của y, vĩnh viễn...

Thượng Hương ngắm nhìn Lý Mộ Tinh, ý cười nơi khóe miệng càng sâu hơn. Mãi đến khi nghe tiếng ngáy khê, biết Lý Mộ Tinh đã say ngủ hẳn mới an tâm khép mắt lại.

Thế này... thật sự là... tốt quá rồi...

Một đêm say sưa mộng đẹp đến hừng sáng.

Trước khi Trần bá và Trần ma rời khỏi giường thì Thượng Hương đã thức dậy. Lý Mộ Tinh ôm siết hẳn như thể sợ hẳn mọc cánh bay mất, hẳn tổn không ít sức mới trườn khỏi lòng Lý Mộ Tinh mà không đánh thức y, chỉnh trang lại y phục rồi hẳn mới ngả người trên nhuyển thấp chợp mắt thêm một chốc. Trần bá lén lút thò đầu từ ngoài cửa vào dò xét, trông thấy hai người họ một ngủ trên giường còn một nằm trên nhuyển thấp thì lão mới yên lòng, tự nhủ “Tiền lão đầu lo hão rồi” lại xoay người ra ngoài sân làm công chuyện.

Lúc này Thượng Hương mới ngẩng đầu lên, ngồi xuống bên giường ngắm Lý Mộ Tinh, khẽ thở dài một hơi rồi đi ra cửa. Ngoài sân, Trần bá đang chẻ củi trong khi Trần ma thì gánh nước. Trần bá thấy vậy thì mau mắn buông rìu xuống, kéo tay Trần ma ra.

“Lão bà à, mấy chuyện nặng nhọc này để ta làm cho, bà đi sắc thuốc cho đông gia đi.”

Nét mặt Trần ma cười đến rạng rỡ, khẽ giằng tay ra rồi đi vào nhà bếp, Trần bá cũng hớn hở mức nước rồi đi theo vào.

Thượng Hương ngẩng đầu nhìn bầu trời, ánh nắng ban sớm mà lại có chút chói chang. Không có ăn sung mặc sướng, không có bạc vàng mê tâm, tương tri tương ái, bạch đầu giai lão, những ngày tháng giản dị mà dư dật, thản nhiên mà thỏa mãn thế này lại là giấc mộng cả đời hẳn không có hy vọng đạt được. Hơn mười năm trong kiếp sống kỹ nam đã hủy diệt khả năng sống một đời nam nhân bình thường lấy vợ sinh con của hẳn, mà nam nhân với nam nhân... Hẳn buông tiếng cười khổ não, thế đạo này sẽ không dung túng cho hai nam nhân ngang nhiên ở bên nhau. Một nam nhân có tiền có thế, bất luận ở bên ngoài có ăn chơi hoang đàng đến đâu, chỉ cần không mang thứ phóng đảng đó về nhà thì trong mắt người khác hẳn vẫn là kẻ có danh dự, giống như Tống Lăng chẳng hạn.

Tống Lăng, một nam nhân trông bề ngoài phong nhã nhưng trong bụng lại một bồ tâm kế, đến cả ánh mắt mài giũa nhiều năm của Thượng Hương cũng nhìn không thấu. Hẳn không hiểu vì sao Tống Lăng lại nâng niu hẳn, khen tiếng hát của hẳn dễ nghe. Dù giọng hẳn êm tai cỡ nào cũng không thể sánh bằng các tỷ muội trong Đông Đại viện. Có giọng hát nào Tống Lăng chưa từng nghe qua, lại tặng tụng khúc ca của hẳn tận mây xanh, vung tiền bao hẳn trọn nửa năm mà không chạm đến hẳn một ngón tay.

Có đôi khi Tống Lăng lại vô duyên vô cớ nhìn hẳn tủm tỉm cười, cười đến mức làm hẳn sờn cả tóc gáy. Cảm giác trong mắt Tống Lăng, cái mà hẳn thấy không phải là người mà là một đồng kim ngân.

Tuy Tống Lăng không có ác ý, nhưng chỉ điểm này Thượng Hương đã có thể khẳng định lòng hẳn vẫn thấy thấp thỏm. Bởi vì tới nay Thượng Hương luôn cảm thấy, từ giây phút Tống Lăng chỉ bài tử của hẳn giống như Tống Lăng kia dùng một chiếc hộp xinh xắn từng chút từng chút một vây bọc, thít chặt đai lưng hẳn. Nếu không phải phát sinh chuyện Thượng Hồng chạy trốn ngoài ý muốn thì có thể không bao lâu, hẳn sẽ bị gói thành một món lễ vật xinh đẹp để tặng cho ai đó.

Đương nhiên hiện giờ hẳn vẫn là một lễ vật, chẳng qua đã giản dị rất nhiều thôi. Thượng Hương được Tống Lăng đưa cho Lý Mộ Tinh khiến hẳn có một trực giác, biết đâu từ đầu Tống Lăng đã muốn đem hẳn tặng cho Lý Mộ Tinh. Tống Lăng cứu hẳn xong lại không nuôi trong lòng son như chim hoàng yến, ngược lại đưa hẳn tới tiền trang an bài cho một chân làm việc. Mấy tháng qua Tống Lăng để hẳn thích nghi dần với sinh hoạt của người bình thường, thanh tẩy từng chút, từng chút một những thói phong trần tiềm ẩn kia.

Hẳn không phải là kỹ nam, không bao giờ còn là kỹ nam nữa nên hẳn mới tẩy hết lớp trang điểm dày đậm trên mặt, bôi lên một tầng khác, hầu như nhìn không ra nhưng cũng đủ thay đổi diện mạo hẳn. Lúc bước ra vẫn khiến Tống Lăng nhìn đến ngây người, nguyên nhân là nếp nhăn nơi khóe mắt hẳn đã biến mất. Hẳn không có giải thích, Tống Lăng hỏi phục rất mau cũng không hỏi câu nào. Chỉ là trong ánh mắt Tống Lăng nhìn hẳn lại tăng thêm vài phần tán thưởng.

Hẳn không phải là kỹ nam, không bao giờ còn là kỹ nam nữa, thế nhưng... hẳn không thay đổi được lối sống hóa trang dung nhan, hiển nhiên đây là cách duy nhất hẳn có thể bảo vệ mình, chỉ sợ đến chết cũng không thay đổi được.

Mấy tháng bình đạm trôi qua, Tống Lăng rất ít khi đến thăm hẳn, một mặt lại đem tin Lý Mộ Tinh lâm bệnh nặng đến. Hẳn biết Tống Lăng sẽ không vô duyên vô cớ nói những chuyện này cho hẳn hay, khi ấy lòng hẳn quặn thắt mà trên mặt chỉ có thể giữ bộ dáng lãnh đạm không can hệ gì.

Lúc đó Tống Lăng mỉm cười hệt như hồ ly rồi cũng không nói gì nhiều, qua mấy ngày sau lại mang hẳn đến Bảo Lai thương hào. Trong thương hào bận tui bụi không thôi, lượng công việc quá nhiều khiến một người gần như không có kinh nghiệm như hẳn không thể chịu nổi. Thế nhưng hẳn vẫn ráng chống đỡ, ở nơi Lý Mộ Tinh không thấy được mà giúp y một tay, vậy đã không phí hoài sự quen biết giữa bọn họ.

Lại không nghĩ sẽ gặp Lý Mộ Tinh lần nữa. Cho dù hẳn không còn là kỹ nam vẫn không thể thay đổi sự thật hẳn là một kỹ nam. Có lẽ làm kỹ nam lại tốt hơn so với hiện tại, chí ít... hẳn có thể quang minh chính

đại mùi mẫn với Lý Mộ Tinh... Ai, lại suy nghĩ không đứng đắn nữa rồi... Từ sau đêm say rượu hôm đó, hắn luôn nghĩ những chuyện không đứng đắn, chỉ hận tên Lý Mộ Tinh đại ngu ngốc, sau thời điểm đáng lẽ phải làm thì y lại ngủ mất.

Lúc gặp lại Lý Mộ Tinh, hắn không hề có chút phòng bị mà chỉ theo quán tính cười với y một cái, nào ngờ Lý Mộ Tinh lại thốt lên tên mình khiến hắn hoảng sợ, kéo theo là một nỗi mừng thầm kín dâng trào trong lòng. Cho dù đã thay đổi diện mạo nhưng Lý Mộ Tinh vẫn nhận ra hắn. Vẫn luôn biết Lý Mộ Tinh thích hắn, nhưng tận đến giây khắc đó hắn mới thấu rõ nỗi niềm yêu thích kia. Tên ngu ngốc này sợ là đã thích hắn đến cùng cực rồi, khắc ghi hình bóng hắn lên xương cốt, khảm bóng dáng hắn vào tâm can mới có thể vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Khoảnh khắc đó trái tim hắn ngập tràn xúc cảm, sợ là có chết ngay tại chỗ cũng rất đáng giá. Thế nhưng người ngã xuống lại là cái tên ngu ngốc kia, hai mắt nhắm nghiền mà vẫn răng siết chặt tay hắn không buông. Hắn không nghĩ đến việc giằng tay ra kể cả khi Tiền Quý Lễ tiến vào mắt trợn to còn hơn chuông đồng. Chẳng qua lần này tùy hứng thì làm sao nào?

“A, lão đầu tử, đổ nước cũng không nên thân nữa. Nhìn coi, ông làm thuốc trào hết rồi nè.”

“Khà khà... bắt cần chút mà...”

“...”

“Lão đầu tử, qua đây thổi lửa giúp coi...”

“Chờ đó... Ô, hết củi rồi, lão bà đợi chút, ta đi lấy củi vào...”

Nghe tiếng nói truyền từ nhà bếp ra càng khiến Thượng Hương thấy ánh mặt trời mỗi lúc mỗi gay gắt hơn, không khỏi làm hắn nhắm mắt lại. Lúc mở mắt ra thì vừa thấy Trần bá bước ra ngoài, hắn cong khóe môi thành một nụ cười lễ độ thân thiết. Hắn đã từng chỉ vào Thượng Kỳ mà nói với Thượng Hồng, kỹ nam giỏi nhất cũng là con hát tài nhất, mà hắn so với Thượng Kỳ còn cao hơn mấy bậc. Hiện tại hắn chính là trưởng phòng tiên sinh.

“Trần bá, lão dậy thật sớm đó.”

“Ha ha, tiểu tử cũng dậy sớm đó chứ.”

Trần bá đang khom người tính ôm bó củi lên lại bị Thượng Hương nhanh tay hơn.

“Trần bá, để con làm cho, bá cứ nghỉ ngơi đi.”

“Thực là biết chuyện mà.” Trần bá nhìn Thượng Hương, càng ngấm lại càng thấy thích, bàn tay thô kệch vỗ lưng Thượng Hương bôm bốp, “Người đến đây cũng đã hai ba ngày rồi ha? Cũng may có người chăm sóc nên thể trạng đông gia mới khởi sắc mau vậy, làm ta và lão bà cũng thấy nhẹ nhõm hẳn. Phải rồi chàng trai trẻ à, người tên gì vậy?”

“Dạ con họ Đỗ, gọi là Đỗ Minh Hiên ạ.” Thượng Hương ôm bó củi lên vừa đúng lúc Trần bá vỗ một cái, thiếu chút nữa đã ngã ập mặt rồi. Hắn vừa trả lời vừa nhanh chân bước đi, thầm nghĩ đến tối chắc sau lưng nổi lên một mảng xanh bầm đây.

“Đỗ à? Ha ha, họ hay lắm, rất hay đó. Ngày trước cũng có một người họ Đỗ rất nổi danh đó.”

“A? Trần bá cũng quen người họ Đỗ có danh tiếng sao?” Thượng Hương lấp bắp kinh hãi. Thật không thể ngờ trông qua lão đầu cả con chữ cũng không biết mà cũng biết đến vị thi nhân lừng danh họ Đỗ.

“Đỗ Khang ấy, hỏi ai trong thành Thượng Hòa này mà không biết chứ.” Giọng Trần bá nâng lên cũng vài tông.

Thượng Hương cười hất ra: “Trần bá thật biết nói đùa, Đỗ Khang kia là tên rượu mà.” Nói đến rượu thì trong thành Thượng Hòa này đúng là không ai không biết, ai bảo rượu của thành Thượng Hòa là tốt nhất, tự nhiên đối với các loại rượu đều am hiểu.

“Không phải bảo rượu Đỗ Khang là do một người tên Đỗ Khang ủ ra đó sao? Người ủ ra được loại rượu ngon vậy dĩ nhiên rất nổi danh rồi.” Trần bá nói rất hợp tình hợp lý.

Trần ma ở trong bếp nghe được mới ló đầu ra mắng: “Lão đầu tử, ông cãi vớ vẩn gì đó. Đồ tiên sinh người ta là người trí thức đọc sách, còn không sợ bị cười vào mặt cho... A, ông lại còn bắt người ta ôm củi nữa, đúng là càng già càng làm biếng mà.”

Trần bá bị mắng một hơi thì lánh sang bên gãi lỗ tai, Thượng Hương bật cười đặt bó củi xuống rồi quay sang Trần ma: “Không sao đâu, con vẫn còn sức lực, cũng đâu phải loại thư sinh trói gà không chặt đâu ạ.”

“Thư sinh là tốt nhất đó, rất khéo ăn nói. Nếu như thi đỗ được công danh, vinh quy bái tổ thì sẽ làm rạng rỡ tổ tông, là chuyện tích đức cả đời... Đáng tiếc con của ta qua đời sớm, bằng không cũng ép nó đọc sách rồi...”

Thượng Hương vẫn tươi cười nhưng lại không nói câu nào.

Hai ba ngày nay Thượng Hương vẫn ở trong phòng chăm sóc cho Lý Mộ Tinh, đây là lần đầu tiên hần bước ra khỏi phòng. Chỉ có làm chút mà đã giành được sự yêu thích của Trần bá và Trần ma. Cần mẫn, có lễ nghĩa, nói chuyện rất đúng mực, bộ dạng cũng đoan chính, trông ra sao cũng làm người ta ưa thích không thôi. Thật nếu nói có chỗ nào không tốt thì chỉ là cặp mắt đan phượng kia, sắc thái lơ đãng khiến người nhìn vào có chút thất thần, thật quá xinh đẹp, câu dẫn hồn người quá mức. Nam nhân mà có nhân tình này cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, hơn phân nửa là dẫn đến đào hoa chướng khí rồi.

Trong nhà bếp, Trần ma chê Trần bá vướng tay vướng chân nên tổng ông lão ra ngoài nhưng giữ Thượng Hương lại phụ sắc thuốc.

“Đồ tiên sinh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Có Thượng Hương cạnh bên canh lửa giùm nên Trần ma rảnh tay, bà lão bắt đầu vo gạo nấu cơm. Người già thì tự nhiên mồm miệng cũng không rồi rảnh, vừa làm vừa bắt đầu tán gẫu.

Thượng Hương bị hỏi đột xuất đến sững sốt cả người, cúi đầu ngẫm nghĩ hồi lâu mới trả lời: “Con sinh năm Đinh Mão, qua năm là vừa đúng ba mươi ạ.”

“A, vậy không phải lớn hơn đông gia nhà chúng ta một tuổi sao?” Trần ma nhìn Thượng Hương từ đầu đến chân rồi nói tiếp: “Nhưng nhìn người trắng trẻo vậy, trông đáng cũng phải nhỏ hơn đông gia nhà chúng ta ba bốn tuổi cũng còn được.” Bà lão sao ngờ được bản lĩnh hóa trang của Thượng Hương, có thể trở nên già dĩ nhiên cũng có thể hóa ra trẻ.

Thượng Hương khẽ cười: “Làm sao con so được với Lý gia chứ? Lý gia bôn ba mua bán ngược xuôi nên tự nhiên trông cũng già dặn hơn. Còn con chuyện gì cũng không biết, vừa nhìn đã thấy không đáng tin rồi.”

Trần ma nói: “Đồ tiên sinh khiêm tốn quá rồi, người cầm bút mà kiếm sống, dùng đầu óc để suy nghĩ nên không thể giống với bọn làm lụng tay chân như chúng tôi. Mà phải nói đông gia nhà chúng ta cũng đã chịu biết bao khổ cực, có được ngày hôm nay thật không dễ dàng chút nào, so với vị Tổng gia kia đúng là trung thực hơn nhiều.” Tất nhiên Trần ma đã gặp qua Tổng Lăng, bà lão thấy hần rất khó gần, lúc nào bộ dáng cũng ra vẻ cao cao tại thượng, đương nhiên so với tâm địa gian xảo của Chu Hạo Cẩm cũng còn đỡ hơn nhiều.

“Con người của Tổng gia rất tốt...” Thượng Hương ngập ngừng chút lại chêm thêm một câu: “Kỳ thật Tổng gia là người trời phú có tính làm ăn.”

“Hừ, tổ tông hai đời nhà hần cũng còn kém xa đông gia chúng ta.”

Thượng Hương cúi đầu nén cười một tiếng, đang muốn họa theo thì siêu thuốc đã sôi ừng ục, hần vội lấy vải nhấc lên rồi đổ ra một chén thuốc ánh sắc nâu.

“Trần ma, ma đang bận tay, để con mang thuốc vào trước vậy.”

“Ừ đi đi, cơm chín rồi ma sẽ gọi hai người ra.”

Thượng Hương cẩn thận bưng chén thuốc, vừa ra khỏi cửa nhà bếp đã thấy Lý Mộ Tinh khoác áo đứng ngoài, sắc mặt hậm hực nhìn hần.

“Sao lại ra đây vậy?” Thượng Hương nhìn quanh trong sân thì thấy có một cái bàn đá, hần liền bưng chén thuốc đặt xuống đó.

Lý Mộ Tinh cũng bước theo, nhìn Thượng Hương mà khẽ giọng: “Ta thức dậy không thấy người đâu nên tưởng là... tưởng là...”

“Tưởng ta đi mất rồi.” Thượng Hương liếc nhìn Lý Mộ Tinh, thấy bộ dáng hốt hoảng vừa mới định thần của y lại thấy buồn cười, “Trước đây sao ta không nhìn ra, người siết ta chặt vậy hẳn là giả bộ rồi.”

Lý Mộ Tinh nổi nóng lên: “Ta giả bộ gì chứ, người... người...” Y lắp bắp mấy tiếng, đột nhiên phát hiện Thượng Hương đang híp mắt cười trộm mình mới ngộ ra: “Người lại chọc ghẹo ta!”

Thượng Hương chớp mắt đầy vẻ vô tội: “Làm gì có chuyện đó, người thử nghĩ xem, trước đây đã xảy ra mấy lần chuyện người thấy ta thì liền ba chân bốn cẳng chạy mất, rõ ràng là bộ dáng rất chán ghét ta mà.”

Lý Mộ Tinh bị hấn nhắc tới chuyện này lại nhớ đến mấy lần đầu thấy Thượng Hương đều bị hấn bốn cẳng, mặt mày y đỏ ửng lên: “Đó cũng do người trêu chọc ta trước, đúng rồi, còn lừa ta hai vò rượu nữa.”

Thượng Hương trông sắc mặt đỏ bừng của Lý Mộ Tinh thì cũng hồi tưởng lại, phút chốc cơn ham muốn trêu chọc y lại trở lên. Hấn nhìn quanh quất hai bên, Trần ma còn đang bận trong bếp, Trần bá thì không biết ra ngoài làm gì, bốn bề đều vắng lặng nên hấn tiến đến bên tai y thầm thì: “Phải rồi, người không nhắc ta cũng quên khuấy, rượu đâu? Nữ Nhi Hồng đâu nào? Không mang ra được thì hãy lấy thân thể đi vậy.” Dứt lời, hấn mở miệng khẽ cắn lên vành tai của Lý Mộ Tinh.

“A!” Lý Mộ Tinh bị cắn đau, kêu toáng lên lui về sau hai bước, y che vành tai, cảm nhận từng trận khí nóng xông lên bức người. Tuy nói y là một thương nhân già dặn nhưng trong chuyện tán tỉnh này, so với Thượng Hương y còn non nớt như búp măng vậy, tùy tiện bóp một cái đã ra nước rồi.

“Người— người— người...” Như muốn nói gì mà lại nói không ra câu, chớp thấy chén thuốc trên bàn đá, y bất chấp phồng miệng cầm lên ực một hơi, không thấy đắng chát mà lại dịu được cơn khô khát đầu lưỡi. Mắt đảo dác khắp nơi, thấy không có ai y mới hạ giọng bảo: “Thế thì thế, chỉ có điều... ban ngày ban mặt thế này... đợi tới có được không?”

Lần này đến phiên Thượng Hương kinh ngạc, một hồi lâu sau mới vỡ lẽ ra làm hấn cười phá lên, vừa ôm bụng vừa nói: “Đần— đần độn... ta với người... ta giống... làm sao coi là thật chứ...”

Lập tức Lý Mộ Tinh choáng váng mặt mày, lại hỏi một câu: “Chẳng lẽ người không muốn hay sao?”

Thượng Hương cười rử rượu đến sụp xuống mặt bàn, hồi lâu sau mới nắc ra được mấy chữ.

“...Người... biết— biết... sao chứ?”

Đã là nam nhân mà nghe câu nghi ngờ này thì e rằng không thể nào không nổi giận cho được. Tuy Lý Mộ Tinh là đầu gối nhưng cũng chưa ngờ nghịch đến nỗi ngay cả chuyện này cũng không hiểu. Sắc mặt y sa sầm, trong lòng sinh ra cơn kích động, chỉ muốn lôi ngay Thượng Hương vào phòng để cho hấn sáng mắt y biết làm cái gì. Vậy mà chưa kịp động thủ thì Trần ma đã cắt ngang.

“Đỗ tiên sinh cười gì vậy? Cơm chín rồi, tới đây giúp ta một tay nào...”

“Dạ con tới ngay...” Thượng Hương đáp xong thấy sắc mặt sầm xì của Lý Mộ Tinh thì cố nén cười: “Đừng có nóng, bệnh tình người vẫn chưa khỏi, đợi người khỏe hẳn rồi ta dạy cho người.” Nói xong hấn vội chạy vào nhà bếp.

Sắc mặt đen đui của Lý Mộ Tinh dài thườn thượt, lại không thể nổi giận với Thượng Hương nên y đành nuốt xuống bụng, âm thầm tính toán, sớm muộn gì cũng phải trị cái miệng của Thượng Hương.

13. Chương 13

Chỉ cần trong trái tim Lý Mộ Tinh có một góc nhỏ nhoi cho hấn thì dù phiêu bạt đến chân trời nào, hấn cũng không thấy cô đơn. Bất kể đi đến đâu vẫn luôn có một người nhưng nhớ hấn, vậy là đủ rồi.

§

Bất luận nói gì đi nữa, căn nhà trống vắng này có thêm Thượng Hương vào lại náo nhiệt hơn hẳn, Thượng Hương thật sự làm cho Trần bá và Trần ma rất yêu thích. Hai ông bà cụ bình thường nói tới nói lui cũng

là công chuyện trong nhà, Lý Mộ Tinh lại thường xuyên vắng mặt nên tất nhiên rất đổi buồn rầu. Thượng Hương không những am hiểu lại còn biết đoán tâm tư người khác, nói khó nghe một chút là hấn gặp người thì nói tiếng người mà gặp quỷ thì nói tiếng quỷ, không ai mà hấn không nói cho bùi tai được. Huống hồ hấn còn cố tình muốn lấy lòng Trần bá và Trần ma nên ba người chụm nhau trò chuyện vô cùng cao hứng, dạt cả Lý Mộ Tinh điu hiu qua một xó.

Lý Mộ Tinh làm ra vẻ xụ mặt nhưng trong lòng lại thầm vui sướng. Thượng Hương càng sống chung hòa thuận với Trần bá và Trần ma thì y càng hài lòng. Có náo nhiệt một chút căn nhà mới ra nhà chứ. Khổ nỗi ba người kia nói miệt mài một hồi thì lại có chuyện.

“Đỗ tiên sinh, nhà của người ở đâu vậy?”

“Dạ, quê quán con ở Dự châu [1] phía nam Chiết Giang, hơn mười năm trước gia cảnh gặp biến cố phải lưu lạc đến thành Thượng Hòa, sớm hôm rày đây mai đó thì làm sao còn nhà.” Thượng Hương rũ mắt xuống, hơi ảm đạm lại nhuốm ánh bi thương, câu dẫn hết sự đồng cảm của hai ông bà lão ra.

“Trong nhà Đỗ tiên sinh còn ai không?”

Thượng Hương buông thông tay: “Phụ mẫu con đều qua đời, huynh tỷ thì chết sớm, vốn là lẻ loi một mình, lục bình lênh đèn.”

“A...” Trần ma động lòng xót dạ, nước mắt rơi lã chã cả ra, bà kéo Trần bá sang một bên thì thầm, “Lão đầu tử, ta trông chàng trai này cũng không tệ. Con của chúng ta đã chết yếu, mai sau sợ cả người lo ma chay cho chúng ta cũng không có, chi bằng nhận hấn làm con nuôi đi.”

Trần bá cũng càng nhìn Thượng Hương thì càng thấy thích, nghe ý của Trần ma xong thì gật đầu lia lịa: “Được thì được rồi, chỉ không biết tiểu tử đó có chịu hay không?”

Tuy bảo hai ông bà lão xì xầm với nhau nhưng thật ra âm lượng lớn tới nỗi có đứng cách xa cũng nghe rõ mồn một, Thượng Hương muốn vờ không nghe thấy gì cũng không được. Hấn múc muống canh lên nuốt trôi xuống cổ họng, đang suy nghĩ xem cự tuyệt làm sao để không tổn thương, hai ông bà lão thấy Thượng Hương im lặng thì liền mở lời:

“Đỗ tiên sinh, người trưởng thành rồi nên thành gia lập thất thì hơn. Chỉ cần lưu lại nhà này là đâu cần phải lo tìm không được một nương tử tốt vừa ý chứ?”

Thượng Hương sắc ngậm canh trong cổ họng, ho sặc sụa một hồi mới liếc mắt sang khuôn mặt biến sắc của Lý Mộ Tinh: “Lý gia chẳng những là nhân tài tuần tú, sự nghiệp tấn tới mà lại còn chưa cưới thê tử. Minh Hiền một thân một mình, trên đầu không mái ngói che, dưới chân chẳng chỗ đặt bước thì sao dám nói đến chuyện thành thân. Hay là... đợi Minh Hiền giàu có thì hẵng bàn cũng không muộn.”

Lý do thật rất đầy đủ nhưng lại đụng đến chuyện thương tâm của Lý Mộ Tinh. Nguyễn quả phụ đã hỏi hôn, thấy là không cách nào vấn hồi rồi, chuyện hôn sự của Lý Mộ Tinh dĩ nhiên là không trông mong gì được. Trần bá và Trần ma nghĩ làm sao để nhận Thượng Hương làm con nuôi mà lại không biết nói sao, lại sợ Lý Mộ Tinh càng nghe càng đau lòng, nhưng lại không biết lúc này Lý Mộ Tinh chỉ cầu mong Nguyễn quả phụ hủy bỏ hôn ước, rốt cuộc không cần bàn nữa là tốt nhất.

Tuy nói Thượng Hương không có đáp ứng chuyện thành thân nhưng mặt mày Lý Mộ Tinh vẫn nhăn nhó khó chịu. Đến đêm chờ cho Trần bá và Trần ma ngủ say, y mới ôm chặt cứng Thượng Hương nằm trên giường hỏi: “Người không muốn làm con nuôi của Trần bá thì thôi đi, lòi cả chuyện của ta vào nói là sao, chẳng lẽ người muốn ta cưới thê tử thật à?”

Thượng Hương ngấm y, hồi rất lâu sau mới khẽ cười: “Lẽ nào người không cưới thê tử được sao?”

“Ta—”

Lý Mộ Tinh mở miệng muốn tỏ rõ tâm ý mình đối với Thượng Hương, nhưng lại bị Thượng Hương đưa tay chặn lại.

“Mấy lời trong cơn xúc động không cần phải nói, những câu bùi tai ta nghe đã nhiều rồi. Thỉnh thoảng cũng có những lời thật tâm thật dạ, nhưng kết cục vẫn là làm không được...”

Một bụng đầy tâm ý của Lý Mộ Tinh lại bị hai câu nói của Thượng Hương chặn đứng. Y sững sờ hồi lâu lại ngó đầu giường đến ngây ngẩn, chỉ nắm chặt hai tay Thượng Hương trước sau không buông ra.

Phải nói Lý Mộ Tinh thật sự không nghĩ đến chuyện về sau. Từ giây phút Thượng Hương chết đi sống lại xuất hiện trước mặt thì y đã hiểu, bản thân không thể nào và cũng không dám buông tay, chỉ sợ lúc y sơ sẩy lại tìm không thấy Thượng Hương nữa. Lúc trước khi y chưa nhận ra tâm ý mình đối với Thượng Hương thì còn không sao. Nhiều nhất là thấy hơi kỳ quái, rõ ràng không thuận mắt Thượng Hương điểm nào cả nhưng có gì vẫn không nhịn được, hết lần này tới lần khác chạy đến nam quán. Càng không hiểu rõ thì y lại càng muốn đi, chung quy là tại sao chứ?

Hiện tại y đã hiểu ra mọi chuyện, nhưng cũng là dùng nửa cái mạng để đổi lấy. Mỗi khi nhớ lại nghe người ta nói Thượng Hương đã chết rồi thì dù siết sao ôm Thượng Hương trong lòng mà trống ngực vẫn đập liên hồi, cảm thấy sợ hãi vô cùng. Chỉ chút nữa thôi y đã thật sự không thể gặp Thượng Hương nữa. Cái cảm giác trống hoác như có ai móc mất một mảng trong lòng quả thật thống khổ khôn nguôi, y không bao giờ muốn chịu đựng thêm lần nữa. Tận đến lúc đó y mới biết Thượng Hương quan trọng thế nào đối với mình.

Nghĩ lúc dùng tiền muôn bạc vạn đi chuộc Thượng Hương, cho rằng từ nay về sau không còn gặp Thượng Hương nữa thì có thể sống an ổn. Thật sự nực cười mà, là y đã tính lầm mức độ bản thân mình thích Thượng Hương. Phải đợi đến khi trông thấy Thượng Hương ngồi trong mã xa của Tổng Lãnh, cái tư vị vừa chua chất lại vừa tức giận thật khổ sở vô ngần thì Lý Mộ Tinh mới biết, cuối cùng bản thân vẫn không chịu được cảnh Thượng Hương gối đầu vào lòng ngực kẻ khác. Vốn muốn tìm Thượng Hương nói chuyện để tỏ rõ nỗi lòng, thỉnh linh lại phát sinh chuyện công vụ lần lựa mãi. Quan phủ sai phái thì có quy định kỳ hạn, nếu để lỡ thì chịu trách nhiệm không nổi nên y đành giải quyết trước, nhưng không ngờ kéo dài đến những nửa năm. Đón Lý Mộ Tinh trở về lại là tin sét đánh giữa trời quang Thượng Hương đã chết rồi, khi đó y mới bừng tỉnh. Thì ra... cái thích của y đối với Thượng Hương... đã đến mức độ không thể kềm chế, tích tụ dồn dập bên dưới, y thổ huyết ngất đi. Sau đi tỉnh lại y hối hận khôn cùng, vì sao... vì sao y lại đặt vị trí Thượng Hương sai lệch trong lòng để rồi không cách nào vãn hồi?

Thế nên khi thấy Thượng Hương vẫn khỏe mạnh rành rành trước mắt, giá nào Lý Mộ Tinh cũng không thể buông tay, cho dù hôn mê cũng muốn nắm chặt bàn tay con người đó mới chịu ngất đi. Y cao hứng vô cùng, cao hứng đến độ xao lãng tất cả xung quanh, đến khi Thượng Hương nói mấy câu này y mới tỉnh táo lại. Lý Mộ Tinh là một thương nhân, bất kể bản tính y thế nào thì việc chú trọng thực tế vẫn là căn bệnh chung của thương nhân. Có lẽ cũng thành thói quen rồi, khi Lý Mộ Tinh làm thương nhân thường thường cân nhắc sự tình từ góc độ lợi ích mà ra. Đó cũng là một trong nguyên nhân y trì trệ không phát giác ra tình cảm mình đối với Thượng Hương, vì từ đầu đến cuối y hoàn toàn không suy xét đến phương diện này.

“Lẽ nào người không cưới thê tử được sao?”

Câu hỏi bất bẻ của Thượng Hương y trả lời không ra tiếng. Thực tại vốn rất tàn khốc, không chút khoan dung cho những thứ vượt ra ngoài luân lý lễ nghi. Hai nam nhân dưới ánh mắt của thế tục là không thể nào trọn đời bên nhau. Chỉ cần Lý Mộ Tinh còn muốn bảo vệ tâm huyết nửa đời của mình, muốn bình dị an ổn sống qua ngày thì không thể nào không cưới vợ sinh con được.

Song Lý Mộ Tinh lại là một nam nhân có ý thức trách nhiệm, chuyện nạp thiếp cưới thê y thật sự làm không được, hơn nữa đối với Thượng Hương đó cũng là một sự sỉ nhục. Mấy câu nói đơn giản của hắn đã đẩy y vào cảnh ngộ khó cả đôi đường. Vừa nghĩ đến tương lai không thể nào không chia cắt với Thượng Hương thì lòng y đã bức bối khó chịu, cảm giác trống trải kia lại ào đến, chỉ có ôm chặt Thượng Hương trong lòng mới thấy dễ chịu đôi chút.

Không thể nào buông tay, bất luận giá nào y cũng không thể nào buông tay được. Đã suýt mất đi một lần thì sao y chịu nổi vuột mất lần nữa. Bảo y vứt bỏ Thượng Hương thì chỉ bằng dùng dao khoét trái tim y ra còn hơn.

Thế nhưng làm sao mới vẹn cả đôi đường? Một bên là Thượng Hương, một bên là cơ nghiệp y vất vả gầy dựng bao năm qua, bảo y chọn lựa thế nào đây?

Thượng Hương nhắm nghiền hai mắt vờ như đã ngủ. Hắn biết sự tranh đấu bứt rứt của Lý Mộ Tinh, bản thân lại không nghĩ ra được lời khuyên nào. Tỉnh táo quá mức là một thứ bi thương. Lúc ở nam quán, hắn thà rằng tay cầm bình rượu, miệng ngâm nga “Nhân sinh tựa như một bầu sương, ai người thanh tỉnh lại

tự sâu.” Sống trong cơn say, chết giữa cơn mộng chưa hẳn là chuyện không tốt. Giờ khắc này, cơn dày vò của Lý Mộ Tinh đã đủ an ủi con tim hắn rồi.

Còn nhớ hôm trước khi Thượng Hồng chạy trốn, y đã trao viên thuốc cho hắn. Màu viên thuốc đỏ đậm cũng độc nhất vô nhị như y phục của Thượng Hồng vậy.

“Đây là thuốc mà ngươi muốn, nuốt rồi chỉ trong nửa canh giờ sẽ tắt thở ngay.”

Hắn đưa tay ra lấy thì Thượng Hồng rút tay về.

“Một trăm lượng.”

Hắn ngơ ngác một hồi, sau đó bật cười, khề hắt đầu khiến mái tóc vẽ thành một đường cung: “Thật là, học được cung cách của ta không sai biệt mấy, đủ thông minh rồi, ta thích lắm.” Hắn do dự một chốc lại nói: “Có muốn biết ta dùng bao nhiêu tiền mua ngươi không?”

Khuôn mặt Thượng Hồng biến sắc, đang còn muốn nổi đóa thì vừa lúc hắn đưa ngón tay lên trước mặt Thượng Hồng mà hươ hươ.

“Một trăm lượng. Ngươi xem... giá cả của ngươi và viên thuốc này đều rất đáng giá như nhau... Xem ra kẻ bán ngươi cũng coi thường ngươi lắm...”

Lời của hắn không hoàn toàn là sự thật nhưng đã thành công khiến Thượng Hồng thất thố. Viên thuốc bị hắn lấy mất, còn thuận tay vuốt mặt Thượng Hồng một phen, phá lên cười rồi nhanh chân đi mất, chẳng màng đến Thượng Hồng đã hoàn hồn lại, tức khí giậm chân không thôi.

Hôm đó hắn giúp Thượng Hồng một tay, len lén lấy vài tờ ngân phiếu mấy trăm lượng bỏ vào bao quần áo y đã chuẩn bị từ trước, bên trong còn kèm theo tờ giấy, “Sống khó hơn chết, trên đường bảo trọng.” Tám chữ này là câu nhắc nhở sau cùng của hắn đối với Thượng Hồng. Hắn không quan tâm y có hiểu hay không, điều hắn cầu bắt quả chỉ là một chút an lòng, giống như hắn đã từng hao công nhọc sức đi tìm xác của những tiểu quan đã chết, mang họ về an bài ở Phật đường.

Hắn không phải là thánh nhân, không có nguyên tắc vô duyên vô cớ đối xử tốt với người khác. Hắn từng giúp cho Lam Thu, giúp cho Thượng Kỳ, bao gồm cả Thượng Hồng trong đó, rất nhiều rất nhiều những người hắn đã từng giúp qua, chẳng qua chỉ là ôm ấp một tia hy vọng nho nhỏ, rằng hôm nay hắn giúp cho người khác, một ngày kia người khác cũng có thể giúp lại hắn. Hắn an táng thi hài của những người khác cũng chỉ mong sau khi mình chết sẽ có người cho hắn một chỗ an thân.

Hắn cất lực bỏ công cũng chỉ mong chút báo đáp, dù cho báo đáp kia chưa hẳn đúng theo ý muốn hắn. Bất quá cái chết bí hiểm của Lam Thu đã khiến hắn nhìn rõ hơn, nhân sinh vốn vô thường, chỉ bằng nắm chặt những gì có trước mặt. Thế nên hắn buông thả sự động lòng của mình đối với Lý Mộ Tinh, trước khi hoa tàn, lấy tâm trao tâm, hắn lại thành công lần nữa. Trên thế gian cuối cùng cũng có một người khắc cốt ghi tâm hắn trong lòng, hắn thấy cuộc đời mình đã viên mãn lắm rồi, thế nên... Sau bao nhiêu năm kiên trì, cuối cùng hắn đã bỏ xuống được điểm chấp niệm sau cùng.

Lúc Thượng Hồng đào thoát, hắn biết hắn có thể lợi dụng cơ hội này cùng trốn đi với y, nhưng hắn đã bỏ qua. Đi thì sao chứ? Số tiền đã đoạt đi sinh mạng của Lam Thu, hắn tuyệt đối không dụng tới một xu một hào. Có lẽ làm vậy sẽ phụ bạc sự khổ tâm của Lam Thu, nhưng hắn càng muốn lòng mình an ổn hơn nên đã đem toàn bộ số tiền trao cho Thiên Ninh tự, chỉ trông mong Lam Thu và những tiểu quan đã chết kia có thể an thân đến trăm năm. Dù hắn có chết thì số tiền đó cũng đủ duy trì biết bao năm rồi. Sau khi Lý Mộ Tinh trở về y sẽ phải thành thân, ở ngoài nam quán không có ai chờ đợi hắn thì hà cớ gì hắn phải đi. Thà rằng dùng viên độc được kia tìm cái chết an bình.

Nhưng rốt cuộc Thượng Hồng vẫn sắp đặt cho hắn một con đường, chỉ trao viên thuốc giả chết. Đây cũng xem là một loại trả công rồi. Thượng Hồng quả là thông minh.

Một lần chết đi sống lại này đã đánh tan ý niệm tìm cái chết bình an của hắn. Nếu đã sống sót được thì hắn nên ráng chịu đựng, gắng sống thêm lần nữa trên cõi đời này mà ở bên cạnh Lý Mộ Tinh. Hắn không trách Lý Mộ Tinh không hứa hẹn với hắn, bởi vì hắn không có nỗ lực gì cho Lý Mộ Tinh thì sao có thể mong hồi đáp. Những ngày được chăm sóc gần gũi Lý Mộ Tinh đã là ngoài ý muốn lắm rồi, hắn không dám đòi hỏi

Lý Mộ Tinh thề ước mà cũng không hy vọng gì. Con người đã khiến hần động lòng, thích hần đến vậy, chỉ cần thấy Lý Mộ Tinh sống tốt thì hần cũng thấy tốt rồi.

Nhân sinh tựa như một bầu sương, ai người thanh tỉnh lại tự sầu. Phỏng chừng đã hiểu rõ mớ bong bong này, không cần suy nghĩ những điều ước mong xa xỉ không thực tế kia. Ngày tháng rồi sẽ trôi qua tốt đẹp hơn, thế này đối với ai cũng đều tốt cả.

Một đêm canh này thật dài đằng đẵng, bầu trời ngoài song cửa vẫn tối đen một mảng như vĩnh viễn cũng không sáng lên được. Bệnh tình Lý Mộ Tinh vẫn chưa khỏi hẳn, tâm tư suy nghĩ lúc đêm khuya, sau cùng đến gần sáng mới chợp mắt. Sau khi y thiếp đi Thượng Hương lại mở mắt ra, lẳng lặng ngắm nhìn y trong bóng tối. Những nơi ánh nhìn không trông được, hần đã ghi tạc trong tâm khảm.

Tối ngày thứ hai thì Tiền Quý Lễ đến, còn mang theo cả đồng hoa quả, mang cái danh mỹ miều là tới thăm bệnh. Trong sân Lý Mộ Tinh đang kéo Thượng Hương ngồi xuống, lâu lâu trao đổi vài ba câu, hai người đều ngầm hiểu mà không đề cập đến chuyện đêm qua. Ngày xuân không khí ẩm áp ngạt cuốn Lý Mộ Tinh hiu hiu theo, Thượng Hương suốt cả đêm không ngủ nên tất nhiên cũng díp mắt, nói chuyện một hồi hai người vật vờ gục lên gục xuống. Ngó chừng bọn họ sắp tựa đầu vào nhau ngủ thì một tiếng “Hai người làm gì đó?” của Tiền Quý Lễ làm cả hai thót mình tỉnh dậy, buồn ngủ nổi gì cũng đều bay biến đâu hết.

“Ô, là Tiền chương quỹ đến, ngài ngồi đi, để ta châm trà mời ngài.” Thượng Hương thức thời liền đứng lên.

Tiền Quý Lễ trừng mắt nhìn theo bóng lưng Thượng Hương hồi lâu. Từ hôm thấy Lý Mộ Tinh nắm tay hần đến chết cũng không buông thì trong lòng lão đã ngấm lên cảnh báo, trực giác thấy có chút không ổn. Lão cũng không hề quên Lý Mộ Tinh vì chuyện gì mà đổ bệnh thế này. Đối với lão mà nói thì cái chết của tên kỹ nam kia rất đúng lúc, nhưng chỉ sợ ngay lúc này lại có tên nam nhân khác thừa trống vắng mà xông vào.

Trái lại Lý Mộ Tinh không phát hiện có gì khác thường, y tươi cười với Tiền Quý Lễ: “Tiền lão, lão đến thăm ta là tốt lắm rồi, cần chi tốn kém mua mấy thứ này nọ chứ?”

Tiền Quý Lễ thu hồi cái trừng mắt quay sang Lý Mộ Tinh: “Không mua sao được? Ta mà xách tay không tới thì Trần ma còn không nói lão đầu ta tới đây ăn châu uống chực mới lạ đó.”

Lý Mộ Tinh vui vẻ cười: “Thì ra Tiền lão mua mấy món này là để bịt miệng Trần ma.”

Tiền Quý Lễ phá lên cười, vuốt ve chòm râu bảo: “Sức khỏe của đông gia có khá hơn chưa?”

“Đã khỏe nhiều lắm rồi, nghỉ ngơi thêm tám chín ngày nữa là có thể trở về thương hào. Đúng rồi Tiền lão à, chuyện hàng hóa sắp đặt ổn thỏa chưa? Qua hai ngày nữa là tới kỳ hạn giao hàng, Tả đại nhân đến kiểm tra mà có sai sót gì thì ta và lão gánh vác không nổi đâu.”

“Đông gia cứ yên tâm, mọi chuyện đều đầu vào đó cả, bảo đảm không vấn đề.”

Lý Mộ Tinh yên lòng vững bụng rồi lại quay sang bên nhìn: “Thượng- khụ khụ, Minh Hiên bảo đi pha trà mà sao còn chưa ra kia?” Lúc nào y cũng không muốn rời xa Thượng Hương dù chỉ một giây.

Sắc mặt Tiền Quý Lễ hơi trầm xuống, lão bảo y: “Đông gia, Đỗ tiên sinh là người làm của Tổng gia, mấy hôm trước thương hào bận bịu quá đổi mới mượn hần dùng đỡ. Bây giờ chuyện trong thương hào cũng bớt căng thẳng rồi, có phải cũng tới lúc... nên trả người lại không?”

Lý Mộ Tinh khoát tay, không chút đắn đo trả lời: “Tiền lão, lão không cần bận tâm đến chuyện này, để sau ta nói với Tổng huynh một tiếng mang Minh Hiên qua đây luôn. Dù sao chuyện làm ăn của thương hào cũng ngày một bận rộn, có thêm một người coi như thêm cánh tay thôi.”

Tiền Quý Lễ cảm thấy rất không ưng lòng nhưng Lý Mộ Tinh là ông chủ, nghe ngữ khí đã định của y thì lão cũng không nói thêm nữa.

Thượng Hương trốn ở trong phòng, bên ngoài ra sao hần đều thấy hết, biết rõ thỉnh thoảng Lý Mộ Tinh quay đầu dáo dác là để tìm hần nhưng hần nhất định không bước ra. Chuyện làm mất mặt bản thân thế này hần mới là bỏ xó.

Sau cùng thì chén trà của Tiền Quý Lễ cũng là Trần bá và Trần ma đi chợ về mà rót cho.

Qua hai ngày sau quả nhiên Tả Thượng Thông đến nghiệm hàng. Lúc nghe nói Lý Mộ Tinh đổ bệnh, hắn còn đặc biệt tới tận nhà thăm hỏi nhưng thật ra là dây dưa luôn tưởng với Lý Mộ Tinh. Y phải ráng bặm môi mà tươi cười nói lời lịch sự, còn phải đãi khách uống rượu, cũng may mà có Thượng Hương đứng kế bên giúp đỡ. Thượng Hương là người quen xã giao, vừa rót rượu vừa tán đủ chuyện trên trời, tán đến cả chuyện trăng gió, thâm nghĩ đã là quan thì có mấy ai không thích chuyện này. Tên Tả Thượng Thông kia nói miết lại cao hứng đến nỗi hí hửng ra mặt, thấy Thượng Hương tuy rằng tướng điệu tầm thường nhưng đôi mắt đan phượng kia luôn tỏa ra nét phong tình quyến rũ mê người, hắn nhin không nổi muốn động tay động chân rồi.

Lý Mộ Tinh ở cạnh bên nhìn thấy thì sắc mặt thay đổi ngay, nhưng Tả Thượng Thông là quan nên y không dám đắc tội, đành phải làm bộ như bệnh nặng của mình chưa lành, trong người khó chịu mà kéo Thượng Hương rút khỏi bàn tiệc, sắc mặt Tả Thượng Thông có khó coi hay không cũng mặc kệ.

Vì chuyện này mà mấy hôm nay khí sắc Lý Mộ Tinh không mấy gì dễ gần, y không trách Thượng Hương nên chỉ có thể tự trách mình. Đâu đâu cũng muốn cạy hơi người khác, hiện giờ y thà rằng không nhận công vụ của Chức Tào phủ. Y chỉ là bá tánh bình dân chưa từng tiếp xúc với quan phủ, nghĩ thế nào cũng không hiểu sao chuyện tốt đẹp này lại rơi xuống đầu y được.

Thượng Hương thấy sắc mặt Lý Mộ Tinh lảm lì, ngược lại hắn thấy rất cao hứng, cứ cúi người âm thầm cười mãi. Đến đêm hắn lại nhào người nằm sấp lên mình Lý Mộ Tinh, ngón tay mơn trớn điểm lên ngực y: “Làm sao vậy, mới chút đã ghen rồi à? Ta trước đây không biết đã kẻ cặn biết bao người rồi, nếu người gặp ai cũng nổi máu ghen vậy thì không lên men chua chết mới lạ đó.”

Lý Mộ Tinh trở mình, thẳng thừng đưa lưng về phía Thượng Hương ảo não không muốn thừa nhận, bản thân lại bụng dạ hẹp hòi chỉ vì chút chuyện con con kia mà ghen tuông. Nhiều ngày qua y vẫn vắt óc nghĩ cách làm sao để Thượng Hương không phải chịu ức hiếp thế này nữa, nhưng lại ngượng ngùng để lộ trần tâm tư ra hết nên đành không nói gì.

Khóe môi Thượng Hương nhếch lên, không chịu buông tha y mà thì thầm: “Người không để ý đến ta tức là chán ghét ta rồi sao? Cũng phải mà, dầu sao thì ta cũng là một kỹ nam mà thôi-”

Còn chưa dứt lời Lý Mộ Tinh đã xoay phắt lại bụm miệng hắn, quýnh quáng giải thích: “Đừng có nghĩ bậy như vậy, ta... ta trước giờ không hề xem thường người bao giờ... Ta chỉ là... chỉ là...” Y ấp a ấp úng mãi, đến cuối cùng vẫn không nói ra được.

Thượng Hương dùng tay che mặt mình lại mà ánh mắt hé ra từ kẽ tay lại lộ ra ý cười thâm, nhưng thanh âm làm như muốn khóc.

“Ta biết bản thân mình hèn hạ không xứng với người, ta chỉ là thứ ngàn người cười, vạn kẻ dè mà thôi...”

Lý Mộ Tinh mới nghe ngữ điệu này của Thượng Hương thì lòng y đã tan nát, lập tức lên tiếng: “Không phải, không phải đâu, người cũng bắt đắc dĩ mới lọt vào nơi đó thôi... Ta... ta... Hay, ta chỉ hận bản thân không thể gặp người sớm hơn chút...”

Kỳ thực câu này cũng không tính là lời lẽ êm tai nổi gì, thế nhưng Thượng Hương nghe vào lại thấy từng trận âm áp dâng lên trong lòng. Thật ra từ buổi ban đầu hắn đã biết Lý Mộ Tinh không có kỳ thị những người trong hoan trường, nhưng hắn vẫn thâm lo lắng quá khứ của mình sẽ tạo nên khúc mắc trong lòng y. Câu nói đứt đoạn nghe không chút khí thế này lại là câu nói thành thật rành mạch nhất mà Lý Mộ Tinh từng nói ra.

“Nói nghe thật hay lắm...” Thượng Hương không nén được ý cười trên khuôn mặt, cao hứng trong lòng một hồi hắn lại nói: “May là chúng ta gặp nhau muộn màng thế này, giả như gặp sớm vài năm người còn không bị ta vắt hết tiền của sao?”

Lý Mộ Tinh khẽ lắc đầu: “Không có đâu, nhìn người đối với Lam Thu thì biết, thật ra người... không xấu chút nào. Trước kia ở trong nam quán cũng chỉ là bắt đắc dĩ thôi...”

“Người đó... Con mắt nhìn người thật chẳng ra làm sao...” Thượng Hương không biết nói gì, khẽ nhích mình rúc sâu vào lòng Lý Mộ Tinh hơn.

Lý Mộ Tinh ngửi được hương thơm khoan khoái trên người hắn thì trong lòng hừng nóng, đầu óc trỗi lên tà niệm méo mó, vậy mà khuôn mặt lại ngượng ngùng, y khẽ ho hai tiếng rồi hỏi: “Phải rồi, lúc trước mới gặp, người là vì không cho người khác đến gần nên mới thoa hương phấn nồng nặc vậy phải không?” Đây là y muốn mượn cớ nói chuyện để xao lãng tâm tư mình, bằng không nhịn không được nữa y sẽ quay sang làm chuyện đó với Thượng Hương. Có điều y sẽ không làm, vẫn còn chưa khiến Thượng Hương cười được, dù thế nào cũng phải để hắn hiểu được thấu đáo mới... mới có thể... Gương mặt y lại ửng hồng, may giờ là đêm khuya, không có ánh nến nên mới giữ được thể diện cho Lý Mộ Tinh.

Thượng Hương là ai chứ, cơn ham muốn của Lý Mộ Tinh làm sao giấu giếm hắn được. Đoán ra tâm tư của Lý Mộ Tinh, hắn vừa cố nén cười vừa nắm lấy mười ngón tay của y nhẹ nhàng xoa bóp, miệng cũng nói chuyện để phân tán tư tưởng y.

“Thế nào, sao giờ lại hiểu được vậy, không còn cho là tại thứ thôi tình kia nữa à?”

Lý Mộ Tinh trợn tròn mắt, thật tình không chú ý đến động tác dịu dàng của Thượng Hương lại cả kinh nói: “Người... làm sao người... biết được?”

Thượng Hương khẽ cười: “Cái hôm người tưởng ta say rồi đó, hi hi, thật ra là ta rất tỉnh táo. Người ôm ta cẩn thận như thế, đắp chăn cho ta, còn lấy bạc đưa giỡn ta nữa, nếu không phải con sói con Thượng Kỳ đột nhiên xông vào thì người còn tính làm gì hả? Những lời Thượng Kỳ nói vậy mà người cũng cảm đầu tin cho được. Hừ, nói đi là đi thẳng một mạch, ngay cả cửa sổ cũng không đóng lại hộ ta, không sợ ta đông cứng hay sao?” Hắn vừa hờn vừa mỉm trợn dọc cánh tay của Lý Mộ Tinh, chậm rãi lần vào trong nội y.

“A, ta nhầm người làm sao lại đưa tay nắm chặt bạc vậy, thì ra người giả say a...” Lý Mộ Tinh bừng tỉnh lại thấy hổ thẹn vì đã hiểu lầm Thượng Hương. Nhưng chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách y, trong hoàn trường có dùng những thứ thôi tình cũng là chuyện thông thường, cũng không phải y dễ tin người gì. Vươn tay khẽ âu yếm gương mặt của Thượng Hương, y lưu luyến vuốt ve nơi khóe mắt thì thầm: “Người thông minh đến vậy, sao lúc trước ta lại hiểu lầm người như thế. Nếp nhăn đó... cũng là do hóa trang sao?”

“Lúc mười bốn tuổi ta đã vào nam quán, thấy rất nhiều chuyện, tự nhiên cũng học được không ít. Chút cách tự bảo vệ mình vẫn là phải có. Có điều ít ai giống như ta, có thể tìm ra loại phấn hóa trang dù rửa bằng nước cũng không phai màu và có đủ nhẵn nạy hóa trang từng bước dày đậm như vậy.” Nói đến đây thần sắc Thượng Hương lại ủ dột, không để cho Lý Mộ Tinh nhìn ra. Phấn hóa trang dù rửa bằng nước cũng không phai màu kia kỳ thật chính là Lam Thu nói cho hắn nghe. Đấy vốn là màu Lam Thu dùng để vẽ tranh. Khi ấy dễ gọi Lam Thu qua, hắn lại hết sức cẩn trọng âm thầm nghiền ngẫm mấy bận, cuối cùng mới chế ra loại phấn hóa trang kia, nước rửa không bay nhưng dùng dấm chấm vào sẽ trôi hết. Bằng không chỉ sợ đã bị Trịnh hầu đầu nhìn ra từ lâu. Hiện giờ hắn đã tẩy đi khuôn mặt hóa trang, mà Lam Thu lại không còn nữa.

“Người trong chốn hoan trường phần lớn đều ham muốn hư danh nhất thời, người biết chừng mực như người cực kỳ hiếm thấy...” Lúc Lý Mộ Tinh nói đến đây hơi thở đã có chút gấp gáp, rốt cuộc chịu không nổi liền bắt lấy bàn tay càng lúc càng suồng sã của Thượng Hương: “Đừng giỡn, còn giỡn nữa sẽ có chuyện thật đó...”

Thượng Hương khúc khích cười mà rút tay lại: “Chẳng qua ta chỉ kiểm tra xem thân thể người có khỏe hay chưa... Um, quả nhiên là có sức sống.” Tay hết cần rồi thì chân lại động đây, hắn cọ xát phía trong đùi Lý Mộ Tinh thì cảm nhận toàn bộ sức sống của y đều dồn vào chỗ kia hết.

“Đừng-” Lý Mộ Tinh mới thở hắt ra một hơi thì đột nhiên trên môi nóng hổi, chính là bị Thượng Hương hôn chặn lại. Bờ môi chóp lưỡi kia vừa chạm vào đã khiến y thấy thân quen liền nhịn không được mà đáp ứng lại. Trong khoảnh khắc không màng, toàn bộ say mê đều cuốn cuộn trong cơn hôn này thì làm sao còn lo đến kiêng dè gì. Mãi đến khi hai người đều hỗn hển mới chịu tách ra.

Cả đời Lý Mộ Tinh làm sao lại làm qua chuyện này, thở hồng hộc mà vẫn đắm chìm trong cảm giác tuyệt vời không biết diễn đạt ra sao. Nhưng Thượng Hương lại không buông tha Lý Mộ Tinh, hai bàn tay tiếp

tục loạn động, còn kê bên tai y có tình phà một hơi mê hoặc: “Có muốn biết lần đầu chúng ta gặp nhau, ta đã giúp người làm ra sao không hả?”

Sắc mặt của Lý Mộ Tinh vọt ra màu đỏ ửng, lấp ba lấp bắp: “Người- người- lần... lần đó...” Hắn không hề có ấn tượng về lần đó, nhưng tấm chăn giường sau đó đã nói rõ chuyện gì đã phát sinh.

“Lần đó là dùng tay, còn lần này dùng miệng người nói có được không?” Thượng Hương thật sự rất muốn cười nhưng vẫn phải gắng gượng, tiếp tục dùng chất giọng ám muội mà mê hoặc tên khờ khạo này.

Dùng tay? Dùng miệng? Tuy rằng Lý Mộ Tinh đáng thương cũng có ăn nằm với kỹ nữ để giải quyết vấn đề sinh lý, nhưng toàn là một mạch làm cho xong chuyện, làm gì có làm qua đủ loại chuyện gì đó. Thượng Hương không cần làm cái gì, chỉ một câu nói này cũng đủ kích thích y rồi thì đâu còn nói được lời nào nữa.

Thượng Hương thấy y không nói gì thì tự nhiên cho là y ngầm ưng thuận, hắn đưa tay kéo quần của y xuống. Lý Mộ Tinh đáng thương cũng do kích động quá độ đã rơi vào tình trạng ngây dại, chờ y khôi phục phản ứng bình thường từ cơn khoái cảm cực điểm thì Thượng Hương đã làm xong đầu vào đẩy chuyện cần làm rồi. Bất quá người càng đáng thương hơn hình như là Thượng Hương mới phải. Hắn làm cho Lý Mộ Tinh thư thả thoải mái xong mà cái tên này đúng là đầu óc ngây sùng, ngang nhiên xoay lưng lại Thượng Hương rồi rút đầu kín mít trong chăn. Thượng Hương không còn cách nào đành phải dùng tay tự giải thoát dục vọng, song âm thầm tự nhủ thật sự không nên ôm kỳ vọng quá lớn ở cái tên đầu gỗ khờ khạo này. Mới dùng chút thủ đoạn đã khiến y kích thích quá độ thế, vậy về sau càng kích thích hơn thì còn không dọa y bỏ chạy chắc. Vẫn là phải từ từ, từng chút từng chút một mà dạy thôi.

Hôm sau thức dậy, tia nắng ngấn bạc mới ló nơi đằng đông, Thượng Hương mở mắt theo thói quen chuẩn bị dời qua nhuyển tháp ngủ chốc nữa, nào ngờ vừa ngồi dậy đã phát hiện Lý Mộ Tinh không có trên giường. Chỗ y nằm vẫn còn ấm hinh, hiển nhiên vừa mới ra ngoài không bao lâu. Thượng Hương cũng không để ý, mẩm y đã đi nhà xí nên ngã xuống nhuyển tháp trùm mền ngủ tiếp. Thức dậy lần sau thì mặt trời đã lên rất cao, hắn theo bản năng nhìn sang giường nhưng vẫn không thấy bóng dáng Lý Mộ Tinh đâu.

Trong lòng hơi nghi hoặc, sao hôm nay Lý Mộ Tinh lại dậy sớm vậy chứ? Hắn không biết Lý Mộ Tinh luôn luôn dậy sớm, mấy ngày qua vì trên người y có bệnh, không đủ tinh thần nên mới ngủ trễ vậy. Từ sau khi hắn đến đây thì tâm tình Lý Mộ Tinh luôn nhẹ nhõm, bệnh cũng lành rất nhanh nên hiển nhiên y phục hồi lại thói quen dậy sớm. Ngược lại lúc Thượng Hương ở nam quán đi ngủ trễ mà dậy cũng trễ, tuy nói mấy tháng qua đã có bước cải tiến rất lớn nhưng vẫn kém thói quen dậy sớm của Lý Mộ Tinh rất nhiều.

Mặc áo quần chỉnh tề rồi ra ngoài cửa mà ngoài sân lại không có ai. Trần bá và Trần ma đi vắng thì có lẽ ra chợ mua thức ăn thôi, vậy mà ngay cả Lý Mộ Tinh cũng không thấy bóng dáng đâu. Thượng Hương kiểm từ cửa trước ra tới phòng sau mới xác nhận giờ trong nhà chỉ sót lại mỗi mình hắn. Hắn cực kỳ hậm hực, ra giếng gánh nước lên vừa chải đầu rửa mặt vừa suy nghĩ, đột nhiên trong đầu lóe sáng. Chẳng lẽ Lý Mộ Tinh vì chuyện đêm hôm qua mà thẹn thùng sao? Dựa vào tính tình của y thì Thượng Hương càng nghĩ càng thấy có khả năng, tay với lấy chiếc khăn lau mặt mà tủm tỉm cười. Cái tên đần độn này, thật sự là... làm cho người ta thích quá đỗi mà.

Ước chừng Lý Mộ Tinh cũng không trở lại ngay, sau khi Thượng Hương rửa mặt chải đầu xong thì thấy trong nhà bếp có cháo và mấy món điểm tâm, hắn tùy tiện ăn chút ít rồi đi ra đường.

Khi mới thoát khỏi nam quán, mặc dù đã hóa trang khuôn mặt, tự tin sẽ hoàn toàn không giống gương mặt đậm trang điểm trước kia nhưng hắn vẫn không dám tự ý ra cửa. Nếu không cẩn thận không chừng đụng phải người quen, vạn nhất chỉ từ một động tác nhỏ nhận ra là hắn thì sẽ nguy to. Mấy tháng qua hắn cố gắng sửa lại thói quen trước kia, từ dung mạo và cách đi đứng cho đến lời ăn tiếng nói, hắn tự tin sẽ không bị ai phát giác ra mới dám bước ra đường.

Khí trời hôm nay đẹp vô cùng, người người xuôi ngược tấp nập trên đường cái, đã lâu Thượng Hương chưa từng nhân nhả tự do đi lại giữa đám đông thế này. Hắn tự nhăm trong lòng, chút tiền công này là mấy tháng qua hắn kiếm mà không phải bán thân cũng chẳng phải bán rẻ tiếng cười, dùng sức lao động kiếm một cách thanh bạch rõ ràng. Tối lui lựa chọn trên đường cũng nửa ngày, cuối cùng hắn chọn một cây trầm gỗ lim đơn giản, trên thân trầm còn khắc hoa văn hình hoa cúc rất tinh xảo. Chiếc trầm này không phải là

rẻ, vốn xuất xứ từ Đào Sơ phường có tiếng nên chỉ một cây trâm nho nhỏ đã bay mất phân nửa số bạc trên người Thượng Hương. Hắn vốn định mua một cái mũ để đi đôi nhưng lại thiếu tiền, hắn chỉ có thể tiếc nuối thở dài một hơi, cầm cây trâm gỗ lim quay người ra khỏi Đào Sơ phường.

Đi chưa được bao xa thì bất chợt nghe mùi rượu thơm nồng, Thượng Hương xoa xoa bụng mình, nhớ đến đêm hôm ấy ở Hàn Thủy lâu, Lý Mộ Tinh say khướt rồi chủ động với hắn thì khóe miệng bất giác nhòe lên. Đi tới trước không bao lâu lại nghe có người đang lớn tiếng mắng chửi, nghe ra dường như là tiếng của nữ nhân.

Nữ nhân gì mà lại hung hãn thế này? Thượng Hương bước tới vòng qua một hàng bán điều thì thấy một chiếc xe đẩy rượu lật ngửa trên mặt đất, bình rượu trên xe vỡ hết làm rượu tràn đầy ra đường, bầu không khí sực nức mùi rượu. Nữ nhân kia đang xĩa vào tên tiểu nhị đánh xe mà mắng nhiếc, tuổi tên tiểu nhị đó còn khá trẻ, nhìn qua còn không tới mười tám tuổi mà bị mắng gần như sắp khóc đến nơi. Thượng Hương lắc đầu đồng cảm, đột nhiên phát hiện người nữ tử này có chút quen mắt. Hồi lâu sau hắn mới nhớ ra, đây chẳng phải là người nữ tử đã đụng hắn trên đường lại còn chất vấn hắn về hương phấn sao? Tuy chỉ gặp thoáng qua song trí nhớ của Thượng Hương rất tốt, người đã thấy qua một lần thì không bao giờ quên.

Lúc đó hắn đã cảm thấy nữ nhân này không phải dễ chọc, giờ không thể tưởng tượng nàng lại hung hãn quá mức thế này. Nam nhân của nàng mà cưới về chắc chắn ngày tháng sẽ rất khó sống. Thượng Hương sờ lấy ngực mình, một nam nhân như Lý Mộ Tinh vậy thì thê tử tương lai nhất định phải có dáng hiền lương mới được. Nghe nói nữ lão bản của Hạnh Tứ tửu phường kia là một nữ tử rất tháo vát tài giỏi-

Tửu phường! Thượng Hương đột nhiên cả kinh, cúi nhìn mấy vò rượu vỡ trên mặt đất, quả nhiên thấy bốn chữ Hạnh Tứ tửu phường.

Thượng Hương ngấm ngấm người nữ tử kia, dù sắc mặt đang giận dữ nhưng vẫn là một nữ nhân xinh đẹp. Nói chung ánh mắt của hắn quá mức thẳng thừng nên dù Nguyễn quả phụ đang mắng tên tiểu nhị kia lại phát hiện ra, nàng đảo mắt sang mắng một câu “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Thượng Hương hoảng hồn, theo thói quen trưng ra bộ dáng tươi cười rồi chuyển tầm mắt, trong lòng lại suy ngẫm: Đây có phải tình địch chạm mặt hay không đây? Bởi vì không có tuyên bố ra ngoài nên dĩ nhiên hắn không biết hôn ước giữa Nguyễn quả phụ và Lý Mộ Tinh đã hủy bỏ. Hắn chỉ định nhìn khi Lý Mộ Tinh hồi phục sức khỏe sẽ thành thân với Nguyễn quả phụ, lúc này thấy Nguyễn quả phụ hung hãn như vậy hắn lại không khỏi lo cho ngày tháng sau này của Lý Mộ Tinh. Tên nam nhân kia sao có thể áp chế được nữ nhân thế này.

Rốt cuộc có chút không vững tâm, Thượng Hương không nán lại nữa mà vội vàng quay trở về. Hiển nhiên hắn không thấy sau lưng hắn có một nam nhân chạy tới, người kia nói vài ba câu đã vỡ về được Nguyễn quả phụ, còn khiến nàng nói một câu áy náy với tên tiểu nhị đáng thương kia. Sau đó hai người nắm tay nhau đi mất làm cho đám người xem này giờ xôn xao bàn tán, phần lớn đều có chút đồng cảm với Lý Mộ Tinh. Thậm chí có người nói, căn bệnh của Lý Mộ Tinh không chừng là do Nguyễn quả phụ thay lòng đổi dạ nên mới khiến y sinh tức mà đổ bệnh.

Trần bá và Trần ma đã trở về mà Lý Mộ Tinh vẫn chưa thấy đâu. Ba người hỏi qua hỏi lại một hồi mới vỡ lẽ không ai thấy Lý Mộ Tinh đi ra ngoài. Thượng Hương sốt ruột cả người, suy nghĩ hồi lại quay sang Trần bá: “Có lẽ y đi tới thương hào rồi, để con đi tìm xem sao.”

Thượng Hương không tìm được Lý Mộ Tinh ở Bảo Lai thương hào, ngược lại bị Tiền Quý Lễ kéo lại. Vị lão nhân gia này vuốt ve chòm râu cười trong hòng: “Đỗ tiên sinh, mấy ngày nay phiền người chiếu cố cho tệt đồng gia, thực sự làm phiền rồi.”

Thượng Hương bật cười với lão: “Không có gì, chỉ là chuyện tiện tay thôi.”

“Lúc ban đầu Tống gia có lòng tốt cho tệt thương hào mượn Đỗ tiên sinh để giúp qua cơn bận bịu, nào ngờ còn bắt Đỗ tiên sinh chăm sóc người bệnh, phải làm mấy chuyện tôi đòi đúng là uất ức cho tiên sinh mà. Chỗ này có chút bạc coi như trả công thêm, Đỗ tiên sinh cầm lấy đi.”

Thượng Hương trầm mặc hồi lâu mới đưa tay nhận bạc, hắn đáp một câu: “Đa tạ Tiền chương quỹ.”

“Bên Tống gia cũng bận rộn dữ lắm, đã tới hồi thúc mấy lần rồi. Dù sao tệt thương hào cũng không có

chuyện gì, ngày mai Đỗ tiên sinh hãy trở về bên Tống gia đi. Cho Đỗ tiên sinh miếng cơm vẫn là Tống gia chứ không phải Lý gia mà.”

“Ý tứ của Tiên chương quỹ ta đã hiểu. Đợi ta nói với Lý gia một tiếng, đến chập tối ta sẽ về ngay.” Thượng Hương cố căng ra bộ mặt tươi cười, cung người hành lễ với Tiên chương quỹ rồi ra khỏi thương hào.

Đối mặt với vàng thái dương trĩu xuống chân trời phía tây xa xa, Thượng Hương khẽ đánh tiếng thở dài. Không ngờ lại phải ra đi nhanh đến vậy, hẳn cho có thể chờ thêm mấy ngày nữa, chỉ ít có thể đợi đến trước khi Lý Mộ Tinh thành thân. Nhưng mà hôm nay hẳn đã thấy Nguyễn quả phụ, một người nữ tử hung hãn như vậy, cũng nghe từ đủ tiếng đồn nàng là một người không chịu được dù là một hạt cát trong mắt. Nếu như bị nàng phát hiện Lý Mộ Tinh có dây dưa mập mờ với một nam nhân thì chỉ sợ ngày tháng sau này của y sẽ không tốt lành gì.

Thích một người chính là muốn y được tốt lành, dù sao... dù sao thì hẳn với Lý Mộ Tinh cũng không thể nào trường cửu bên nhau. Con người Lý Mộ Tinh này tuy bản tính thuần lương nhưng thực chất bên trong vẫn là một thương nhân trục lợi. Vả lại nam nhân mà, lúc nào cũng có ý chí theo đuổi sự nghiệp. Cả đời hẳn đã bị hủy thì tuyệt đối không thể hủy diệt luôn cơ nghiệp Lý Mộ Tinh dốc sức gây dựng bao nhiêu năm... Mấy ngày qua xem như hẳn đã được lợi lắm rồi.

Hướng về ánh chiều tà lụi dần đằng xa, Thượng Hương cười đau khổ. Cuộc đời này của hẳn từ khi nào đã thành một người biết cân nhắc như vậy, cái gì cũng không cầu, cái gì cũng không muốn, chỉ cần thấy người kia an ổn là đủ. Quả nhiên vẫn là tuổi tác khác biệt. Nếu là sáu năm trước hẳn tuyệt đối sẽ trao hết tất cả tiền tích góp cả đời cho Lý Mộ Tinh, khiến y phải chuộc hẳn ra. Với tính tình mềm lòng của Lý Mộ Tinh, chỉ cần hẳn làm ra dáng vẻ đáng thương thì khẳng định y sẽ dứt khoát ưng thuận. Tiếp theo đó khắp thành sẽ phao tin đồn là Lý Mộ Tinh mang một tên kỹ nam về nhà, đến mức có thể ảnh hưởng đến thương hào của Lý Mộ Tinh mà Thượng Hương sẽ tuyệt nhiên không lo lắng gì.

Bởi vì tuổi tác khác nhau nên ý nghĩ cũng khác biệt. Nhất là cái chết của Lam Thu rốt cuộc đã khiến Thượng Hương quyết định làm lại từ đầu. Thích Lý Mộ Tinh là ngẫu nhiên mà cũng là tất nhiên. Dù sao nam nhân như vậy cả đời cũng chưa chắc gặp được, nếu như Lam Thu gặp thì biết đâu sẽ không phải chết rồi.

Đỗ Minh Hiên hẳn làm sao lại có vận may, trong biển người mệnh mang lại gặp được một nam nhân đáng giá yêu đến thế, làm cho sinh mệnh mịt mù tối tăm của hẳn sau cùng cũng sáng lên một tia chói lọi. Chỉ cần trong trái tim Lý Mộ Tinh có một góc nhỏ nhoi cho hẳn thì dù phiêu bạt đến chân trời nào hẳn cũng không thấy cô đơn. Bất kể đi đến đâu vẫn luôn có một người nhưng nhớ hẳn, vậy là đủ rồi.

Từ đằng xa đã có thể thấy nóc sân của Lý gia, Thượng Hương lưỡng lự hồi lâu cuối cùng vẫn không đi qua. Ven đường có mấy đứa tiểu đồng của tư thực học viện đi ngang, hẳn bèn móc ra vài đồng rồi gọi một đứa nhóc đến bảo nó đem cây trầm gỗ đưa vào Lý gia.

Tiểu đồng hoạt bát lanh lợi liền đi ngay. Người ra mở cửa là Lý Mộ Tinh, không ngờ y đã về rồi, Thượng Hương trốn phía sau gốc cây ngắm nhìn y, khóe mắt đã ươn ướt.

Không nở, nhưng mà không buông ra không được, hiện tại hẳn chỉ có thể cam lòng mà buông ra, như vậy mới có thể khiến cho Lý Mộ Tinh có được tiền đồ xán lạn, mới có thể khiến cho gia đình Lý Mộ Tinh hòa thuận vui vầy. Có không nở đi nữa hẳn cũng chỉ có thể buông ra.

Lý Mộ Tinh cầm cây trầm bằng gỗ mà chẳng hiểu chuyện gì, bỗng nhiên trong lòng thót dưng, thành linh hiểu ra. Y xông ra ngoài, vừa dáo dác nhìn quanh quất vừa gọi “Thượng Hương!”

Thượng Hương thấy y đi tới thì càng rút sâu hơn sau thân cây, nhưng không ngờ vấp rễ cây dưới chân nên ngã nhào ra ngoài. Lý Mộ Tinh nghe được tiếng bèn băng ào qua ôm chầm lấy Thượng Hương, bối rối nói: “Thượng Hương, người đừng bỏ đi... đừng rời khỏi ta... không được rời khỏi ta...”

Thượng Hương nhìn quanh bốn bề không có ai mà chỉ có đám tiểu đồng của tư thực học viện tùm nập năm tùm ba, cả bọn tròn xoe mắt hiếu kỳ nhìn bọn họ. Hẳn đẩy Lý Mộ Tinh ra nhưng lại bị y ôm siết hơn nữa.

“Đừng vậy, để người khác thấy thì người không giải thích nổi đâu.”

Rốt cuộc Lý Mộ Tinh cũng nói lỏng tay ra, nắm chặt cây trầm gỗ: “Thượng Hương, người đừng rời khỏi ta.”

“Người muốn ta lưu lại làm gì?” Thượng Hương khẽ hỏi, thanh âm có chút đau thương, rõ ràng hai bên đều biết không thể bên nhau thì sao phải ở lại, thà đoạn tuyệt trong vui vẻ một chút.

Lý Mộ Tinh mở mồm há miệng mà một chữ cũng nói không ra. Tương đối hồi lâu không nói gì thì vẫn là Thượng Hương sáng khoái hơn, nắm lấy bàn tay cầm trầm gỗ của Lý Mộ Tinh đi về cửa sân Lý gia.

Trần bá và Trần ma thấy bọn họ tay trong tay tiến vào thì không khỏi kinh ngạc mà nhìn, Thượng Hương ý đã quyết nên cũng thoải mái cho họ nhìn. Kéo Lý Mộ Tinh vào trong phòng, đóng cửa lại, hất quay sang nói với y: “Ngồi xuống đi, ta chải đầu cho người một lần.”

Lý Mộ Tinh không ngồi xuống, lại lấy hộp hương phấn từ dưới gối ra dúi vào tay Thượng Hương: “Tuy rằng không cần nữa nhưng mà... ta vẫn muốn trao cho người...” Nói xong y ngồi xuống, rũ mắt bắt đầu suy nghĩ cái gì đó.

Thượng Hương cầm chiếc lược, nhẹ nhàng từng lược từng lược mà chải, hất chải rất chậm chạp, tựa như muốn thời gian cũng dần ra, cũng chậm lại. Trong phòng một khoảng yên ắng, hai người không ai nói lời nào.

Trần bá và Trần ma chồm người nhìn trộm qua khe cửa, chỉ thấy Thượng Hương chải đầu cho Lý Mộ Tinh, cái gì cũng không nói, nhưng bầu không khí kia lại làm hai ông bà lão thấy trịch lòng.

“Lão đầu tử, người xem rốt cuộc Đỗ tiên sinh và đông gia sao lại ra thế này?” Nhịp tim Trần ma đánh nhịp, bà thật lòng rất thích Đỗ tiên sinh nhưng xem tình hình hôm nay quả thực là bất thường. Hai nam nhân trưởng thành thế này lại nắm tay nhau... Phỏng nhớ lại lời đồn lúc trước trong thành thì khuôn mặt bà biến sắc.

Trần bá lắc đầu, nhớ tới thời điểm Đỗ Minh Hiên đến, Tiền Quý Lễ đã lén dặn dò lão ngàn vạn lần đừng cho Đỗ Minh Hiên gần gũi quá mức với đông gia thì lão không tin, bây giờ xem ra... quan hệ giữa đông gia và Đỗ tiên sinh quả thực là có mờ ám.

Động tác của Thượng Hương tiếp tục chậm chạp chải, cuối cùng chải chuốt xong lại cẩn thận xỏ cây trầm gỗ lên, búi cho tóc Lý Mộ Tinh gọn gàng. Sau đó hất gỡ mấy sợi tóc vướng trên lược ra nắm chặt trong tay cùng với hộp hương phấn kia.

“Ta đi đây...” Một tiếng từ biệt khê khàng này phảng phất như tiếng thở dài, không tiếng động mà tiêu tan.

Lần này Lý Mộ Tinh không nín hắt lại, y chỉ ngồi đó bất động, mãi đến khi nghe được tiếng cửa phòng mở ra kia, bỗng chốc y siết chặt tay lại. Thượng Hương đi ra cửa, Trần bá và Trần ma nhìn theo hất mà cũng không ai tiến lên hỏi, trơ mắt nhìn hất rời đi.

14. Chương 14

“Tổng huynh, trong giao hảo ngày thường giữa chúng ta huynh cũng chiếu cố ta rất nhiều, Lý Mộ Tinh ta cảm kích bất tận. Cái gì ta cũng có thể nhường cho huynh, chỉ có Thượng Hương... dù huynh có thật sự tranh giành với ta thì ta cũng tuyệt đối không nhường nửa bước.”

§

Thượng Hương trở về Phong Thông tiền trang. Hất không còn chỗ nào để đi, Phong Thông tiền trang là nơi dừng chân duy nhất hất có thể về. Tổng Lăng an bài một gian phòng nhỏ cho hất, mấy ngày vắng mặt nên bụi bặm giăng từ bàn đến dưới đất. Thượng Hương ngồi trước bàn trang điểm búng mấy sợi tóc mình ra, đoạn thật cẩn thận kết với tóc của Lý Mộ Tinh, đặt tết tóc chung với chiếc khăn thủ lô và hộp hương phấn kia, dùng vải quần lại kỹ càng rồi ôm sát vào người.

Kết tóc đồng tâm, mặc dù không thể công cáo thiên hạ nhưng tự mình cất giấu cũng đã là hạnh phúc.

Sau đó hất quét tước phòng ốc, chuẩn bị xong cũng nửa đêm. Thượng Hương ôm bọc vải nằm trên giường ngủ say.

Giữa trưa ngày thứ hai Tống Lăng đến. Cũng không hiểu làm sao biết Thượng Hương đã trở về, hần đứng bên ngoài gõ cửa: “Minh Hiên, mở cửa ra.”

Thượng Hương đã sớm ngồi ở bàn đợi hần, không đứng lên mà chỉ nói: “Cửa không cài, xin mời Tống gia vào.”

Tống Lăng vừa bước vào vừa cười phì: “Ngươi cũng cao ngạo thật, cũng không ra mở cho bốn gia.” Nói mới tới đây hần đột nhiên im bật, với nhãn lực Tống Lăng mà cũng không khỏi ngây đại người, hồi lâu sau mới lẩm bẩm: “Hay, hay lắm, đây mới là phong thái ứng với hồng bài nam quán ngày xưa. Không thể ngờ Tống Lăng ta tự khoe khắp chốn đã ngắm đủ hoa thơm cỏ lạ... mà cũng có ngày lảm thế này.”

Giờ khắc này, Thượng Hương ngồi cạnh bàn lại hoàn toàn không giống với khuôn mặt trước đây. Dung nhan điểm phớt son phấn lại như minh châu lấp lánh trong gian phòng mờ nhạt. Gương mặt này không có nửa sắc xinh đẹp của nữ tử nhưng những đường cong nét lại nhu hòa, không thấy nửa phần góc cạnh lại vô cùng thanh tú, trở nên rất đổi tao nhã. Tuy chỉ tùy tiện ngồi đấy nhưng thần thái cử chỉ không thấy nửa phần thấp hèn của xướng môn, trái lại dáng dấp tựa như thế gia đệ tử đang nhàn hạ đợi bằng hữu đến đàm luận chuyện gió trăng.

“Đối Tống gia đã lâu, Thượng Hương xin dâng trà nhận lỗi.” Thượng Hương yêu kiều mỉm cười đứng lên, cử chỉ châm trà lại ưu nhã như sĩ tử.

Tống Lăng nhấp một ngụm trà, nghiêng đầu nhìn Thượng Hương cười: “Không phải đổi về tên thật rồi à, sao tự xưng là Thượng Hương vậy?”

“Không phải đều là một tên, gọi thế nào cũng như nhau sao? Tống gia thích gọi cái nào cứ gọi.” Tư thái trong giọng nói Thượng Hương tỏa ra âm trầm thấp nhưng cử chỉ nét mặt ánh lên khí chất đúng mực.

Ánh mắt Tống Lăng lần lượt trên người Thượng Hương từ đầu đến chân, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Chỉ bảo người trong phong trần đa phần xuất thân thấp hèn, về sau có dạy dỗ thì cùng lắm cũng là thói học làm sang, thật không ngờ người lại nhất phái thanh nhã đến tự nhiên vậy. Trịnh bảo đầu làm cách nào cũng không dạy ra được dáng dấp này, xem ra xuất thân của Minh Hiên không phải thấp.”

Thượng Hương rũ mi thản nhiên đáp: “Thượng Hương luân lạc phong trần đã lâu, chuyện văn năm xưa xin thôi nhắc nữa.”

“Được, không nhắc thì không nhắc, giờ coi ra là ta xem nhẹ ngươi rồi. Thật không tưởng được với dung mạo thế này ngươi lại biết che mặt lấp hoa, an thân trong nam quán nhiều năm, thực sự không dễ dàng mà. Nếu không nhìn xa trông rộng thì chỉ sợ đã là hoa tàn liễu bại rồi. Nghĩ với tư thái phong nhã thế này ta lại bảo ngươi đến Bảo Lai thương hào, thật đúng là dày xéo của trời. Không biết mấy ngày nay ngươi có chịu ủy khuất gì không?”

“Ủy khuất thì chưa từng có, khốn nỗi thật sự là không quen. Thượng Hương làm chim hoàng yến trong lồng đã quen, bỗng dưng thành chim sẻ đầu cành quả có chút chịu cực khổ không được.”

Tay Tống Lăng ngừng lại, đặt chén trà xuống khẽ a một tiếng, dợm cười nhìn Thượng Hương chờ đợi.

Thượng Hương nhắc mi lên, chớp ánh mắt thay đổi như yêu mị mê người, đầu lưỡi khẽ lộ ra bờ môi vớt lấy giọt nước trà đọng nơi miệng, thỏa mãn nghe tiếng Tống Lăng hít mạnh một phen. Khi này khuôn mặt hần mới xao động ý cười thoáng lướt như sương lại tựa mặt nước khẽ gợn, dần lay động ra muôn ngàn phong tình khiến Tống Lăng nhìn đến mê luyến.

“Tống gia đã nếm qua biết bao hoa, sợ là những thứ phạm hoa dã thảo khó lọt vào mắt ngài được. Chỉ không biết bụi hoa tàn bại Thượng Hương này có may mắn được Tống gia lưu luyến hay không?”

Thanh âm trầm thấp đầy sức từ tính, lại thêm chút ngữ khí trêu đùa làm Tống Lăng suýt vươn tay lên vuốt ve gương mặt Thượng Hương. Nhưng cuối cùng hần lui tới thanh lâu biết bao kể, ít nhiều vẫn còn chút định lực, bàn tay duỗi ra kịp thời chuyển sang cầm chén trà, nhấp vài ngụm để định tâm pháp phóng của mình.

“Có giai nhân thế này khác nào hoa tiên trên trời, chịu gãy bể mà không oằn vẹo, thật chẳng phụ danh phong lưu. Chỉ là gia phong của Tống gia luôn thanh sạch nghiêm minh, nếu muốn ta nhận ngươi làm nam

súng hiển nhiên là không được. Song... nếu ở bên ngoài dĩ nhiên sẽ không ai quản thúc, không biết Minh Hiên có nguyện ý không?”

“Chỉ xin áo cơm không thiếu, chỉ cầu có người yêu chiều, chỉ mong thân không cô quạnh, những cái khác Thượng Hương chẳng màng.”

“Vậy được rồi. Vừa vặn gần đây ta có ý mở một tiệm bán sơn phấn cho vui ở phố sầm uất, người quản lý đi vậy, cũng không cần làm gì, ta sẽ phái chưởng quỹ có năng lực tới trông. Người chỉ cần chờ đợi ta đến, giữ ấm giường cho ta là được.”

“Như vậy... là tốt lắm rồi...”

“Vậy mấy ngày nay người nghỉ ngơi cho tốt đi, nhớ chăm sóc tay cho đẹp chút, chờ tin tức của ta.” Tống Lăng cầm tay Thượng Hương khẽ xoa vài cái, mang theo vẻ mặt cười thâm sâu đi ra khỏi phòng.

Thượng Hương nhìn bàn tay mình có chút nứt nẻ, trông qua thấy già trước tuổi so với gương mặt. Rốt cuộc vẫn giấu không được tuổi tác, nhất là một tay già đời như Tống Lăng, ngược lại tuổi tác kẻ trong hoan trường nhìn khuôn mặt sẽ đoán không ra.

Lại nói về Tống Lăng, ra khỏi phòng Thượng Hương, hắn đi đến một chỗ không có người mới buông tiếng thở thật dài, ngược nhìn trời mà than một câu: “Hay cho một Thượng Hương, hay cho một Đỗ Minh Hiên.” Cách hồi lâu lại bật tiếng cười khổ, rì rầm tự nói: “Lý Mộ Tinh ơi là Lý Mộ Tinh, ngày trước ta kính trọng bốn phận làm người của người, thành thật lại uy tín, hiện giờ ta thật ganh tị với người...”

Tống Lăng hắn ra vào chốn hoa đã nhiều năm, chưa bao giờ gặp một người có tình có nghĩa như Thượng Hương. Đáng tiếc... với trí tuệ như thế của Thượng Hương, thoát được khổ ải rồi vốn từ nay phải là phi điều tung cánh, kết quả lại vì một Lý Mộ Tinh mà vứt bỏ tên thật lần nữa, trở về nghề cũ. Ai, nếu không phải Tống Lăng hấn khinh thường việc đoạt người tình của kẻ khác thì thật không nỡ bỏ một người tuyệt thế hiếm thấy như Thượng Hương vậy.

Sau một hồi cảm khái, Tống Lăng lang thang tới Hàn Thủy lâu, ở đó Lý Mộ Tinh đang ngồi chờ hắn. Vừa nhắc thấy hắn đến y đã khẩn trương hỏi: “Tống huynh thế nào rồi? Hắn có ưng thuận không?”

Tống Lăng vỗ vai Lý Mộ Tinh: “Lý huynh ơi Lý huynh, thật không biết hai người các người đang làm gì nữa. Một người thì mượn tay ta im lìm chuẩn bị một cửa hàng đem tặng người, một người lại hoài nghi ta có mục đích khác với huynh, dù có hy sinh nhan sắc cũng phải ở cạnh ta giúp huynh đề phòng.”

“Lời này của Tống huynh có ý gì?” Lý Mộ Tinh ngẩn người ra. Từ sau hôm Thượng Hương nhắc nhở thì y đã nghiêm túc suy xét tương lai hai người họ, quả thật y và Thượng Hương không thể nào lộ liễu ở cùng nhau. Vốn định giữ Thượng Hương ở thương hào nhưng lại ngẫm nghĩ, nếu mai này sự việc bại lộ chắc chắn Thượng Hương sẽ rất khó làm người. Y không nỡ để Thượng Hương chịu ủy khuất nữa nên sau cùng quyết định mở một cửa hàng khác cho Thượng Hương, một mặt là để Thượng Hương có thể độc lập tự chủ. Cái gọi là trời có bất trắc khôn lường, người có họa phúc sớm tối, chuyện đi công vụ cho quan phủ vẫn luôn là cái gai trong lòng y, không biết khi nào thì phúc khí sẽ biến thành tai họa. Vạn nhất y có xảy ra chuyện thì Thượng Hương cũng có cửa hàng của riêng mình, ít nhất sẽ không phải lo toan cuộc sống. Mặt khác cho Thượng Hương cách xa những người trong thương hào. Cho dù thật sự có ngày chuyện họ bị bại lộ thì y cũng tính sẽ thần nhiên đối diện. Dựa vào tính tình Thượng Hương, người ngoài có nói gì hấn cũng sẽ không phản ứng, nhưng nếu những người quen biết trong thương hào cũng không thông cảm thì với cá tính hấn, dù mặt ngoài không có gì nhưng trong lòng nhất định sẽ rất khó chịu, dứt khoát để bọn họ rời xa một chút lại tốt hơn. Thứ ba là y có thể mượn quan hệ làm ăn thường xuyên đi tìm Thượng Hương, vậy cũng sẽ không khiến người khác ngờ vực, nhưng chuyện này y không thể ra mặt nên chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của Tống Lăng.

Lý Mộ Tinh cũng không phải là ngu dốt. Lúc trước bốn người bọn họ tụ họp ở nam quán chính là do Tống Lăng nêu ra chủ kiến. Ban đầu y lấy làm quái lạ, sao Tống Lăng lại đột nhiên có hứng thú với nam nhân chứ. Về sau phát hiện Đỗ Minh Hiên chính là Thượng Hương, hơn nữa còn là Tống Lăng đưa qua thì y cũng mơ hồ hiểu ra đôi phần. Chỉ e là Tống Lăng đã sớm biết y thường đến nam quán tìm Thượng Hương nên mới cố tình bày ra chuyện này. Nhưng y lại không chắc, rốt cuộc là Tống Lăng muốn nhìn y cười nhạo hay

thật lòng muốn giúp người toại nguyện. Lúc thân thể mới khỏe lên cũng chính là hôm qua, y tìm đến Tổng Lăng nói rõ mọi chuyện, xin hẩn tìm giúp một cửa hàng. Quả nhiên Tổng Lăng tuyệt không kinh ngạc đáp ứng ngay, đương nhiên bằng hữu thì bằng hữu mà làm ăn phải ra làm ăn. Lý Mộ Tinh nhận công vụ của quan phủ quả thật lời một khoản rất lớn, hiện giờ trong tay có không ít tiền của. Tổng Lăng trực tiếp yêu cầu Lý Mộ Tinh gửi số tiền đó vào Phong Thông tiền trang, với lại sau này trong công vụ quan phủ có giao dịch tiền tài nào thì không thể thiếu phần của Phong Thông tiền trang.

Dĩ nhiên Lý Mộ Tinh ưng thuận hết mình, ai ngờ về đến nhà lại vấp phải chuyện Thượng Hương muốn đi. Trong tình thế cấp bách y cố ngăn cản Thượng Hương, nhưng đợi khi yên tĩnh suy nghĩ cẩn thận mới hiểu nguyên nhân ra đi của hẩn. Tức thời lòng y tràn đầy đau nhói luyến tiếc, kềm nén không được đem hộp hương phấn cất giữ nhiều ngày đưa cho Thượng Hương. Một hộp hương phấn, một chiếc trâm vừa vặn trở thành tín vật định tình. Y yêu Thượng Hương đã một lòng suy nghĩ vì mình, chỉ hận không thể ôm Thượng Hương ngay khi ấy mà cũng vừa giận Thượng Hương trong lòng có chuyện lại không nói cho y hay. Suy tới đoán lui như vậy, cho nên lúc Thượng Hương chải đầu cho y xong rồi ra đi, y không ngăn lại. Nếu đã nhờ Tổng Lăng ra mặt rồi thì để hẩn làm tới cùng, chờ tất cả dàn xếp ổn thỏa y sẽ tìm Thượng Hương lần nữa nói cho rõ ràng.

Đây chính là nguyên nhân hôm nay Tổng Lăng đi tìm Thượng Hương, nhưng sau chót Lý Mộ Tinh vẫn không đoán được hết tâm tư của Thượng Hương, không biết Thượng Hương lo lắng Tổng Lăng có mưu đồ khác với y, lại nguyện ý dùng nhan sắc bản thân cám dỗ Tổng Lăng.

Tổng Lăng thấy vẻ mặt không hiểu gì của Lý Mộ Tinh thì chỉ có thể lắc đầu ngao ngán: “Lý huynh, huynh đó... Yên tâm đi, hẩn đã đồng ý rồi, chỉ chờ huynh chuẩn bị cửa hàng tươm tất thì ta sẽ dẫn hẩn qua.”

Tổng Lăng không nói thẳng thừng những tính toán của Thượng Hương thật sự là vì trong lòng ghen tị quá mức, muốn khơi chút trắc trở cho hai người này. Đồng thời cũng có phần thấy mình quả là người tốt, nếu hẩn có lòng dạ hơi bất chính, chỉ cần khuấy chút nước đục thì chỉ sợ tâm tư phen này của Lý Mộ Tinh đều là công dã tràng.

Lý Mộ Tinh nghe Thượng Hương ưng thuận thì trong lòng hết sức vui mừng, cảm thấy buông được nỗi lòng liên bảo tiểu nhị mang rượu lên, kiên quyết dìm Tổng Lăng một trận. Có lẽ vì bỏ qua một con người tuyệt diệu như Thượng Hương nên Tổng Lăng rất đổi tiếc nuối, thêm uống đến bảy tám chén, tới gần ngà ngà say hẩn lại vỗ bàn, quay sang bảo Lý Mộ Tinh:

“Lý- Lý huynh... Huynh thật sự là có phúc mà... Nói- nói thực với huynh, kỳ thật chuyện huynh nhận được công vụ của quan phủ... ta- ta đã sớm biết... biết rồi... Tổng gia chúng ta... Tổng gia với kinh thành... hức... đã sớm... sớm nhận được tin... cho nên ta mới... mới đi tìm Thượng Hương... Hà hà... vốn định dùng hẩn- hẩn để làm ơn cho người một phen... hức...”

Lý Mộ Tinh nghe ngây cả người, nhất thời không phản ứng gì kịp.

Tổng Lăng tiếp tục nói: “Thật không thể ngờ... không thể ngờ hẩn lại... lại là diệu... nhân... Tuyệt diệu mà... Nếu ta sớm biết hẩn... nhất... nhất định sẽ... tranh giành hẩn... với huynh một lần...”

Lý Mộ Tinh biến sắc bật đứng lên, nhưng thấy Tổng Lăng say khướt thì cũng biết đây là lời nói say của hẩn. Có điều vừa nghĩ đến Tổng Lăng muốn giành giật Thượng Hương với y thì trong lòng vẫn thấy khó chịu. Biết hiện giờ chưa chắc Tổng Lăng nghe được nhưng y vẫn trịnh trọng lên tiếng: “Tổng huynh, trong giao hảo ngày thường giữa chúng ta huynh cũng chiếu cố ta rất nhiều, Lý Mộ Tinh ta cảm kích bất tận. Cái gì ta cũng có thể nhường cho huynh, chỉ có Thượng Hương... dù huynh có thật sự tranh giành với ta thì ta cũng tuyệt đối không nhường nửa bước.”

Dứt lời Lý Mộ Tinh phẩy tay áo bỏ đi, xuống lầu vừa vặn gặp Giả Bình Trân quay về liền giao Tổng Lăng cho hẩn. Có điều Lý Mộ Tinh không biết tuy Tổng Lăng say nhưng vẫn chưa say hoàn toàn, những lời y nói hẩn đều nghe rõ mồn một. Đợi Lý Mộ Tinh đi rồi hẩn mới cười phá lên, đoạn lẩm bẩm: “Tổng Lăng ta đau tiếc hoa, thương yêu hoa mà cũng bảo hộ hoa, nếu không phải trái tim hẩn thuộc về người thì nhất định đã tranh giành với người đến cùng rồi.” Sau đó cầm bình rượu tiếp tục tu ừng ực, tới lúc Giả Bình Trân lên thì hẩn đã say như chết.

Thượng Hương chờ ở trong phòng hai ngày, tính toán ngày thì lại đến mười lăm. Trước kia cứ mười lăm mỗi tháng hắn đều đi Thiên Ninh tự thắp ba nén hương, từ sau khi chết giả sống lại thì không dám đi nữa. Hiện giờ thoáng qua mấy tháng cũng không còn quan hệ gì. Hắn lại đưa bút lên mặt, vuốt làn mi, thoa phấn lên gò má chỉnh trang khuôn mặt giống như lúc đầu, không rực rỡ cũng chẳng mong manh, nhìn gần chỉ là bộ dáng ngũ quan đoan chính, cử chỉ thu lại hết khí chất phong nhã tài hoa đã khiến Tổng Lãnh chấn động, lập tức lại là một người bình thường. Ra đường hòa nhập vào dòng người liền tìm không ra.

Thiên Ninh tự vẫn hương khói hưng thịnh như trước. Lần trước dẫn Thượng Hồng đến người vẫn còn ít, mỗi lần mừng một, mười lăm mới là thời điểm đông khách hành hương nhất. Thượng Hương tiến vào cửa thì gặp một vị tăng nhân tiếp khách đang cầm sổ ghi nhang đèn. Hiện giờ hắn đã thay đổi dung mạo và cách ăn mặc nên tăng nhân không còn nhận ra, vẻ mặt bờ ngõ nhìn hắn. Hắn lấy tiền nhang đèn rồi nhận bút từ tăng nhân, suy nghĩ một hồi lại hạ bút viết tên Lý Mộ Tinh, quyen hai mươi lượng bạc. Sổ tiền này chính là tiền công Tiền Quý Lễ đã đưa hắn.

Tăng nhân tiếp khách vừa thấy Thượng Hương cho nhiều hơn khách hành hương bình thường thì niệm thêm mấy tiếng a di đà phật cho hắn. Thượng Hương do dự một hồi liền xin nhiều hơn ba nén nhang, tổng cộng là sáu nén. Trước tiên đi đến phật đường an trí tro cốt của những tiểu quan, làm sạch bụi bám mấy tháng qua, cắm nhang xong thì vái họ mấy cái. Sau đó hắn lần đến hũ tro cốt của Lam Thu, hồi rất lâu mới than nhẹ một tiếng rồi thì thầm: “Trước đây ta nói người ngốc, hóa ra... ta và người đều ngốc như nhau...”

Ngốc và không ngốc, khác biệt chỉ ở chỗ có gặp được người khiến bọn họ ngốc một lần mà thôi.

Sau khi nhìn qua Lam Thu thì Thượng Hương đi ra phật đường. Nhìn ba nén hương còn lại trong tay thì do dự hồi lâu nữa, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, hắn vòng qua khu rừng trúc trước mặt tới một nơi khác của Thiên Ninh tự. Nơi đó cũng có rất nhiều tiểu phật đường, chỉ là kiểu cách phải cao hơn một tầng so với bên này. Thượng Hương đẩy cửa một gian phật đường, bên trong sạch sẽ vô cùng, hiển nhiên thường xuyên có tăng nhân đến quét dọn. Trên phật đường bày đồ cúng là bốn phần linh vị, đưa mắt lướt qua thì toàn bộ là họ Đỗ, Đỗ Thiện Tư, Đỗ môn vương thị, Đỗ Minh Đức, Đỗ Minh Kính.

Thượng Hương cắm ba nén hương xong lại quỳ xuống trước linh vị.

“Cha, mẹ, đại ca, nhị tỷ, Minh Hiên đến thăm mọi người đây.”

Audio Player

00:00

00:00

Use Up/Down Arrow keys to increase or decrease volume.

() Vũ Vũ – Lee San OST

Nước mắt chậm rãi tuôn rơi. Đã bao nhiêu năm qua, từ khi hắn có thể lập linh vị cho phụ mẫu huynh tỷ thì chưa hề có dũng khí đặt nửa bước vào đây. Chỉ mỗi kỳ cố định hàng năm đưa tiền nhang đèn nhờ tăng nhân mỗi ngày đến quét dọn dâng hương. Có lẽ là cũng không dám đến, từ thời khắc hắn cúi đầu ở nam quán thì đã không còn mặt mũi nào nhìn phụ mẫu huynh tỷ.

Nhưng hôm nay hắn đến tái kiến phụ mẫu huynh tỷ lần cuối, sau này, người ô thân nhớp, bất hiếu chi tử, vĩnh viễn không đến nữa.

“Cha, mẹ, đại ca, nhị tỷ, mối hận của Đỗ gia chúng ta mười năm trước Minh Hiên đã báo thù được. Vốn phải chết đi để rửa sạch thân ô nhục, là do Minh Hiên vô dụng, tham sống sợ chết giữ lại thân tàn này, mười năm không dám đến gặp cả nhà. Hôm nay Minh Hiên đã thoát khỏi bể khổ, đáng ra nên đi tha hương mai danh ẩn tích, vì Đỗ gia nổi mạch hương hỏa. Chỉ là... chỉ là... Minh Hiên luân lạc phong trần quá lâu, cuối cùng vẫn sinh ra ý niệm bội đức, trong lòng lại yêu thích một nam nhân. Cha, mẹ, đại ca, nhị tỷ, mọi người có linh thiêng trên trời thì hãy xem như mình vô nhĩ vô đệ, từ nay Minh Hiên vĩnh viễn từ bỏ họ Đỗ, tự trục khỏi gia môn.”

Nói đến đây Thượng Hương đã khóc không thành tiếng, chỉ đành đập đầu mạnh ba lạy rồi tiếp lời: “Minh Hiên tự biết làm vậy đời này khó có được kết cục tốt, chỉ sợ mai sau bạch cốt loạn trong mộ phần. Khốn

nổi phiêu bạt hồng trần hơn mười năm, duy chỉ có y là người khiến lòng Minh Hiên chớm lên một tia dịu dàng, cảm nhận được sự ấm áp của thế gian, nguyện ý lấy tấm thân tàn đèn đáp. Chỉ mong cha mẹ, đại ca và nhị tỷ trên trời linh thiêng có thể thỏa mãn tâm nguyện của Minh Hiên, phù hộ cho y cả đời bình an.”

Dập đầu cạn lời xong Thượng Hương mới đứng lên, lại ba bước thì ngoảnh nhìn, chậm rãi đi ra đóng cửa phật đường, đoạn tuyệt nửa đời quá khứ trước đây của Thượng Hương. Từ nay về sau, Đỗ môn không còn đứa con hư nát, thế gian nhiều thêm một kẻ cô nhi.

Mặt trời đang nhô trên cao, ánh nắng chan hòa khắp nơi, nước mắt dần khô, lòng không còn trống rỗng, nét mặt của Thượng Hương đã trở nên yên bình. Nửa đời này của hắn cho đến hiện tại mới chân chính làm một chuyện theo tâm mong muốn. Không ai bức ép, chỉ thấy thân thể này vẫn có ý nghĩa sinh tồn trên thế gian, bằng không như ngày trước sống trong cơn say, chết giữa cơn mộng, uống li bì mà hát câu khổ không biết nay mai là gì.

Trong Thiên Ninh tự khách hàng hương xuôi ngược, chỉ lúc này thơi thảnh thì lại có hơn mười người đi qua trước mặt Thượng Hương. Nghe loáng thoáng mới biết hôm nay phương trượng đại sư đang thuyết pháp trong Đại Hùng bảo điện, đây chính là chuyện hiếm có. Tâm sự Thượng Hương đã an định nên lòng cũng thanh thản bèn theo đoàn người tới đại điện.

Cao tăng thuyết pháp tự có khí độ của cao tăng, chúng sinh tầm thường nghe hiểu lại có bao nhiêu, chỉ mong có thể lấy vài phần phật duyên đã là thông suốt rồi, cũng không dám sinh tuệ căn chi niệm được. Thượng Hương lúc nhỏ rất sáng suốt, thế nhưng vận mệnh lắm trái ngang, lăn lộn trong hồng trần nhiều năm nên đã nhìn thấu thế sự. Tuy nói không phải người có duyên với cửa phật nhưng lúc này tâm định khí nhàn lại nghe hiểu được vài phần. Vốn vì chuyện tự trục khởi gia môn mà có phần đau khổ tang thương, ở đây nghe cao tăng thuyết giảng lại từng chút từng chút một tiêu tan. Đời người như sương cũng như móc, duyên đi duyên tán còn tự tại. Về sau, hắn chỉ cầu cái tự tại mà thôi.

Nghe mãi mê hồi lâu, hai chân ngồi trên đệm hương bỗng bắt đầu tê dại, Thượng Hương cử động chân, đang muốn lặng lẽ đứng dậy rời khỏi đại điện thì ai ngờ góc áo bị chẹn không dậy được. Kéo áo nhìn sang mới thấy góc áo của mình đã bị người bên cạnh ngồi đè. Hắn cử động làm người kia cũng phát hiện ra, cây quạt loạn choạng trong tay cũng cố sức đứng lên, thì ra chân của hắn cũng tê cứng. Hai người đều không nói gì, diu nhau khập khiễng đi ra đại điện, đợi tới chỗ vắng người rồi người phe phẩy quạt kia mới cười đùa: “Cao tăng thuyết pháp làm người nghe đến si mê, nhưng không biết có bao nhiêu là giấc ngộ phật pháp rớt trên đầu nữa.”

Thượng Hương lướt mắt sang người này cảm thấy hắn có chút kỳ quái. Hắn hoạt động một chút thì thấy cơn tê dại trên đùi đã bớt, lại đi hai vòng thì thấy đều ổn.

Người kia cũng đang hoạt động, khổ nổi mồm miệng chẳng chịu yên cho, cây quạt trên tay phất qua phẩy lại đến cạnh Thượng Hương: “Vị nhân huynh này trông cũng lấy vài phần phật khí, không biết nên xưng hô làm sao mới phải?”

Thượng Hương ngừng động tác, theo bản năng sờ lên mặt mình. Chẳng lẽ hắn đi ra mà quên hóa trang sao? Bộ dáng hiện tại của hắn hẳn là không làm người ta chú ý mới phải.

“A, đã quên tự giới thiệu, bản công tử họ Hoàng, đứng hàng thứ chín, Hoàng Cửu gia chính là ta.”

Thượng Hương thấy hắn dựa hơi gần thì tránh xa một chút, vừa mới đó thì thấy một nữ nhân đang vội vàng đi tới, ánh mắt nhìn về phía họ lập tức cao giọng hô: “Lão Hoàng tử, người làm sao chạy tới đây rồi hả?”

Thượng Hương vừa nghe giọng nói và trông diện mạo của nữ nhân kia thì nhất thời ngây người. Nữ nhân kia còn không phải là Nguyễn quả phụ sao, thế nào lại gặp gỡ ở đây?

Hoàng Cửu gia nghe thấy tiếng kêu của Nguyễn quả phụ thì gương mặt cười đến hớn hở, phe phẩy quạt bảo: “Tiểu quả phụ, cuối cùng nàng cũng tìm tới rồi, hôm nay đông người quá mức, làm sao chúng ta đi tới đi lui một hồi lại lạc mất vậy kia?”

Sắc mặt Nguyễn quả phụ hầm hực, hai tay không ngừng đánh lên người Hoàng Cửu gia.

“Cái tên lão Hoàng tử người, đi đường cũng không chịu nhìn đường hoàng, mới chớp mắt đã không thấy tấm hơi. Nói, có phải nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp nào nên câu dẫn hồn người mất rồi phải không?”

Hoàng Cửu gia vừa ôm đầu oai oái vừa phân trần: “Đâu có đâu, chỉ tại nhiều người quá nên chen lấn hồi thì lạc mất. Với lại trên đời này làm gì còn nữ nhân nào say mê người đến độ ta đây cũng không phân được phương hướng nữa chứ.”

Khuôn mặt Nguyễn quả phụ đỏ ửng lên, tay đánh cũng nhẹ hơn, dáng vẻ có phần liếc mắt đưa tình. Bỗng nàng phát hiện bên cạnh có người đang nhìn liến đùng tay, trừng mắt với Hoàng Cửu gia mấy cái.

Lão Hoàng tử? Tiểu quả phụ?

Thượng Hương nghe bọn họ xưng hô thân mật vậy thì sắc mặt hơi thay đổi, ánh mắt nhìn Nguyễn quả phụ hơi tức giận. Nữ nhân này đã có hôn ước với Lý Mộ Tinh lại còn thân mật ra mặt với người khác thế này.

Nhưng Nguyễn quả phụ rất nhạy cảm, lập tức quay sang quát Thượng Hương: “Người nhìn cái gì mà nhìn...” Lời vừa thốt ra thì bỗng dừng sức nhớ, hôm đó nàng đang chanh chua mắng người trên đường thì cũng là người này nhìn thấy, lập tức nàng lên gân: “Nè, người là ai hả, cứ chạm mặt người hoài là sao?”

Thượng Hương nén cơn giận lại ho một tiếng: “Ta là người làm của Phong Thông tiền trang, Đồ... khụ khụ... Ta là Minh Hiền, thường nghe Tống gia nhắc đến Nguyễn lão bản nương là một người nữ tử hiếm thấy...”

Hắn còn chưa nói dứt lời, Hoàng Cửu gia thính tai nhạy bén kia đã bắt được chữ “Đồ” hớ ấy, cây quạt phập lại vỗ vào lòng bàn tay cái phách: “Đồ Minh Hiền, ha ha ha, thảo nào tên nghe rất quen tai... Đúng rồi, Dự châu năm đó xuất hiện một thần đồng cũng là cái tên này. Nghe nói ba tuổi hắn đã biết viết, năm tuổi có thể ngâm vịnh, bảy tuổi làm thơ, mười một tuổi đã nổi danh khắp Dự châu, lên mười ba thì đã thi đỗ đánh bại hết các sư phó giảng dạy cho hắn...”

Thượng Hương nheo mắt thần nhiên đáp: “Hoàng Cửu gia nghe lầm rồi, ta gọi là Minh Hiền, không phải Đồ Minh Hiền.”

“A, ra là nghe lầm sao?” Hoàng Cửu gia lại phe phẩy quạt, chỉ có ý cười trên mặt thì rất đối sâu xa.

Nhưng Thượng Hương không có chú ý đến. Đáng lẽ với bản lĩnh nhìn mặt đoán ý của hắn chỉ sợ đã sớm nhìn ra vấn đề, nhưng lúc này lòng hắn lại không yên vì Lý Mộ Tinh nên cứ chằm chằm nhìn Nguyễn quả phụ: “Tống gia nhà ta nghe nói Lý gia của Bảo Lai thương hào đồ bệnh rất trầm trọng, trong lòng rất mực lo âu. Nguyễn lão bản nương và Lý gia đã có hôn ước thì nhất định thường xuyên tới lui thăm viếng, không biết giờ thân thể Lý gia thế nào rồi? Xin nói Minh Hiền nghe để quay về làm nhẹ lòng Tống gia nhà ta cũng tốt.”

Sắc mặt Nguyễn quả phụ sượng cứng, lộ ra vài phần hổ thẹn. Hôm đó nàng tức giận với Lý Mộ Tinh vì đã lừa gạt mình nên đã hồi hôn nhưng lại chưa từng ra mặt tuyên bố. Lý Mộ Tinh cũng có tâm ý suy xét cho nàng, không nói không rằng ém mọi chuyện xuống. Lúc ấy nàng đã không còn giận Lý Mộ Tinh nhiều lắm, hơn nữa lại có Hoàng Cửu gia không có chuyện gì cũng chạy tới cho nàng trút giận. Thời gian lâu sau càng hòa hợp với Hoàng Cửu gia nên nàng mới quên hết chuyện của Lý Mộ Tinh đi. Mấy hôm nay trong thành phong phanh tin đồn, nàng cũng biết mình đối với Lý Mộ Tinh không tốt. Sau này nghe Lý Mộ Tinh bị bệnh nàng lại không mặt mũi nào đi gặp y, vì vậy chuyện cứ dây dưa kéo đến giờ.

Bây giờ Thượng Hương nhắc, có ý là cả người ngoài như Tống Lăng cũng quan tâm đến Lý Mộ Tinh mà nàng trên danh nghĩa đính ước với y lại hơi quá đáng. Nghĩ khi nào thì Nguyễn quả phụ lại cúi đầu trước mặt người khác, bây giờ thật đúng là ngẩng không lên. Nàng lấy từ lồng ngực áo ra một cái bùa bình an: “Đây là bùa bình an ta xin cho Mộ Tinh... Cầm đưa cho Tống gia nhà ngươi đi, ta và Mộ Tinh... hãy...” Nàng càng nghĩ càng thấy có lỗi với Lý Mộ Tinh, nếu không phải nàng muốn giữ thể diện thì Lý Mộ Tinh cũng không trở thành trò cười trong thành Thượng Hòa.

Thượng Hương nhận lá bùa bình an, tuy rằng trong lòng tức giận Nguyễn quả phụ bạc tình nhưng bản thân hắn là ai mà ra mặt thay cho Lý Mộ Tinh chứ, đành phải âm thầm cắn răng, hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Nguyễn quả phụ nhìn theo bóng dáng của hắn, cau mi bảo: “Tên này thực đúng là kỳ quái.” Trực giác của nữ nhân thường không có lý do, vừa miễn cảm lại rất chuẩn xác.

Vị Hoàng Cửu gia kia phe phẩy cây quạt, đứng bên gật gù theo: “Là một người không tầm thường đây...”

Nguyễn quả phụ liếc xéo sang, xách lỗ tai cái tên nam nhân này.

“Vừa rồi người chạy đâu hả? Làm ta đi kiếm khắp nơi.”

“Nhẹ nhẹ tay chút đi, nàng đang ngược đãi phu quân đó nha... A, không nói, không nói, nhẹ tay chút mà, lỗi tai ta sắp rớt rồi nè...” Tên nam nhân này miệng thì la đau chứ mặt mày lại cười híp mắt, xuýt xoa một hồi mới lảng sang chuyện khác, “Mà này, người kia gọi là Minh Hiên, chỉ khác Đỗ Minh Hiên một cái họ, hà hà, nàng có biết Đỗ Minh Hiên là ai không?”

“Ta mặc kệ hắn là ai, người bớt tán nhảm chút cho ta. Còn không mau khai vừa này người đi đâu hả?” Nguyễn quả phụ đã biết tổng bộ dạng mánh lới của tên nam nhân này, không mảy may mắc lừa đâu.

“Ha ha tiểu quả phụ, nàng thật là hiểu ta đó, đúng là thông minh sắc sảo mà. A, ta nói, nói ra là được chứ gì, vừa này ta đi khắp nơi tìm nàng đó!” Mắt thấy quả phụ nào đó đang định ngắt một nhánh tùng ven đường, vốn nơi phật gia thanh tịnh không thể sát sinh, khụ khụ... vật của phật gia không thể có lòng tùy tiện phá hủy, tên nam nhân hí ha hí hửng nào đó cuối cùng cũng khai ra, dù câu này đúng không thật mầu nào.

Xem ra cũng là ngoài ý muốn thôi. Sau khi lạc Nguyễn quả phụ thì hắn đi khắp nơi tìm người, khi đi ngang qua một tiểu phật đường thì thấy có cánh cửa mở ra, trong lúc vô tình nhìn sang thấy trên linh vị có ba chữ Đỗ Thiện Tư, hắn mới nhớ về chuyện năm xưa.

Thiên Nhạc năm mười một đến mười ba, mấy năm liền Dự châu hạn hán khôn cùng, dân chúng không gao ăn lại không gặt hái được, người chết đói như ngã rạ. Triều đình phát lương thực cứu nạn, nào ngờ thái thú Dự châu Đỗ Thiện Tư to gan lớn mật tham lam không phát lương cứu tế, dám lấy lúa trộn cát thay vào nên bị quan viên thuộc hạ tố cáo. Hoàng đế nổi cơn thịnh nộ, hạ chỉ điều tra xét xử Đỗ Thiện Tư. Qua tam ti hội thẩm thì xác nhận chuyện tham không phát lương thực là thật, vì vậy nam nữ ngoài mười lăm tuổi trong Đỗ gia toàn bộ đều bị xử trảm, người chưa đầy mười lăm tuổi toàn bộ giáng làm quan nô. Khi đó tiểu nhi tử của Đỗ Thiện Tư, Đỗ Minh Hiên là người sống sót duy nhất của Đỗ gia. Thế nhưng trên thực tế trong lòng rất nhiều quan viên đều hiểu rõ, Đỗ Thiện Tư ở Dự châu làm quan mười năm đều công minh liêm khiết, rất đối được lòng bá tánh, chuyện tham không phát lương kia tuyệt đối không phải do ông gây nên, chẳng qua là ông không chịu thông đồng làm bậy mới bị kẻ khác đem ra làm con cừu thế tội. Chân tướng sự tình là chẳng những Đỗ Thiện Tư không hề tham lam không phát lương, mà trái lại thấy lương thực cứu tế đến quá chậm nên đã tự ý mở kho lương Dự châu phát gạo cứu trợ trước, về sau hiển nhiên điều này cũng thành một trong những tội danh của ông, bị ô danh vì ngay cả lương thực dự trữ của triều đình cũng dám tham không chừa.

Sau đó bá tánh Dự châu đã lập miếu dựng bia cho Đỗ Thiện Tư, để vị thanh quan này mãi mãi hưởng được hương khói dân gian. Ngoại trừ tên hoàng đế ngồi cao chễm chệ bất phân trung gian kia, thiên hạ gần như không ai không biết đến mối hàm oan của Đỗ gia. Nhưng án tử này do đích thân hoàng đế phán nên không ai dám lật lại bản án. Sở dĩ Hoàng Cữu gia nhớ rõ Đỗ Thiện Tư không phải vì mối oan không rửa sạch này mà chính là người sống sót duy nhất của Đỗ gia, Đỗ Minh Hiên lúc thiếu thời danh tiếng cực kỳ vang dội. Hoàng Cữu gia và Đỗ Minh Hiên cùng một niên kỷ, khi thiếu thời hắn rất ham chơi nên thường bị trưởng bối trách mắng, câu nói thường xuyên phải nghe là: “Người hãy xem Đỗ Minh Hiên của Dự châu kia...”

Người thiếu niên nào mà không có tâm cao khí ngạo, nhất là Hoàng Cữu gia, xuất thân tôn quý thì không nói đi, lại còn bị đem so sánh với con cháu của một quan lại bình thường nên tự cảm thấy mất mặt và rất ư là không phục. Vừa đi xem thì thấy năm đó Đỗ Minh Hiên thi đạt hết đề mục của mười ba vị sư phó, khi ấy hắn choáng váng mặt mày, từ đó thật sự nghiêm túc hẳn, đóng cửa đọc sách trong ba năm, thề phải đánh bại Đỗ Minh Hiên cho bằng được. Đợi khi thấy có thể phân tranh cao thấp với Đỗ Minh Hiên được thì Đỗ gia đã bị tịch biên xử trảm không còn ai, Đỗ Minh Hiên bị giáng làm quan nô, sau đó không rõ tung tích.

Hoàng Cữu gia hiện giờ không còn là thiếu niên tính khí kích động nữa, có điều liếc mắt thấy ba chữ Đỗ Thiện Tư kia thì lại nhớ đến sự tình luôn canh cánh trong lòng. Khi đó hắn mới lảng lạng theo sau Thượng Hương, âm thầm quan sát rất lâu mà vẫn không mảy may nhìn ra chút phong thái trong lưu truyền năm đó của Đỗ Minh Hiên. Đoán chừng người này không phải là Đỗ Minh Hiên, lại lần la tìm đề tài nói chuyện với hắn. Đợi người kia báo tên thì hắn đã hiểu ra, có lẽ lúc trẻ chịu nhiều trắc trở, biết bao tài hoa đã sớm bị năm tháng làm phai mờ rồi. Thế nhưng hắn không hiểu vì sao người kia lại không thừa nhận mình mang họ Đỗ.

Tạm thời không nói đến vị Hoàng Cữu gia này trêu đùa cho Nguyễn quả phụ vui lòng, sau khi trở về hẳn âm thầm phái người đi điều tra những chuyện Thượng Hương đã gặp phải trong mấy năm qua. Lại nói về Thượng Hương, sau khi cầm bùa bình an về tới chỗ mình, lòng khó an định nổi nên đã xé nát lá bùa bình an kia, đoạn mới ngồi trước gương chải đầu rồi cười, vừa cười vừa tự giễu: “Ta làm sao vậy chứ? Nguyễn quả phụ kia hung hãn như vậy, không phải vừa lúc y có thể tìm một người hiền lương thực đức khác, tương lai nhất định là con cháu đầy đàn, hòa thuận đến già.”

Tuy cười nhưng dần biến thành chua xót. Nghĩ lúc trước, bắt quá hẳn nhìn Lý Mộ Tinh dường như có ý thương tiếc Thượng Hồng đã đành chuẩn bị tâm lý tác thành cho bọn họ, mà giờ hẳn thế này là làm sao? Đã sớm biết rõ nhưng trái tim vẫn quặn đau, trên đời này thực không còn ai quý trọng Lý Mộ Tinh như hẳn, một lòng một dạ lo nghĩ cho y. Cái tên ngu ngốc đó không có ai giúp đỡ thì làm sao hẳn yên lòng được.

Lại qua hai ngày nữa, Tống Lăng tới dẫn Thượng Hương ra nội thành náo nhiệt, ở đó có một nhà Ân Hương trai mới mở. Chỗ không lớn nhưng thu dọn rất chỉnh tề, trên quầy bày biện hàng phần son rất ngăn nắp, trong tiệm ngát đầy mùi hương dễ chịu. Chỉ có điều chường quý đứng quầy là một thiếu nữ còn rất trẻ, dung mạo bình thường nhưng rất có thần thái khiến Thượng Hương nhìn ngẩn ngơ.

“Nàng gọi là Ma cô, là nữ nhi sư phó chế hương phần nhất nhì trong thành Thượng Hòa. Ta mời nàng đến làm chường quý cho người. Ma cô, ra mắt Đỗ quản sự đi, sau này cửa hàng sẽ do hai người cùng nhau quản lý đó.”

Người thiếu nữ kia bước ra hành lễ với hai người xong lại quay vào trong quầy tiếp tục điều chế hương phần. Thượng Hương đi theo Tống Lăng vào nội đường, nghe trong không khí thoang thoảng mùi hương thì trong lòng trở lên một cảm giác, tay nghề chế hương phần hẳn học được đã có thể dùng ở nơi này.

Phía sau nội đường có mấy gian phòng, tất cả chỗ ăn ngủ đều bố trí rất hoàn hảo, đồ dùng toàn bộ đều mới tinh tỏa mùi gỗ. Trong sân vườn còn có một cái giếng, mức nước cũng không cần phải đi xa. Thượng Hương mở cửa tủ ra, ngay cả áo quần cũng sắp xếp ngay ngắn theo mùa xuân hạ thu đông, tất cả đều không cần hẳn bận tâm.

“Thế nào, có hài lòng không?” Tống Lăng đến gần, thân mật ghé tai Thượng Hương hỏi.

“Tống gia thật tỉ mỉ chu đáo, Thượng Hương rất vừa lòng.”

Thượng Hương ôn hòa trả lời, bắt gặp ánh mắt của Tống Lăng lộ ra dáng cười ngả ngớn, hẳn nâng cằm Thượng Hương lên đánh giá một hồi: “Bản lĩnh hóa trang của người cũng thật đáng tán dương. Tội đóng cửa rồi thì rửa mặt sạch chờ ta đến.”

Thượng Hương rũ mắt, nở ra một dáng cười khê: “Thượng Hương sẽ chuẩn bị sẵn rượu đợi ngài.”

Tống Lăng nhìn hẳn hồi lâu, mãi đến khi Thượng Hương nhướn mắt không hiểu gì nhìn lại Tống Lăng mới bất chợt phá lên cười rồi rời đi. Thượng Hương cũng không biết Tống Lăng cười cái gì, đến khi đi khỏi rồi hẳn mới tính đến tối nên làm thế nào mới khiến tay già đời phong nguyệt Tống Lăng này mê mẩn tới điên đảo thần hồn, lúc đó sẽ thừa dịp hỏi Tống Lăng có ý đồ bất chính gì với Lý Mộ Tinh hay không. Nói thực, mấy ngày qua hẳn không nhìn ra Tống Lăng có ác ý gì với Lý Mộ Tinh, có điều trên thương trường đến nay luôn tranh đấu không khoan nhượng. Ban đầu thì không có gì, nhưng đột nhiên Lý Mộ Tinh nhận được công vụ của quan phủ thì ắt sẽ có hiềm khích cây to đón gió, chỉ sợ có là bằng hữu tốt cũng chống đỡ không nổi mà xung đột lợi ích. Dựa vào bản tính không để phòng của Lý Mộ Tinh làm sao là đối thủ của kẻ trời phú làm ăn như Tống Lăng. Sở trường của Lý Mộ Tinh là có đôi mắt tinh tường trong cơ hội giao thương, lại chịu nhúng tay nhọc sức mà làm, có người tương trợ rành cách thức làm ăn như Tiền Quý Lễ nên tự nhiên y có chỗ đứng trong thành Thượng Hòa. Nhưng nếu bàn về mưu trí thì chỉ sợ không ai trong hai người kia qua mặt nổi Tống Lăng có thiên phú làm ăn.

Thượng Hương suy nghĩ mãi miết, bất tri bất giác đã đến tối. Khi Ma cô vào bảo chuẩn bị đóng cửa thì hẳn mới sực tỉnh, giúp Ma cô đóng cửa hàng xong, đợi nàng về rồi mới ra mua mấy món thức ăn và rượu. Sau đó lại tẩy rửa mặt sạch sẽ, ngồi trước gương cẩn thận trang điểm một chút, trông càng mười phần kiều diễm, lúc đã có bảy tám phần dung nhan khi làm hồng bài ở nam quán hẳn mới buông bút trang điểm xuống, ngồi đấy chờ Tống Lăng.

Đến khi nghe trống canh thì tiếng gõ cửa vang lên. Thượng Hương soi gương lần nữa, khoe miệng cong lên nụ cười giả dối theo thói quen, xác định không chút sơ suất nào mới ra mở cửa. Ánh nến lập lòe không phản chiếu được khuôn mặt hắc nhưng lại thấy rõ mặt người gõ cửa bên ngoài, bàn tay Thượng Hương mở cửa được nửa chừng đã khựng lại.

“Lý Mộ Tinh!” Hắc ngậy thừ người ra, nhất thời phản ứng không kịp.

“Thượng... A không phải, phải gọi người là Đỗ quản sự mới đúng. Sao vậy, không hoan nghênh ta à?” Lý Mộ Tinh tươi cười rồi lách mình bước vào trong. Do không thấy rõ biểu cảm lúc này của Thượng Hương nên định ninh là hắc kinh ngạc vui mừng rồi, y an bài vậy cốt cũng cho Thượng Hương một sự kinh ngạc lớn mà thôi.

Rốt cuộc Thượng Hương cũng hồi phục rất nhanh, vội vàng đóng cửa, xoay người lại chưa lên tiếng nào. Lý Mộ Tinh chợt thấy ánh nến dọi lên gương mặt thì lại là một dung nhan tuyệt diệu vô ngần, nhất thời kêu sững một tiếng, nhìn hắc trần trần mà lắp bắp: “Người... người...” Vốn y muốn nói người là ai, nhưng bất gặp đôi mắt đăm đăm quen thuộc kia mới sửa lại: “Người... sao lại thay đổi hình dáng như vậy?” Ánh mắt lướt chăm chú từ trên xuống dưới, hiển nhiên đã bị hắc làm cho hồ đồ cả, không biết khuôn mặt nào mới là Thượng Hương thật.

Thượng Hương nhìn bộ dáng hồ đồ của y thì bật cười, nhưng sau nghiêm mặt lại ngay: “Đây là người và Tống gia cùng xưng tuồng ra sao?” Lại đùa giỡn hắc như vậy, dầu gì hắc cũng một lòng một dạ nghĩ cho Lý Mộ Tinh.

Lý Mộ Tinh chợt dạ đảo mắt: “Cái gì mà xưng tuồng chứ, không phải ta đây sắp đặt một sự kinh ngạc vui mừng cho người à?” Hai con mắt đảo tới đảo lui một hồi cũng quay lại khuôn mặt Thượng Hương, bị nhân thân tuyệt diệu thế gian hiếm thấy kia nhìn trực diện làm y có phần bồn chồn.

Thượng Hương giận y lừa gạt mình nên mím môi cau mặt không chút dao động, thế nhưng cách nào hắc cũng không ngăn được niềm vui mừng cuộn cuộn từ đáy lòng, cuối cùng cũng giãn nét mặt: “Thật chẳng thành thật nổi gì, trước đây lại giả cái dáng đầu gỗ, hóa ra người cũng có bụng dạ giở trò lắm. Người thật không sợ ta sẽ theo Tống Lăng, không đếm xỉa tới người sao?”

Lý Mộ Tinh kinh hoảng, bối rối nắm đôi tay Thượng Hương khẩn trương: “Người sẽ không... sẽ không...” Đột nhiên y đỏ bừng mặt: “Cho dù là có... ta cũng không cho phép, có phải giành giật ta cũng giành người lại bằng được.”

Thượng Hương nghe y nói câu này thì ý cười trên mặt không cách nào nén nổi, nhếch môi cười đến thỏa lòng, nhưng miệng thì nói ngược lại: “Nhưng người không biết ta nghĩ ra sao, làm sao dám quả quyết ta không đi theo hắc hả?”

Lý Mộ Tinh vươn tay mơn trớn khoe môi của Thượng Hương, hạ giọng bảo: “Lại thấy người cười rồi, người không biết sao, vĩnh viễn người cũng chưa bao giờ cười chân thật với kẻ khác bao giờ, chỉ có... Ta tin người.” Lòng tin của hắc đối với Thượng Hương xuất phát từ nụ cười chân thật thuần khiết vượt trội hết thấy phong cảnh thế gian này, nên dù biết Tống Lăng còn có chút ý muốn Thượng Hương thì y vẫn yên tâm đem Thượng Hương ký thác cho hắc. Đơn giản chỉ vì Thượng Hương chưa từng lộ ra nụ cười này trước mặt người khác.

“Ta tin người,” ba chữ này khua mạnh mẽ vào lòng Thượng Hương, vô duyên vô cớ trong ánh mắt lại cay xè. Ba chữ này càng làm hắc cảm động hơn cả tiếng “ta yêu người.” Lăn lộn trong phong trần nhiều năm, hắc đã nghe đủ mọi lời ngon tiếng ngọt, dù cho êm tai đến đâu cũng không rung động lòng người bằng ba chữ vô vàn đơn giản này.

“Ngu ngốc, dẫu sao người vẫn là người làm ăn, sao lại không biết không thể cả tin vậy chứ?” Miệng thì mắng vậy nhưng trong lòng lại ngọt đến ngất ngây. Sợ nước mắt sẽ rơi xuống thật nên Thượng Hương vội đứng lên, đến bên chậu nước làm ra vẻ rửa mặt.

“Nếu ta không tin người thì còn tin ai chứ?”

Lý Mộ Tinh ở sau lưng nói thêm một câu làm tay Thượng Hương run lên, thầm nhủ cái tên ngu ngốc này cổ tình muốn nhìn hắc khóc sao? Vốc nước lên mặt, những giọt nước lạnh lạnh làm giảm nhiệt độ nóng,

cũng từng chút một trôi đi phần trang điểm mà hiện ra dung mạo chân thực của Thượng Hương, song song cũng bình phục tâm tình hẳn.

Dùng khăn lau khô mặt xong, Thượng Hương xoay người lại đối mặt với Lý Mộ Tinh: “Có đói bụng không? Ngồi xuống ăn chút gì đi.”

Lý Mộ Tinh không trả lời mà chỉ ngây ngốc ngắm khuôn mặt Thượng Hương, không nói nên lời nào. Trái lại Thượng Hương tự ngồi xuống cầm đũa gấp vài miếng cho vào miệng, thấy Lý Mộ Tinh vẫn còn ngây dại thì không khỏi bảo: “Đần độn, về sau ngươi hăng xem, giờ ngồi xuống ăn lót bụng đi.”

Lý Mộ Tinh bị câu nói này làm sực tỉnh, cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, làm sao lại nghĩ cũng có lúc y nhìn người nhìn đến ngây ngẩn vậy, tính che giấu mà vội vàng rót rượu, vừa uống lại vừa lén nhìn Thượng Hương. Một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, không biết cha mẹ của hắn sinh thế nào mà lại quá nổi bật, không soi ra tí ti khuyết điểm nào, so với bộ dáng mới này tuy kém chút phần kinh điển nhưng ngắm lại chân thật hơn rất nhiều. Không bằng vừa rồi, y còn cho bản thân thấy được là người đẹp mỹ đẹp miều bước ra từ trong tranh, chính là không giống thật chút nào.

Nếu giờ Tống Lăng có ở đây thì sợ đã hoảng loạn mất rồi, khuôn mặt Thượng Hương lúc này lại khác với bộ dáng Tống Lăng nhìn được trong căn phòng nhỏ. Hôm đó hắn trông thấy cử chỉ nâng tay nghiêng đầu của Thượng Hương nơi nào cũng lộ ra nét tao nhã và tiêu sái của thế gia đệ tử, nhưng Thượng Hương của bây giờ lại thanh tĩnh điềm nhiên, không nhiễm lấy nửa phần khí trần tục.

“Thượng... không phải, Minh Hiên... ngươi... bộ dáng ngươi cứ đối tới đối lui thế này, rốt cuộc đâu mới là người thật đây?” Lý Mộ Tinh càng nghĩ càng hồ đồ, thiếu chút nữa gọi tên cũng sai.

Nghĩ lần đầu y trông thấy Thượng Hương chính là một kỹ nam vừa già vừa dung tục, chỉ có đôi mắt kia tựa như viên bảo thạch khảm lăm chổ, trở thành điểm sáng lấp lánh trên người Thượng Hương. Số lần gặp mặt về sau càng nhiều thì mãi cũng quen mắt khuôn mặt đã già mà hăng còn làm ra son trẻ. Lý Mộ Tinh chưa từng chú ý nhiều tới khuôn mặt của Thượng Hương, đến khi Thượng Hương chết đi sống lại xuất hiện trước mặt y, nếp nhăn đã biến mất, ngoại trừ hình dáng ngũ quan đoan chính và ánh mắt kia còn có vài phần tương tự, đứng trước mặt Lý Mộ Tinh chính là một người nam tử thông thường không giống với người thường. Nếu như không phải những lần tiếp xúc qua y đã khắc sâu ấn tượng đôi mắt của Thượng Hương thì cũng chưa chắc nhận ra được. Mãi đến giờ, Thượng Hương sau khi hóa trang và Thượng Hương sau khi rửa mặt quả thật là hai người, tuy rằng đường nét vẫn giống nhưng cảm giác gây cho người khác hoàn toàn bất đồng.

Thượng Hương khẽ mỉm cười: “Đồ ngu ngốc, mỗi người người thấy đều là ta thật.” Không có gì ngoài lời bông đùa như lúc trước, cứ việc nói những câu nửa thật nửa giả. Nụ cười nửa thật nửa giả lòng hắn dành cho Lý Mộ Tinh trước nay chưa hề giả dối nửa phần. Từ lần đầu tiên hắn đã biết nam tử này là một người thật sự thành thật, cho nên lúc hắn nảy ý trêu đùa đã không để phòng mà cởi mở lòng ra.

Lý Mộ Tinh nghe lời này, ngắm đôi mắt cười đến hồi lòng hồi dạ của Thượng Hương thì ánh mắt y cũng dần rực cháy, sau cùng nhẫn không nổi nắm tay Thượng Hương hơi dùng sức kéo hắn ngã vào lòng mình. Thượng Hương cả kinh, không nghĩ Lý Mộ Tinh giờ lại dám chủ động thế này, trong mấy chuyện kia thì da mặt tên nam nhân này vô cùng mỏng, đoán chắc sẽ không dám. Lập tức hắn đảo mắt sang bình rượu trên bàn mới bất chợt nhớ ra, đêm nay hắn vì muốn Tống Lăng lợi miệng bèn thêm chút được thôi tình vào rượu. Đối với Tống Lăng mà nói, chút phân lượng thuốc này nhiều lắm chỉ xem là gia tăng tình thú, nhưng đối lại trong người Lý Mộ Tinh sẽ hoàn toàn khác. Nhớ lúc trước, trong giải được của “Tam bộ đảo” chỉ có chút thành phần thôi tình đã khiến y dục động thì huống hồ là hôm nay, phân lượng thuốc còn mạnh gấp mấy lần khi trước.

Nghĩ đến đây Thượng Hương cũng kèm không được mà bật cười khanh khách, nhưng không ngờ mình mở miệng vừa vắn cho Lý Mộ Tinh bắt lấy. Lăn bờ môi gần gũi này còn khuấy động tình dục hơn hẳn lần trước, thật sự mãnh liệt đến nỗi cả Thượng Hương đã kinh qua vô vàn chuyện gió mây, nhàm chán với nhục dục cũng cảm nhận được tư vị lửa lòng bùng cháy hơn cả. Khó cảm lòng được, hắn vòng tay qua người Lý Mộ Tinh theo thói quen cọ xát lên chỗ mẫn cảm nhất của nam nhân. Điều này càng hùng hực kích động ham muốn của Lý Mộ Tinh, rốt cuộc y không thể chịu xiết mà ôm Thượng Hương nhẹ nhàng đặt xuống giường.

“Thượng Hương... Thượng Hương... không... Minh Hiên... Minh... Hiên...”

Lý Mộ Tinh vừa gọi tên Thượng Hương vừa mân mê hôn từng tấc da lộ trần ra ngoài, từ vàng trán lướt đến bờ môi, lại lần đến vùng cổ. Thượng Hương khẽ thở dồn, lần đầu tiên nhận biết chỉ có được gọi tên thôi cũng đủ cảm thấy hạnh phúc rồi. Người nam tử này, người nam tử mà hắn thích, chỉ cần là nam nhân này thì có cái gì là hắn không cho được. Lần đầu tiên cam tâm tình nguyện cởi y phục mình ra, dùng chính tay mình dẫn dắt Lý Mộ Tinh. Những nơi được mơn trớn hôn qua để lại một cảm giác nóng hực như thiêu đốt. Cởi bỏ hết xiêm y rồi bọn họ thẳng thừng ôm lấy nhau sát sao, da thịt không ngừng chạm da thịt, cảm nhận sự khẳng khít thân thiết chưa bao giờ có, không thể tự kiềm nén mà hưng phấn lên. Tay Thượng Hương lần hướng về hạ thân của Lý Mộ Tinh nhưng lại bị y ngăn lại.

“Đừng... lần này... để cho ta...”

Thượng Hương kinh ngạc tròn xoe nhìn người nam nhân ứng đồ này. Tay và môi y nửa khắc cũng không ngừng tìm kiếm những điểm mẫn cảm trên người hắn, tuy nói không thạo nhưng phương cách lại không tồi chút nào. Thượng Hương cắn môi, cảm thấy toàn thân đều như bị điểm lửa đỏ, càng lúc càng tỏa nhiệt. Cuối cùng không còn chịu thấu nữa, hắn rên rỉ một tiếng rồi buông thông quyền chủ động, mặc cho Lý Mộ Tinh mê mẩn trên thân mình khiến những chỗ nóng hổi càng rùng rục hơn.

Nhưng hắn lại không biết, Lý Mộ Tinh nghe được tiếng rên rỉ tiêu hồn và bùi tai không thể tưởng này thì huyết mạch lập tức sôi sục, rốt cuộc hết chịu đựng nổi mà lật thân mình Thượng Hương lại, một ngón tay cẩn thận thăm dò dừng đạo ở giữa nhưng lại không thấy sát chặt như trong tưởng tượng. Lúc Thượng Hương động tình thì chỗ kia tự động tiết ra chất lỏng trơn truệt dừng đạo khiến Lý Mộ Tinh quên hết cơn nhẩn nại, rút ngón tay ra thay phần đã sớm căng tràn vào, một mạch thâm nhập đến tận cùng, khoái cảm cùng cực đồng thời cuốn trôi thân thể hai người. Chiếc giường gỗ bền chịu không nổi trận kịch liệt giao hoan này liền phát ra thanh âm kéo kẹt.

Sau khi trận mây mưa đã qua hai người đều có chút mệt mỏi, nhưng muôn phần thỏa mãn mà ôm nhau chìm vào giấc ngủ. Không ngờ mới ngủ được nửa giấc Lý Mộ Tinh đã bị Thượng Hương lay dậy.

“Trời... trời sáng rồi à?” Lý Mộ Tinh mơ màng lần mò quần áo.

“Không phải.” Thượng Hương lại tiếp tục lay vai Lý Mộ Tinh đến khi y tỉnh hẳn.

“Minh Hiền, có chuyện gì vậy?”

Thượng Hương sầm mặt xuống: “Làm sao ngươi lại biết?”

“Làm sao biết cái gì?” Đầu óc Lý Mộ Tinh còn đang mụ mẫm, không hiểu tại sao đang ngủ ngon Thượng Hương lại hỏi vấn đề này. Trong không khí lưu lại mùi sau khi ân ái của hai người, điều này khiến Lý Mộ Tinh hơi đỏ mặt nhưng cũng có chút sung sướng như mèo đánh chén no nê.

“Hôm đó ở nhà ngươi, rõ ràng ngươi vẫn còn... còn non choẹt, làm sao hôm nay lại thuần thực thể này?” Chính là điểm nghi vấn này đã phiền nhiễu Thượng Hương hồi lâu không ngủ, cuối cùng chịu không nổi phải quấy động Lý Mộ Tinh.

Giờ Lý Mộ Tinh đã hiểu ra, trên mặt ửng lên sắc hồng, ấp úng hồi lâu mới trả lời: “Ta... tới nam quán tìm Thượng Kỳ tướng công học... học...” Thật đúng là xấu hổ mà, nói xong y che mặt lại.

Thượng Hương ngẩn ngơ ra đoạn bật cười ra tiếng: “Ngươi... cái tên đần độn này, có tiền cũng không phải vung tay vậy. Có gì muốn học mà ta không thể dạy ngươi chứ, con sói bệnh hoạn Thượng Kỳ kia là do một tay ta dạy ra, hắn có thể giỏi bằng ta sao?” Ngập ngừng một chút hắn lại nói: “Trong lòng Thượng Kỳ vẫn tức ngươi không thêm để ý hắn, lần này bắt được cơ hội sợ là bắt chẹt ngươi không ít tiền rồi.”

“Hắn thu ta gấp hai số tiền qua đêm...” Lý Mộ Tinh bị Thượng Hương cười ngất đến mức mặt mày không lú nổi, miễn cưỡng biện bạch: “Ta... thích ngươi... mới muốn cho ngươi khoái hoạt... Hôm đó ta biết... biết là sau đó ngươi tự mình... Trong lòng ta khó chịu lắm mới muốn học cho được để... làm ngươi... khoái hoạt... trước?”

Thượng Hương cười đã đời rồi thì hôn lên khóe môi Lý Mộ Tinh một cái: “Ngươi ở bên cạnh là ta đã vui sướng lắm rồi, về sau không cho phép ngươi đi tìm kẻ khác học nữa.”

Tất nhiên Lý Mộ Tinh trả lời lia lịa, hai người nói vài câu nữa mới cùng thiêm thiếp ngủ.

15. Chương 15

“Ta vẫn thấy có lỗi với phụ mẫu của mình... nhưng ta không hối hận...”

“Không thể lưu lại hậu thế cho Lý gia ta cũng thấy có lỗi với phụ mẫu, thế nhưng... ta tuyệt đối không hối hận, vì có người bên cạnh ta... đã đáng giá lắm rồi.”

§

Những ngày sau đó, ban ngày Lý Mộ Tinh bận bịu việc thương hào, Thượng Hương lần đầu bước vào giới làm ăn nên có rất nhiều thứ cần phải học. Mỗi bên đều bận bịu nhưng đều an tâm, đến tối trời Lý Mộ Tinh lại len lén chạy đến Ẩn Hương trai. Lần đầu tiên y biết chuyện nam nam, nếm được tư vị tuyệt vời kia thì không cầm được, hàng đêm đều cầu hoan với Thượng Hương nhưng nhiều lần bị hấn khước từ. Nhấn nhin vài ngày, sau cùng Lý Mộ Tinh cũng hết nhin nổi.

Đêm đó vừa đến y đã ôm lấy Thượng Hương, hấn đẩy ra vài lần, thấy giá nào Lý Mộ Tinh cũng không buông tay thì thấy buồn cười: “Coi người khi khọt nôn nóng cũng nhìn không ra vừa mới khỏi bệnh nặng, thân thể còn chưa lành hẳn. Đầu tiên lăn lộn với con sói bệnh hoạn Thượng Kỳ xong lại giao hoan với ta một trận, thật cũng không sợ thân thể suy sụp nữa.”

Lý Mộ Tinh sực hiểu ra: “Chẳng trách sao mấy ngày nay ta đến người đều cho ta uống thuốc bổ... Minh Hiên, người đối xử với ta tốt vậy càng làm ta thích người hơn đó.”

“Người biết là tốt rồi. Nè, uống cho hết thuốc hôm nay đi.” Thượng Hương mở nắp một siêu thuốc đặt lên bàn, lập tức mùi thuốc nồng nặc tỏa lên. Nghiêng siêu thuốc đổ ra hơn phân nửa chén màu nâu.

Lý Mộ Tinh ngoan ngoãn ngồi xuống uống thuốc. Dĩ nhiên thân thể y đã hoàn toàn bình phục nhưng tâm lòng của Thượng Hương không thể nào không nhận, thuốc đắng uống vào cũng thành ngọt lịm. Uống xong mới bất chợt nghĩ đến một chuyện, y kéo tay Thượng Hương cẩn thận hỏi: “Minh Hiên, ta đi tìm Thượng Kỳ tướng công nên... người ghen sao?”

Thượng Hương khế hừ một tiếng: “Người ưng tìm ai thì cứ việc đi tìm, ai hơi đầu rảnh ghen tuông, chẳng qua người phải biết chú ý đến thân thể mình chút.” Mới nghe giọng điệu tuy hào phóng thật nhưng ngữ điệu kia tuyệt không thể nói là cao hứng.

Lý Mộ Tinh cười xòa ôm choàng lấy hấn: “Coi người đúng là ghen thật rồi, nhưng vậy là đánh giá ta thấp quá đó. Tâm nguyện cả đời Lý Mộ Tinh ta chính là muốn làm ăn hưng thịnh, thê hiên tử hiếu, chưa hề nghĩ đến việc trọn đời ở bên cạnh một nam nhân, không ngờ lại gặp người khiến ta không cách nào tự kềm chế. Nếu không phải là người thì sao ta lại thích đi ôm thân thể một nam nhân, mới nghĩ cũng thấy sờn gai ốc rồi. Huống chi dù Thượng Kỳ tướng công có xinh đẹp đó nhưng nét chau dắng cười cũng không sánh được với người rung động lòng người vậy. Vả lại hấn cũng là nam nhân, làm sao ta có hứng thú với hấn nổi. Hôm đó... ta chỉ bảo hấn làm mẫu thôi, thật sự không có chạm đến hấn chút nào.”

“Thật nhìn không ra người cũng là Liễu Hạ Huệ đó.” Thượng Hương phản bác thu chén thuốc lại nhưng ý cười nơi khóe miệng không kềm được mà phớt lên, xoay người xách lỗ tai Lý Mộ Tinh: “Cả chạm cũng chưa từng chạm tới con sói con đó đã bị nó chet tiền những hai đêm, người cũng phá sản hết mức rồi. Cũng không chịu nghĩ xuất thân của người là khổ cực trăm bề tích cóp từng đồng mà có, dầu gì người vẫn là người làm ăn, cả chuyện lỗ vốn vậy mà cũng làm.”

Lý Mộ Tinh xoa xoa lỗ tai: “Có thể làm người khoái hoạt thì sao ta lỗ chứ, phải là lời to mới phải.”

“Mồm miệng của người đó... càng ngày càng khéo ăn nói mà...”

Hễ là tình nhân mà nghe được những lời này thì sợ không cao hứng cũng không được. Thượng Hương lúc này mới thấm thía được cảm giác những tiểu quan trong nam quán được nam nhân dỗ ngọt vài câu thì trái tim đều lâng lâng. Loại rung động được che chở, được thương yêu và trân mến này có thể khiến trái tim sắt đá cách mấy cũng thành mềm nhũn, chớ trách sao biết rõ tương lai không liệu được mà những tiểu quan đó đưa nào đưa nấy đều như bướm nhào vào lửa.

Quay đầu lại thấy đôi mắt tha thiết của Lý Mộ Tinh nhìn mình, nhất thời hấn xiêu lòng, mềm mại dựa vào người y rồi cúi đầu bảo: “Hôm nay chỉ một lần thôi đó, đợi thân thể người khỏe hẳn thì muốn gì ta cũng chiều người.”

Lý Mộ Tinh mừng rỡ ôm chầm Thượng Hương: “Sao tìm ra người biết suy nghĩ cho ta giống người vậy, thậm chí cả đời Lý Mộ Tinh ta không cưới ai, có người bầu bạn cũng đủ lắm rồi.”

Thượng Hương mím môi im lặng, chợt hấn cắn mạnh vào cổ Lý Mộ Tinh, thấy y la toáng lên một cái mới nhìn y ra vẻ vô tội: “Người nói lời này lừa phỉnh ai vậy, ta thật không tin cả đời này người vì ta mà không cưới ai.”

Trong lòng Lý Mộ Tinh quỳnh quáng cả lên: “Nếu người không tin thì để ta chỉ tay mà thề, nếu như...”

Thượng Hương cắt ngang lời y: “Nguyễn quả phụ kia thì sao đây? Không phải người và nàng đã có đính ước rồi à?” Nữ nhân kia đứng núi này trông núi nọ, sợ là tên ngu ngốc trước mặt này còn chưa hay biết gì. Nếu có thể nhân dịp phá hỏng mối nhân duyên này thì cũng là chuyện tốt.

Lý Mộ Tinh ngẩn ngơ, bất chợt y vùi mặt vào ngực Thượng Hương cười đến run bắn, hồi lâu sau mới ngẩng lên được: “Chẳng lẽ ta chưa nói cho người biết hôn ước giữa ta và Nguyễn quả phụ đã hủy rồi sao? Vì người, ta sẽ không bao giờ đính ước với người nào nữa. Cả đời này có người kề cận ta là đủ lắm rồi, có điều... ta không thể cho người một thân phận danh chính ngôn thuận... Thật ủy khuất cho người.”

Thượng Hương ngẩn người, mấy ngày nay hấn vì chuyện này mà không biết làm sao nhắc khéo Lý Mộ Tinh, lo lắng đến rối lòng. Kết quả... lại là thế này, thật tức quá mà. Hấn lại cắn vai Lý Mộ Tinh một cái nhưng chẳng dùng sức, phì cười ra tiếng.

“Cái tên ngu ngốc nhà người, thật tình là dẫn chết được...”

Làm sao Lý Mộ Tinh nhìn thấu được tâm tư sâu sa của Thượng Hương, chỉ thấy hấn cười nên y cũng cao hứng theo. Sau đó hai người ôm ấp âu yếm một phen xem như cho Lý Mộ Tinh được tận hưởng.

Khi trời còn chưa hừng sáng Lý Mộ Tinh đã thức dậy, trông thấy Thượng Hương đang ngủ ngon lành bèn khẽ ngồi dậy mặc áo quần. Y phải tranh thủ trước khi Trần bá và Trần ma thức dậy thì quay về nhưng không ngờ vẫn kinh động đến Thượng Hương, hấn vươn người tới giúp Lý Mộ Tinh mặc đồ.

“Người ngủ thêm chút đi, chờ qua Ngọ ta sẽ tới tìm người.”

Quả thật Thượng Hương rất buồn ngủ nên lại nằm phịch xuống, chỉ một chốc thì ngồi dậy hỏi: “Thế nào mà qua Ngọ người vẫn còn đến, trong thương hào không bận gì sao?”

Lý Mộ Tinh trả lời: “Buổi chiều có hẹn với Tống huynh bàn một số chuyện làm ăn, ta muốn dẫn người theo sẵn tiện đa tạ hấn đã làm bà mai một phen.”

Thượng Hương trầm mặc, suy nghĩ một hồi mới lên tiếng: “Những chuyện làm ăn buôn bán ta không rõ lắm, nhưng mà... lòng dạ con người Tống gia này thâm sâu, người đừng để hấn gạt.”

Lý Mộ Tinh bật cười: “Hấn gạt ta được gì chứ?”

“Lòng dạ phòng bụng dạ người khác không thể không có, dù sao ta cảm thấy ngay từ đầu hấn tiếp cận ta chính là nhắm tới người đó.”

“Nhưng thật ra hấn lại làm ơn, mang người trao cho ta.” Lý Mộ Tinh thất đai lưng xong thì ngồi xuống giường, vỗ vỗ tay Thượng Hương cười: “Đừng lo lắng quá, ta và Tống huynh đều là thương nhân, thương nhân với nhau, hấn có dụng ý với ta cũng là chuyện bình thường. Trong thương trường có giao tình tốt mới làm ăn được, tiền trang trong thành Thượng Hòa cũng không phải có mỗi Phong Thông tiền trang, ta được lợi ích kếch sù từ công vụ thì hiển nhiên hấn muốn lấy lòng ta, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi. Dù hấn có lòng hại ta thật thì cũng chẳng ích lợi gì cho hấn, không có thương nhân nào lại làm chuyện hại người mà không lợi mình vậy đâu.”

“Nhưng lúc hấn tiếp cận ta cũng là trước khi người nhận được công vụ quan phủ, lẽ nào hấn biết chuyện này trước người à?”

Lý Mộ Tinh hít một hơi: “Căn cơ của Tống gia ở thành Thượng Hòa rất thâm hậu, song Phong Thông tiền trang là nơi sản nghiệp trên danh nghĩa của Tống gia. Người không biết chứ cổ lão thái gia của Tống gia từng là hoàng thượng do ngự bút thân phong, năm đó huy hoàng biết mấy, qua lại với Tống gia toàn là quan nhân. Hơn nữa từ trước đến nay Tống gia và quan phủ trong kinh thành vốn có kết giao, cũng chưa từng vì Tống lão thái gia tạ thế mà đứt đoạn, tin tức của hắn nhanh nhạy cũng là chuyện hiển nhiên. A, phải rồi, không chừng Tống huynh biết rõ ngọn ngành việc này, đến giờ ta vẫn chưa biết công việc béo bở này sao lại rơi xuống đầu ta, lát nữa phải hỏi Tống huynh mới được.”

Thượng Hương nghe vậy cũng cảm thấy có lý, hắn đoán không ra thủ thuật của người làm ăn. Lý Mộ Tinh đã lăn lộn trong thương trường nhiều năm nên hiểu thấu rất nhiều chuyện, tuy nói tính tình thuần hậu lương thiện nhưng cũng không thấy chịu thiệt thòi to lớn nào. Thế nên hắn không nói gì nữa, sau khi nhìn theo bóng Lý Mộ Tinh đi khỏi thì nằm xuống chợp mắt thêm lát.

Khi thức dậy thì thấy sắc trời đã hừng sáng, hắn lật đật rửa mặt chải đầu, hóa trang khuôn mặt thành bình thường mới ra khỏi phòng. Ra trước tiệm thì Ma cô đã tới và đang dọn hàng buôn bán, nhắc thấy giờ này Thượng Hương mới ra, nàng bất mãn trừng mắt với hắn nhưng không nói gì.

Thượng Hương cười với nàng, chào một câu “Sớm quá” thì nàng đành gọn đáp lại, “Sớm sửa gì, mặt trời đã lên chóa mông rồi.” Thượng Hương bị nàng làm cho cứng họng thì đành khẽ thở dài, ngồi vào quầy nhìn Ma cô điều chế hương phấn. Một ngày nay hắn vẫn thử hòa hợp với Ma cô, nhưng không biết vì sao cô nương này không hề hòa nhã với hắn lần nào. Bản lĩnh đoán ý nói đùa của Thượng Hương vẫn tốt như ngày nào nhưng cũng chẳng thấm gì với Ma cô, cũng không biết vì sao nữa, cuối cùng đành kết luận tại tính tình bất hòa thôi.

Một ngày qua, tuy nói quan hệ của Thượng Hương và Ma cô không tiến triển được bước nào nhưng mỗi ngày nhìn nàng điều chế hương phấn cũng làm Thượng Hương thấy rất tâm đắc. Đang lúc ngứa ngáy tay nghề thì có mấy người khách nữ tiến vào, Thượng Hương thấy Ma cô và những khách nữ này ríu rít líu lo hồi lâu như đám sê chúm lại khiến hắn choáng váng cả đầu. Đúng là nữ nhân mà, tiểu quan nhiều chuyện nhất trong nam quán cũng nói không bằng các nàng. Lại nghĩ tới bản thân lúc trước từng có ý niệm lấy vợ sinh con thì không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Hắn mau mắn ngồi khẹp vào trong góc rồi tự điều chế hương phấn, say mê làm nên cũng không nghe thấy tiếng ồn ào bên tai.

Không biết bao lâu thì có hai lượng bạc ném trước mặt hắn, ngẩng đầu lên thì là Ma cô với sắc mặt lạnh lùng, nàng chỉ bảo một câu “Ghi sổ” rồi xoay người trở về quầy.

Ồ, thì ra bán được à? Từ ngày khai trương đã bán được sáu lần rồi, Ma cô này thực đúng là tài giỏi, có điều... Bất chợt Thượng Hương nghĩ không biết rốt cuộc nàng là do Lý Mộ Tinh hay Tống Lăng mang tới đây.

Qua giờ Ngọ Lý Mộ Tinh thật sự tới nữa, mượn cớ muốn bàn chuyện mua bán hương phấn với Thượng Hương rồi kéo hắn ra ngoài trước mặt Ma cô làm Thượng Hương cười mãi: “Đồ ngu ngốc, kiếm cớ cũng không biết chọn cái nào hay chút, bằng không chốc nữa người phải mua mười mấy tới trăm mấy hộp phấn son về thật đó.”

Lý Mộ Tinh khoái chí cười: “Mua thật thì sao chứ? Quay đầu giao cho Tống huynh mang về Ân Hương trai bán ra lại như thường thôi.”

“Đúng là thương nhân xảo hoạt mà...” Thượng Hương khúc khích cười mắng y một câu, càng ngày càng thấy mình đúng là nhìn lầm mà, Lý Mộ Tinh thành thật ở chỗ nào chứ, rõ ràng cũng là một tên cáo già.

“Vô thương bất gian... Vô thương bất gian mà...” Lý Mộ Tinh lẩm nhẩm mà sắc mặt không giấu nổi ý cười.

Người trên đường đông đúc tấp nập, Lý Mộ Tinh muốn nắm tay Thượng Hương nhưng vẫn không có gan, sợ người quen sẽ trông thấy. Thượng Hương nhìn ra tâm tư khao khát của con mọt này thì cười thầm trong lòng, cố tình đi chệch xa y một đoạn, nhiều khi lẩn cả ra giữa lộ. Lý Mộ Tinh sợ xe ngựa ngược xuôi sẽ đụng hắn nên lúc nào cũng kéo hắn lại, bàn tay đã nắm lại không muốn buông ra. Thượng Hương sầm nét mặt, rút tay ra khiến Lý Mộ Tinh miễn cưỡng buông tay. Chẳng bao lâu Thượng Hương lại dạt ra giữa đường, Lý Mộ Tinh không thể nào không túm hắn lại nữa, cứ lặp lại vậy mãi, thời gian nắm tay lâu hơn là lúc buông ra.

Hai người cứ dằng dụa vậy nhưng không khiến cho người khác phải chú ý, khi đùa giỡn thế này mỗi người đều đắm chìm trong cơn vui sướng thỏa mãn không ai hay biết, chỉ mong đoạn đường này không bao giờ dứt. Đến khi một tiếng kêu to phá vỡ niềm vui của hai người.

“Mộ Tinh!”

Đúng là Nguyễn quả phụ, còn có Hoàng Cửu gia kia ở cạnh bên, cả hai đang tiến đến chỗ bọn họ.

“Túy nương!”

Lý Mộ Tinh vội buông tay Thượng Hương ra cười với Nguyễn quả phụ. Nháng thấy nam nhân đi bên cạnh Nguyễn quả phụ còn không phải là tên háo sắc kia sao thì lập tức sắc mặt y sầm lại, còn đang tính mở miệng giáo huấn thì đã bị Nguyễn quả phụ lên tiếng trước.

“Hắn là Hoàng Cửu gia, trước đây...” Nguyễn quả phụ đỏ mặt, “Hai người các người có chút hiểu lầm...”

Có bao giờ Lý Mộ Tinh thấy sắc mặt ửng đỏ của Nguyễn quả phụ bao giờ nên trợn mắt há hốc nhìn. Hoàng Cửu gia kia tiến lên phe phẩy cây quạt cười nói: “Lý huynh, chúng ta xem như là không đánh không quen biết, chỉ bằng đến tửu lâu phía trước uống một chén, mấy chuyện lúc trước coi như nhắc bút xóa sạch.”

Ánh mắt Lý Mộ Tinh nhìn qua nhìn lại hai người họ thì có chút nghi hoặc, lại trông thấy sắc mặt rạng rỡ sắc xuân của Nguyễn quả phụ thì cũng hiểu ra đôi phần. Tuy rằng ấn tượng đối với tên háo sắc này không tốt nhưng nghĩ Nguyễn quả phụ cũng không phải dạng yếu đuối gì, nếu đã bảo là hiểu lầm thì phân nửa là hiểu lầm rồi, vì vậy sắc mặt y trở lại bình thường: “Cũng thật không khéo, ta đã có hẹn với Tống Lăng huynh nên không thể đi cùng hai vị.”

Nói xong y kéo tay Thượng Hương muốn đi thì bị Nguyễn quả phụ ngăn lại, nét mặt nàng có phần ngượng ngùng, muốn nói gì lại nói không nên lời. Hoàng Cửu gia kia là người chu đáo hay giúp người nên lập tức phe phẩy quạt cười với Thượng Hương: “Đỗ công tử, chúng ta lại gặp nhau nữa, đúng là nhân sinh hà xử bất tương phòng mà ha?”

Sau khi Thượng Hương thấy bọn họ thì liền đứng cách xa Lý Mộ Tinh ba thước nhưng không ngờ vị Hoàng Cửu gia kia vẫn nhận ra. Hắn nhướn mày khẽ cười: “Hoàng cửu gia lắm nữa rồi, ta không phải họ Đỗ, hơn nữa ta xuất thân thấp hèn nên cũng không dám xưng công tử chi đó. Được Tống gia nâng đỡ nên đang tạm làm quản sự của Ấn Hương trai. Nếu Hoàng Cửu gia không chê thì gọi một tiếng Minh quản sự là được rồi.”

“Minh Hiên, hai người biết nhau sao?” Lý Mộ Tinh ngạc nhiên hỏi.

“Có gặp qua một lần.”

Bên này Thượng Hương giải thích cho Lý Mộ Tinh thì bên kia Hoàng Cửu gia đã cười sằng sặc: “Hay cho một Minh lão bản... Chẳng hay hôm đó ở Thiên Ninh tự, bữa bình an mà tiểu quả phụ nhờ Minh lão bản chuyển cho Lý huynh không biết Lý huynh đã nhận được chưa?”

Thượng Hương ngăn người, bữa bình an đó đã bị hắn xé nát trong cơn tức giận, chuyện này vẫn chưa nhắc với Lý Mộ Tinh. Còn không biết phải mở miệng giải thích thế nào thì lần này Lý Mộ Tinh lại lạnh lợi, tuy không biết ngọn ngành ra sao nhưng y hiểu phải bảo vệ Thượng Hương nên đáp ngay: “Đã nhận được rồi, Túy nương thật có lòng, đa tạ nàng rất nhiều.”

Nguyễn quả phụ cảm thấy hơi có lỗi với Lý Mộ Tinh. Lúc trước sở dĩ nàng muốn gả cho y là vì thấy con người Lý Mộ Tinh phúc hậu, có thành tín lại là người làm ăn, đúng là môn đăng hộ đối với nàng, xem như là một nam nhân đáng tin cậy thời gian quen biết càng dài lại sinh ra ý lại vào Lý Mộ Tinh. Về sau phát sinh ra chuyện kỹ nam làm nàng mất hết hy vọng về y, sau khi đánh một trận thì thấy hối hận vì bản thân lại tùy tiện đính ước lần nữa, lập tức giải trừ hôn ước với Lý Mộ Tinh nhưng lại không cho y tuyên bố với bên ngoài do muốn giữ thể diện. Sự phúc hậu của Lý Mộ Tinh đã hóa giải oán khí của Nguyễn quả phụ. Nàng thầm nghĩ có phải hôm đó mình đánh quá tay hay không, muốn đến nhà xin lỗi chẳng ngờ Lý Mộ Tinh nhận được công vụ của quan phủ, vừa đi là biệt đến nửa năm trời. Tuy bảo y có trở lại một lần nhưng trong lòng Nguyễn quả phụ vẫn còn do dự nên đã bỏ lỡ.

Nửa năm nay, Hoàng Cửu gia không sợ đánh không sợ mắng cứ xuất hiện trước mặt nàng, vừa làm chỗ cho nàng trút giận lại tìm mọi cách cho nàng vui lòng, không biết còn tốt hơn bản tính hiền như khúc gỗ của Lý

Mộ Tinh nhiều nên tự nhiên dần dà cũng tiếp nhận tên nam nhân này. Kỳ thực, nói cho cùng dạng Nguyễn quả phụ thích vốn là nam nhân đáng vẻ thư sinh như Hoàng Cửu gia vậy, bằng không năm đó nàng cũng không chọn gả cho tên thư sinh kia, khốn nỗi đó lại là một sai lầm. Tuy nói lần này nàng tiếp nhận Hoàng Cửu gia nhưng sau chuyện Lý Mộ Tinh thì lòng xuất giá cũng nhạt bớt.

Lần trước đến Thiên Ninh tự cầu bùa bình an cho Lý Mộ Tinh, vốn muốn đi thăm y nhưng dù sao nàng cũng là phận con gái, nếu không còn hôn ước dĩ nhiên đi vào nhà một nam nhân độc thân thì không hay. Nàng tính nhờ người đưa giúp thì vừa vặn gặp được Thượng Hương, nhưng mấy ngày vẫn không nhận được hồi âm của Lý Mộ Tinh nên có chút bất an, đành nhìn Lý Mộ Tinh vẫn còn buồn giận, không chịu tha lỗi cho nàng.

Hôm nay tình cờ chạm mặt trên phố, nàng thấy Lý Mộ Tinh hòa nhã với mình, không có chút buồn bực nào thì trong lòng thấy hơi kỳ lạ nhưng vẫn chưa có mặt mũi nào thốt lời xin lỗi kia. Bây giờ thấy trong lời nói Lý Mộ Tinh hơi xa lạ thì bản tính Nguyễn quả phụ lại trỗi lên, nàng kéo lấy y: “Người qua đây, ta có chút chuyện muốn nói với người.”

Lý Mộ Tinh còn chưa kịp phản ứng đã bị Nguyễn quả phụ lôi tới một chỗ vắng người. Thượng Hương thấy mà cả kinh, đang tính đi theo thì lại bị cây quạt của Hoàng Cửu gia mở cái phách chắn trước mặt.

“Bọn họ có chuyện cần nói, Minh quân sự đừng quấy rầy, chẳng bằng bồi chuyện với bản công tử đi nào.” Hoàng Cửu gia cười khanh khách bảo.

“Minh Hiền không giỏi ăn nói, chỉ sợ chẳng giải buồn được cho Hoàng Cửu gia thôi.” Trong mắt Thượng Hương ánh lên vài phần cảnh giác, rốt cuộc thấy được mối nguy hiểm ẩn trên người nam nhân trước mặt này. Đây là trực giác, Thượng Hương ở trong nam quán nhiều năm thấy qua đủ người muôn hình vạn trạng, tuy nói nhìn thoáng qua người nam tử này có vẻ càn rỡ càn tàng nhưng khí chất phú quý kia vẫn lộ ra từ xương cốt, cách nào cũng không che dấu được.

Vị Hoàng Cửu gia này vừa giàu có lại tôn quý, rõ ràng không phải đồng hạng với Nguyễn quả phụ và Lý Mộ Tinh, sao lại muốn trộn lẫn một chỗ như vậy? Thượng Hương cũng không phải có lòng đa nghi đến vậy, có điều theo thói quen muốn phân tích con người này.

“Minh quân sự không nói có chuyện gấp gì thì hãy nghe bản công tử kể chuyện đời xưa, thế nào hả?” Hoàng Cửu gia gặp cây quạt vỗ phách vào lòng bàn tay, “Nể mặt ta, chắc Minh quân sự sẽ không thoái thác đâu.”

Thượng Hương nhìn về phía Lý Mộ Tinh, Nguyễn quả phụ đang nói gì đó khiến y lúng ta lúng túng như thể muốn an ủi mà không biết phải làm sao, xem ra trong chốc lát không thể thoát thân được. Thượng Hương không còn cách nào đành phải đáp: “Minh Hiền xin kính cẩn lắng nghe.”

“Chuyện kể rằng hơn mười năm về trước, kinh thành có một nhà họ Hoàng, nhi tử nhỏ nhất gọi là A Cửu, từ nhỏ đã nghịch ngợm lại phá phách... Khụ khụ... không chịu đọc sách mà cứ thích chạy chơi bên ngoài vì vậy suốt ngày bị người nhà khiển trách...”

Thượng Hương liếc nhìn Hoàng Cửu gia thầm nghĩ: Hoàng gia A Cửu chính là bản thân hắn rồi.

“Lúc đó ở Dự châu có một thần đồng cũng trạc tuổi A Cửu, thường được người nhà mang ra so sánh với A Cửu, bảo thần đồng kia giống như mặt trăng vắt vẻo trên trời còn A Cửu đúng là bùn lầy dưới đất mà. A Cửu không phục nên đánh cược với người nhà, trong vòng ba năm sẽ đánh gục thần đồng Dự châu, còn hạ một chiến thư cho thần đồng Dự châu đó.”

Nói đến đây, Hoàng Cửu gia liếc nhìn Thượng Hương nhưng không phát hiện ra gì, sắc mặt Thượng Hương vẫn như đang chăm chú lắng nghe. Thế là Hoàng Cửu gia xòe quạt ra, tiếp tục kể.

“Nào ngờ trời có phong ba bất trắc, kỳ hạn ba năm chưa hết thì toàn gia của thần đồng Dự châu đã phạm tội, thần đồng đó bị giáng làm quan nô về sau không rõ tung tích. Sau khi Hoàng gia A Cửu biết chuyện thì thấy bực tức và âm ức vô cùng, phái người đi lật tung cùng trời cuối đất cũng không tìm được người. Từ đó về sau Hoàng gia A Cửu vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, nghĩ mỗi hận lớn nhất trong đời là không thể tranh đua cao thấp với thần đồng Dự châu kia. Hơn mười năm sau Hoàng gia A Cửu đã trưởng thành, đối với chuyện thiếu thời cũng lãng quên dần. Sau khi lớn lên thì Hoàng gia A Cửu cực kỳ mê rượu, còn tự xưng là tiêu dao tiên trong rượu. Rồi có một ngày, ở yến tiệc của bằng hữu hắn uống được một loại

mỹ tửu Nữ Nhi Hồng cực phẩm, nghe nói xuất xứ từ chỗ Điền Tây nào đó, vì thế Hoàng gia A Cửu ngàn dặm xa xôi đến tận nơi tìm cho được giai nhân ủ loại mỹ tửu này. Lại tình cờ gặp một người trùng tên với thần đồng Dự châu kia nhưng người đó lại không thừa nhận hẳn chính là thần đồng Dự châu năm xưa. Thế là Hoàng gia A Cửu bèn sai người tìm tung tích của thần đồng Dự châu lần nữa, thật không ngờ...”

“...Minh quân sự, không biết người đoán ra rốt cuộc Hoàng gia A Cửu đã tra ra chuyện gì không?”

Không đợi Thượng Hương trả lời, Hoàng Cửu gia đã làm sắc mặt tiếc nuối: “Đáng tiếc mà, minh châu lưu lạc trần thế, nghe nói phong thái của thiếu niên thần đồng Dự châu, nhân vật nhất thời vô song kia lại luân lạc phong trần, chỉ sợ bao nhiêu tài hoa cũng trôi theo nước chảy về đông, nỗi tiếc hận nhất cả đời Hoàng gia A Cửu khó mà thanh bằng nữa rồi.” Hơn nữa chỉ một chiêu giả chết thoát thân này đã khiến hắc thần phục không thôi, hiển nhiên phải ngấm ngấm chịu đựng đến cỡ nào mới chờ được thời cơ này.

“Thế gian có bao nhiêu chuyện đáng tiếc khó mà đếm hết, rũ mắt ngẫm suy thì mọi việc đều là ân hận, chỉ bằng nâng chén phó mọi chuyện đáng tiếc tan thành mây khói. Nếu Hoàng gia A Cửu còn hối hận thì chỉ sợ uống rượu chưa đủ lượng mà thôi.” Thượng Hương nhìn Hoàng Cửu gia mỉm cười, giống như cười một hoàng mao tiểu nhi tâm cao khí thịnh còn mang tính hẹp hòi không vừa lòng.

Hoàng Cửu gia ngạc nhiên trừng mắt nhìn Thượng Hương hồi lâu, không biết nghĩ cái gì lại bất chợt sáng khoái cười phá lên.

“Có ý tứ, có ý tứ, nói vậy thì Hoàng gia A Cửu đúng là uống chưa đủ rượu rồi. Không biết từ lượng của Minh quân sự thế nào? Hôm khác chúng ta cùng say một phen mới thôi.”

“Hoàng Cửu gia có nhã hứng thì Minh Hiền sẽ phụng bồi bất cứ khi nào.” Thượng Hương đảo mắt sang bên kia, Lý Mộ Tinh và Nguyễn quả phụ đã nói xong, đang đi về hướng bọn họ.

Thượng Hương bước đến đón, gật đầu với Nguyễn quả phụ, không đợi nàng nói gì hẳn đã vội kéo Lý Mộ Tinh rời đi, nhưng y thấy lòng bàn tay Thượng Hương thấm đẫm mồ hôi thì thấy không bình thường liền theo sát hẳn.

Đợi qua góc đường rồi đột nhiên Thượng Hương dừng lại, buông tay Lý Mộ Tinh ra. Lý Mộ Tinh cũng ngừng lại, lo lắng nhìn Thượng Hương: “Đã xảy ra chuyện gì? Nhìn sắc mặt của người không tốt lắm.”

Thượng Hương cười sượng, bất chợt hẳn nắm lấy áo Lý Mộ Tinh: “Người nói gì với hắc quả phụ kia vậy? Thấy vẻ mặt người đau lòng khi nói chuyện với nàng ta. Thế nào, thấy nàng có người khác thì không vui à? Hối hận sao?”

“Không phải không phải, nàng... ta...” Lý Mộ Tinh sợ Thượng Hương hiểu lầm nên vội vàng giải thích.

Kỳ thực Nguyễn quả phụ là một người thẳng tính, ở phương diện nào đó mà nói, nàng so với Lý Mộ Tinh nhắc lên được cũng hạ xuống được, nếu đã quyết định xin lỗi thì cả khi mặt mũi quan trọng mấy nàng cũng dẹp qua được.

“Mộ Tinh, chuyện lúc trước cả ta và người đều có phần sai, bất kể nói thế nào ta cũng phải cảm tạ người đã vì ta mà không công bố chuyện hủy hôn ra. Người... hôm nay người cũng thấy đó... lão Hoàng tử... không... Con người Hoàng Cửu gia khô hài hơn người nhiều, đối với ta lại rất tốt. Năm nay người bốn ba bên ngoài, ta và Hoàng Cửu gia thường xuyên lui tới nên rước lấy không ít lời ra tiếng vào, còn phá hủy thanh danh của người, chuyện này ta thấy thật có lỗi.”

Nguyễn quả phụ nói xong thì cúi đầu xuống, đối với cá tính mạnh mẽ của nàng mà nói chỉ sợ là khó thấy.

Ít nhiều Lý Mộ Tinh cũng nghe được tin đồn phong phanh gần đây trong thành Thượng Hòa. Có mấy thương nhân quen biết mượn dịp bàn chuyện làm ăn mà chạy đến thăm dò Lý Mộ Tinh, có ý muốn hóng chuyện náo nhiệt. Trong lòng y vương vấn chuyện Thượng Hương nên cũng chưa hề lưu tâm lần nào mà chỉ cười trừ cho qua chuyện, không giải thích cũng chẳng biện bạch, chỉ tạo áp lực buôn bán khiến bọn ngồi lê đôi mách kia tự bẽ mặt không dám nói gì nữa.

Giờ Nguyễn quả phụ cúi đầu thế này làm Lý Mộ Tinh có chút hốt hoảng: “Ta là nam nhân lớn đầu còn sợ người khác nói này nọ sao? Nàng không sợ lời ra tiếng vào của mấy kẻ rồi hời kia là được rồi.”

Nguyễn quả phụ ngẩng đầu lên: “Ai dám miêng lưỡi trước mặt ta, coi ta không vả tát miêng hẳn thì thôi.”

Lý Mộ Tinh bật cười, y hiểu nàng nói mạnh miệng vậy nhưng kỳ thực trong lòng rất sợ hãi, bằng không cũng không đến bây giờ mới nói những lời này. Y tiếp lời: “Túy nương, sự tình đã kết thúc rồi, ta và nàng không cần để trong lòng. Có điều... cứ cho đây là lời khuyên của bằng hữu đi, hôn nhân đại sự không thể khinh suất. Vị Hoàng Cửu gia kia không biết là người thế nào, trước kia hắn từng chòng ghẹo nàng, nhìn thế nào cũng không phải là người đứng đắn, nàng... hãy cẩn thận chút vẫn hơn.”

“Thật không ngờ ta và người âm ỉ náo loạn một trận mà người vẫn quan tâm đến ta vậy, bạn chí cốt.” Nguyễn quả phụ nghe mà âm lòng, gơ tay đánh lên người Lý Mộ Tinh một cái. Đây là động tác quen tay của nàng, lại không nghĩ thân phận hai người hiện giờ đã không thích hợp với những động tác thân mật này. Nhưng Lý Mộ Tinh lại bị nàng làm cho hoảng sợ vô thức thối lui khiến tay của Nguyễn quả phụ quất vào không khí, cả hai đều sưng sốt. Sau đó Lý Mộ Tinh ngượng ngùng nói với Nguyễn quả phụ: “Cái đó... ta không phải...”

Còn chưa dứt lời Nguyễn quả phụ đã thay đổi sắc mặt: “Người có còn là nam nhân không vậy? Để ta đánh vài cái thì có sao chứ?”

Nghe những lời này mà Lý Mộ Tinh dở khóc dở cười, Nguyễn quả phụ sa sầm nét mặt: “Phải rồi, ta hung hãn đó, nam nhân thấy ta đều sợ khiếp vía. Nhưng thân ta là nữ nhân phải chống đỡ một tửu phường lớn vậy, bao nhiêu kẻ chực chờ châm biếm, ta không đỡ thì chống đỡ được Hạnh Tứ tửu phường tới hôm nay được sao, có thể trước đám nam nhân tôi rèn ra thành tựu này à? Lý Mộ Tinh... người... người... ta vẫn cho là người hiểu ta...” Dứt lời thần sắc nàng lại có vài phần đau khổ.

Lý Mộ Tinh cũng thất thểu, cả đời này Nguyễn quả phụ nào tỏ ra yếu kém với ai mà hôm nay lại thế này khiến y luống cuống không biết an ủi sao mới tốt. Vất óc mãi mới nghĩ ra được mấy câu phân bua, hai người lại nói thêm chốc, suy cho cùng cả hai đều là thương nhân, nói mấy câu lại chuyển đề sang chuyện làm ăn, mà càng nói càng hợp ý nữa chứ. Nếu không phải Lý Mộ Tinh vẫn nhớ có hẹn với Tống Lăng chỉ sợ hai người đã kiếm một trà lâu mà tán đến nửa ngày chứ chẳng chơi.

Đợi Lý Mộ Tinh giải thích rõ ràng cuộc đối thoại giữa y và Nguyễn quả phụ rồi bọn họ lại tới chỗ hẹn với Tống Lăng. Tống Lăng đã bao hết nhà gian chờ sẵn, hai người ngồi xuống trước hết là bàn chuyện làm ăn. Dĩ nhiên Lý Mộ Tinh không hỏi han Thượng Hương được nên hắn ngồi một mình bên cửa sổ ngắm cảnh bên ngoài. Trên đường người đến kẻ đi huyên náo tấp nập, tiếng gào to, tiếng bánh xe lăn trên nền đá, tiếng người ta nói cười, mọi thứ đều chóng vánh lướt qua tai hắn. Trong lơ đãng, những thanh âm này dần mờ xa nhưng tiếng của Hoàng Cửu gia vẫn không ngừng vang lên bên tai.

“Đáng tiếc mà, mình châu lưu lạc trần thế, nghe nói phong thái của thiếu niên thần đồng Dự châu, nhân vật nhất thời vô song kia lại luân lạc phong trần, chỉ sợ bao nhiêu tài hoa cũng trôi theo nước chảy về đông...”

Trôi theo nước chảy về đông há chỉ có tài hoa, còn có kỳ vọng của trưởng bối với khao khát của thiếu niên, một tiền đồ vô hạn và tuổi thanh xuân quý báu, đã từng mộng tưởng bao nhiêu, đã từng nuôi chí khí bao nhiêu, hết thủy, hết thủy đều như cơn ác mộng, tận cùng đều trôi theo nước chảy về đông.

Khuất nhục một thời làm cho vấy bẩn danh phụ mẫu, nỗ lực quên đi chính mình là ai, ở trong nơi vắng đục đó tìm một cái cốt, bao nhiêu đắng chát đều cắn răng nuốt xuống. Sáu năm bùn nhớp kinh tế qua đi nhưng chưa từng nghĩ sẽ có ngày nhảy ra hồ lửa kia được. Vốn tưởng có thể khôi phục lại bản danh bản tính, vẫn không lường được có một Lý Mộ Tinh khiến hắn lòng dạ rối bời, càng không ngờ chuyện hắn cố gắng quên đi lại có người nhớ rất rõ.

Hoàng gia A Cửu, hay cho một Hoàng gia A Cửu, hay cho một câu chuyện xưa đã khơi mào dĩ vãng hắn không muốn nhớ nhất. Bức chiến thư kia quả thật hắn có nhận được, bức chiến thư đó chính là thành tựu trong thời khắc huy hoàng nhất của hắn nên dù hơn mười năm sau, hắn vẫn nhớ rõ nó.

Đó là một phong chiến thư hết sức buồn cười, trên viết tám chữ rồng bay phượng múa: kỳ hạn ba năm, nhất quyết cao thấp. Nào có ai hạ chiến thư lại không muốn so cao thấp liền mà phải đợi đến ba năm? Nhưng lúc đó toàn bộ Đỗ gia, thậm chí cả Dự châu đều không ai dám xem thường bức chiến thư kia, đơn giản vì tên ký trong đó là Hoàng Cửu Tử.

Hoàng Cửu Tử, Hoàng gia A Cửu, thật sự mỉa mai mà.

Thượng Hương nhếch môi cười lạnh, nếu muốn so tài thì cứ tới, hần đã mất hết tất cả thì còn sợ gì nữa, mặc dù thua cũng phải thua một cách đường đường chính chính. Tay nắm chặt thành đấm, nhưng đang nghĩ vậy lại liếc mắt nhìn sang Lý Mộ Tinh đang nói hăng say với Tống Lăng, trái tim lạnh buốt lại ấm áp dần lên. Thôi đi, chuyện cũ không thể níu kéo thì còn muốn tranh cái gì, trên đời này hiếm hoi lắm mới có một người hết lòng hết dạ với hần, đã không uống phí đời này thì tội gì phải rước lấy phiền toái. Hần đã tự vứt bỏ họ Đỗ, Đỗ Minh Hiên là ai đã không còn quan hệ với hần, Hoàng Cửu gia muốn theo hần thì cứ việc đi, hần chỉ cần một mực chối bỏ là được.

Tống Lăng đang nghe Lý Mộ Tinh phân tích giá cả thị trường nơi khác. Nửa năm nay Lý Mộ Tinh chạy ngược xuôi bên ngoài nên trong tay nắm giữ không ít thông tin thương giới các nơi khác, điều này cũng là yêu cầu của Tống Lăng để dự định mở rộng chuyện làm ăn. Hần cố tình bắt tay với Lý Mộ Tinh nên giờ mới có lần gặp mặt này.

Hai người nói chuyện hồi lâu sau cùng cũng có chút khát nước, Tống Lăng cầm chén trà lên uống một ngụm, vừa ngẩng đầu lên lại thấy Thượng Hương đang nhìn Lý Mộ Tinh. Trong ánh mắt Thượng Hương lại lảng ý nhu tình dịu dàng, tuy lúc này nhìn khuôn mặt hần đã hóa trang thành rất bình thường nhưng vẻ mặt giờ khắc này lại hấp dẫn hần. Bình thần, yên ả lại mang theo chút hạnh phúc, con người trước mắt này thật sự từng là hồng bài kỹ nam bậc nhất một thời trong nam quán hay sao?

Một nỗi lòng không tên dâng lên trong tâm trí Tống Lăng, có chút vui mừng lại cũng có phần ân hận.

Vui mừng là vì khi đó hần một lòng muốn dốc sức cho lễ vật của Lý Mộ Tinh, chạy đến nam quán kịp thời cứu Thượng Hương ra. Ân hận là vì hần không giữ Thượng Hương lại, cứ theo kế hoạch ban đầu dùng Thượng Hương làm lễ vật trao cho Lý Mộ Tinh, hiện tại chỉ có thể đứng một bên nhìn bọn họ thân mật khắng khít. Dùng một Thượng Hương để đổi lấy sự ủng hộ toàn lực của Lý Mộ Tinh, đúng là đời người, có mất ắt có được, có được ắt có mất, cá và bàn chân gấu chưa bao giờ lấy được cả hai. Chỉ là... Thượng Hương ơi Thượng Hương, không biết ngươi có từng nghĩ tới có một ngày quan hệ hai người bị phơi bày, liệu Lý Mộ Tinh sẽ vẫn như giờ ở bên cạnh ngươi không?

Tống Lăng dường như đoán được không bao lâu sau sẽ có một trận cuồng phong ập đến hai người trước mặt hần, lòng không khỏi thầm lo lắng có cách nào tránh được không?

Việc chính đã bàn xong, kế tiếp Lý Mộ Tinh tạ ơn mỗi làm mai chu toàn này, cái khác không cần nói chứ rượu thì ắt không thể thiếu. Đã tính sẽ uống kinh với Tống Lăng một phen nhưng không ngờ bữa nay Thượng Hương lại rất khác thường, lén kéo áo Lý Mộ Tinh suốt. Tống Lăng phát hiện động tác nho nhỏ của hần thì chỉ đành cười khổ một tiếng mà đứng lên: “Lý huynh, hôm nay đến đây thôi. Hôm qua ta phóng khoáng ở Đông Đại viện một đêm nên cả ngày nay thắt lưng đau ê ẩm, tiểu đệ phải về nhà tắm một cái, xin cáo từ.”

“Nếu vậy ta cũng không tiện miễn cưỡng, Tống huynh về nghỉ sớm vậy.”

Lý Mộ Tinh đứng lên tiễn hần ra ngoài.

Tống Lăng đi được vài bước thì ngoảnh đầu lại, đưa mắt lướt qua Thượng Hương và Lý Mộ Tinh rồi nói: “Lý huynh, có chuyện này lẽ ra ta không có tư cách lên tiếng, nhưng để việc hợp tác làm ăn về sau được thuận lợi, ta đành phải nhiều chuyện một phen. Lúc trước huynh nhận công vụ của quan phủ ít nhiều cũng có chút quan hệ với Nguyễn quả phụ, sau này... Huynh cũng biết rồi đó, lén la lén lút dù sao cũng không phải kế sách lâu dài, nếu trước sau cũng không tránh được thì vẫn cần đến Nguyễn quả phụ ra tay mới được.”

Mấy câu nói này đối với Lý Mộ Tinh đúng là nước đổ đầu vịt, nhưng Thượng Hương vừa nghe đã hiểu ngay. Trong thành Thượng Hòa đang xôn xao chuyện Nguyễn quả phụ thay lòng đổi dạ, việc này phát sinh khi Lý Mộ Tinh không có mặt trong thành. Chỉ cần thoáng nghĩ cũng biết là Hoàng Cửu gia lợi dụng quyền thế trong tay điều Lý Mộ Tinh đi xa, muốn thừa dịp phỗng tay trên y đoạt lấy Nguyễn quả phụ. Thế nhưng hần lại không biết hôn ước giữa Lý Mộ Tinh và Nguyễn quả phụ đã hủy bỏ, lần này lại vô duyên vô cớ làm lợi cho Lý Mộ Tinh kiếm được lời kếch sù, còn đề bạt địa vị y trong giới làm ăn lên cao một bậc. Lúc trước y phải ra ngoài kiếm chuyện buôn bán, bây giờ thì ngồi ở nhà chờ mối buôn bán tới tận cửa. Tống Lăng là một điển hình tốt nhất.

Có điều chuyện tốt đẹp này có thời hạn. Đợi qua năm nay thì Lý Mộ Tinh vẫn phải dựa vào bản lĩnh làm

ăn của mình. Có nền tảng một năm nay, về sau việc làm ăn của y nhất định như thuyền dăng theo sóng, nhưng nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tỉ như quan hệ giữa hấn và Lý Mộ Tinh bị bóc trần thì chuyện bị người ta coi khinh chỉ là chuyện nhỏ, cái chính là việc làm ăn của Lý Mộ Tinh sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn. Trừ phi từ nay về sau Lý Mộ Tinh không giao thiệp trong giới làm ăn nữa, bằng không quả thực như lời Tống Lăng, còn cần phải mượn Hoàng Cửu gia ra tay để tìm một biện pháp bảo đảm lâu dài.

Tống Lăng nói xong thì đi mất, mặc kệ Lý Mộ Tinh còn vắt óc suy nghĩ hàm ý trong lời này. Trong lòng Thượng Hương đầy hoang mang, những cảm xúc động lại khi nãy giờ cuộn cuộn trào dâng, hấn vội kéo Lý Mộ Tinh về Ẩn Hương trai. Ma cô đang mở hộp hương phấn cho một người khách nữ xem, trông thấy Thượng Hương thì đang muốn gọi lại đã bị Thượng Hương khoát tay: “Ta có chuyện phải thương lượng với Lý lão bản, đừng vào trong quấy rầy.”

Không đợi Lý Mộ Tinh trả lời, hấn đã kéo Lý Mộ Tinh vào gian phòng trong hậu đường.

“Minh...”

Chưa gọi hết tên của Thượng Hương, hấn đã đóng cửa lại rồi xô y xuống giường. Hơi thở hùng hực phả lên mặt khiến hô hấp Lý Mộ Tinh cũng bắt đầu dồn dập, y lắp bắp: “Minh- Minh Hiên, hiện giờ là ban ngày...”

“Không được sao?”

Gương mặt của Thượng Hương thoáng ửng hồng, đôi mắt đan phượng hết sức mỹ lệ thoáng khép hờ và lấp lăm những tia long lánh, hoàn toàn là diện mạo quyến rũ mượt mà.

Sắc mặt của Lý Mộ Tinh đỏ ửng, lập tức ham muốn bùng cháy trong cơ thể nhưng y cố gắng áp chế, bàn tay dịu dàng mân mê khóe mắt của Thượng Hương: “Đừng như vậy, ánh mắt của người... dường như rất đổi bi thương, xảy ra chuyện gì vậy?”

Đáy mắt Thượng Hương tràn lên một làn sóng nước, hấn vui mặt vào ngực Lý Mộ Tinh, hồi lâu sau mới loáng thoáng có thanh âm vang lên.

“Ta... yêu... người... Ta... yêu người... Ta... yêu... người...”

Cả thân người Lý Mộ Tinh khê run, tức khắc như được một dòng nước ấm hỉn bao lấy khiến toàn thân lênh láng một sự ấm áp, cảm chẳng được mà vòng tay ôm chặt Thượng Hương.

“Minh Hiên... Minh Hiên... chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, bất kể tương lai... tương lai có ra sao cũng không bao giờ buông bỏ, không bao giờ buông tay... Cho dù không còn gì nữa chúng ta cũng không xa rời nhau... Chúng ta sẽ răng long đầu bạc đến già...”

Câu kể Lý Mộ Tinh không thể thốt tiếp vì đã bị Thượng Hương chặn môi, ngấu nghiến hôn y như muốn hòa tan thân thể họ với nhau. Thượng Hương lúc này giống như bầu lửa hùng hực đến mức làm tan chảy cả tâm thần và xác thịt của Lý Mộ Tinh. Những giây phút kể y không nói được câu hoàn chỉnh nào. Lần chủ động này của Thượng Hương như muốn mang hết thủ đoạn ra, từng cơn sóng khoái cảm nối tiếp nhau như thủy triều vỗ vập khiến Lý Mộ Tinh u mê choáng váng, tất cả bản khoản đều vứt bỏ mà đắm chìm trong nhục dục.

Cực lạc thế gian chẳng có gì hơn thế này.

Sau cơn mãnh liệt là hơi thở dốc mệt đừ.

Lý Mộ Tinh không nói lời nào, chỉ lẳng lặng ôm Thượng Hương vào lòng, tay kia khê vỗ về lưng hấn. Chưa từng trải qua cơn ân ái kịch liệt đến vậy nên kỳ thật có chút buồn ngủ, nhưng y biết Thượng Hương có chuyện muốn nói với mình dù tới giờ hấn vẫn chưa mở miệng. Thời gian sống chung với Thượng Hương càng lâu y càng hiểu rõ nhất cử nhất động của hấn. Đây có lẽ... là cái người ta gọi là tâm linh tương thông. Bởi vì quá sức thích người đó nên không kiềm chế được mà quan sát từng cử chỉ lời nói của đối phương, thời gian càng dài thì không cần nói chuyện, chỉ một động tác, một ánh mắt cũng đoán được tâm tình của đối phương.

Thượng Hương vẫn vui đầu vào ngực Lý Mộ Tinh, đến khi hơi thở dần ổn định hấn mới bắt chợt lên tiếng: “Ta vẫn thấy có lỗi với phụ mẫu của mình... nhưng ta không hối hận...”

Lý Mộ Tinh khẽ nói: “Không thể lưu lại hậu thế cho Lý gia ta cũng thấy có lỗi với phụ mẫu, thế nhưng... ta tuyệt đối không hối hận, vì có người bên cạnh ta... đã đáng giá lắm rồi.”

Audio Player

00:00

00:00

Use Up/Down Arrow keys to increase or decrease volume.

(Son Yeon's song) – Lee San OST

“Mười mấy năm qua ta sống như một cái xác không hồn, từ khi báo thù xong ta không biết mình vì cái gì mà còn muốn sống, hằng ngày đều chuốc rượu, túy lúy giữa mộng mới tìm được chút gì đó. Về sau ta lại gặp gỡ người...”

“Nếu có thể sớm gặp nhau thì có thể người đã bớt chịu khổ rồi.” Lý Mộ Tinh nhớ lần đầu gặp Thượng Hương, đột nhiên lòng xót xa nhói đau.

“Lúc ban đầu chỉ thấy người rất thú vị mới nhìn không được mà trêu chọc người, tạo chút vui thú cho mình... Có phải ta rất xấu không?”

“Không, người không xấu chút nào, chỉ là trò đùa vô hại băng quơ thôi.” So với giới làm ăn, ngoài sáng tươi cười trong tối lại đậm sau lưng người khác còn tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

“Ta vốn xuất thân từ gia đình danh giá, bị kẻ thù hãm hại rơi vào phong trần, ý chí ta không đủ kiên định, chịu không được khốn khổ mà cúi đầu khuất nhục, bán rẻ tiếng cười, bán cả thân xác, có phải ta rất vô dụng hèn nhát không?”

“Đấy không phải do người tình nguyện.”

“Ta sa đoạ biến chất, trong nam quán ta tìm đủ mọi cách để lấy lòng khách, thậm chí giết cả khách những tiểu quan khác, biết rõ nếu họ kiếm không ra tiền sẽ bị Trịnh hầu đầu đánh mà ta vẫn liều mạng cướp. Ta không hề kén chọn, những tên khách đó muốn ta làm gì ta cũng làm, thậm chí ta còn tươi cười ra mặt, có phải ta rất dễ tiện không?”

Lý Mộ Tinh nói không ra lời, lồng ngực y co thắt đến nhức nhối, không biết đến tận cùng Thượng Hương đã trải qua những năm tháng thế nào trong nam quán.

“Ta nổi danh rồi, chỉ trong hai năm đón khách đã trở thành hồng bài trong nam quán. Mỗi ngày đều tiếp khách không ngớt, cuối cùng có một ngày kẻ thù của ta tìm đến tận cửa. Hắn cười nhạo ta trước đây không chịu khuất phục một mình hắn, bây giờ còn không phải là nghìn người gối vịn kẻ đề sao, ta chẳng những không mấy may tức giận mà còn tươi cười với hắn, cười đến thiên kiều bá mị. Ta nịnh nọt lấy lòng hắn thì hắn chửi ta là dễ tiện, ta vẫn đơn đả cười, xuất hết thủ đoạn làm hắn say đắm ta... Đợi hắn không cách nào rồi ta được, ta lại cảm dỗ hai đứa con của hắn... Ta khiến bọn chúng một ngày cũng không thể dứt khỏi ta, ta khiến bọn chúng cả ngày lẫn đêm đều trác táng buông thả trên thân thể ta, ta còn lén hạ dược trong rượu để bọn chúng không thể kiềm chế chỗ nào cũng lên cơn nhục dục... Ta dây dưa với bọn chúng ròng rã suốt sáu năm lẻ một trăm ba mươi ba ngày. Cuối cùng, phụ tử bọn chúng vì trác táng quá độ, từ nay về sau không thể đụng vào kẻ khác được... Hơn nữa ta còn khiêu khích cho phụ tử bọn chúng trở mặt, huynh đệ thành thù... Hắn hại Đỗ gia ta diệt môn, ta khiến hắn về sau phải tuyệt hậu. Người xem ta nhóp nhúa dễ tiện, không từ thủ đoạn như vậy người có sợ ta không, có còn muốn ta nữa không?”

Lý Mộ Tinh trầm mặc rất lâu, sau cùng y khẽ thở một hơi: “Đều qua đi hết rồi. Chỉ là cơn ác mộng thôi, đã qua đi hết rồi...” Lúc ban đầu khi biết thân phận Thượng Hương thì chưa từng ghét bỏ hắn lần nào, hiện tại... chỉ càng thêm xót xa yêu thương. Khi xưa Thượng Hương chỉ mới bao lớn mà có thể sống sót để tạo ra kết quả kia, còn phải gượng cười là lời với kẻ thù. Trong phút chốc y hiểu thấu Thượng Hương nhiều hơn, nếu lòng dạ không kiên cường thì chỉ sợ Thượng Hương đã sớm sụp đổ rồi.

Bờ vai Thượng Hương run bần bật, mơ hồ nghe được tiếng nức nở nghẹn ngào. Phảng phất như sự cứu chuộc, một câu nói của Lý Mộ Tinh đã kéo hắn từ đáy sâu tăm tối trở về. Từ sau khi báo thù hắn bắt đầu hóa trang cho bản thân già nua từng chút một, tạm bợ sống lây lất hơn mười năm, đợi chờ chẳng phải là

một câu nói kia sao? Hắn vẫn hy vọng có người cắt bỏ đoạn dĩ vãng này của hắn đi dù chỉ là một lời nói nhẹ hẫng.

Lý Mộ Tinh chậm rãi nâng gương mặt Thượng Hương lên, lau đi lệ nơi khóe mắt mà ôn tồn bảo: “Đừng khóc, ác mộng đã qua hết rồi, sau này người muốn cười thì cứ vì mình mà cười, không cần phải giả lả cười cho người khác, ta sẽ cố gắng khiến người luôn tươi cười mãi. Nếu có một ngày chúng ta thật sự không thể sinh sống trong thành này được nữa thì ta sẽ dẹp hết chuyện làm ăn, mang người đến một nơi thưa người phong cảnh tốt. Như vậy đi, chúng ta sẽ nhận nuôi hai đứa bé, cho một đứa họ Đỗ, một đứa họ Lý, người thấy được không?”

Thượng Hương lại bật cười thật, nét mặt nhoẻn lên: “Bảo Lai thương hào là cơ nghiệp một tay người dựng lên, người bỏ được chứ ta không nỡ đâu.” Nói xong hắn liền ngồi dậy, kéo theo cả Lý Mộ Tinh, nhặt y phục dưới đất lên mặc vào cho y. Trút hết một phen tựa như mang tích tụ bao năm qua dốc ra hết, cảm thấy thoải mái và nhẹ nhõm rất nhiều.

Lý Mộ Tinh mỉm cười không nói gì, tâm ý của y đối với Thượng Hương hắn đều hiểu rõ, nói nhiều lời chỉ sợ hắn coi y là giả dối. Dù sao từ lúc bắt đầu chuẩn bị Ẩn Hương trai này cho Thượng Hương y đã sớm định liệu đến tình huống xấu nhất.

Mặc y phục chỉnh tề xong Thượng Hương đưa y ra tận cửa dặn dò: “Tối nay người đừng đến, để Trần ma nấu chút thuốc bổ cho người uống, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Lý Mộ Tinh biết hắn quan tâm đến mình nên trong lòng như hộp mật ngọt, siết tay trả lời Thượng Hương, lưu luyến không muốn buông mà đi khỏi. Thượng Hương dõi theo bóng hắn đi xa, đến khi mất hút mới xoay người vào trong, đột nhiên thấy Ma cô sầm mặt đứng sau lưng khiến hắn hốt hoảng.

“Ma cô, có chuyện gì vậy?”

16. Chương 16

...bên ngoài đang là trời tháng sáu, cây lá xanh tươi và hoa khoe sắc thắm, chim hót véo von cùng bướm múa lượn bay, nhân gian phong cảnh hảo hợp, nhân sinh phong nhã hào hoa.

Cuộc đời của hắn giờ chỉ mới bắt đầu.

Trần quý là điều hắn muốn làm, chỉ thế mà thôi.

§

Trong tay Ma cô cầm một hộp hương phấn dẹt sát vào mặt Thượng Hương: “Cái này là người làm sao?”

Thượng Hương nhìn qua rồi thoáng nghĩ, đó là hương phấn hắn đang làm dở trước khi ra ngoài với Lý Mộ Tinh, chỉ mới là bán thành phẩm hắn thuận tay đặt trên quầy.

“Là ta làm, không tốt sao?” Thượng Hương và Ma cô không hòa đồng nên hương phấn hắn làm hoàn toàn là tự pha lấy nên không biết thành quả ra sao. Bất quá lúc trước ở nam quán các tiểu quan đều thích dùng hương phấn do hắn làm, chắc hắn cũng được mà.

“Mùi hương tốt lắm, hôm nay có mấy người khách đặt mua loại này đó.”

Sắc mặt của Ma cô vẫn lạnh lùng nhưng ánh mắt nhìn Thượng Hương đã có phần thân thiện hơn nhiều. Ban đầu nàng cho Thượng Hương là hạng dựa vào quan hệ mới trèo lên cao được, giờ xem ra hắn thật sự có bản lĩnh nên mới có chút thiện cảm với hắn.

“Thật sao?”

Đôi mắt Thượng Hương lập tức lấp lánh khác thường. Đó là cảm giác hạnh phúc khác lúc bên cạnh Lý Mộ Tinh, là niềm vui sướng được khẳng định, được chứng thực bản thân vẫn có năng lực độc lập sinh tồn, hắn không phải là một phế nhân.

Hắn lập tức ngồi xuống bàn bạc cách thức phối hương phấn với Ma cô. Suy cho cùng Ma cô xuất thân từ nghề chế hương phấn nên kỹ thuật so với Thượng Hương cao hơn rất nhiều, có điều hương phấn Thượng Hương tự chế quả thật hợp ý khiến người ta thích vô cùng, nhất là nam nhân càng đặc biệt thích hơn. Hôm nay khách nữ đến đặt hương phấn đều có nam nhân đi cùng, nữ nhân thoả phần còn không phải muốn nam nhân nhân chú ý thì là gì, khách nam vừa nói mùi hương này dễ ngửi thì tự nhiên khách nữ mua ngay rồi. Không có sẵn hàng nên liền đặt trước.

Ma cô đổi cách điều chế hương phấn một chút rồi bắt đầu so với cách chế hương phấn này. Chuyện làm ăn của Ân Hương trai hiện giờ vẫn còn nhỏ nên hai người họ hoàn toàn có thể chống đỡ, nếu về sau chuyện làm ăn phát đạt thì e phải bảo Tống Lăng mượn thêm vài tiểu nhị nữa, hiển nhiên người ra sức thật sự vẫn là Lý Mộ Tinh.

Mấy ngày tiếp theo Thượng Hương và Ma cô vẫn miệt mài điều chế hương phấn. Thật không ngờ mùi hương phấn này lại bán rất chạy, mỗi ngày hai người đều làm liên tay, bán đến ngày thứ năm thì không đủ hàng để cung ứng.

Người đến mua hương phấn mỗi lúc mỗi nhiều nên cũng kéo theo lượng bán của những món son phấn khác. Ân Hương trai mở cửa chưa đầy hai tháng đã bắt đầu có lời, ban đầu dựa theo tính toán của Tống Lăng thì cũng phải sau hai tháng nữa mới kiếm lời được.

Thượng Hương say sưa trong niềm vui gầy dựng sự nghiệp nên hai lần Lý Mộ Tinh đến đều không có thời gian tiếp y. Đến khi chập tối hắn còn lo tranh thủ chế hương phấn, Lý Mộ Tinh tới hắn cũng không nói lời nào. Đối với dáng vẻ say mê hăng hái của Thượng Hương thì Lý Mộ Tinh đành mỉm cười trong lòng, không tới quấy rầy nữa. Nhớ năm đó lúc y mới gầy dựng Bảo Lai thương hào cũng phần chần như Thượng Hương giờ vậy.

Thấy chuyện buôn bán của Ân Hương trai càng ngày càng tốt, Lý Mộ Tinh âm thầm xem xét mượn một tiểu nhị cho hắn. Thượng Hương không biết Lý Mộ Tinh đã sớm tính toán sẵn cho hắn, thấy hai người bọn họ đều túi bụi nên lại đi tìm y.

Đến Bảo Lai thương hào, Tiền Quý Lễ không hợp nhãn hắn nên rất hồ hững lạnh nhạt, Lý Mộ Tinh lại không có ở tiệm, lão bảo mấy ngày nay y bận bịu làm ăn nên bị mấy đại lão bản mời đi rồi. Thượng Hương buồn bực đi ra, nghĩ việc của Ân Hương trai không thể trì hoãn nên lại đi tìm Tống Lăng.

Tống Lăng đang tiếp khách, thoáng thấy Thượng Hương thì vui mừng quá đỗi, muốn nắm lấy tay Thượng Hương lại đột nhiên thấy không thích hợp mới thu tay về, cười nói: “Hôm nay sao Minh Hiên lại rảnh rồi vậy?”

“Minh Hiên nào có bận bịu như Tống gia. A, ngài đang có khách, vậy Minh Hiên xin cáo từ trước.” Nói là cáo từ mà chân Thượng Hương còn chưa nhắc lên, tia mắt lấp lánh lướt thoáng qua người trong khách thính. Có hai người, một là Chu gia đã từng thấy qua, người còn lại thì không nhận ra.

Tựa hồ phát hiện sự khác thường của Thượng Hương, biết Thượng Hương tìm hắn nhất định là có chuyện, Tống Lăng quay nhìn sau lưng một cái: “Không có gì vội, vào đây Minh Hiên, ta giới thiệu người với một vị khách quý. Vị này chính là tài tử nổi danh của Thiên phủ, Phó Hạo Phó tiên sinh. Chu huynh thì người biết rồi không cần giới thiệu.”

Tống Lăng dứt lời thì quay đầu lại: “Phó tiên sinh, vị này chính là Minh Hiên quản sự của Ân Hương trai dưới danh nghĩa Tống gia, hắn là người làm có năng lực nhất của ta đó.”

Hai người ngồi trong khách thính, một là Chu Hạo Cẩm, người còn lại có dáng dấp thư sinh kia là Phó Hạo. Chu Hạo Cẩm tương đối hiểu Tống Lăng, nghe nói vậy thì hơi kinh ngạc nhìn hắn một cái, không biết từ khi nào Tống gia lại lôi ra một người vậy chứ. Tên Phó Hạo kia hất cằm hình mũi hừ một tiếng, rõ ràng là xem thường Thượng Hương.

Thượng Hương cúi đầu hành lễ với hai người: “Minh Hiên ra mắt Chu gia, ra mắt Phó tiên sinh.” Trong đáy mắt rũ xuống là bộ dáng không đồng tình để người khác xem thường.

Thượng Hương không nán lại Tống phủ lâu mà chỉ nói sơ qua mục đích đến. Tống Lăng nhìn hắn thì dờm cười một hồi mới bảo ngày mai nhất định sẽ cử một tiểu nhị cho hắn, Thượng Hương liền cáo từ. Tống Lăng

bày tỏ ý cáo lỗi với Chu Hạo Cẩm và Phó Hạo rồi khẳng khái muốn đưa Thượng Hương ra cửa.

Một đoạn ngắn đi chưa được vài bước đã ra tới cửa, Tống Lăng thấy bốn bề vắng lặng thì dừng chân lại. Thượng Hương theo sau, thấy hắn dừng lại thì mình cũng không đi được, đành nhìn Tống Lăng mà thầm đoán ý tứ của hắn.

“Sắc mặt hồng hào, thần khí đầy đủ, mấy ngày nay trông người tươi tỉnh hẳn ra.” Tống Lăng nhìn Thượng Hương hồi lâu lại thốt ra mấy lời này.

Thượng Hương ngăn người lướt mắt nhìn Tống Lăng. Ánh mắt của Tống Lăng và Lý Mộ Tinh không giống nhau. Tuy rằng bọn họ đều là thương nhân nhìn gì cũng đều tính toán, nhưng cái tính của Lý Mộ Tinh rất dễ hiểu, lại còn lộ ra sự thẳng thắn quá mức, mà ánh mắt Tống Lăng lúc nhìn người cũng rất chân thành, chỉ có điều đến nay Thượng Hương còn chưa nhìn ra được tâm tư Tống Lăng.

“Nhờ phúc của Tống gia nên vẫn khá.” Thượng Hương từ tốn cúi đầu tránh ánh mắt của Tống Lăng.

Tay Tống Lăng khẽ giật như muốn nâng cằm Thượng Hương lên, phút cuối vẫn đổi ý kịp thời, lướt tay sát tai hắn vén một sợi tóc con ra sau: “Nghe nói... gần đây Chúc Tạo phủ sẽ cắt cử một lượng hàng nữa, lúc Lý huynh vắng mặt, nếu người có chuyện gì cần thì cứ tới tìm ta.”

Thượng Hương khẽ kêu a lên, sau đó hoang mang không biết nói gì, thốt một tiếng dừng với Tống Lăng rồi đi mất. Tống Lăng nhìn theo bóng dáng Thượng Hương đi xa, nét mặt dần lộ một nụ cười khổ. Mang Thượng Hương giao cho Lý Mộ Tinh có lẽ sẽ thành chuyện hắn hối hận nhất trong đời mà lại không cách nào hối hận được.

Trở lại khách thính, Chu Hạo Cẩm đang ráng bồi chuyện vui cho Phó Hạo, thấy Tống Lăng bước vào liền ngoắc tay bảo: “Tống huynh, chỉ là một tên quân sự mà cũng đáng cho huynh tiền sao? Mau qua đây, Phó tiên sinh có chuyện muốn nhờ đến huynh đó.”

Tống Lăng mỉm cười, thong thả bước tới chỗ rồi ngồi xuống, khuôn mặt đã là bộ dạng của thương nhân khách sáo mà cười.

“Phó tiên sinh là danh sĩ của Thiên phủ, có chuyện gì mà phải cần sự tương trợ của một thương nhân nhỏ nhỏ chứ?”

“Tống gia quá khiêm nhường rồi. Trong thành Thượng Hòa này thì Tống gia là đại gia nghiệp tiếng tăm, cổ Tống lão gia từng là hoàng thương tôn quý nhất trong giới thương nhân do tiên hoàng thân phong, Phó mở ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay có thể kết giao với Tống công tử thật đúng là may mắn.”

Chu Hạo Cẩm ngồi bên cũng xen vào: “Tống huynh, Phó tiên sinh là vì tìm một khối thúy ngọc thượng đẳng mới đến đây. Nửa năm trước vật gia truyền tổ tông kia không may đã bị đánh cắp. Mấy hôm trước ở chỗ ta, Phó huynh thấy một món trang sức bằng ngọc giống hệt khối ngọc mất trộm đó nên mới truy hỏi lai lịch của nó nên ta nói nó là từ hiệu cầm đồ của huynh bán lại. Phó huynh mới muốn dò hỏi xem tiệm của huynh còn có món mất trộm nào nữa không. Cái khác tìm không được đã đành, có điều khối thúy ngọc thượng đẳng kia cần phải tìm trở về.”

“Thì ra là vậy, Phó tiên sinh hãy yên tâm, chuyện này dễ xử mà.” Ánh mắt của Tống Lăng lóe lên, nét mặt tươi cười chân thành đầy thiện chí để che đậy tính toán bên trong.

Thương nhân không có lợi không làm. Thương nhân giỏi nhất luôn luôn không bao giờ vứt bỏ chuyện mưu cầu lợi ích bất kể đối mặt có là ai đi nữa, dù có là người nhà cũng phải vơ vét một phen.

Tin tức của Tống Lăng quả nhiên nhanh nhạy. Ba ngày liên tiếp Lý Mộ Tinh không đến chỗ của Thượng Hương, đến ngày thứ tư mới hấp tấp chạy đến nói với Thượng Hương là y phải mua hàng cho Chúc Tạo phủ nữa.

Thượng Hương hỏi han hành trình của y kỹ càng, sau đó mang một tay nải từ trong phòng ra, Lý Mộ Tinh nhìn sững sốt mới hỏi: “Minh Hiền, người muốn đi theo ta sao?” Vừa cao hứng lại vừa không muốn, làm sao y lại nhẫn tâm cho Thượng Hương bôn ba vất vả với y. Đang nghĩ phải khuyên hắn ở lại thế nào mới được thì Thượng Hương đã thẳng thừng dội thau nước lạnh vào mặt.

“Ấn Hương trai bận bịu thế này ta làm gì rảnh vậy. Đây là hơn mười loại hương phấn khác nhau ta gấp rút làm trong mấy ngày qua, người mang theo đi. Lúc đi qua Lữ Hà hãy tìm giúp ta thương nhân có hứng thú với mấy loại hương phấn này.” Cũng không biết rốt cuộc Tống Lăng muốn làm gì, khi không lại phải hai tiểu nhị đến, bất quá cũng nhín cho hắn chút thời gian để mau sắm chế hơn mười loại hương phấn này, hắn còn tưởng phải chịu đựng thêm mấy ngày nữa mới có. Kỳ thật hai tiểu nhị này, một là do Lý Mộ Tinh sắp đặt sẵn cho hắn, còn một là do Tống Lăng phái đến, chỉ là Tống Lăng không nói ra nên dĩ nhiên Thượng Hương không biết.

Tức khắc sắc mặt Lý Mộ Tinh xụ xuống, rầu rĩ nhận lấy tay nải.

Thượng Hương nhìn thấy vẻ mặt sầu não của y, kèm không được bèn khẽ điểm lên môi y đoạn lại lướt trên môi mình. Lý Mộ Tinh trông thấy động tác thân mật này thì sắc mặt đỏ ửng lên, bất ngờ nhớ đến lúc trước ở nam quán y bị dọa một trận chạy bán sống bán chết, trong nháy mắt hơi thở đã có chút dồn dập.

“Ở bên ngoài chạy ngược chạy xuôi cũng phải ráng giữ gìn thân thể, đừng có mà bất kể ngày đêm, ta... chờ người trở về.”

Lý Mộ Tinh nắm lấy tay Thượng Hương:

“Được mà, không được phép... không được phép...” Kỳ thật trong lòng lại có chút sợ sệt, trước kia đột nhiên nghe tin Thượng Hương chết, cái cảm giác sợ hãi đó đến nay lòng y vẫn còn dư âm kinh hãi.

Hiểu được tâm tình của Lý Mộ Tinh, Thượng Hương bật cười rồi nép vào lòng y để y ôm chặt lấy mình, khẳng định thân thể này vẫn ấm áp, vẫn còn mạch sống.

Hắn sẽ không chết, bởi vì trên đời này trước sau vẫn có một người luôn khắc ghi hình bóng hắn, nhưng nhớ hắn. Cái hắn muốn không nhiều nhận gì, chỉ như vậy đã đủ lắm rồi.

Qua hai ngày, mọi chuẩn bị cho Lý Mộ Tinh đã ổn thỏa, y liền rời khỏi thành Thượng Hòa. Trước lúc đi mặt trời mới vừa ló dạng, trên đường không có bao nhiêu người qua lại, Thượng Hương vẫn đưa Lý Mộ Tinh đến tận cổng thành.

Lúc Lý Mộ Tinh đi thì chốc chốc ngoảnh đầu lại, mặc dù không muốn nhưng y cũng thấy an tâm. Những năm gần đây nhiều lần chạy hàng bên ngoài nhưng đây là lần đầu tiên có người đợi y về nhà, chỉ mới nghĩ vậy đã thấy con đường trước mặt không hề cô độc, ngược lại chờ lúc quay về tiểu biệt thăng tâm hồn, nhất định phải cưng yêu Thượng Hương một lần mới được.

Thượng Hương tiễn Lý Mộ Tinh đi rồi trong lòng có chút cô quạnh, đứng ở cổng thành dõi trông theo mãi, đến khi mặt trời đứng bóng mới trở về.

Đi ngang qua một tửu quán thì bụng hắn lại khê nhột mà vào mua một vò rượu. Những tháng ngày mượn rượu giải sầu đã qua đi lâu rồi, nói thật con sâu rượu trong bụng đã sớm quấy nhiễu mấy ngày nay. Lúc có Lý Mộ Tinh thì hắn chỉ uống chút đỉnh thôi, hiện giờ thừa dịp y không có nhà tranh thủ uống cho đã thì thôi.

Đang muốn bước ra khỏi cửa quán thì một cây quạt đã phất ngang trước mặt, ngẩng đầu lên lại thấy Hoàng Cửu gia đang cười tươi rói nhìn hắn.

“Minh quân sự, thật là khéo mà.”

Thượng Hương lặng lẽ thở dài, người thế này thật không thể trêu vào, trốn tránh cũng không được, đúng là khó liệu mà. Tính cố chấp tranh thắng bại của Hoàng gia A Cửu thời niên thiếu sợ cũng không thể giải trừ chỉ với dăm ba câu của hắn, dù sao cũng phải có biện pháp hóa giải mới được.

Nhìn vò rượu trong tay, đột nhiên nhớ vị Hoàng gia A Cửu này tự xưng là hảo tửu, nhất thời Thượng Hương buông một hơi thở, đây không phải là một cách giải quyết đó sao?

Lập tức Thượng Hương hơi nheo cười nói với Hoàng Cửu gia: “Minh Hiền đang muốn mời Hoàng Cửu gia uống rượu thì ngài đã tới, trên đời này thật không còn gì khéo hơn nữa.”

“Minh quân sự quả nhiên là người giữ chữ tín, hôm nay vừa vặn cho ta và người uống một trận thỏa thích.” Hoàng Cửu gia từ tốn khép chiếc quạt lại, nhìn thẳng đôi mắt Thượng Hương nói: “Để xem trong xứ rượu này, giữa ta và người ai là anh hùng nào?”

Tuy rằng tài hoa kinh thiên đều trôi theo nước chảy về đông, nhưng vẫn còn một chỗ có thể tranh thắng bại. Chắp niệm mười mấy năm qua tùy ở kết quả, quá trình gì đó không phải cũng đều như nhau sao?

Thượng Hương quay lại hô lớn với một tên tiểu nhị: “Hãy mở một nhả thất ra, mang hai vò rượu tốt nhất lên.”

Chỉ một tiếng tên tiểu nhị đã chạy tới dẫn hai người lên một gian nhả thất, đem vào hai vò rượu, còn có một đĩa thức ăn nhắm xem như tặng kèm.

Với thân phận của Hoàng Cửu gia, việc cụng rượu dĩ nhiên không giống với kẻ nát rượu, cầm rượu đổ ừng ực vào họng. Thượng Hương đẩy cửa sổ ra, tiết trời lúc này đang sắc xuân đượm nồng, bên ngoài vừa vặn là dòng kênh đào chảy qua, ven bờ trồng hàng loạt cây cối xanh um tươi tốt, thỉnh thoảng còn có chim cò sà xuống mặt nước lại có khi xuyên qua những tàn cây, xa xa là những chiếc thuyền bè ngược xuôi.

Hoàng Cửu gia phe phẩy quạt đứng cạnh song cửa.

“Thật hay cho một cảnh du nhàn, cảnh sắc này dùng để nhắm rượu còn cao sang hơn đĩa đồ ăn gấp mấy lần, Minh quân sự thật khéo chọn chỗ.”

Thượng Hương cầm chén rượu lên, sáu chiếc chung nhỏ nhún đều đầy tràn, cười bảo: “Hãy vì cảnh sắc này mà uống ba chén.”

Hai người mỗi bên đều uống ba chung, một hơi cạn sạch, lúc rót rượu tiếp thì có tiếng chèo thuyền ngoài cửa mơ hồ truyền đến. Giọng những người kéo thuyền chưa nói tới dễ nghe mà phải là hết khàn họng, nhiều tiếng hợp lại càng tăng thêm bảy tám phần thô kệch trực diện, ngẫu nhiên nghe vẫn có chút ý tứ.

“Này khúc ca như có như không, này nhịp điệu lại không lại có, nhưng cũng toát ra được nỗi lòng của con người. Chỉ nghe cũng khiến người ta thêm tinh thần, vậy hãy cụng thêm ba chén nữa.” Hoàng Cửu gia nói.

“Lời Hoàng Cửu gia vô cùng chí phải.”

Mỗi bên lại cạn sạch ba chung. Rượu này ít nhất cũng khoảng chừng mười năm, nồng độ cực kỳ mạnh, hai người không ngừng nốc một hơi sáu chung mà sắc mặt không chút ửng đỏ, rốt cuộc đều là người có khả năng uống rượu. Hoàng Cửu gia thấy Thượng Hương như vậy thì ánh mắt lóe lên tia sáng lóa, thật hiếm hoi mới tìm được một đối thủ trong rượu, hưng phấn thật mà.

Sau đó hai người liền thay phiên tìm lý do uống rượu, từ phong cảnh bên ngoài nói đến bày biện bên trong nhả thất, lại từ trang trí trong phòng nói ra bướm bướm vờn bay ngoài cửa, cả tới mấy chiếc lá gió thổi qua, hễ mắt thấy thì đều thành lý do uống rượu được. Lúc ba vò rượu mau chóng cạn đáy thì hai người cũng ngã ngà say bảy tám phần rồi.

Trên bàn lại rót đầy sáu chung rượu, có điều tay cầm rượu đã có chút run, rượu tràn ra bàn không ít. Trong ngoài cửa sổ đều không còn gì để nói, Thượng Hương khê ngược lên chau mày dăm chiêu suy nghĩ lý do, thế nhưng người đã ngã say nên đầu óc cứ choáng váng, nghĩ thế nào cũng không ra còn gì nói được nữa. Hoàng Cửu gia mỉm cười, phe phẩy rồi lại khép quạt lại gõ hồ lên đầu, đột nhiên dừng lại rồi sảng sặc cười, cầm chung rượu lên đưa đến trước mặt Thượng Hương: “Chung này kính Đỗ thái thú cả đời vì dân, chết thật oan uống.”

Thượng Hương chấn động tâm can, lập tức tỉnh vài phần men say, lặng lẽ nhận chung rượu một hơi uống hết.

Hoàng Cửu gia cũng uống một chung, thân người đã loạng choạng hơi chóng mặt, phải một hồi sau mới cầm chung rượu khác lên:

“Chung này kính thần đồng Dự châu ngày trước. Đáng tiếc cho hán một thân tài hoa cuối cùng lại bị mai một, thế gian thiếu mất một tài tử nhưng nhiều thêm một nam nhi tâm huyết nhẩn nhục mà báo thù, uống!”

Thượng Hương lại uống một chung, mùi vị của ly rượu kia chỉ có hán mới tổ tường.

“Chung thứ ba kính người.”

Thượng Hương ngăn người, giương mắt đối diện với sắc mặt mỉm cười của Hoàng Cửu gia. Chỉ là nụ cười, đôi mắt kia ứng trên thân người cao sang không lọt nửa điểm tâm tư. Tuy Thượng Hương cảm nhận như thấy trong đôi mắt kia ẩn chứa vài phần kính phục nhưng lại cho rằng mình hoa mắt. Hoàng Cửu gia là người thông thiên, chỉ sợ đã sớm dò la hết mọi chuyện của hắn tưởng tận không sót thứ gì, không khinh thường đã là tốt lắm rồi.

Chung rượu thứ ba này đắng hơn cả hai chung đầu. Thượng Hương uống xong liền quăng chung rượu đi, vùi đầu xuống mặt bàn. Hắn say cho nên hắn đã thua. Hoàng gia A Cửu, Hoàng Cửu gia, Hoàng Cửu Tử, bất luận là thân phận nào đều cảm không thua được.

Chỉ có thể là hắn thua mà thôi.

Hoàng Cửu gia cũng ném chung rượu, đứng lên loạng choạng đi ra, lúc đẩy cửa ra hắn quay đầu lại: “Đỗ thái thú thanh chính liêm minh, yêu dân như con, trời không hay nhưng dân gian biết. Trong sử sách dù không thể tẩy hãm oan cũng có người thông suốt đạo lý mà đền bù cho ông một nơi, người...”

Vai Thượng Hương khẽ động nhưng hắn không ngẩng lên, vẫn gục mặt trên bàn như vậy.

Hoàng Cửu gia nắc cục một tiếng, câu nói sau cũng nuốt cả vào bụng, xoay người lão đảo đi.

Nghe tiếng mở cửa Thượng Hương mới ngẩng đầu lên, chống tay đến cạnh cửa sổ. Bên ngoài song cửa mặt trời đã xé bóng về phía tây, từng tia nắng chói chang đỏ vàng trùng điệp lấp đầy dọc hai bờ sông xanh ngát, càng tỏa ra sự yên nhả cát tường. Bên bờ đằng kia có cột khói bếp lượn lờ, một cảnh hòa thuận vui vẻ tại nhân gian. Nếu phụ thân có linh thiêng trên trời nhất định sẽ vui mừng trước sự yên ả tốt lành này.

Trong thoáng chốc, thanh âm cười nói vui vẻ ngày xưa của người nhà như hăng còn vang vọng bên tai. Lênh đênh nhần nhục hơn mười năm tựa như giấc mộng Nam Kha, choàng tỉnh cơn mơ đẩy cửa ra, bên ngoài đang là trời tháng sáu, cây lá xanh tươi và hoa khoe sắc thắm, chim hót véo von cùng bướm múa lượn bay, nhân gian phong cảnh hảo hợp, nhân sinh phong nhả hào hoa.

Cuộc đời của hắn giờ chỉ mới bắt đầu. Có sự nghiệp vừa khởi bước, có một người đáng giá cho hắn đợi chờ, có một ngày mai dù không sáng tỏ nhưng chắc chắn hạnh phúc.

Trân quý là điều hắn muốn làm, chỉ thể mà thôi.

Lần này Lý Mộ Tinh đi đằng đằng suốt cả mùa hè, khi mùa thu đến thì trong thành Thượng Hòa lại phát sinh một đại sự.

Nguyễn quả phụ xuất giá.

Cuộc vu quy này im hơi lặng tiếng, dường như trong một đêm Hạnh Tứ tửu phường đã dán chữ hỷ đỏ chót lên, lúc có kiệu hoa đỏ thắm đi ra mới biết Nguyễn quả phụ lại xuất giá.

Kiệu hoa này đi ra từ cửa trước, dạo quanh Hạnh Tứ tửu phường một vòng lại đi trở vào cửa trước, thì ra là tân lang ở rể.

Nguyễn quả phụ không có mời rượu, hàng xóm láng giềng cũng không đi chúc mừng. Một đám vây quanh trước Hạnh Tứ tửu phường xôn xao bàn tán, không biết Nguyễn quả phụ có hùm beo mật gấu gì trong tay mà lúc này lại có một đoàn kiệu quan đi tới, theo sau là cả toán hạ nhân tay ôm lần lượt biết bao rương lễ vật đưa vào Hạnh Tứ tửu phường. Bọn người vây xem đám quan binh liền chạy tới, các quan viên xuống kiệu, hồng bào rồi lại tử bào, bình dân bá tánh làm sao phân biệt được địa vị của họ, chỉ biết thái thú thành Thượng Hòa, quan phụ mẫu của bọn họ cuối cùng lại đi vào Hạnh Tứ tửu phường.

Thượng Hương là người duy nhất nhận được hỷ thiệp, hắn không thể không đi mà cũng không dám không đi. Mặc một y phục mới toanh, hắn trở thành bá tánh bình dân duy nhất trong hỷ yến, nhưng không bọn quan viên nào đến chúc mừng lại dám khinh thường hắn. Với một người mình thân áo vải mà được ngồi cạnh tân lang thì há có thể đắc tội sao?

Trong yến tiệc đều rộn ràng câu chúc mừng. Người làm quan rốt cuộc không giống với bá tánh bình dân, không ép rượu cũng không oán tù tì đoán số, cửa miệng tuôn toàn những lời dễ nghe. Thượng Hương không hiểu với thân phận của Hoàng Cửu gia thì tại sao lại ở rể trong Hạnh Tứ tửu phường. Trừ phi hắn vứt bỏ thân phận hoàng gia, nhưng nếu thật vậy thì sao lại có nhiều quan viên đến chúc mừng thế này? Thấy sắc mặt vui mừng của Hoàng Cửu gia đang nghe những lời chúc của bọn quan viên, hắn như nhìn một màn sương, người hoàng thất cũng có kẻ lạ lùng như thế này à?

Sau đó chưa đến một ngày, hết thấy người trong thành Thượng Hòa đều biết lần này Nguyễn quả phụ đã gả cho một nhân vật cực kỳ vượt trội. Rượu trong Hạnh Tứ tửu phường đột nhiên trở thành thứ quý báu vô cùng, dù là loại rượu thứ phẩm nhất cũng có người giành giật mua, bảo muốn hóng chút khí chất cao quý của đại nhân vật.

Ba ngày sau, Nguyễn quả phụ và trạng phu mới thành thân song song rời khỏi thành Thượng Hòa, đi về đâu không rõ. Còn Hạnh Tứ tửu phường thì ủy thác cho một thương nhân không tiếng tăm — Minh Hiên. Từ hôm nay Minh quản sự đã thăng cấp lên thành Minh lão bản, Ân Hương trai cũng chính thức trở thành sản nghiệp dưới tên của hắn.

Đây là lần đầu tiên tên của Thượng Hương lọt vào tai dân trong thành Thượng Hòa. Không ai biết hắn đã từng là một kỹ nam thấp hèn trong Thượng Hòa nam quán, trong mắt mọi người chỉ thấy cảnh hào quang hiện giờ của hắn.

Thế nên khi Lý Mộ Tinh dáng người long đong vất vả về thành Thượng Hòa lần thứ hai, vừa bước vào cổng thành thì đầu đầu cũng nghe tên Thượng Hương. Y đã bị dọa thất kinh hồn vía một lần, chỉ tưởng Thượng Hương đã xảy ra chuyện nữa, cả một câu cũng không dám hỏi, sắc mặt tái xanh xốc xếch chạy tới Ân Hương trai.

Việc buôn bán trong Ân Hương trai hưng thịnh vô cùng, trong cửa tiệm nho nhỏ ngoài Ma cô ra còn có ba tiểu nhị phụ giúp, đông hơn một người so với trước khi Lý Mộ Tinh đi. Nghe đầu sở dĩ Nguyễn quả phụ gả cho một đại nhân vật lấy lòng là vì nàng có thoa hương phấn do Ân Hương trai bán nên mới hợp hôn nam nhân kia. Vì thế trong thành Thượng Hòa, chỉ cần là nữ tử ước mong gả cho lang quân như ý đều muốn mua hương phấn của Ân Hương trai.

Người nữ chương quy Ma cô này cũng rất có oai phong, chỉ huy ba tiểu nhị bận bịu không ngơi tay, vừa thấy có người xông vào thì nàng hô lên: “Cái gì mà xồng xộc vậy hả, không thấy có biết bao người sao? Muốn mua hương phấn thì tuần tự xếp hàng đi.”

“Minh Hiên đâu? Minh Hiên đâu rồi?”

Lý Mộ Tinh cũng mặc kệ nàng là nữ nhân, siết cổ tay hỏi dồn dập.

“Minh lão bản sao? Hắn ra ngoài bàn chuyện làm ăn rồi.” Ma cô nhận ra là Lý Mộ Tinh nhưng lại bị khuôn mặt trắng bệch của y dọa thất kinh.

“Bàn chuyện làm ăn? Chỉ bàn chuyện làm ăn thôi à?”

“Dĩ nhiên là bàn chuyện làm ăn rồi, Lý lão bản xin hãy tự trọng.”

Tay của Ma cô vẫn bị Lý Mộ Tinh nắm chặt, giằng thế nào cũng không ra, sắc mặt nàng đã có vài phần giận dữ.

Lý Mộ Tinh hốt hoảng kêu lên mới ý thức được hành vi đường đột của mình, vội vàng buông tay ra: “Ma cô nương thật xin lỗi, ta thất lễ rồi.”

Yên tâm rồi Lý Mộ Tinh mới từ tốn ra khỏi Ân Hương trai để tới Bảo Lai thương hào, có điều không gặp được Thượng Hương nên nhất thời có chút hồn bay phách lạc. Thực sự thiếu chút nữa đã hù chết y rồi, vỗ vỗ lồng ngực rồi lại tự cười mình dễ kích động thế này.

Đến Bảo Lai thương hào thì gặp được Tiền Quý lễ, y dặn dò toàn bộ công việc liên quan đến lần đi này xong thì đã là nửa đêm. Lý Mộ Tinh tiễn Tiền Quý Lễ rồi lại cảm lòng không được mà chạy tới Ân Hương trai. Đi tới đi lui mấy bận trước cửa Ân Hương trai, lại ghé mắt nhìn vào khe cửa thì chỉ thấy tối đen, hiển

nhiên Thượng Hương đã ngủ rồi. Biết rõ không nên quấy rầy giấc ngủ của Thượng Hương nhưng lòng y vẫn thấp thỏm muốn gặp hẳn.

Lần này y đi lại là mấy tháng trời. Trong những lúc tắt bật ngược xuôi không ngừng, tuy bảo cũng nhín chút thời gian viết mấy phong thư cho Thượng Hương nhưng hẳn lại không hồi âm cho y, cũng không biết Thượng Hương có nhớ y không nữa.

Thực là chết dầm mà, hiện tại y đã biết mùi vị nhớ nhung một người nó ra sao, hiển nhiên muốn mau mau phóng về nhà, hận một ngày không thể bằng hai ngày mà giải quyết xong xuôi mọi chuyện.

Lại đảo trước cửa Ẩn Hương trai hai vòng nữa Lý Mộ Tinh liền nhanh trí tức thì, vòng ra sau chân tường kiểm mấy tảng đá lớn chồng lên nhau, sau đó đứng lên dùng hết sức trèo vào.

Mặt trăng trên cao vừa tròn lại vừa sáng chiếu tỏ sân vườn, Lý Mộ Tinh cẩn thận nhìn dưới chân, ráng không phát ra tiếng động mà lần vào phòng Thượng Hương.

Cửa sổ đều khép lại, bên trong tối hơn bên ngoài rất nhiều, quơ tay gần như không thấy năm ngón. Một hồi sau Lý Mộ Tinh mới thích ứng với màn đêm, dựa vào bầy biện trong trí nhớ sờ soạng đi tới phía giường. Trong mập mờ có thể thấy một dáng người trôi lên trên giường, Lý Mộ Tinh ngồi xuống cạnh bên vươn tay ra muốn vuốt ve, đầu ngón tay vừa chạm hờ gương mặt Thượng Hương thì ngừng lại.

Vẫn không nên đánh thức Thượng Hương thì hơn. Gương mặt Lý Mộ Tinh bắt giắc mỉm cười. Vừa rồi tuy đầu ngón tay chỉ khẽ chạm nhưng đã cảm nhận được sự ấm áp từ thân thể kia. Thượng Hương không có việc gì, thật sự không có việc gì mà đang ngủ ngon lành trước mặt y. Lý Mộ Tinh chậm rãi thu tay về, muốn trấn an trái tim phập phồng của mình thì bỗng dưng cổ tay bị chộp lấy, một lực mạnh kéo y ngã nhào xuống giường khiến y chúi mũi lên người Thượng Hương.

“Ngu ngốc, tại sao khuya khoắt thế này mới đến hả?” Trong bóng tối, thanh âm trầm thấp của Thượng Hương mang theo sức từ tính vang lên, hơi thở ấm hừng phả vào vành tai Lý Mộ Tinh.

“Người- người chưa ngủ sao?” Lý Mộ Tinh hốt hoảng lắp bắp, bất chợt từng trận ấm áp dâng lên trong lòng, hơi thở quen thuộc kia khiến y không nỡ nhấc mình khỏi thân thể Thượng Hương.

“Ma cô bảo người đã về rồi, ta nghĩ... người sẽ đến tìm ta nên mới nằm chờ đây.”

Lý Mộ Tinh vươn tay muốn ôm Thượng Hương, bỗng thoáng nghe được mùi hương khoan khoái sau khi tắm sạch sẽ trên người Thượng Hương thì thu tay lại, ấp úng nâng mình lên: “Ta... quên tắm một cái hăng qua đây.”

Mấy ngày qua chỉ lo gấp rút lên đường, mình mẩy mồ hôi mồ kê nhễ nhại, chỉ sợ đã bốc mùi rồi cũng nên.

Thượng Hương cười khê: “Ngu ngốc, phía sau bình phong có sẵn nước ấm rồi. A... giờ chắc còn nóng, người đốt đèn tắm đi.”

Lý Mộ Tinh vội vàng châm đèn. Ánh sáng mờ ảo chiếu sáng cả gian phòng, y quay lại nhìn Thượng Hương một cái, nhất thời mắt cứ trân ra.

Chỉ thấy Thượng Hương đã ngồi dậy tựa vào gối, chăn xốc phân nửa lộ ra nội y bằng lụa gần như trong suốt, hai núm hồng như ẩn như hiện căng cứng trước ngực như phát ra lời mời mọc không lời với y, mái tóc đen nhánh hờ hững xõa sau lưng, có vài sợi ngang bướng rũ xuống trước ngực. Vì động tác của Thượng Hương rất khê khàng, ma sát hai núm hồng trước ngực nên góc chăn lố lờ đôi chân trắng nõn ngọc ngà, ngón chân co lại có tiết tấu như ngón tay vẫy gọi y.

Lý Mộ Tinh một hơi chưa hít vào đã cảm thấy mũi ướt ướt, vô thức đưa tay lên rờ, y bị chảy máu mũi.

“Minh- Minh- Minh... Hiên...”

“Người không qua đây sao?”

Thượng Hương che miệng khê cười, sóng nước dập dềnh trong đôi mắt đan phượng mỹ lệ kia như tinh tú lấp lánh. Dù giờ khắc này Thượng Hương không có hóa trang nhưng dung nhan lại xinh đẹp không gì sánh bằng, nét chau duyên cười đều lộ ra phong tình vạn chủng.

Lý Mộ Tinh lau máu mũi, vừa đi tới bên Thượng Hương vừa cởi bỏ quần áo. Quỷ tha ma bắt nó, giờ y làm sao chờ tắm rửa xong nổi, hồng hộc quảng một câu “Đều do người tự chuốc lấy” rồi như oai hùng hùng hăng bỏ nhào vào con dê.

Khốn nỗi Thượng Hương làm sao là loại dê bình thường chứ, hấn gắt gao ôm siết Lý Mộ Tinh cắn một phát vào vai y, đến khi đầu lưỡi nếm chút máu mới chịu nhả ra mà thì thầm: “Ta muốn người.”

Bất chợt chặn môi của Lý Mộ Tinh, lúc sau đã không rảnh nói gì được, môi hai người họ có chỗ dùng khác.

Thùng nước tắm lẳng lặng chờ sau bình phong, nước ấm vẫn còn tỏa khói, chỉ là chưa tới lúc dùng thôi.

Lần này trở về, ngoại trừ lo liệu hàng cho Chức Tạo phủ, Lý Mộ Tinh còn mang rất nhiều tin tức thương giới các nơi về. Sau khi xử lý việc trong tay tạm đầu vào đấy, y lại mở tiệc chiêu đãi thương nhân lớn nhỏ cả thành ở Hàn Thủy lâu. Dĩ nhiên vị tân tú trong thương giới, Thượng Hương cũng tới dự. Có điều trong đám thương nhân hấn vẫn ráng giữ giọng mình thấp lại, tuy vô cùng tự tin với phương cách hóa trang của bản thân nhưng vẫn không tránh khỏi tình cờ gặp những người đã từng là khách ơn. Không phải hấn sợ bị người ta nhìn ra, mà là thấy những người này bất chợt làm hấn nhớ lại lối sống đã qua, xem ra muốn hấn thích ứng với cuộc sống hiện tại vẫn phải cần một thời gian ngắn nữa. Dần dần rồi sẽ đến thôi, dù sao cũng không thể một bước lên trời được.

Nguồn :

Có một ngày nào đó, luôn có một ngày như thế, hấn sẽ quên hết những chuyện không vui, cuộc sống về sau chỉ thuộc về mình hấn và Lý Mộ Tinh. Hấn tìm một góc mà âm thầm uống rượu nhìn Lý Mộ Tinh ngồi ở vị trí chủ thượng đỉnh đặc nói chuyện với những thương nhân khác. Những thông tin y mang về cũng đủ cho những thương nhân mẫn cảm này kiếm được một khoản lời. Thấy những ánh mắt kính phục của họ Thượng Hương mím môi cười mãi không thôi, nghiêng đầu nhớ đến lần đầu tiên gặp Lý Mộ Tinh, nhìn ra sao cũng là một thương nhân thành thật quá trớn, nhưng hóa ra cũng là nhân duyên tụ hợp hiểu cho mà mua lấy một cái nhân tâm đây.

Tổng Lăng ở phía trước tiếp chuyện với những thương nhân quen biết xong, không tiếng động đi tới cạnh Thượng Hương nhovn cười với hấn một cái. Còn chưa mở miệng ánh mắt Lý Mộ Tinh đã dõi tới hấn.

Tổng Lăng nhìn Lý Mộ Tinh một cái, ghé sát tai Thượng Hương thấp giọng nói: “Người không cảm thấy biểu hiện của y rất lộ liễu sao? Thế này thì chuyện hai người không thể qua mắt những tên thương nhân sắc bén cáo già này được đâu.” Tuy là nhắc nhở nhưng trong giọng nói lại lộ ra ý cười sâu sa.

“Cùng lắm là bỏ xứ mà đi, vân du thiên hạ cũng không phải là tồi.” Thượng Hương nhích ra một chút cho Lý Mộ Tinh an tâm mới thu lại tia nhìn thoáng giận.

Tổng Lăng nhìn Thượng Hương, ngữ điệu mang theo thâm ý: “Trên đời này sao có chỗ nào vắng người cho được, chỉ cần có người thì tránh không khỏi bị lễ nghĩa thói đời ràng buộc... Trừ phi một trong hai người các người vứt bỏ sự nghiệp danh dự, cam tâm ở lại với thân phận nam sủng không ai thừa nhận thì may ra. Bằng không... chỉ nước miếng cũng đủ dìm chết các người rồi.”

Thượng Hương trầm mặc, chén rượu trong tay đảo qua đảo lại, vừa cười vừa nói: “Đi bước nào tính bước nấy, sự tình còn chưa phát sinh mà đã nửa đường bỏ cuộc thật không hợp với chúng ta. Dù cho thành Thượng Hòa thật sự không dung nạp chúng ta thì sao chứ? Chuyện tệ hại nhất cũng bất quá là vậy thôi, chỉ cần có thể ở bên nhau... có tay có chân, tất cả đều có thể làm lại từ đầu.”

Ánh mắt của Tổng Lăng trở nên sâu xa, chăm chăm nhìn Thượng Hương hồi lâu mới nói: “Người lúc nào cũng... làm cho ta kinh ngạc...” Lời còn chưa dứt đã chộp lấy chung rượu trong tay Thượng Hương, một hơi cạn sạch.

Thượng Hương ngăn ngor cả người, kịp phản ứng quay sang nhìn về hướng Lý Mộ Tinh, quả nhiên sắc mặt Lý Mộ Tinh đã kinh sợ, ngắt lời với mấy thương nhân kia rồi đi về phía bên này. Hồngбет, Thượng Hương chau mày, tuy có tính trước chuyện xấu nhất nhưng vẫn không dự định bị vạch trần trước mặt thương nhân cả thành thể này.

Tổng Lăng cũng thấy Lý Mộ Tinh sắc mặt hầm hầm băng tới, hẩn ý vào yến tiệc đông người, ở đây lại là trong góc, nhất thời y chưa qua kịp liền nắm lấy tay Thượng Hương: “Có chuyện này... ta vẫn muốn biết. Nếu như lúc đầu là ta gặp người trước... hoặc là sau khi cứu người ra ta chưa từng mang người trao cho y... người có thể không... có thể không...”

Thượng Hương hơi ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì mà chỉ rút tay mình lại, nhìn Lý Mộ Tinh càng đi càng nhanh về phía mình, nét mặt hẩn lộ ra nụ cười dịu dàng ấm lòng nhất: “Tổng gia, sự yên ổn của ngài dành cho Minh Hiên, Minh Hiên hiểu rất rõ, nhưng trên thế gian này người có thể khiến Minh Hiên động lòng... chỉ có mỗi Lý Mộ Tinh... Gặp nhau sớm hay muộn đều không liên quan...”

Trên đời này người thiện lương tín nghĩa, phúc hậu có bốn phần vốn rất nhiều, nhưng không may mắn mang lòng kỳ thị đối đãi với kỹ nam thấp hèn thì ít lắm, mà hao phí tâm tư muốn mang một kỹ nam dung tục sa đọa về với chính đạo thì càng hiếm hoi hơn. Chỉ ở điểm này Lý Mộ Tinh và Tổng Lăng đã khác nhau một trời một vực, mà có thể khiến cho hẩn động lòng cũng chỉ có một Lý Mộ Tinh.

“Vậy để ta xem, đến cuối cùng y có thể vì người mà đi nốt bước kia không?” Đột nhiên Tổng Lăng tiến lên trước hai bước, lợi dụng đa phần lúc này mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Lý Mộ Tinh, hẩn vươn tay kéo Thượng Hương ngã vào lòng hẩn.

“Thả-”

Lý Mộ Tinh mới thốt được một chữ thì đột nhiên một toán quan sai từ ngoài tiến vào cắt đứt cơn thịnh nộ chực nơi miệng của y. Trong yến sảnh nhất thời im bật, ai cũng trừng mắt nhìn đám quan sai này không biết xảy ra chuyện gì đây, có mấy tên nhất gan thì còn run bắn lên nữa.

“Ai là Lý Mộ Tinh và Minh Hiên?” Quan nhân dẫn đầu đông dặc kêu to khiến âm thanh càng vang dội trong yến sảnh im ắng.

Thượng Hương nhận ra vị quan nhân này, nhãn lực của hẩn luôn nhạy bén, trí nhớ cũng tốt, người đã thấy qua một lần vĩnh viễn không bao giờ quên. Hôm ở hỷ yến của Hoàng Cửu gia, quan nhân này ngồi cách hẩn tương đối xa. Xem ra đây là nhờ vào lời của Hoàng Cửu gia mà có chút đền bù cho Đỗ gia, tới nơi... thật là đúng lúc.

Hẩn mỉm cười, bước qua khẽ đẩy Lý Mộ Tinh đang ngây sững cùng tiến lên trước vị quan nhân kia. Bất kể là gì đi nữa hẩn đều đón nhận. Án oan năm đó là do tiên hoàng đích thân định đoạt, mặc dù đương kim hoàng đế cũng vô lực rửa sạch hàm oan để sửa lại án sai, Thượng Hương cũng không có ý định gột sạch án cho Đỗ gia. Kể hãm hại Đỗ gia hẩn đã trả thù rồi, tuy phụ mẫu huynh tỷ bị chết oan ức nhưng có cả Dự châu dựng bia lập miếu cho họ, sau trăm năm vẫn hưởng được lễ bái hương khói của người đời, còn tên hoàng đế bất phân trung gian kia lại có mấy ai còn nhớ. Ai sẽ xem trọng miếng chiếu thư sửa án vô dụng kia, chỉ bằng thực thể chút còn hơn.

Tâm tư thoáng vụt qua lại dần xa, tiếng quan nhân kia loáng thoáng truyền đến tai hẩn cũng không chú ý, chỉ mơ hồ nghe được hai chữ “hoàng thương” rồi sau đó là một tràng chúc mừng ong ong đặc tai.

Hoàng thương, thương nhân được ngự bút thân phong cũng giống như người đọc sách miệt mài mười năm gian khổ, mai kia lại được đăng nhập trước thiên tử, một bước mà lên trời. Hoàng Cửu gia cân nhắc thật tài tình, chỉ một phong hào hoàng thương có thể bảo đảm hạnh phúc cả đời cho hẩn và Lý Mộ Tinh. Thế tục thì ra sao, lễ giáo thì thế nào, lòng người lại làm sao, ai có thể cưỡng được mê hoặc của lợi ích? Hơn mười năm qua, từ khi Tổng lão thái gia tạ thế đến nay cuối cùng thành Thượng Hòa lại có thêm một hoàng thương, chỉ một phong hào này đã là chiêu bài sống hấp dẫn các thương nhân khắp thiên hạ đến. Đừng nói là thành Thượng Hòa phải nhờ họ, chỉ sợ bảo hộ còn không kịp nữa là.

Hoàng thương, một kim tự chiêu bài biết bao lóng lánh có thể che đậy và ngăn chặn hết thảy lời đồn, có thể khiến bọn họ không phải đối mặt với sự thực làm trái lễ giáo này.

Một bàn tay đưa sang tha thiết nắm chặt lấy hẩn, Thượng Hương quay lại nhìn vào đôi mắt vui mừng khôn xiết của Lý Mộ Tinh, hẩn mỉm cười đáp lại, lộ ra nụ cười thanh khiết trong suốt như nắng ban mai trước mặt đám thương nhân.

Bọn họ cuối cùng có thể không cần để ý tới ánh mắt người khác, không cần phải vứt bỏ sự nghiệp của mình, không cần rời khỏi thành Thượng Hòa, ở bên nhau mãi mãi...

17. Chương 17: Phiên Ngoại

Hai cánh tay vòng lên cổ tình nhân, tự động dâng lên đôi môi thơm nồng làm câu nói tương tư.

Hận sao đêm xuân ngắn ngủi...

§

“A Vượng, còn bao xa nữa mới tới thành Tấn Giang vậy?”

“Lý gia, nhanh lắm mà, qua Đại Bộ chừng bảy dặm sẽ đến nội thành Tấn Giang ngay.”

Y như lời, hai con khoái mã phi băng băng trên quan đạo, quả nhiên qua Đại Bộ bảy dặm thì xa xa thành Tấn Giang đã hiện ra trong tầm mắt. Từ từ phát phối như cờ xí, hoa lá nở rộ khắp thành, hương thơm thoang thoảng xa đến mười dặm cũng nghe.

Lý Mộ Tinh vừa vào thành đã có một tiểu nhị tiến lên đón, từ xa cúi chào rồi lớn giọng hô: “Lý gia, ở đây, bên này này...”

“A Hỷ?” Lý Mộ Tinh nhảy xuống ngựa, “Sao người lại ở đây? Minh Hiên đâu?”

“Bẩm Lý gia, hôm nay là tiết hoa ở Tấn Giang, nghe nói có không ít kỳ hoa dị thảo hiếm thấy nên Đỗ gia bảo muốn đi tìm một số hoa để chế hương phấn, sợ bỏ lỡ thời gian nên không kịp đợi Lý gia đã đi trước rồi. Đỗ gia còn nói trên đường Lý gia cấp bách đuổi theo chắc chắn mệt lắm nên không cần tìm ngài ấy. Trong khách điếm đã chuẩn bị sẵn đồ ăn nước tắm, sau khi Lý gia dùng qua thì hãy nghỉ ngơi một đêm cho khỏe, trước hừng đông ngày mai Đỗ gia nhất định sẽ quay về.”

Lý Mộ Tinh nghe vậy thì trong lòng hơi an tâm mới theo A Hỷ vào khách điếm, có điều sắc mặt không khỏi có chút thất vọng. Y và Minh Hiên chia nhau xử lý mấy việc làm ăn, đã mấy ngày không gặp nhau nên trong lòng rất mong nhớ. Cứ tưởng quát roi thúc ngựa sẽ có thể sớm gặp lại, ai ngờ cái tiết hoa Tấn Giang kia đã dập tắt cái rục, câu dẫn Minh Hiên đi mất dạng.

“A Hỷ, Minh Hiên đi được bao lâu rồi?”

“Không ngờ Lý gia lại đến sớm vậy, Đỗ gia mới đi chừng nén hương là cùng.”

Lý Mộ Tinh ngăn ra, bất chợt kéo dây cương phóng lên ngựa, đoạn hỏi tiếp: “Minh Hiên đi hướng nào?”

“Dạ hướng đông, tới Bách Hương viên cạnh Khúc Giang... A, Lý gia-”

Hai tiểu nhị đã sớm quen với cái màn này, nhìn nhau cười mà quay vào khách điếm.

Lúc Lý Mộ Tinh đuổi theo Đỗ Minh Hiên thì Đỗ Minh Hiên mới đặt chân vào cổng lớn của Bách Hương viên, chợt nghe bên tai có tiếng gọi quen thuộc thì gương mặt tuấn tú thoáng mỉm cười.

“Sao người không nghỉ ngơi ở khách điếm đi?”

Vì e ngại đông người nên Lý Mộ Tinh chỉ có thể lưu luyến nhìn gương mặt ngăm trầm lần chảng chán trước mặt mình, khẽ bảo: “Có chút chuyện làm ăn muốn bàn với người nên ta mới tới.”

“Không trung thực chút nào, nhớ ta thì cứ việc nói trắng ra.” Đỗ Minh Hiên mỉm môi khẽ cười, ngữ khí cũng không có nửa phần oán giận.

Sắc mặt Lý Mộ Tinh ửng đỏ, ngượng ngùng mà cười.

“Nhưng mà ta không muốn người tới.”

“Minh- Minh Hiên...” Nét mặt tươi cười cứng đờ, Lý Mộ Tinh há hốc miệng phát hiện cổ họng khô khốc.

“Vừa nãy trên đường ta nghe nói tiết hoa hằng năm ở Tấn Giang đều có hoa yêu xuất hiện, chuyên môn đi câu dẫn nam nhân thành thật chất phác lại có bộ dáng ưa nhìn như ngươi vậy.”

“Hả?” Lý Mộ Tinh sờ gáy giống như không hiểu Đỗ Minh Hiên nói lời này là đang khen hay chê y nữa, chỉ mù tịt hỏi: “Hoa yêu kia có đẹp bằng một nửa ngươi không?”

“Càng ngày càng giỏi hoạt.” Đỗ Minh Hiên lườm mắt nhìn y, đôi mắt phượng mở to khó nén nổi ý cười, sóng mắt xinh đẹp lay động tỏa ra nét phong tình vô hạn. Tuy trong lời hần nói có ý trách cứ nhưng lại kéo tay Lý Mộ Tinh sóng vai bước vào Bách Hương viên.

Vào đến vườn thì hương hoa xông vào mũi, có điều lúc này đã là hoàng hôn nên sắc trời nhuốm chút sậm. Lá dày che phủ những cành hoa xa xa uốn thành một lối mòn cong nghiêng, thấp thoáng như tư thái che nửa mặt ôm dần từ bà, tựa có ý dẫn dắt người tiến vào kiếm tìm.

Thạch đăng khắp nơi nơi đã lên ánh nến, ánh sáng phảng phất càng gợi sắc mờ ảo.

“Minh Hiên, tiết hoa này sao lại cử hành vào ban tối vậy?” Lý Mộ Tinh nhìn quanh quất bốn bề, trong vườn du khách vẫn dập dìu như trước, tuy cảnh đẹp không phải tồi nhưng mờ mờ thế này còn hứng thú thưởng hoa được sao?

“Ban ngày là thưởng hoa, còn ban đêm này thì...” Thoáng nhìn xung quanh không có ai chú ý, Đỗ Minh Hiên khẽ sát tai Lý Mộ Tinh khẽ thở một hơi: “Ban đêm thì là thưởng người...”

“Minh- Minh- Minh Hiên... ở- ở đây đông người lắm...” Vành tai y nóng ran lên. Mặc dù đã ở bên nhau mấy năm nhưng trong phương diện nào đó thì y vẫn trì độn như hồi nào.

“Ngươi không tin à? Nhìn bên kia xem...”

Đỗ Minh Hiên gắng chọn sau khi hoàng hôn mới vào Bách Hương viên đơn giản vì giờ ít người hơn ban ngày, để cho hần phân biệt được hương hoa trong không khí, không ngờ Lý Mộ Tinh lại đuổi theo tới nơi. Tất nhiên hần còn lòng dạ nào nghĩ hương nữa mà thật sự có ý muốn ngắm một người. Cổ nhân nói một ngày không gặp như cách ba thu. Hần đã mấy ngày không gặp Lý Mộ Tinh, sau khi tạm xa nhau thì tự nhiên tình ý nồng nàn, không thể kiềm chế muốn trêu chọc tình nhân.

Phía trước là một giàn hoa tử đằng, tuy không thấy rõ từng chùm nhưng hương hoa thanh nhã phảng phất trong không khí vô cùng thích hợp chế hươu phần.

Lúc này dưới chùm hoa tử đằng thấp thoáng bóng hai người đứng, không thấy rõ dung mạo, chỉ từ phục sức mơ hồ nhìn ra là hai nam tử, tư thế rất thân mật đang dựa vào nhau.

“Cái- cái- cái... mùi hương hoa rất đặc biệt, chắc có thể làm hươu phần được...” Tay chân Lý Mộ Tinh như không biết đặt đâu, chỉ có thể lắp ba lắp bắp ngoảnh sang trái nói với hần.

Đỗ Minh Hiên nhướn mắt cười lộ ra chất giọng từ tính, uyển chuyển mà trầm thấp: “Hương hoa tử đằng nhạt quá khó mà giữ lâu, chỉ sợ không thể dùng mỗi nó làm hươu phần, nếu là trộn với những hương liệu khác thì... A? Ngươi xem bên kia nữa kia...”

Tuy biết không nên nhìn lung tung nữa nhưng ánh mắt lại không tự chủ nhìn theo hướng Đỗ Minh Hiên chỉ. Vừa trông sang Lý Mộ Tinh đã mặt đỏ tía tai ngay, “A!” lên một tiếng rồi kéo Đỗ Minh Hiên đi mất.

“Vóc dáng quả thật không tồi, với lại... lúc lên tới đỉnh sức lực vô cùng tràn trề... Ngươi có thấy người bị ép vào thân cây kia không? Nhất định là khoái hoạt cực điểm rồi... Ừm a...”

Truyền đến bên tai là thanh âm cổ nén cười của Đỗ Minh Hiên. Lúc này tiếng nói trầm thấp xâm nhập vào tai Lý Mộ Tinh lại tràn trề sức mê hoặc, nhất là tiếng giả rên rỉ sau cùng, chỉ mới nghe mà lòng y đã rung động. Hiện lên trong tâm trí lại là cảnh màn che buông xuống giường, áo lót găm nửa vén ra, mình ngọc nằm lả lướt cùng với tiếng nỉ non trầm bổng.

“Ừm a... a... Ngươi chảy máu mũi rồi kia...”

“Minh Hiên, ngươi nhìn bên kia xem...”

“Hửm?”

“Bên kia... dường như không có người... chúng ta qua đó đi...”

Đỗ Minh Hiền khúc khích cười, cuối cùng đầu gối cũng thông suốt rồi. Hai cánh tay vòng lên cổ tình nhân, tự động dâng lên đôi môi thơm nồng làm câu nói tương tư.

Trên đài hoa xa xa loáng thoáng truyền đến điệu đàn cầm ngâm nga, du dương như khóc như than tôn thêm ánh trăng nhàn nhạt. Hương hoa nồng nàn lồng trong ánh sáng mộng mơ, tình này cảnh này hăng chỉ thích hợp động tình.

Hận sao đêm xuân ngắn ngủi, nhàn tản tháo cởi y thường tơ mỏng, sau khi mây tan mưa ngớt thì tình nồng ý càng thân hơn.

Nguồn :

“Minh Hiền, sang năm chúng ta đến thưởng hoa nữa đi...”

“...Không phải thưởng người sao?”

Đầu gối trước sau vẫn là đầu gối, sắc mặt Lý Mộ Tinh lại đỏ ửng rũ rượi nằm trong lòng ngực tình nhân, nhưng Đỗ Minh Hiền lại cười đến tràn đầy hạnh phúc.

“Ừ, sang năm lại đến nữa...”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-tuy-tran-huong>